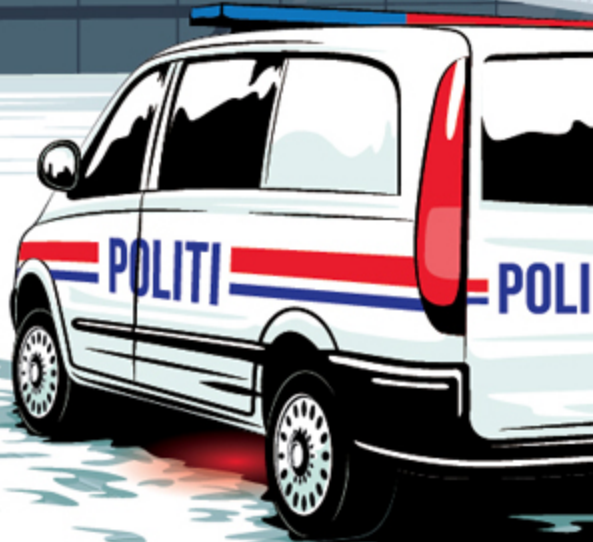

TAKİP EDENLER

Ingar Johnsrud

"Ingar Johnsrud'un *Takip Edenler*'i,
Steig Larsson'un *Milenyum Üçlemesi*'nin
gerçek varisi."

-Il Fatto Quotidiano

Ingar Johnsrud

Norveç'in en ünlü gazetecilerinden biri olan Ingar Johnsrud, ilk romanı *Takip Edenler*'i 2015 yılında yayımladı. Detaylı, zengin ve yenilikçi anlatımıyla İskandinav polisiyesinin yükselen yıldızlarından olan Johnsrud, eşi ve üç çocuğuyla birlikte Oslo'da yaşıyor.

Takip Edenler
Ingar Johnsrud

Orijinal Adı: *Wienerbrorskapet*

İthaki Yayınları - 1231

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*

Editör: *Alican Saygi Ortanca*

Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*

Düzeltili: *Emre Aygün*

Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Aslıhan Kopuz*

1. Baskı, Haziran 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-684-2

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Cihan Karamancı, 2017

© İthaki, 2017

© Ingar Johnsrud, 2015

Bu eserin tüm hakları Salomonsson Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Ingar Johnsrud

TAKİP EDENLER

İngilizceden Çeviren
Cihan Karamancı

İnsanlık da dahil her karma nüfusta seçim veya tercih belirleyici bir rol oynar. Seçim kriteri ne kadar katıysa canlı türünün hayatta kalma şansı o denli artar.

Bir türün en iyi, en dirayetli bireylerinin seçimi ilk başta bizzat tabiat ve –tabiatla uyumlu davrandıkları sürece– insanlar tarafından belirlenmiştir. İlk insan “müdahalesi” tabiata karşı değil, daha ziyade tabiata işleyişinde yardım etmek amacıyla gerçekleşmiştir. Kullanılan yöntemlerin kimi zaman değerlerimize göre sarsakça, hatta tüyler ürpertici olması ayrı bir meseledir. Sorulması gereken soru, bizim kendi yaşadığımız zamanda aksi yöne gereğinden fazla kayıp kaymayacağımızdır; zayıf ve narin her şeyi koruyup kollayarak barbarlıkta ancak eskilerle kıyaslanabilecek yeni zulümlere yol açtığımız ortadadır.

1938’de Jacob Dybwads tarafından basılan Jon Alfred Mjøen’in *Öjeni* kitabının önsözünden alınmıştır.

Jon Alfred Mjøen 1939’da ölmüştür.

BİRİNCİ KISIM

1. BÖLÜM

Uçuş görevlisi, kısık kabin ışıkları altında el sürülmemiş somon füme, Marmara levreği ve Viyana usulü elmalı kekleri topluyordu. Kadının hareketleri seriydi. Yaptıklarını o kadar çok tekrarlamıştı ki gözlerini kullanmasına bile gerek yoktu. Elleri çalışırken adama kaçamak bakışlar attı. Onu yakından gören çoğu kimsede olduğu gibi baktıkça yüz ifadesi değişti. Sebebini kavrayamasa da adamın görüntüsünde sanki bir çarpılma vardı. Hostes şampanya kadehine uzanırken adam elini onunkinin üstüne koydu. Kadın kolunu çabucak geri çekti.

Adam pencereyi örten storu yavaşça yukarı itti. Diğer yolcular uykudaydı. Kanadın ucunda yanıp sönen fener, lomboza solgun yansımalar düşürüyordu. Çok çok aşağılarda altın sarısı ışık kümeleri parlıyordu. Avrupa. Aradan uzun bir zaman geçmişti. Adam gözlerini kapattı, işaret parmaklarını maskenin cildiyle birleştigi yerde gezdirdi ve son zamanlarda yaşanan olayları düşündü.

Tozlar hafif ikindi esintisinde aheste aheste uçuşuyordu. Kızartıcı güneş soluk mavi bir battaniyeye sarılıydı. Bozkır deniz seviyesinden bin metre yukarıdaydı ve hava seyrekti. Hava direnci düşüktü. Şartlar daha uygun olamazdı.

Eski minarenin tepesindeki açıklığın taş basamaklarında hareketsiz yatıyorlardı. Dış sıcaklık 40°C'ye yaklaşıyordu. Burası daha serindi. Yine de hava cehennem gibiydi.

Adam gözlerini dinlendirdi. Onları kırptı ve Balina'nın sahneyi teleskoptan seyrettiği bilgisiyle gölgelere baktı. Görüşme yaklaşık dört saattir devam ediyordu. Vali karanlık çökmeden korunaklı konutuna dönecekse yakında yola çıkması gerekecekti.

Balina, adamın omzuna dokundu. İşaretin anlamını bilen adam doldurma hareketlerini sırayla yaptı. Gözünü geze dayadı. Boyanmamış, kırmızımsı-kahverengi bir duvar gördü. Koyu bir yelek ve solgun bir *perahan tunban*, yani çoğu Afgan erkeğinin tercih ettiği geleneksel bir ceket giyen başı çıplak bir adam balkon kapısını açık bırakmıştı. Adı Hassam'dı. Valiyi buraya gelmesi için kandıran muhbirdi bu.

Hassam kenara çekildi ki ihtiyar adam dökme demir balkonda kendine bir yer beğensin. Vali Osman Abdullah Kamal. Dürbünün hedef işareti Kamal'ın kahverengi sarığında gezindi, kırçıl beneklerle bezeli gür sakalından aşağıya indi. İki adam sessizce durarak haşhaş tarlalarına bakar gibiydi.

Geri tepme, keskin nişancının hedefi gözden kaybetmesine yol açtı. Fakat tüfeği indirdiğinde .338 kalibreli Lapua Magnum mermisinin valinin göğsünün orta noktasından neredeyse beş santimetre sağa isabet etmiş olduğunu gördü. Mermi hedefinden biraz daha sapsaydı bile ölümcüllüğünden bir şey kaybetmezdi. Yine de nişancının şakakları asabiyetle karıncalandı. Valinin beyaz ceketinde portakal ebatlarında kırmızı bir delik açılacağına göğsü resmen ikiye ayrılmıştı. Balkon, Hassam ve arkalarındaki duvar fışkıran kanlarla pembeye boyandı. Kurbanın bedeni kasıllarak kapıya çarptı. İvmesi kapı tarafından durdurulunca da tuhaf bir şekilde biraz öne eğilmiş olarak ayakta kaldı. Sonunda narin tahta çerçeve kırıldı ve bir toz bulutu nişancıya cesedin yere düştüğünü bildirdi.

Nişancı silahını tekrar doldurdu. Boş kovan tıngırdayarak basamaklardan aşağı sekti.

Hassam valinin sandaletli ayakları dibine kapandı. Belki dua ediyordu. Belki dehşet içindeydi. Belki de koşarak gelen güvenlik görevlilerine rol kesiyordu. Hiç fark etmezdi. Nişancı rüzgâr faktörünü hesapladı ve tetiğin üstündeki baskıyı arttırdı. Saniyeler sonra Hassam'ın cesedi yana savruldu. Beyin dokusu, kan, saçlar ve kafa derisi kil duvarda turuncu-kızıl bir hale oluşturdu.

Nişancı gözlerini kırptı. Gözün bir kamera gibi olduğunu ve ayna dönüp zaman donduğunda o ufacık, belli belirsiz resmi yakaladığını düşündü. İşte bu da onun âniydi ve hafızasında ebediyen saklanacaktı.

“Hoşçakal, Hassam,” dedi Balina.

Nişancı tüfeğine bir fular sardı. Balina teleskopu kaldırırken o yattığı yerden kalktı ve üç basamak yukarıda eli-ayağı ve ağzı bağlı olarak yatan adamın yanına gitti. Tutsağın alnındaki pıhtılaşmış kanın etrafında birkaç sinek uçuşuyordu. Gözlerini kapatan gözbağı sebebiyle yaşlı imamın şuurunun hâlâ açık olup olmadığını saptamak imkânsızdı. Soluması hızlı ve hırıltılıydı. Nişancı uyluk kılıfından otomatik tabancasını çekti. Balina başını hafifçe iki yana salladı. “Gerek yok.”

Minarenin dışında el sıkıştılar.

“Teşkilat, Norveç’te sana en iyi dileklerini diliyor,” dedi Balina. Nişancı tısladı.

2. BÖLÜM

“Fredrik Beier. Beier ‘y’ değil ‘i’ harfiyle.”

“Adres?”

“Sorgenfrigaten 6. Majorstuen’de.”

“Orası Heineckegården diye bilinmiyor muydu?”

“Ha?”

“Sanırım Heineckegården’de oturuyor olabilirsin. Peki nerede doğdun?”

“Burada... Oslo’da. Ne önemi var ki?”

“Pardon, hangi yılda doğdun demek istedim. Kaç yaşındasın?”

“Kırk sekiz. Kırk sekiz yaşımdayım.”

Deri kanepedeki başkomiser cılız kollarından birini uzattı, hazır kahvenin kutusundan çıkan kaşığı aldı ve kendi donuk yansımasını görünceye dek onu çevirdi. Şakaklarında boy göstermiş kırçıl saçlar eğri çelik yüzeyde zar zor seçebilse de dar, özenle taranmış bıyığı kör kütük sarhoşken suratına boyanmış gibiydi.

Polis psikologu onun karşısında oturuyordu. Psikologun biraz üzerinde Ernest Hemingway'in belden yukarısı çıplak bir posterini vardı. Elinde çift namlulu bir av tüfeğiyle poz vermiş olan yazarın yüzü ifadesizdi.

"Hemingway kendini vurmamış mıydı?"

"Tıpkı babası gibi."

"Bir psikologun kendi beynini uçurmuş bir adamın posterini asması biraz tuhaf, öyle değil mi?"

"Senin Sorgenfrigaten'de veya tam karşılığıyla kedersiz sokakta oturmandan daha fazla değil," diye cevap verdi psikolog, dostane bir baş hareketiyle aralarındaki çalışma masasında duran kalın hasta dosyasını işaret ederek.

Başkomiser alaycı bir homurtu çıkardı. Adres taş çatlasa bir tesadüftü. "Daireyi eski karım seçmişti."

"Demek evliydin. Çocuk?"

"Üç... İki. İki demek istedim."

"Üç mü iki mi?"

"Biri öldü."

"Üzgünüm. Nasıl oldu?" Çift gıdılı ruh doktoru başının arkasındaki atkuyruğunu sıktı.

Burası Oslo polis memurlarının içlerini dökmeye geldikleri yerdi. Her gün kirli beyaz duvar kâğıtlarına vuran kaygının, kifa-yetsizliğin ve korkunun kokusu mide bulandırıcıydı. Psikologun muayenehanesi bir hücre kadardı ve Fredrik Beier'in biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Ayağa kalkarken yıpranmış deri kanepede gıcırdadı. Uzun bedeni neredeyse tavana değecekti. Pencerenin önüne geçti. Leş gibi beyaz perdeler, yağmurda ıslanmış alüminyum pencere pervazlarının üstünde uçuşuyordu.

Psikolog kıpırdamaya zahmet etmedi. Fredrik başını çevirdiğinde tek görebildiği adamın gevşek atkuyruğu ve terli kafa derisiydi. O kafa derisinin altında polis memurlarının en karanlık sırlarında salamura edilmiş bir beyin yatıyordu. Bu adam Oslo Polisi'nin lağıımıydı. Fredrik'in ona oğlundan bahsetmesi için önce cehennemin buz tutması lazımdı.

"Çocuklarıyla beraber mi yaşıyorsun?"

Fredrik gözlerini ovuşturdu. "Hayır. Onlar Tromsø'da oturuyorlar. Anneleri Alice'le beraber. Ve onun yeni kocasıyla."

Tekrar kanepeye oturduğunda sol dizi acıyla çıt etti. “Burada kendi isteğimle bulunmuyorum. Ya bunu seçecektim ya süresiz izni.”

Psikolog bir parmağını çifte gıdısının kıvrımlarında gezdirdi. “Yani hasta olduğunu düşünmüyor musun?”

Ses tonu kendi kendilerine teşhis koyanlara yönelik hor görüsünde en ufak bir kuşku bırakmıyordu.

“Hasta mı?” diye karşılık veren Fredrik gözünü ona dikti. “Kesinlikle hayır.”

3. BÖLÜM

Jernbanetorget üzerindeki haziran göğü gri renkteydi. Arabasının camının dışında Oslo vatandaşları şemsiyeler ve her havaya uygun ceketler taşıyorlardı. Fredrik güneşliği indirdi, aynada kendine baktı ve ellerini kısa saçlarında gezdirdi. Sonra cebinden yeni gözlüğü çıkardı. Bu seferkinin çerçevesi çelikti. Lensler büyük, neredeyse kareydi. Fredrik gözlüğünün kendisini bir Doğu Almanya polis ajanı gibi gösterdiğini düşündü. Bu hoşuna gitti. Başkomiser dudaklarını birbirine bastırdı, parmağıyla bıyığını taradı ve yanındaki ortağına göz attı.

“Kari Lise Wetre,” diye tekrarladı Komiser Yardımcısı Andreas Figureas, bu sefer biraz daha yüksek bir sesle. Aynı zamanda avuçlarıyla direksiyonda ritim tutuyordu. “Ona bir süre yakın koruma memurları tahsis etmemiş miydik?”

Fredrik başını boyunluktaki tahta toplara dayadı. “O olaydan bir şey çıkmadı.”

Ortağı hayal meyal hatırladığını belirtmek için dudaklarını şapırdatırken Kongens Gate’e, yani sadece yolunu kaybetmiş turistlerin, ikinci sınıf büro çalışanlarının ve seyyar vatandaşların ziyaret ettikleri cansız bir ofisler ve hükümet binaları kümesine doğru saptılar. Oslo’nun bu yıkık dökük, virane bölümü Kvadraturen adıyla tanınırdı.

“Vukuat neydi?” dedi Andreas. “Eşcinsel bir çiftle mi ilgiliydi?”

“Kadın eşcinsel bir çiftin Coliseum Sinema’nın önünde tartaklandığına tanık olmuş. Olayın duruşması yapılmadan birkaç gün önce bir adam onu aramış ve şahitlik ederse karnını bir bıçakla yarma tehdidinde bulunmuş. Tehdit edilen başkaları da varmış ama kadın epey iyi tanınan biri olduğu için alarm zilleri çalmaya başlamış.”

“Yani belli ki özel muamele görmüş. Kahrolası siyasetçiler,” diye hırıldayan Andreas gümüşü bukleleri arasındaki gözlüğü kapıp burnuna oturttu. Andreas ondan birkaç yaş büyük olsa da Fredrik’in rütbesi daha yüksekti. “Bu vukuatla bir bağlantısı var mı?” diye sordu, ortağının Norveç’in seçimle başa gelen liderlerine verip veriştirme davetini reddettikten sonra.

“Hayır, o yönde bir bulgu yok.”

“Şimdi de kızı mı ortadan kaybolmuş?”

“Kızı ve torunu. Bana bir tür tarikata mensup oldukları söylendi.”

“Desene saçma sapan bir vukuat daha,” diye homurdanan Andreas belirgin çenesini biraz daha öne çıkardı. Derin kuyular kadar koyu renk gözleriyle, açık kahverengi teniyle ve köşeli yüzüyle moralinin bozuk olmadığı ender durumlarda muhtemelen Oslo’nun en yakışıklı polis memuruydu.

Fredrik gözlerini yumdu ve kısa süre sonra tanışacakları kadını düşündü. Şıklığına düşkün olması bir Norveçli için sıradışıydı. Medyanın aleni bir savaş olarak tanımladığı mücadeleyi kaybettiğinden bu yana Hristiyan Halk Partisi’nin başkan yardımcısıydı. Televizyonda ikiyüzlüden ziyade içten görünme sanatında ustalaşmış az sayıdaki siyasetçiden biriydi.

Tuğlaları Akershus Kalesi’yle bitişik zarif bir bina olan Oslo Askeri Cemiyeti’nin önündeki çakıllara park ettiler. Fredrik fitilli kadife ceketine çekidüzen verdi ve beyaz tişörtünü kot pantolonuna soktu. Ortağına göz attı. Andreas üç tane krem rengi gömleğe, üç tane gri pantolona ve iki tane dar kesim cekete sahipti. Kıyafeti ona yakıştırdı ve Fredrik’in onu başka giysiler içinde nadiren görmüşlüğü vardı.

“Savaş gazileri için bir davet veriyorlar,” diye açıkladı Fredrik, girişin önündeki iki güdük topun yanından geçerlerken. İçerişi limon ve karidesin kokusunu alabiliyorlardı. Gala salonunda

biçimli çehrelere sahip yüz kadar erkek ve birkaç kadın oturuyordu. Nazi avcıları, İslamcı avcıları ve barış gücü askerleri. Norveç Silahlı Kuvvetleri'nin başı ile bir çift üst düzey gaziye Kral ve Kraliçe'nin portreleri altındaki şeref yeri bahşedilmişti. Kari Lise Wetre odanın karşı ucunda, "Her Şey Norveç İçin" kraliyet sloganının altın varaklı harflerle tavanın hemen altına gelecek şekilde duvara boyandığı yerde oturuyordu. Kadın her iki yanında oturan konuklarla harareti bir sohbete dalmıştı. O konuklardan biri tüylü bir tırtıl andıran bir bıyığa sahip ellili yaşlarındaki yapılı, kızıl saçlı bir adamken diğeri narin görünümlü bir ihtiyardı. İkinci adam yaşamının ilk yıllarında ağır bir kaza atlatmış olmalıydı. Yaraları yanık izlerine benziyordu. Kafasının koca koca kısımları ıslanıp tekrar kurumuş kâğıt misali gergin ve solgundu. Kireç beyazı elleri siyah bir bastonun yuvarlak sapını tutuyordu.

Fredrik masaların arasından geçerken Wetre'yle göz teması kurdu. "Ben Başkomiser Beier. Telefonda konuşmuştuk..."

Siyasetçi tebessüm etti.

"Baylar, korkarım bu konuyu şimdilik kapatmamız gerekecek. Beier, bu Stein Brønner. Kendisi askeri tarihçidir," dedi ve tırtıl dudaklıya gülümsedi. "Bu da Kolbein Ihme Monsen. Bay Monsen İkinci Dünya Savaşı gazilerimizden biridir."

Gazi, başkomiseri koyu ve parlak gözlerle süzdü. "Beier..." diye mırıldandı. El sıkıştılar. Sonra yaşlı adam göğüs cebinden kakmalı bir kemik parçası çıkardı. Üstüne el yazısıyla "KIM" harfleri oyulmuştu. Katlanır bir tarak. Seyrek saçlarını başının arkasına yatırırken elleri titredi.

Andreas onları bir yan odada bekliyordu. Duvarlarda elle çizilmiş haritalar ve ciddi görünümlü subayların tabloları asılıydı.

Siyasetçi hoşbeş faslını atladi. "Bu işin böylesine uzun sürmesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Sizinle ilk defa temas kurmamın üzerinden bir aydan fazla zaman geçti."

Yorumu Andreas'ın gözlerine bir endişe kıvılcımı düşürdü.

"Kızınız bir yetişkin," diye söze girdi komiser yardımcısı. "Bir suç işlendiğinden emin değiliz ve kızınız..." Kadına gözlük camlarının arkasından dik dik baktı, "... ebeveynleriyle iletişim kurmak istemiyor olabilir."

Wetre hışımla derin bir nefes aldı. Fredrik ondan önce davrandı.

“Meslektaşım kızınızın özel hayatına saygı duymamız gerektiğini anlatmaya çalışıyor.” Ara vermeden sözlerini sürdürdü. “Fakat hem sosyal hizmetler hem de biz olayın torununuzu ilgilendiren kısmından endişeliyiz. Adı William’dı, değil mi?”

“William David Wetre Andersen,” diye doğruladı kadın. “Yakında dört yaşına basacak.”

“Doğru. Sosyal hizmetler kızınızın bağlı bulunduğu kiliseyle daha önce sorunlar yaşamış. Biz de o yüzden bunun bir kayıp kişi vakası olabileceği varsayımıyla bir soruşturma başlattık.”

“İyi,” dedi Wetre ve Andreas’a delici bir bakış attı.

Oturdular.

4. BÖLÜM

Fredrik’in tahmin yürütmesi gerekse kırk beş derdi ama kadının bundan daha yaşlı –ellinin üstünde– olduğunu biliyordu. Partisinin başkan yardımcılığına getirildiğinde yaşı ona karşı kullanılmıştı. Siyah saçlarını ensesinde toplamış olan Wetre gri renkli ince bir etek ve bir tayyör ceket giymişti. Boynunda küçük bir gümüş haç vardı.

“Annette’le altı aydır ne görüştüm ne de konuştum,” diye başladı kadın.

Ses tonu ayaktayken olduğundan daha derindi. Adeta duygularını kontrol altında tutabildiğini belli ediyordu. Bu hayranlık duyulmaya alışkın kişilerde ender bir özellik sayılmazdı. Öyleleri zayıflıktan nefret ederlerdi. En çok da kendi zayıflıklarından.

“Çoğu vakada ebeveynler çocukları isyankârlık ettiğinde ümitsizliğe kapılırlar. Bilirsiniz işte, sarhoş olduklarında, uyuşturucu denediklerinde, seks yaptıklarında falan. Ama öyle bir şey bizim başımıza hiç gelmedi. Kızım fazla liberal olduğumu düşündüğü için bana kızgın. Ben de torunumla beraber ortadan kaybolduğu için ona kızgınım. Ve tabii kafasız bir muhafazakâr olduğum için...” Wetre sözlerini sürdürmeden önce buruk bir tebessüm etti.

“Annette söz konusu olduğunda...”

Oturduğu sandalyeyi gıcırdatarak öne eğildi ve aradığı sözler alçı kaplamada yazılıymışçasına gözünü tavana dikti.

“Annette bir tek Tanrı için yaşar.”

Wetre'nin parlak saçları harika bir durumdaydı. Her bir saç teli ehlileştirilmişti; ellerini devamlı kaküllerinde gezdirmesi tüm isyan girişimlerini bastırmaktaydı.

Her şey kızı henüz bir ergenken başlamıştı. Annette kadın rahiplere izin vermedikleri için Norveç Kilisesi'ni reddetmişti. Veya eşcinsel rahiplere. Veya âyinlerde değişikliğe. Kilisenin kendi tanrısına saygısızlık ettiği gibi bir hisse kapılmıştı.

Wetre kısaca gülüp başını iki yana salladı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler muhtemelen kameraya yansıdığından daha derindi ama Fredrik'e kadın televizyondaki ikinci kişiliğinin neredeyse tıpatıp kopyasıymış gibi geliyordu. Mütevazı, kusursuzca uygulanmış makyajı ve kırmızıya boyalı dudakları itibar ve sıcaklık bildiriyordu. Yine de Fredrik o dudaklarda bundan fazlasını olduğunu itiraf etmeye mecburdu. Renk tonu tam da şehvetli denebilecek kadar koyuydu. Ve de zarif. İlk bakışta rujdan ibaretmiş gibi gözükken şey aslında başa, yüreğe ve de penise verilen bir selamdı.

Gerçek bir siyasetçiye de bu yakışırdı.

“Yine de birbirimize karşı hep belirli bir saygı beslerdik. Ne zaman ki Tanrı'nın Işığı... ya da sizin deyiminizle kilise işe karıştı, bu durum değişti.”

Kızıl saçlı bir İsveçli onlara kahve getirdi. Garson masaya servis yaparken Wetre konuşmadı.

Annette yedi yıl önce Tanrı'nın Işığı'nın, yani Philadelphia Tanrı Kilisesi'nden kopmuş bir kilisenin âyinlerine katılmaya başlamıştı. Final sınavlarına birkaç ay kala da okuduğu kimya bölümünü bırakmıştı.

“Bundan daha aptalca bir şey yapamazdı,” dedi siyasetçi ve derin bir iç geçirdi.

Annette okulu bırakmasına müteakip ebeveynlerinin onun için satın aldıkları Sankthanshaugen'deki dairesini satmış ve Tanrı'nın Işığı yerleşkesine taşınmıştı. Orada William'ın babası Per Olav'la tanışmıştı. Nikahlarını kilisede kıymamaya karar vermişlerdi ama anlaşılan yine de bir tür tören düzenlenmişti.

“Biz davet edilmedik.”

Wetre gözlerini çabucak kırptırdı ve gözlerinin altındaki bölgeyi ince parmak uçlarıyla sildi. “Her şey oldu bittiye gelmiş olmalı, çünkü ilişki... kutsanmadan önce Annette’in biriyle seks yapabileceğini hayal dahi edemiyorum. Onun o tür bir kız olmadığı şimdiye kadar herhalde anlamışsınızdır.”

“Evet, öyle gözüküyor.”

Fakat çiftin mutluluğu kısa sürmüştü. William’ın doğumundan kısa süre sonra Per Olav ölmüştü. Bir tür enfeksiyon sonucu. Hastane onlara fazla bir bilgi verememişti. Şanssızlıktı. Veya Tanrı öyle istemişti.

“Kime sorduğunuza bağlı,” dedi Wetre dalgın bir üslupla.

Andreas başını not defterinden kaldırdı. “Yerleşke nerede?”

“Maridalen’de. Solro adını verdikleri bir çiftlik. Kocam ile benim ziyaret etmemize izin verilmiyor. Hatta Annette’e göre hiç kimseye. Yerleşke sakinleri bu konuda paranoyaklar.”

Wetre parmaklarını uzattı. Kusursuzca manikürden geçmiş kırmızı tırnaklarını inceledi.

Lakin Annette ebeveynlerinin ziyaretine gelmişti. Sıkça değilse de ara sıra. Sebep belki torununu görmesine izin verildiğinde annesinin akıttığı gözyaşlarıydı. Belki de ebeveynlerinin ona gümüş tepside sundukları rahat hayata sırt çevirmesinin vicdan azabıydı. Fakat artık aradan altı ay geçmişti. En ufak bir çıtın bile çıkmadığı altı ay.

“Radyoda kadınlar ve kürtaj konulu bir tartışma programına katıldım. Kürtaja karşıyım; partimde onu destekleyen fazla kimse bulamazsınız ama kürtajın değerlendirilmesi gereken bazı durumlar olabileceğini de bilirim. Sözlerim kulağına gittiğinde Annette çileden çıktı. Bana bağırıp çağırdı ve William’ın da alınmasını ister miydim diye sordu.”

Wetre gözlerini yuvarladı. “Sanki bunun konuyla bir ilgisi vardı da. Kendimi yaşam ile ölümün bir yargıcı olarak görüyordum, Tanrı’ya hakaret ediyordum gibi hissetti. O zamandan beri de hiç iletişim kurmadık.”

Bakışlarını yere çevirdi. “Şu son birkaç aydır her gün telefonunu çaldırıyorum. Kocam ve ben sayısız mesaj gönderdik, bir yaşam belirtisi için yalvardık. Arabayla iki defa çiftliğe kadar gittik

ama her seferinde kabaca geri çevrildik. Yolun aşağısında nöbet tutan adamları var. Muhafızlar.”

Fredrik’le göz göze geldi. “Bir kilisenin önünde...”

Fredrik dışarıda Wetre’nin açtığı siyah şemsiyenin altına sığındı. Nedre Slottsgate’teki Çevre Kurumu’nun ön cephesi boyunca yürüdüler. Devamlı bir yaz yağmuru serpiştiriyordu. Andreas arabayı Emniyet Müdürlüğü’ne götürüyordu.

“Kilise hakkında ne biliyorsunuz? Hani şu Tanrı’nın Işığı?” diye sordu Fredrik.

“Bjørn Alfsen Jr’ı hatırlıyor musunuz?”

Başkomiser başını iki yana salladı.

Bjørn Alfsen ebeveynlerini ve ağabeyini bir araba kazasında yitirmesinin ardından bir anda aile şirketi Alfsen Ormancılık Sanayii’nin yegâne sahibi haline gelmiş ve yüzlerce milyonluk bir servete kavuşmuştu. Kartlarını doğru oynasaydı hâlâ Norveç’teki en zengin insanlardan biri olabilirdi. Fakat 1970’lerin ortalarında, dedesinin ölümünden kısa süre sonra her şeyi satmış ve aile servetini birkaç yılda çarçur etmeyi becermişti. Partilere ve başarısız yatırımlara ek olarak Güney Afrika’daki bir elmas madeninde büyük paralar kaybetmişti. Irkçı yönetimle birlikte çalışmış, fakat yerel iş adamlarınca kandırılmıştı. 1980’lerin başlarını mahkemelerde geçirmiş, iflaslarla ve kızgın iş ortaklarıyla uğraşmıştı.

Paranın laneti, diye aklından geçirdi Fredrik. Birinci nesil parayı kazanır, ikinci nesil onu işletir, üçüncü nesilse onu heba ederdi. Aslında bunun şaşırtıcı bir tarafı da yoktu. Bir şey için mücadele etmezsen elindekinin kıymetini bilmezdin.

“Uzun bir süre gözlerden uzak yaşadı. Fakat 1990’ların ortalarında ansızın tekrar belirdi. Pentekostal Kilisesi’nin nüfuzlu bir başışçısı olarak,” dedi kadın.

“Demek yine para kazandı?”

“Bilmiyorum. Herhalde zengin çocuklarının kıyıda köşede hep biraz parası oluyor. O zamana kadar aşırı derecede muhafazakârlaşmıştı ve desteklediği kuruluşlardan taleplerde bulunmaya başladı. Çoğu kimsenin karşı çıktığı taleplerde. Bu durum bir ayrılığa yol açtı ve Bjørn diğerlerinden kopup kendi tarikatını kurdu.”

“Tanrı’nın Işığı,” dedi Fredrik.

“Hatta artık kendine bir papaz bile diyor.”

Fredrik, Christiania Torv’daki yarı ahşap evlere göz gezdirdi. Burada kentin en eski binalarından bazıları bulunurdu. O binaları bir yığın parası olan insanlar yaptırmışlardı. Bugün isimlerini bilen çıkmazdı. Bir tramvay zangırdarak geçip giderken asfalt ayaklarının altında sarsıldı.

“Tanrı’nın Işığını hatırlıyorum. Aradan on bir-on iki yıl geçmiş olmalı. Çok saldırganca gösteriler düzenlerlerdi, değil mi?”

“Evet. Ahlâki çöküşte olduğuna inandıkları bir topluma karşı,” dedi Wetre. “Cami inşaatlarını protesto ederlerdi. Eşcinsel düşüncelerini basıp olay çıkarırlardı. Kürtaj yapılan hastanelerin ve kadın papazlara sahip kiliselerin önünde toplanırlardı. Tanrı’nın hepimizi cezalandıracağına ve Kıyamet Günü’nün kaçınılmaz olduğuna inanırlardı. Neden sonra duruldular. Ortadan kayboldular. Doğrusunu söylemek gerekirse o zamanlar tarikatın dağıldığını sandım.”

Kari Lise Wetre’nin yetişkinlik hayatının önemli bir bölümünü geçirdiği Storting’in* önünde vedalaşmak için durdular. Wetre hep tanınan biri olagelmmişti. Fredrik kamu malı bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Yoksa olay aslında bundan, bir siyasetçi çocuğunun gecikmiş ergenlik başkaldırısından mı ibaretti?

“Tanrı’nın Işığı’na neden bir tarikat diyorsunuz?”

“Tamı tamına öyle de ondan. Hakikati tekellerinde tuttukları inancı. Güçlü bir lider. Çiftlikteki tecrit. Kıyamet kehanetleri.”

Wetre parmaklarını tek tek kaldırarak her yeni hususu vurguladı. “Sözlük tanımına dört dörtlük uyuyor. Sizce orası büyümek için iyi bir yere benziyor mu?”

Fredrik’in yanıt vermesini beklemeyip elini uzattı.

“Her neyse. Şimdi kazanmam gereken bir seçim var. Yardıma-
nız için teşekkürler. Kocam ve ben minnettarız.”

Tıpkı televizyonda yaptığı gibi gülümsedi.

* Norveç parlamentosu. -çn

5. BÖLÜM

Çürüyen toprak kokusu çıtır çıtır kızarmış domuz pastırmasının aromasına karışıyordu.

Fredrik balkon kapısını açtı ve gözlerini kısarak aşağıdaki avluya baktı. Soğuk yaz havası vücudunu sarmaladı. Göğüs uçları sertleşti. Tırabzandan sarktı ve iki eliyle birden çiçek saksılarını alıp beton balkon zeminine bıraktı. Saksılardan sızan kötü kokulu kahverengi sıvı ayak parmaklarını ıslattı. Boyunlarını yaz günışığına doğru kaldırması gereken mor ve kırmızı çiçekler cıvıyıp kenarlardan sarkmıştı. Temmuz ayının başlarıydı.

Fredrik balkon kapısında yansımasını gördü. Üstünde açık mavi bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. Saksıları kaldırma çabası dizini ağrıtmıştı ve topallamakta olduğu dikkatinden kaçmadı. Yüzü süzgülü, elmacık kemikleri çıkıktı. Ağzının kenarlarına doğru sarkan ince bıyığı gençliğinden bir kalıntıydı. Bıyığını bir-iki defa kesmişti ama onsuz kendine bakmaya bir türlü alışmamıştı. Kaşları bir çift dar gözün üstünde kalın duruyordu. “Sende ihtiyar bir labrador köpeğinin gözleri var,” demişti kadın, Fredrik tekrar onun üstüne uzandığında. “Sana hayır demek mümkün değil.” Fredrik kadının köpeklerden hoşlandığını biliyordu ama bir köpek gibi davrandığının hatırlatılmasını istemiyordu.

Mutfığa girerken kapı aralığında durakladı. Böyle durup beklemeyeli uzun zaman geçmişti. Kendi evinde bir misafirdi. Yalnız yaşıyordu ama evi tipik bir bekâr evine benzemiyordu. Mutfak tezgâhı temizdi, kirli tabaklar bulaşık makinesindeydi ve boş şişelerin çoğu plastik çöp torbalarındaydı. Fırının üstündeki karolar hariç duvarlar beyaza boyalıydı. O karolar da bir kırmızı bir turuncuydu. Ne kadar da cırtlak. Renkler kadının fikriydi. Taşınmasının ardından Fredrik, Eyfel Kulesi’nin ve sigara içen kelebek gözlüklü kedinin posterlerini indirmişti. Niyeti ilk başta

yerlerine kendi posterlerini asmaktı: Rolling Stones'un '69'daki Altamont Speedway Ücretsiz Festivali'ndeki taklit, siyah-sarı posterini. Onur konuğu Smokie olan 1977 Kalvøy Festivali'nin ve gökten düşen bir Alman çift katlı otobüsününkini de. Fakat duvarlar hâlâ çıplaktı. Öte yandan kadın buradaydı. Yine.

Kadının çıplak sırtı fırının önünde büyük ve sıkıydı. Fredrik gözlerini onun geniş, beyaz kalçalarına çevirdi. Biri hâlâ kızarıktı. Vücudunun en güzel bölümü o rahat, yuvarlak dayanaktan yükseliyordu. Belini merkeze doğru çeken ve ona bir viyolonsel şeklini veren kuyruk sokumunun anatomik olarak mükemmel kıvrımından. Yıllar ve hamilelikler kadını hırpalamış, bedenini yuvarlayıp geride bazı izler bırakmıştı. Cilalı çıkmaktaşındaki damarlar gibi. Olgun bir meyve, diye aklından geçirdi Fredrik, onu kısık gözlerle incelerken.

“Neye bakıyorsun?”

Kadın gür atkuyruğunu omzunun üstünden aşırıp ve Fredrik'i kuşkuyla süzdü. “Aklından ne geçiyor, Bay Beier?”

Alice arkasına döndü ve Fredrik ona sıırttı. Kadının bir elinde kızartma tavası vardı. Ve çıılçıplak değildi. Eski kocasının sahip olduğu yegâne önlüğü boynuna ve beline bağlamıştı. Önlük beyazdı ve kadının orta boylu göğüslerinin üstünde sarı bir savaş arabasının resmi vardı. Onun altında da bir sazan kafasının. Aca-ba bunun sembolik bir anlamı mı vardı? Varsa bile Fredrik onun ne olduğunu anlamıyordu.

Sonrasında dostane bir sessizlik içinde beraber karınlarını doyurdular. Tabaklarındaki daha yeni bitmiş kahvaltıdan geriye ekmek kırıntıları, yağ, yumurta sarısının bıraktığı izler ve domates suyu birikintileri kalmıştı. Fredrik ılık kahvesini yudumlarken yazılanlara pek aldırmış etmeksizin Dagens Næringsliv gazetesine göz gezdirdi. Salondaki bilgisayarda dün gecedен beri Diana Krall şarkı listesi çalışıyordu. O listeyi hazırlarken harcanan zamana değmişti.

“Hayat hep böyle cumartesilerden oluşmalı,” dedi Alice.

Öne eğildi, telefonuna bir mesaj yazdı ve sözlerini sürdürdü:

“Uçağım bir-iki saat sonra kalkıyor. Artık gitsem iyi olacak.”

Kadın başını kaldırdı ve baştan çıkarıcı bir edayla dudaklarını

büzdü. Fredrik ona uzun uzun baktı. Eski karısı vücut hatlarını kamufle eden kırmızı renkli bol bir üst giyiyordu. Eve, Erik'in yanına gidecekti. Yeni kocasının. İncecik kahkaha kırıksıklıkları yeşil gözlerine çıkan yolu gösteriyordu. Fredrik burun köprüsündeki çilleri hâlâ seçebiliyordu.

“Kocan burada olduğunu bilmiyor mu?”

“Seninle yattığımı mı? En çarpık fantezilerinde bile böyle bir şeyi hayal edebileceğini sanmam.”

“Görüşüğün başka biri var mı?”

Alice ona bakarak kirpiklerini kırptırdı. “Yok artık, Fredrik.” Tereddüt etti. “Her şeyin bir sınırı olmalı.” Eski kocasını şöyle bir gözden geçirdi. “Sizin aranız nasıl? Hani şu... neydi adı?”

“Bettina. Bettina'yla her şey yolunda.”

“Hâlâ görüşüyor musunuz?”

“Görüşüyoruz.”

“Yatıyor musunuz?”

“Evet.”

“Harika. Bari iyi biri mi?” Alice sesini yarım ton yükseltmişti.

“İdare eder.”

“Ne iş yapıyor demiştin? Polislikle ilgili bir şeydi, değil mi?”

Fredrik ona gülümsedi. Eski karısının gerçeği bildiğini biliyordu. “Emniyet müdürünün yanında çalışıyor.”

“Ah, evet! İşte bu.”

Fredrik oturduğu tahta sandalyeyi geriye itti. Ayağa kalkıp tabakları topladı. Konuyu değiştirmek istiyordu.

“Bu binaya Heineckegârden dendiğini biliyor muydun? Onu tasarlayan mimarın adı verilmiş. Georges Heinecke.”

Alice onu merakla süzdü. “Mimarlık ne zamandan beri umurunda ki?”

“Güzel şeylere hep ilgi duymuşumdur,” dedi Fredrik, başıyla kadının göğsünü işaret ederek. Alice ona aldırış etmedi.

“Polis psikologuyla konuştum.”

Alice'in alnı, onun hiç hazzetmediği o kaygılı ifadeyle kırıştı: Bunu neden daha önce söylememiştin? İyi de Tanrı aşkına, işte şimdi söylüyordu ya.

“Ciddi bir şey değil. Yine birkaç kriz geçirdim. Psikolog kaygıdan olduğunu düşünüyor.”

Eski karısına mahcup bir tebessüm etti. “Ona göre ‘strestenmiş.’ Daha az çalışmam söylendi. Yani tatil yapmam için harika bir zaman. Çocukları görmeye can atıyorum.”

Alice onu küçümsemekte kullandığı anlayışlı bakışı takındı. *Seni tanıyorum*, diyordu o bakış. *Seni çoğu kimseden daha iyi tanıyorum. Hatta herkesten. Aklından geçenleri biliyorum.*

“Psikolog nasıl biriydi?”

“Hiçbir fikrim yok. Sırf bana verilen formu imzalatmak için oradaydım.”

Şaşkın gözüken Alice başını iki yana salladı.

“Amirlerimden biri hakkımdaki endişelerini dile getirmiş. Yine sahaya çıkabilmek için bir imzaya ihtiyacım vardı.”

Alice plastikten yapılma pahalı, şeffaf pançosunu giydi. Fredrik onun peşinden koridora çıktı.

“Cenazeye gelmesem olur, değil mi? Çocuklar ve benim için çok uzakta. Hem zaten Jacob ile Sophia onu çok az hatırlıyorlar.”

“Gelmenizi beklediğim yoktu. Sanırım annemi kendi başıma da gömebilirim.”

Kadın onun yanağına dokundu.

“Bettina orada olacak mı?”

Fredrik kafa salladı.

“Harika. Belki sahiden de fena biri değildir.”

Alice sahte bir tebessüm etti ve birbirlerine çabucak sarıldılar. “Sağlıkla kal, Fredrik. Çocuklar çok heyecanlılar. Bilirsin, babalarını özlüyorlar. İyi vakit geçirmeye bak.”

“Tabii,” diye yanıtladı Fredrik ve kadının sırtına hafif bir şaplak attı.

Tam bir kutu Carlsberg açmıştı ki cep telefonu çaldı. Cevap vermeyip aramayı sesli mesaj kutusuna aktardı. Birasını ahes-te ahes-te içtikten sonra telefonunu almak için komodine kadar gitti.

Arayan Synne Jørgensen’di. Oslo Emniyeti’nin Şiddet ve Cinsel Suçlar Birimi’nden sorumlu kıdemli memurlardan biri olan kadın aynı zamanda onun amiriydi.

“Fredrik. Beni ara. Bir katliam yaşandı. Solro Kilisesi. Seni alması için bir araba yolluyorum.”

6. BÖLÜM

Ön cama ağır yağmur damlaları düşüyordu. Silecekler bir kadir-ganın kölecibaşları gibi camı süpürerek suyu alıp götürüyordu. Fredrik yolculukları sırasında Maridal kırsal kesimini belli belirsiz görebiliyordu.

Maridal Gölü'nün kuzey yakasındaki Margareta Kilise'nin harabelerine geldiklerinde direksiyon başındaki genç polis memuru mavi çakarları kapatıp ayağını gazdan çekti. Yazdönümünden beri topu topu iki hafta geçmişti ama karanlık şimdiden yoğundu.

Orta yaşlı bisiklet tutkunları bile bu gece evlerinden çıkmıyorlardı.

Anayoldan saptılar. Tarlalar bayırın biraz yukarısında sona erdi ve yerlerini gür ladinler aldı. Ormanın içinden geçen çakıllarla kaplı bir patika vardı. Az ileride ağaçlar yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklara boyandı. Uzun bir polis arabası ve ambulans sırasının arkasına park ettiler.

“Getirdiğin için sağ ol,” diyen Fredrik arka koltuktan yağmurluğunu kaptı.

Hava soğuktu. Yağmur ıslak toprağın ve yaprakların kokusunu güçlendiriyordu.

Sarı saçları jöleyle sertleşmiş kısa boylu bir suret oradaki ladinlerden birinin altında bekliyordu. Emniyet Müdür Yardımcısı Synne Jørgensen el sallayarak Fredrik'i yanına çağırdı.

“İyi akşamlar,” diyen Synne derin bir nefes çekti.

Bir ışık parladı; kadın dik durarak sigarasını tüttürdü. Sigara hışırdadı. Küçük, basık bir burna ve makyajsız gözlerle sahip yuvanlık yüzünde bir an için derin bir mutluluk ifadesi belirdi. Yağmurluğunu yoklayarak sigara paketinin bulunduğu cebi aradı.

“Eh, sahiden iyi bir akşam mı?” diye sordu Fredrik.

Kadın burnunu buruşturdu.

“Yukarısı bir felaket, Fredrik. Beş ölü var. Çok sayıda mer-

miyle yakın mesafeden vurulmuşlar. Görünüşe bakılırsa kurbanlardan biri kendi yatak odasında, hem de pijamaları içinde infaz edilmiş. Yaralı kurtulan yok.” Cebi nihayet buldu.

“Annette Wetre de...” diye başladı Fredrik.

Synne onun sözünü kesti.

“Hayır, hepsi de erkek. Ama henüz kimliklerini tespit edemedik.”

Başkomiser onu soran gözlerle süzdü. “Buranın Solro olduğundan eminsin, öyle mi? Peki diğerleri nerede?”

Kadın dilini alt dudakındaki hızmanın bıraktığı yara izine bastırdı. “Çiftlik evinin girişinin üzerinde büyük harflerle Solro yazıyor; o nedenle emin sayılırım. Ama etrafta kimsecikler yok. Sanki yer yarılmış da cemaat içine düşmüş.”

Sigarasını üç nefeste yarılamıştı bile. Ucundaki külü silkti, sigara paketini çıkardı ve yarısı bitmiş sigarayı onun içine koyduktan sonra tekrar cebini kurcalamaya başladı.

“Benimle gel,” diyen Synne yağmurluğunun kapüşonunu başına geçirdi ve sağanak yağışa çıktı.

Dar ve çamurlu bir patika onlara ağaçların arasında rehberlik etti. Yağmurluk giyen birkaç polis memurunun güçlü olay yeri fenerlerinin mavi-beyaz ışığında çalıştığı çimenli bir bayıra ulaşırlar. Bölge bir basketbol sahası ebatlarındaydı ve sonunda beyaz bir çiftlik evi vardı. Solda kırmızıya boyalı küçük bir ahır bulunuyor, ahıra çıkan basamaklarda sırlıklam olmuş bir çift polis iki cesedin üstüne çadır kurmakla uğraşıyordu.

Bahçenin ortasında iki ceset daha yatıyordu. Biri sırtüstü dururken diğeri yan devrilmiş ve bacakları sarsakça birbirine dolanmıştı. Kurbanın suratından koca koca parçalar kopmuş gibiydi.

“Bu ne zaman oldu? Kim ihbar etti?”

Synne eve doğru bir yay çizerek cesetlerin etrafından dolaştı. “Acil durum hattı saat 12.56’da aranmış. İsimsiz ihbar. Görünüşe bakılırsa saldırı bir tür misilleme. Allah adına.”

Kadın başını çevirerek arkasına göz attı. “Adresi bulmak biraz zaman aldı. Solro buranın resmi adı değil.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Fredrik. “Yani beni aradığında...”

“... Bir izlenim edinecek zamanı henüz zor bulmuştum. Sebastian yolda. Buna büyük çaplı bir hadise muamelesi yapıyoruz.”

Büyük çiftlik evinin ön kapısı tahtadandı. Sahiden de tepesindeki geniş bir kalasa büyük harflerle “Solro” sözcüğü boyanmıştı. Teknisyenler içeriye galoş, lastik eldiven ve yüz maskesi kutuları koymuşlardı. Dar koridorun bir duvarı boydan boya kocaman bir İsa tablosuyla kaplıydı. Tabloda uzun bir kaftan giyen İsa parlak güneşin arkasından çıkmaktaydı.

“Misilleme. Allah adına,” dedi Fredrik yavaşça, yağmurluğunu çıkarırken. “Yani bu güya bir tür dini kan davası mı?”

“Bu kilisenin İslam’a karşı çok eleştirel olduğunu, camileri falan protesto ettiklerini söylememiş miydin?” diye sordu kadın.

“Söylemiştim. Ama toplu katliamın biraz aşırıya kaçtığı kesin.”

“Dahası da var,” dedi Synne.

Ne tür bir delilik bir insanı ormanın ortasındaki bir kiliseyi arayıp bulmaya ve o kilisenin mensuplarını birer hayvan gibi katletmeye iterdi? Fredrik katil veya katillerin girişte dururlarken ne düşünmüş olduklarını merak etti. Ya duvara düzensizce çakılmış askılık sırasını gördüklerinde? Beceriksiz, genç parmakların çiziktirdiği eğri bûğrû büyük harflerle doldurulmuş isim etiketlerini? Durup o etiketleri okumuşlar mıydı? “Annette” etiketli kanca boştu. Onun yanındakindeyse hayvanat bahçesinden alınmış bir beyzbol şapkası asılıydı. “William” yazılı kanca yerden olsa olsa bir metre yüksekteydi.

Katiller içeri girdiklerinde evde çıt çıkmıyor olmalıydı. Belki de oyun odasına göz atmışlar ve tüm oyuncakların düzgünce kutularında beklediğini görmüşlerdi. Mutfaktaki yeşil sabunun kokusunu almışlardı. Örgülerin sepetlerde durduğu ve küçük bir kızın yahut oğlanın yetişkinlerden önce kalkması durumunda hiçbir ufak el zarar görmesin diye dikiş makinelerinin plastik örtülerle kapatıldığı örgü odasından parmak uçlarına basarak geçmişlerdi. Birinci kata çıkan merdivene vardıklarında herkesin uyuduğundan kesinlikle emin olmuşlardı.

Cemaat savunmasızdı. Fakat katiller amaçlarından caymamışlardı. Basamakları sinsice çıkmışlardı. Çiftlik sakinlerinin bulunduğu yere doğru.

Merdivende bir diğer İsa resmi vardı. İsa neredeyse bir buçuk metre karelik portrede Dikenler Tacı’nı takıyor, alnındaki açık bir yaradan yanağına kan damlıyordu. Fredrik karşısındaki fazla bû-

yük, kadim surata bakarken huzursuz hissetti. Surat öyle ayrıntılı bir şekilde çizilmişti ki her gözenek, her küçük leke onu görenlere haykırır gibiydi.

Bu birine gereğinden fazlaca yaklaşmanın ötesinde bir histi.

Ondan fazlasıydı. Resmin oraya asılmasına her kim karar vermişse bir saldırı eylemi gerçekleştirmişti. Tahta evin sakinlerinin yaptıkları son şey buydu. Her gece yatmaya giderken çilekeş İsa'nın önünden geçiyorlardı. Ve tabii kahrolası her sabah. Dünyadaki tüm kötülükler onlara hatırlatılmadan önce dişlerini fırçalayacak veya ihtiyaç giderecek zamanları bile olmuyordu.

Merdivenin tepesindeki geniş koridor paldır küldür bir kaçı-şın izlerini taşıyordu. Bütün kapılar açıktı. Giysiler ve eşyalar duvarlara fırlatılmış, çiftliğin havadan çekilmiş çerçeveli bir resmi yere düşünce camı parçalanmıştı.

“Medya şimdiye kadar damladı mı?” diye sordu başkomiser.

“Hayır. Ve bu durumu korumaya çalışıyoruz. Fotoğrafçılar ayak altında dolaşmaya başlamadan önce olay yerini emniyete almak istiyorum.”

“İyi. Kari Lise Wetre'yi gazetelerden önce arasam iyi olur.”

Koridorun sonundaki odaya yollandılar. Küçük oda eski moda bir tarzda dayanıp döşenmişti. Pencereerde dantelli beyaz perdeler asılıydı ve pencere pervazında çiçek açmış bir begonya vardı. Yorgan yere düşmüştü. Odanın sakini yatağın önünde diz çökmüştü. Mavi-beyaz çizgili bir pijama giyen kısa boylu, solgun adamın yanağı çarşafa yaslıydı. İri ve donuk gözler boş boş havaya bakıyordu.

“Bu Papaz Alfsen,” dedi Fredrik.

“Kim?”

“Bjørn Alfsen Jr. Cemaatin lideri.”

Fredrik eğilerek cesedi inceledi. Kurban kelleşiyordu ve kalan kırçıl saçlar kısa kesiliydi. Fredrik bıyığı ve top sakalı Wetre'nin ona gönderdiği fotoğraflardan tanıdı. Papazın sağ kulağının hemen üstünde küçük bir kırmızı-siyah delik vardı. Şilte kandan kararmıştı.

“Yatağının başında dua ederken infaz edilmiş,” diye kısaca açıkladı Synne. “Bir de şuna bak.”

Göğüs cebinden bir kalem çıkardı ve kırışık çarşafı biraz kaldırdı.

Papazın güdük parmakları sıvı birikimi sonucu şişmişti. Sebep bileklerine sıkıca bağlanmış yeşil renkli ipek bir eşarptı. Synne kalemiyle eşarbtı işaret etti. Fredrik kumaşın üstündeki düzgün, beyaz harflere dikkatle baktı.

“Arapça.”

7. BÖLÜM

Olay yeri teknisyenleri geldiklerinde Fredrik hâlâ Bjørn Alfsen’in yatak odasında dikiliyordu. Aradaki zamanı kitaplığın içeriğini inceleyerek geçirmişti. En alt rafta eski defterlerin, internet çıktılarının ve Tanrı’nın Işığı tarafından ülkeye doluştuğuna inanılan tanrısız pisliklere karşı ivedi bir savaşı teşvik eden manifestoların oluşturduğu kalın bir deste vardı. Fakat Fredrik ayrıca yemek tarifleri, ayetler ve vaaz müsveddeleri buldu. Ve de tozlu bir cep telefonu.

Ortadaki dört raf son derece düzenliydi. Her birine ikişer fotoğraf koyulmuştu. Fredrik onları yakından inceledi.

Papaz tüm fotoğraflarda yer almasına rağmen karedeki diğer kişiler değişiklik gösteriyordu. Birinde güzel bir yaz günü gibi duran bir zamanda şu anda ölü yattığı beyaz çiftlik evinin önünde duruyordu. Çizgili kırmızı gömleğinin yakası açıktı ve Alfsen güneşe gözlerini kısarak bakıyordu. Teni iyice kararmış, köselemsi bir hal almıştı. Karede bir çift çocuk vardı. Otuzlu yaşlarında iki adam. Bir adam ile bir kadın. Annette ile William. William iki ya da üç yaşındaymış gibi gözükmesine göre fotoğraf geçen yıl çekilmiş olabilirdi. Sarışın, gülümseyen çocuk yeşil bir şortla ve üstünde “Tanrı Kılavuzumdur” yazan aşırı bol bir tişörtle Alfsen’in tam önünde duruyordu. Alfsen kahverengi ellerini oğlanın omuzlarına koymuştu ve annesi aralarındaki bir sandalyeye oturmuş, oğlunun elini kucağına almıştı. Fredrik kadının yirmi yedi yaşında olduğunu biliyordu ama otoriter papazın yanındayken daha ziyade genç bir kıza benziyor, yüzüne çıkık bir burnun gölgesi düşüyordu. Annette’in uzun sarı saçları açıktı ve üstünde beyaz bir elbise

vardı. Dizleri bitişik, ayakları çıplaktı. Çok güzel bir kadındı. Ünlü annesinin genç, sarışın bir versiyonuydu.

En üst rafa dini kaynakçalar, ilahi kitapları ve bir çift İncil istiflenmişti. Kitaplardan biri dikkat çekiciydi. Yıpranmış cildinde altın yaldızlı harflerle *Die Bibel* yazıyordu. Fredrik onu nazikçe alıp açtı. Biri eski usul bir el yazısıyla kapağın içine şunları yazmıştı: *Profesör E. Brinch. Unsere tiefste Dankbarkeit. Der Wiener Gesellschaft für Rassenpflege. Wien 1936.*

Fredrik papazı inceleyen adli patologa doğru döndü. Kadının onun bakışlarını ensesinde hissetmiş olmalıydı.

“En az on iki saattir ölü,” dedi patolog, cesede nazikçe bastırarak. “Yakın mesafeden vurulmuş ama silah kurbanı temas etmemiş. Bana kalırsa mesafe beş ilâ on beş santim arası.”

Kadın bir cımbızla giriş yarasının etrafındaki isli tanecikleri gösterdi. “Mermi küçük kalibreli ama yine de kafatasını delip geçmiş.”

Fredrik giydiği koruyuculara rağmen kadını insanların hayatlarını kaybettikleri daha başka yerlerden hatırlıyor, fakat adını bir türlü çıkaramıyordu.

“Çıkış yarasını incelemek için onu çevirmem biraz zaman alacak. O nedenle yapmak istediğin başka bir şey varsa...”

Therese, işte buydu. Therese Grøfting. İlk başta bir patoloji uzmanı olarak eğitim görmüştü ama dedikodulara göre ölümlere duyduğu ilgi sonucunda bir adli patolog olarak yeniden eğitime girmişti. Kırklı yaşlarının sonlarına yaklaşan kadın artık bir olay yeri teknisyenleri grubunun başındaydı ve on yaşındaki oğlunu yalnız büyütüyordu.

Fredrik kadının imâsını duymazdan geldi.

“Almanca biliyor musun?”

“Ne tesadüftür ki, evet.”

Başkomiser, Kutsal Kitap’ın içindeki metni bölük pörçük okudu.

“Profesör E. Brinch’e,” diye tercüme etti kadın. “En derin şükranlarımızla. Viyana Öjeni Cemiyeti adına. Viyana 1936.”

Adli patolog genzini temizledi. “Bu bir papaz için ilginç bir yadigâr.”

“Evet, bence de,” karşılığını verdi başkomiser.

Fredrik çiftlik evinin girişindeki eşikte bir kere daha durdu-

ğunda saat dokuzdu. Her şey ne kadar da güzel olabilirdi. Ormanın ortasındaki çimenlik bir alanda güneşli bir yaz akşamı. Serin gölgeler. Yeni biçilmiş otların, ahududu yapraklarının ve taze kuşüzümü likörünün rayihalarına karışan ağır bir reçine ve mantar kokusu. Fredrik çocuk gülüşmelerini, tavuk kafesindeki tavukların gıdıklamalarını, arkasındaki çiftlik mutfağından gelen boğuk mırıltıları hayalinde canlandırabiliyordu. Şimdiyse duyulan tek şey jeneratör uğultularıydı.

Yağmur, ıslak bir folyo gibi üstüne yapışan soğuk bir katman olup çıkmıştı. Bahçedeki cesetlerin üstüne çadır germişlerdi kurmuşlardı. Ayrıca ahırın önündeki bahçeye büyük bir olay çadırı dikmişlerdi. Synne tüm kurbanların erkek olduğunu söylemişti. Öyleyse neden dışarıda vurulmuşlardı? Neden papaz gibi odalarında değillerdi? Fredrik tam bahçedeki cesetlere doğru yürümeye başlamıştı ki olay çadırından tanıdık bir ses yükseldi. Sebastian Koss gelmişti.

Norveç Emniyet Müdürlüğü'nün Şiddet*ve Cinsel Suçlar Birimi üç tanrıya sahipti. İlahların İlahı, Emniyet Müdürü Trond Anton Neme'ydi. Yüzünü nadiren gösterirdi ama daima üzerlerinde hazır beklerdi. Her şeyi gören gözleriyle büyük hataları yok saymaya hazırdı ama en ufak bir yanlışlarında tepelerine binerdi.

Lakin Neme ellerini kirletmeye yanaşmazdı. O iş için iki ast atamıştı. Bunlardan biri Synne Jørgensen'di. Üniformalı saflarından çıkmış olan kadın artık kariyerinin zirvesindeydi. Diğeriyse Sebastian Koss'tu.

Uzun boylu avukat, hayatının sadece birkaç yılını emniyet teşkilatına ödünç vermekle yetindiği gerçeğini asla gizlemezdi. O güç, para ve nüfuz için doğmuştu. Vücudu dinçti, zekâsı parlaktı ve başı bir yeleği andıran tereyağı rengine ipeksi saçlarla kaplıydı. Yüzü dar ve lekesiz olup internet adı Legolas'tı.

Bu uyumsuz çift cinayetleri, şiddet suçlarını ve hem Oslo vatandaşlarının hem de ziyaretçilerinin kalkışabilecekleri daha başka hınzırlıkları soruşturmak gibi üst düzey bir işle görevlendirilmişti.

Neme'nin bir konuda içi rahat olabilirdi. İki emniyet müdür yardımcısı asla ona karşı işbirliği yapmazdı. Onlar Yin ve Yang'dı. Superman ile Lex Luthor.

"Jørgensen! Fredrik Beier burada ne halt yiyor? Dengesiz polis

memurlarının bir olay yerinde gezinmelerine izin veremeyiz. Ona müdürlükte bir masa başı görevi vermemiş miydin?” Ses seviyesi yüksek, ses tonu derindi. Fredrik çadırın girişinde durup gözünü Sebastian Koss’un takım elbiseli sırtına dikti. İki adım daha atsa ona çarpacaktı.

“Bir şeyi kafana soksan iyi edersin,” diye köpürdü boyu mevkidaşının ancak göğsüne kadar gelen Synne. “Fredrik benim sorumluluğum. Ona güveniyorum. Sakın ola ki...”

Andreas’tan gelen yüksek bir öksürük sözlerini kesti. Komiser yardımcısı bir köşedeki kocaman bidonların yanına sığınmış diğer polis memurlarıyla beraber çadırın içinde bekliyordu. Andreas çarpık bir tebessümle yeni gelen Fredrik’i gösterdi.

“Seni görmek de güzel, Koss,” dedi Fredrik surat asarak.

Koss cevaben bir şeyler homurdandı.

“Harika,” dedi Synne. “Herkes dışarı. Fredrik, sen burada kal. Sebastian...” Adama sert bir bakış attı.

Geriye kalan polis memurları gönülsüzce Fredrik’in yanından geçip geceye çıktılar. Yalnızca Andreas onun gözünün içine baktı. “Götoş...” diye mırıldandı komiser yardımcısı, Koss’un duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Fredrik ile Koss rengi atmış kamp masasına geçtiler. Biri masanın üstüne bir penis ve iri bir taşak kazımişti. Fredrik parmağını zikzaklı çizgide gezdirerek masanın karşısına baktı. Synne hazır kahveden birkaç kaşık dolusu aldı ve sebilden kaynar su ekledi. Koss’un çayı tercih ettiğini bile bile.

“Onu bulan bendim, unuttun mu? Ağzından düzgün bir sözcük alamadım; sorgu odalarından birindeki çöp kutusuna sarılmış yatıyordu.”

Fredrik yanlarında değilmiş gibi davranıyordu.

“Anlamıyor musun, Synne? Duymayan kalmadı. Polis memurları birbirlerine gözleri kapalı güvenebilmelidirler. Hem Beier’in onu... huzursuz edebilecek soruşturmalara verilmeyeceği konusunda anlaşmıştık. Hırladığım kadarıyla kendisi bile buna razı olmuştu.”

Koss eğreti sandalyede arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Cesetlerle dolu bir yerde bunun gibi narin çiçeklerin gezinmesine göz yumamayız.”

Synne başını iki yana salladı. “Bir sürü boş laf ediyorsun, Se-

bastian. Fredrik'in göreve hazır olduğu duyuruldu. Bunu sen de biliyorsun."

Kadın bakışlarını Fredrik'e çevirdi. "Eklemek istediğın bir şey var mı?"

"Hayır. Bana buraya gelmemi söyledin, ben de geldim." Başını Koss'tan tarafa çevirdi. "Müdürlükteki masamın başında sessiz sedasız bir yaz geçirmeyi dert etmezdim. Çözmem gereken kayıp kişi vakalarım var. Gel gör ki aradığım kadın ve çocuk burada yaşıyordu. O yüzden bu olay öyle veya böyle beni de ilgilendiriyor."

Koss kuşkulu gözlerle Synne'e dik dik baktı. Kadın öksürerek bu iddiayı doğruladı.

"Solro kendine Tanrı'nın Işığđ diyen dini bir akımın evi. Annette Wetre de onun bir mensubu."

"Hristiyan Halk Partisi'nden Kari Lise Wetre'nin kızı mı? Hay aksi."

On dakika sonra Fredrik ile Andreas dışarıda buluştular. Fredrik ona Norveç'in en üst düzey siyasetçilerinden birinin kızı ile torununun geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu telefonda Neme'ye bildirirken Koss'un nasıl da bembeyaz kesildiğini gülererek tarif etti. Haberler pek iyi karşılık bulmamıştı.

"O salağa müstahaktır," diye bıyık altından hırıldadı Andreas, bahçenin ortasındaki beyaz çadıra giderlerken.

Çadırın içinde iki adli tetkikçi çömelmiş bekliyordu. Başının yarısı eksik ceset hâlâ üstüne basılmış bir saat gibi bacakları kalkık olarak yerde yatıyordu. Beyazlar içindeki suretlerden biri doğrulup yanlarına geldi.

"İkisi de otuzlarında iki adam. Otomatik bir silahla nispeten yakın mesafeden vurulmuşlar. Şunda iki, diğesinde üç mermi var. İkinci cesedin beynini gezintiye çıkaran mermi bunlara dahil değil."

"Anladım," diye adamın suyuna gitti Fredrik.

Adamların işlerine gıpta etmiyordu. Onlar gibiler korkunç günleri böyle atlatırlardı. Kara mizahla. Omzu üstünden cesetlere göz attı. Tişört ve eşofman altı giyen her iki kurbanın da ayakları pabuçlarının içinde çıplaktı. Cesetler ve giysileri sıırılsıklam olmuştu.

"Sanırım bunu ilginç bulacaksın," dedi adli tetkikçi, başıyla

adır bezinin yanındaki bazı Şeffaf plastik poŐetleri işaret ederek.

Birinde bir biber gazı vardı. Bir diğerindeyse bir Şok tabancası. Kurbanı etkisiz hale getirmek için tasarlanmış elektrikli dartlar ateŐlenmemiŐti. Fredrik ile Andreas aralarında bakıştılar. Bu bir nefsi müdafa silahıydı ve Norveçte yasaktı. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki bir cemaat ne diye böyle bir Şey bulundurdu ki?

8. BÖLÜM

“Fredrik Beier? Fredrik Beier burada mı?”

adır bezi kenara çekildi. Yuvarlak gözlüklü ve beyaz koruyucu giysili bir adam onlara baktı.

“Benim.”

“Lütfen benimle gelin.”

Adam ahıra çıkan basamaklardaki çadıra doğru bahçeyi alelacele kat etti ve çadırın içindeki iki cesedin önüne gelene kadar durmadı. Manzara mide bulandırıcıydı. Andreas derin bir nefes aldı.

Önlerinde gövdesi basamakların kenarından sarkan bir adam vardı. En azından Fredrik onun eskiden bir adam olduğunu farz ediyordu. Daha önce böyle delik deşik edilmiş birine hiç rastlamamıştı. Kemikler, kaslar ve deri paramparça olmuştu. Adamın svetŐrtnn kapuŐonu ete ve kemiğe karışmış, suratından geriye hiçbir Şey kalmamıştı.

“En az yirmi mermi. Otomatik bir silahla yakın mesafeden. Gaddarca bir cinayet,” diye duygusuzca belirtti teknisyen.

Fredrik başını eviremeden önce mahvolmuş cesedi uzun bir müddet szdc.

“Yüce Tanrım.”

Dönüp Andreas’a göz attı. Cesedi inceleyen meslektaşı solgun gözüküyordu.

“l adamın uyluğu altında bir Şok tabancası duruyordu. “AteŐlenmiŐ mi?”

Teknisyen tereddüt etti.

“Henüz bilmiyorum. Fotoğraf çekmeyi daha bitirmedik.”

Fredrik püreye dönmüş bacakların arasına eğildi. Şok tabancası ateşlenmişti. Başını kaldırıp diğer iki kişiye baktı. Gözlüklü adam öteki cesedin karşısına geçmişti.

“Beni takip edin. Asıl göstermek istediğim buydu.”

Teknisyen ahır basamaklarının yanındaki yabancı otların arasına atladı. Fredrik adamın peşinden gitti. Teknisyen iki elini birden kullanarak beton temelin sabit görünümlü bir parçasını kenara itti. Ağır yapı açılmaya başlarken devasa metal menteşelerden hiç ses çıkmadı. Beton kapı taşla kaplanarak basamaklara benzetilmişti. Kabaca otuz santimetre kalınlığında, neredeyse bir metre genişliğinde ve Fredrik’le aynı boydaydı.

“Bu da ne böyle?” dedi Andreas, yukarıdan onlara bakarak.

Teknisyen şaşkın bir ifadeyle Fredrik’e doğru döndü. “Evet. Bu da ne böyle?”

Kaba beton kapının arkasında bir kapı daha vardı. Çelik bir tane. Fredrik kendi afallamış yansımasıyla yüz yüze geldi. Düzgün çelik yüzeyde en ufak bir çizik bile yoktu. Bir kulp da. Onun yerine kapının merkezindeki metal azıcık çöküktü. Küçük bir ekranda altı yeşil yıldız yanıp sönüyordu.

“Açık mı?”

“Öyle gözüküyor,” karşılığını verdi teknisyen.

Fredrik bir lastik eldiven taktı. Çöküntüde parmaklarını takabileceği bir kısım bulunmuyordu; o yüzden kapıyı iterek açmayı denedi. Çelik yerinden kıpırdamadı. Fredrik kapının menteşeli olmadığını ancak o zaman fark etti. Kapı sürgülüydü.

Yapması gereken tek şey parmak uçlarıyla çöküntüyü hafifçe itmek oldu. Yapının derinlerinde bir piston tısladı ve kapı bir Japon kâğıt paravani kadar usulca açıldı. Sıradan bir kapıdan iki kat daha kalın olan kapı yekpare çelikten yapılmış gibiydi.

Ötedeki yuvarlak ve takriben bir metre çaplı odanın zemini yoktu. Onun yerine beyaza boyalı beton kuyunun iç yüzeyine karanlığa inen alüminyum bir merdiven tutturulmuştu. Duvara takılı florasana lamba kırılmıştı.

“Al şunu.”

Andreas ortağına bir el feneri verdi. Fredrik feneri karanlığa doğrulttu. Çok aşağılarda bir zemin seçer gibi oldu.

“Aşağı iniyorum.”

Fredrik feneri dişlerinin arasına sıkıştırdı. Sadece birkaç adım sonra yüzeyden gelen sesler boğuklaştı. Artık tek duyabildiği merdivenden yükselen metalik çınlamalardı. Fakat dibe yaklaştıkça ses düzeni değişti. Önce derin, metalik bir uğultu. Ardından bir tıkırtı, sonra da sıkıştırılmış havanın tıslaması. Bu dizilim on ilâ on bir saniyelik aralıklarla tekrarlandı. Birkaç basamak daha. İşte. Ayaklarının altında sert bir zemin. Fredrik içgüdüsel olarak eğildi. Feneri eline alıp etrafına bakındı. Tepesindeki suratlar yaklaşık altı metre yukarıdaydı. Sağındaki beton duvarda bir açıklık ve karanlığa uzanan bir geçit vardı. Gürültüler oradan geliyordu. Ahırın altındaki bir tür mahzende olduğu fikri parmak ısırtıcıydı. Toprak, gübre ve küf kokusu noksandı. Yine de bir koku vardı. Steril bir koku. Hastanelerdeki gibi. Hava kuruydu. Mahzen en az 20°C olmalıydı. Fredrik geçide girmeden önce kendisini bariz bir hedef haline getirecek el fenerini söndürdü. Gece görüşünün kısa süre sonra devreye gireceğine güvenmekten başka çaresi yoktu. On-on iki adımın ardından geçit keskin bir dönüş yaptı. Fredrik kulak kabartarak köşeden baktı. Zifiri karanlığı delen tek şey dar bir ışık çizgisiydi. Bir kapı aralık bırakılmışçasına.

Bekledi. Uzaktaki ışık sesle beraber titreşir gibiydi. Zeminin yakınındaki aydınlık ile karanlık arasındaki tezatta düz çizgiler kesik kesikti. Fredrik kararını verdi. İleri fırladı.

Sesi çıkaran şey kapıdaki emmeli pistondur. Mekanizma hoşnutsuzca homurdanıyordu, çünkü işini yapmasına izin verilmiyordu. Kapı bir türlü kapanamıyordu. Onu bir şey tıkıyordu. Bir bohça. İnsansı bir bohça. Ağır metal kapı bir şeye, kanlı bir kafaya çarpıp duruyordu. Fredrik el yordamıyla tutabileceği bir şey aradı ve ellerini koltukaltlarına sokmayı başardı. Yapabildiği kadar sertçe asılarak bedeni eşikten çekti. Kapı nihayet kapandı. Karanlık. Eğilip elleriyle yokladı ve kulak kesildi.

Kahretsin.

El fenerini yakıp merdivene geri koştu.

“Sağlık görevlilerini buraya getirin! Sağ biri var!”

9. BÖLÜM

Sağlık görevlileri süratle ve sessizce çalışıyorlardı.

Fredrik ile Andreas makineli tüfeklerle ve kasklarla donanmış iki üniformalı polis memuruyla beraber adamın hareketsiz yatan bedeni etrafında bir halka oluşturmuşlardı. Dördü de el fenerlerini ambulans ekibinin meşgul ellerine doğrultmuştu.

Yaralı adam diğer kurbanlar gibi giyinmemişti. Bahçedeki cetselerin pabuçlu ayakları çıplak, çorapsızdı ve hepsi de çarçabuk giyinmenin izlerini taşımaktaydı. Bu adamsa ayakkabılarını bağlamıştı, kot pantolonu kemerliydi ve gömleğinin üstünde V yakalı ince bir süveter vardı. Giysileri katil çıkageldiğinde uyanık olabileceğini gösteriyordu. Peki bu ne anlama geliyordu? O ve katil birbirini tanıyor muydu?

Kafayla arasında sarı bir sırt olmasına rağmen Fredrik kurbanın soluk borusunu açık tutarak yardım gelmesini beklerken ısıltılı yüzü yeterince görmüştü. Adamın gözleri kapalıydı. Yarı açık duran ağzı pembe pembe köpürmüştü. Sarı saçları kanla kaplıydı. Bedenin canlı olduğunu belli eden tek şey alçak, düzensiz bir gurtuydu. Adam kırk yaşlarında gözüküyordu. Fredrik metal kapı dokuyu, kıkırdağı ve kemiği deforme ederken adamın orada ne kadar yattığını düşündükçe kusacak gibi oluyordu.

Yaşama arzusu çok güçlüydü. Bunu daha önce de görmüştü. Kanla kaplı olay yerlerindeki ağır yaralı bedenlerde. Ölmüşçesine kıvrılıp sessiz sedasız yatarlardı. Sonra derinlerde bir yerde, cenin pozisyonunun göbeğinde ufacık bir alevin yandığı anlaşıldı.

İyi de hayatta kalmak daima bir lütuf muydu?

Fredrik'in o bohçalardan bazılarıyla daha sonra tekrar karşılaştığı olmuştu. Tanık kürsülerinde. Rehabilitasyon merkezlerinde. İyileşmiş dokular ve nakledilmiş deri parçaları çelik tellerin ve vidaların da yardımıyla bedenin yavaş yavaş tekrar bir araya geldiğini gösterirdi. Fakat gözler. Alçak, kontrolsüz ses tonları.

Titremeler. Acıma duygusuyla elleri ayaklarına dolanan aile bireyleri ve arkadaşlar. Akan salyalar ve yetişkin bezlerinden yükselen idrar kokuları. Asla. Tüm bu çileye asla değmezdi. Hayatta kalıp da bu hallere düşmeye asla değmezdi.

“Ne düşünüyorsun?”

Fredrik sedyeye kayışlar tuttururlarken ambulans doktorunun gözlerine baktı. Adam karşılık vermedi. Onun yerine dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı.

“Mahzenin geri kalanını silahlı olarak arayacağız. Synne’in emri.”

Andreas ona içinde yarı otomatik Heckler & Koch tabancasının olduğu kılıfı verdi. Sert polimer metali elinde şöyle bir tartan Fredrik şarjörü kontrol etti ve kurşun geçirmez yelegei kafasından geçirdi. Terliyordu. Kaygıya kapılmamıştı. Şimdiye kadar. Onu tedirgin eden silahtı. Tabancanın uyluğuna yaptığı baskıdan veya onu elinde tutmanın verdiği histen hazzetmiyordu. Kaygısı onu kötü bir atıcı haline getiriyordu. Andreas’ın bakışlarını üstünde hissedebiliyordu. Psikologunkileri de. Meslektaş az sonra o soruyu soracaktı. Fredrik ondan önce davrandı.

“Ben iyiyim.”

Makineli tüfekli polis memurları koridordaki kapının iki yanına konuşlandılar. Vizörlerini yüzlerine indirip ondan gelecek işareti beklediler.

Kapı kayarak açıldığında sadece hafif bir tıkırtı duyular. İçerideki ışık göz kamaştırıcıydı. Fredrik gözlerini tümüyle açmadan önce onları kırıştırmak zorunda kaldı. Çoktan içeri girmiş olan üniformalı iki memur atışa hazır pozisyonda her bir duvar boyunca koşturuyordu. Andreas tabancasını göğüs yüksekliğinde tutarak kapı aralığında bekliyordu.

Oda bir derslik ebatlarındaydı. Duvarlar ve tavan parlak beyaza boyanmıştı. Işık tavandaki çift sıra çıplak florasan tüplerden geliyordu. Zemindeki gri, yeni cilalanmış muşamba sebebiyle kapının oradaki kan birikintisi hemen göze çarpıyordu. Yan duvarlara test tüpleri, akıtaçlar, cımbızlar, plastik ayaklıklar gibi bilimsel araç gereçlerle ve cam kırıklarıyla kaplı çalışma tezgâhları yanaştırılmıştı. Dolaplarda deney kapları, tartılar, şeffaf plastik bardaklar ve plastik kutular içinde daha başka test tüpleri vardı.

Tezgâhların altına buzdolapları ve gaz silindirleri yerleştirilmişti.

Burası bir laboratuvarı. Odanın sonunda bir kapı aralık duruyordu. Üniformalı memurlar oradan içeri daldılar.

“Temiz!” diye bağırdı biri.

Fredrik çelik yeleğini çıkardı. Susamıştı. Kalbi gümbürdüyordu. Hızla ve kısa aralıklarla nefes alıyor, şıpır şıpır terliyordu.

“Burası da ne böyle?” diye merakını dile getirdi Andreas. “Herhalde burada dua seansları düzenlemiyorlardı.”

Fredrik polis memurlarından telsizle Synne’i aramalarını ve oraya adli görevliler çağrılarını istedi.

“Kimyadan anlayan birini de yollasın. Bana bunun ne olduğunu söyleyebilecek birini!”

Buzdolaplarından birinin önünde çömeldi. Büyük bir dikkatle kapağını açtı. İçerisi boştu. Yanındaki buzdolabını kontrol etti. Ve diğerlerini. Hepsisi de boştu.

Merhaba, ben Hristiyan Halk Partisi’nden Kari Lise Wetre. Korkarım şu an telefona cevap veremeyeceğim. Fakat bana bir mesaj atarsanız fırsatını bulduğumda size dönerim. Medyadan arıyorsanız lütfen basın sözcüm Tina Holten’la iletişim kurun. İyi günler!

10. BÖLÜM

Gerhard Monsen avuçlarını birbirine bastırdı. Bakışları konferans odasında gezindi. Uzun bir süre konuşmadan bekledi.

“Siyaset,” diye en sonunda söze girdi. “Olasının sanatı.”

Dar, ısmarlama takım elbisesinin klapalarını hiç acele etmeden düzeltti. Muzip yüz ifadesi onu gerçekte olduğundan daha genç gösteriyordu. “Sonuç alınmadıkça siyaset mazoşistçe bir uygulamadan fazlası değildir. Tabii sonu gelmez ordövrleri ve Bulgar kırmızı şaraplarını saymazsak.”

Sözleri hafif kakhahalarla mükâfatlandırıldı. Her bir yuvarlak masanın etrafında on kadar Storting siyasetçisi, parti lideri ve

danışmanı oturmaktaydı. Az önce sahnedan inmiş olan ve artık aralarında duran konuşmacı bakışlarını önündeki masanın konuklarına çevirdi. Parti liderleri masasının.

“Ne gerektiğinden bahsetmek için buradayım. Sizden ne istendiğinden. Dört muhafazakâr partimize mensup siyasetçilerin ulusumuzun tarihinde ilk defa bir araya gelerek ülkeyi yönetmeleri için ne gerektiğinden. Hep beraber. Gerçekçi politikalarla. Siyasi yerçekimi kanunu. Almak için verme becerisi.”

“R” harflerini söyleyiş biçimi bir aksanı işaret ediyordu.

“Yetki makinesinin her bileşeni bu kanunu kabullenmedikçe biçimi ne olursa olsun her hükümet yavaş yavaş kendini yok eder.”

Parlak beyaz dişleri bir pazarlamacının tebessümüyle meydana çıktı.

“Ta ki kindar bir muhalefetin ayakları dibine serilip can çekişene kadar.”

Bir duraksama.

“Parçalara ayrılıp yutulmaya hazır olarak.”

Kari Lise Wetre etrafındaki yüzleri inceledi. Sekiz yıl boyunca akbabalık görevini yürütmüşlerdi. Muhalefet. Kamuoyu yoklamalarına göre de iyi bir iş çıkarıyorlardı. Hükümetin leşi tükenmiş olmuştu.

“Bir hükümet kurduğumuz gün dört partimizin arasındaki tüm uyuşmazlıklar çözülmüş olmalı. Çünkü siyasetin yabancı otları tıpkı tabiattakiler gibi betonu bile çatlatabilir. Ve hiçbir hükümet öyle bir şeyle baş edemez. Bu bile.”

Bir duraksama daha.

“Bugünkü konum bu.”

Tango yaparcasına arkasına döndü ve tekrar sahneye çıktı.

“Bir hükümet kuracağımız gün.”

Seçimi gerçekten kazandıklarını bir düşün. O zaman ülkeyi bu insanlarla beraber yönetmesi gerekecekti. Hayır. Yönetmek değil. Değiştirmek. Birlikte Norveç’i değiştireceklerdi. Başbakan Høyre’den çıkacaktı. Orası kesindi. Høyre en büyük siyasi partiydi. Wetre bakışlarını Simon Riebe’ye çevirdi. Yuvarlak masanın bir başı olsaydı şimdi orada oturan kişi Høyre’nin lideriydi. Düzgün ve bir devlet adamına yakışır biçimde bronzlaşmış bir yüzün üzerinde kül grisi saçlar yatıyordu. Koyu mavi bir kravatın biraz

yukarısında kusursuzca parlatılıp ağartılmış dişler ışıldıyordu. Koyu renk takım elbise bir buz patencisinin kostümü gibi üstüne cuk oturuyordu. İşte Norveç'in bir sonraki başbakanı.

Riebe ona göz kırptı. Ne zaman seyredildiğini anlamak gibi eşsiz bir yeteneğe sahipti. Gözleri kısıldı. Edepsizce.

Hıristiyan Halk Partisi kendi liderleri Vibecke Fiskvik'in maliye bakanlığına getirilmesi için mücadele edecekti. Riebe'nin yanında oturan şişman ve rengârenk tayyörüyle şen şakrak kadın bir Japon kirpi balığına benziyor, göğüsleri masanın üstüne taşıyordu. Vibecke, Batı Norveç'teki haliçlerin içinden çıkmıştı. Partinin en muhafazakâr tabanından yetişmişti. Öyle bir makamı, maliye bakanlığını elinde tutacak becerilere sahip miydi? Wetre bundan şüpheliydi ama şüphesini bir devlet sırrı gibi saklamaktaydı; ne de olsa liderlik seçimini kaybetmişti. Parti Vibecke'yi seçmişti ve kadına kendi hatalarını yapacak kadar zaman tanınmalıydı. O zamana kadar Wetre'ye fırsat doğmayacaktı.

Konuşmacı –Gerhard Monsen– Høyre'de bir efsaneydi. Wetre'nin bildiği kadarıyla yurtdışında, Almanya'da doğmuştu ama ailesi Norveç orta sınıfına mensuptu. Subaylar Akademisi'nde okumuş ve Deniz Kuvvetleri'nde görev yapmıştı. 1960'ların sonlarında akıllıca yatırımlar yapmış ve 1970'lerin başlarında bir nakliyat milyoneri olarak hukuk diplomasını eline almıştı. Artık cömertçe bağışlarıyla tanınan son derece zengin bir hayırseverdi. Høyre'deki genç fırlamalar onun seminere katılımına bir “hadise” diyorlardı. Monsen onların gözünde gerçek bir kahramandı. Høyre ülkeyi en son tek başına yönettiğinde partinin beyin takımının bir parçası olmuştu. İki yıl adalet bakanı, sekiz yıl da Storting'in bir üyesi olarak görev yapmıştı. Wetre o zamanlar Storting'in koridorlarında onun tarafından nasıl da görmezden gelindiğini daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Kendisi o günlerde altı üstü genç bir danışmandı. O ise eski bir bakan.

“Bir mankafa,” demişti kocası Monsen için. Sahiden de öyleydi.

Düşünceleri omzunu sertçe dürten bir parmak tarafından acımasızca bölündü. Parmağın sahibi Tina, yani basın sözcüsüydü.

“Derhal gelmen gerekiyor.”

11. BÖLÜM

Korkusuz. Kararlı. Kar maskesinin ardındaki sert gözler onlara kötü kötü bakıyordu. Ekran karlandı, sonra tümüyle karardı.

Solro'daki mahzenin en içteki odasında duruyorlardı. Kapının üstünde yanıp sönen kırmızı ışık bir alarmin devreye girdiğini belli ediyordu. Zemin ses emici keçeyle kaplıydı ve masanın altında fanlar uğulduyordu. Sıcak plastik ve yanık toz kokusu alıyorlardı. Dijital çağın kokuları. Masada dört düz ekran vardı ve her ekran dört bölüme ayrılmıştı. Bu bölümlere kilise tarafından mülkün çeşitli yerlerine gizlenmiş güvenlik kameralarının görüntüleri yansıyor. Andreas'ın ahırdaki kamera setini bulması bir saatten kısa sürmüştü.

“Aferin. Ben Synne'e haber vereyim,” diyen Fredrik onun omzunu sıvazladı.

“Sağ ol, ortak,” karşılığını verdi Andreas.

Ortaklar. Tam olarak buydular. Fredrik Beier ve Andreas Figueas.

Emniyet Müdürü Neme sonuç alınması için yaygara koparan siyasetçileri tatmin etmek amacıyla şu açıklamayı yapmıştı: “Polis görev timleri. Küçük, taktiksel birimler. Bunlar bürokrasiye takılmadan süratle bir vakadan diğerine geçecekler. Suçları soruşturacaklar ve onları çözecekler. Onlara *soruşturma birimleri* diyeceğiz.” İşin en zor tarafı da hem siyasetçilerin hem de muhabirlerin hoşuna gidecek bir isim bulmak olmuştu. Medyaya göre ekipler kalpleri Oslo halkı için atan “tecrübeli, sorumluluk sahibi ve yetkin müfettişlerden” teşekküldü. Grønland'daki Oslo Emniyet Müdürlüğü'ndeysen bahsi geçen ekiplerin bir köşeye atılmış üç tür polis memurundan oluştuğu bilinen bir gerçektir: lüzumsuzlar, talihsizler ve gözden düşmüşler.

Andreas kesinlikle son kategoriye dahildi. Çalışkan bir müfettiş ve sorgu odasındaki en becerikli polislerden biri olan Andreas

karmaşık vakalara bayılan bir analizciydi. Fakat aynı zamanda katır kadar inatçı olup sosyal becerilerini yalnızca özel durumlarda ve cenazelerde kullanırdı. Kariyeri kaskatı donmuştu. Mortu çekmişti. Sönüp gitmişti.

Fredrik onun aksine kendini talihsizlerden biri olarak görürdü. Zaafı panik nöbetleriydi ve testosteronla çalışan bir teşkilatta öyle bir zaaf kesinlikle tabuydu. Öte yandan emniyet teşkilatına uzun yıllar iyi hizmet etmişti. “Bu iş için bize iyi müfettişler de lazım,” demişti Synne ona, yedikleri öğle yemeğinin parasını öderken. Fredrik buna karşılık ne diyebilirdi ki? Kötü talihi işte orada devreye girmişti. Acı reçeteyi bir nebze tatlandırmak için kendi ortağını seçmesine izin vermişlerdi. O da Andreas’ı seçmişti. Andreas ve o hatırlayabildiği kadar uzun zamandır omuz omuza çalışan iki eski topraktı. Birlikte cinayetler, adam kaçırmalar, tacizler ve trajediler görüp geçirmişlerdi. Bu tür rezillikler insanı yavaş yavaş öldürürdü. Fakat yol boyunca tuhaf arkadaşlar edinmesini de sağlardı.

Emniyet müdürünün soruşturma birimlerinin asla nitelikli suçları çözmek için tasarlanmadığı kısa zamanda anlaşılmıştı. Fredrik o tür vakalar yerine bilinen bir faili ve de hırpalanmış bir kurbanı içeren bunaltıcı fakat basit bir suç silsilesine maruz bırakıldığını hissediyordu. Bunlar ağır sembolik etkiye sahip dolambaçsız saldırı vakalarıydı. Çabucak çözülen, basit vakalar. Fredrik işe gittiği her günden nefret ediyordu ve Andreas da onun bu nefretini paylaşıyordu. Onlar birer müfettişti, sosyal hizmetli değil.

Fakat tüm bunlar hakikatin yalnızca bir yüzüydü. Bahsi geçen vakalar vakti zamanında onu polis olmaya teşvik eden türde vakalardı. Fredrik kendini bildi bileli o tür kötülüklerin kurbanlarına –dayak yemiş çocuklara ve korku içindeki kadınlara– yardım etmek istemişti. Şimdiyse kayıtsız şartsız güvenebilmesi gereken insanlar tarafından ihanete uğramış bir diğer çocukla beraber bir diğer sorgu odasında geçecek bir diğer günün düşüncesine bile katlanamıyordu. Böyle vakalar onu tüketiyordu. Cevaplanması gereken çok fazla soru vardı. Çok fazla duygu. Çünkü kendisi de o başarısız insanlardan biriydi.

Fakat şimdi bir katliama sevk edilmişlerdi. Bu soruşturmayı yarım bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Laboratuvarın dışında Synne'in sesini duyabiliyordu.

"... burası güvenlik merkezi. Veya ona her ne demeye karar verirsek. Tahminimce Tufte burada oturuyordu."

Synne onunla beraber gelmiş olan Sebastian Koss'la konuşuyordu. Koss'un ortaklara attığı sert bakış hemen karşılığını buldu.

"Tufte kim?" Fredrik kadına doğru döndü.

"Üstünden çıkan ehliyeteye göre o yaralı adam. Ivar Tufte."

Kadın gözünü ekranlara dikti. "Görüntü aldık mı?"

Ona video kaydını gösterdiler. Katili yakalamış olan kamera ahırın giriş kapısının üzerine takılıydı. Görüntüler yedi saniye-den kısıydı. Otomatik silahlı koyu suret ekrana girdi, durdu ve lense kadar yürüdü. İnce yapılı ve kaslıydı. Nefes aldıkça omuzları şişip iniyordu. Titremiyordu. Kar maskesinin ardındaki gözler kaçamak bakmıyordu. Bir sprej tenekesi belirdi. Sonra ekran gri bir karlanmayla kaplandı.

Kahretsin! Fredrik'e göre o bakışlarda bir şey vardı. Huzur kaçıracı, meşum bir şey. İnsan öyle gözlerle sahip adamlara karşı daima tetikte olmalıydı.

"Tüm kameraların yerlerini belirledik. Evin içinde beş, ahırda üç ve dışarıda sekiz tane var. İçlerinden on birine boya sıkılmış," dedi Andreas.

Synne'in bakışları ikilinin arasında gidip geldi. "Küçük bir kilise neden on altı güvenlik kamerasına ihtiyaç duysun?" diye merakını dile getirdi. "Hem donanımları ne kadar gelişmiş? Onları nereden tedarik etmişler?"

"Kameralar küçük ve nispeten pahalı," diye yanıtladı Andreas. "Ama standart sanayi ürünleri. Seri numaralarına bakarak üretici firmaya ulaşabilmemiz lazım."

Sebastian Koss gri benekli ekrandan henüz gözünü ayırmamıştı. Fredrik aynı şeyi –saldırganın gözlerindeki ikazı– onun da saptayıp saptamadığını merak etti.

"Peki hiç uyarı yok mu? İnsanlara bölgede bir güvenlik sistemi olduğunu söyleyen bir işaret levhası? İzinsiz girilmez tabelalar mı?" diye ansızın sordu Koss, dalgınlığından sıyrılarak.

Koss'un sorusu mantıklıydı. Sahiden yalnız bırakılmak isteyen insanlar daima tabelalar dikerlerdi. Bu genellikle davetsiz misafirleri caydırmaya yeterdi ama burada kameralar duvarlara

gömülmüş ve ağaçlara gizlenmişti. Yani gözden uzak noktalara. Solro'daki güvenlik sistemi bir tehdidi haber verme amaçlıydı. Tabelaların hiçbir fark yaratmayacağı kadar ciddi bir tehdidi. Fredrik yukarıdaki bahçede ölü yatan adamları düşündü. On altı güvenli kamerasına rağmen çuvallamışlardı.

Fredrik laboratuvara doğru döndü. Mekân olay yeri teknisyenleri tarafından altüst ediliyordu. Zahmetle alıp verdikleri nefesler bunun zor bir iş olduğunu gösteriyordu. Fredrik başlarının-
daki adamı yanına çağırdı.

“Her şeyi analize göndereceğiz ama bir şey bulamayacağımızdan emin sayılırım. Şimdiye kadar kontrol ettiklerimizin tamamı temizlenip sterilize edilmiş. Bir toz zerresine bile rastlamadık.”

Teknisyen başlığını çıkardı ve bir parça kâğıt havluyla çenesindeki teri sildi. Ardından kâğıdı düzelterip boynunu kurulamakta kullandı. Fredrik ona surat astı.

“Şu kadarını söyleyebilirim ki bu laboratuvar üretim amaçlı. Deneyler yapmak için kurulmamış.” Adam yere oturdu ve çizmelerine asılarak iş tulumunu çıkarmasına yardımcı olması için Fredrik’e işaret etti.

“Ne demek istiyorsun?”

“Neredeyse hiç kitaba rastlamadık. Notlara da. Her iş istasyonu aynı standart araç gereçlerle donatılmış. Burada hiç kimse araştırma yürütmüyormuş.”

Çizmenin gevşemesiyle etrafa yoğun, tatlı bir ter kokusu yayılmaya başladı.

“Bu da beni şöyle bir teori geliştirmeye zorluyor: ya laboratuvar kullanılmıyordu, ya da kilise buradakilerin sağlığına büyük bir tehlike teşkil eden bazı işler çeviriyordu. Bu da aşırı temizliği açıklıyor.”

Fredrik başını kaşıdı. “İyi de eğer laboratuvar kullanılmıyorsa...” diye başladı. “Niye yağmalansın ki?”

Teknisyen kafa salladı. “Kesinlikle. O yüzden bana kalırsa burası çalışır durumda bir laboratuvardı ve o buzdolaplarında bir şey vardı. Belki ilaç veya bir tür zehir. Belki de uyuşturucu. Ne yaptığını iyi bilmiyorsan belli başlı uyuşturucu maddelerin üretimi çok tehlikelidir.”

Adam ellerini iki yana açtı. “Üretilen madde her neyse ya la-

boratuvar teknisyenleri saldırıdan önce onu buradan uzaklaştırdılar, ya da saldırı esnasında çalındı.”

Fredrik ona dikkatle baktı. “Laboratuvar teknisyenleri...” diye yavaşça söze girdi. “Cemaat mensuplarından biri kimyagerdi. Annette Wetre.”

Ahırdan çıktığında Fredrik'i gri bir şafak karşıladı. Yeni yeni patlak veren bir baş ağrısı onu pilinin bitmek üzere olduğu konusunda uyardı.

Synne ile Andreas olay çadırındaki sebilin yanında onu bekliyorlardı. Andreas ona bir bardak kahve uzattı ve Fredrik bardağı dudaklarına götürüp üfledi. Gözlük camları hemen buğulandı. Onların arkasından çadırın en son ziyaretçisini, yani oradakilere sabah vaktini civarda kapı kapı dolaşıp soru sorarak geçirdiğini anlatan genç ve çilli bir kadın polisi seyretti. Genç kadın karton bardağıyla oynadı ve Fredrik'in kendisine baktığını anlayınca utangaç bir şekilde gülümsedi.

“Komşular ne dediler? Hatta buralarda komşuları var mı?”

“Anayol boyunca bir-iki ev bulunuyor. Küçük çocuklu aileler. Bir de yerleşkenin kuzeyindeki koruluğu geçince küçük bir çiftlik evi var. Orada yaşlı bir çift yaşıyor.”

Kadın o yönü işaret etti. “Çift bana cemaatin birkaç yıldır burada olduğunu ama hiç dikkat çekmediklerini söyledi. Tahminlerine göre, yerleşkede yirmi-otuz kişi kalıyormuş. Çoğu gençmiş. Epey de çocuk varmış.”

“Tanrım,” diye iç geçirdi Synne.

“Çocuklar ve ebeveynleri. İyi de hangi cehennemdeler?”

12. BÖLÜM

Yağmur çakılların arasında derin kanallar açmıştı. Bisikletinin tekerleri onlara batıp duruyordu. Kjelsås* ile Kjærlighetsberget** ara-

* Oslo'daki bir banliyö. -çn

** Bir tepe. -çn

sındaki son bölümde nihayet vazgeçip bisikletten indi. Tıknefes olmuştu ve kalbi güm güm atıyordu. Koruluğun kenarından hoş bir ıslak toprak kokusu geliyor, önündeki tepenin üzerinde kurşuni bir gökyüzü yayılıp gidiyordu. Islaktı, perişandı ve üşüyordu.

TV2 muhabiri Jørgen Mostu zirveye çıktığında bisikletini bir banka yasladı, ıslak seleye göz attı ve olduğu yerde kalmaya karar verdi. Saat altıda buluşacaklardı. Şimdi saat altıyı beş geçiyordu. Jørgen birkaç düzine metre aşağısındaki Maridal Gölü'nün karşısına baktı. Vadinin daha ilerisindeki bulut örtüsünden gri topraklar koptu ve kayıp koyunlar misali gölün üstünde süzüldü. Bunlar Frysja Nehri'nin kıyıları üzerinde dağıldı.

Adam uzun zamandır orada bekliyor olmalıydı fakat koyu renk koşu giysileriyle, rüzgâr montuyla ve koşu taytıyla ağaç gövdeleri arasında neredeyse görünmezdi. Ancak platoya çıkmasının ardından Jørgen onu fark etti. Uzun boyluydu ve elinde bir sırt çantası tutuyordu. Yaşına göre oldukça zindeydi.

“Daha önce buluşamadığımız için üzgünüm,” dedi. “Bir toplantıdaydım.”

Jørgen öksürdü. “Böyle havalarda bisiklet sürmeye çıkanlardan değilimdir. Eşim kendime bir metres bulduğumu sanıyor,” karşılığını verdi, şiş göbeğini sıvazlayarak.

Siyahlara bürünmüş olan adam gülümsemesine rağmen herhangi bir sempati göstermedi. “Eh, öyleyse umalım da bunca zahmete katlandığına değsin,” deyip sırt çantasını açtı.

“Annette Wetre'yi tanıyor musun?”

Jørgen başını iki yana salladı.

“Fark etmez. Annesini tanıyorsun. Kari Lise Wetre.”

Adam ona bilgiç bir bakış attı. “Bu flaş bellekte iki resim bulacaksın. Biri Annette Wetre'ye ait. Diğeriyse Mohammed Khaled Omar'a.”

Jørgen kaşlarını çattı. İkincisinin kim olduğunu pekâla biliyordu.

“Buradan birkaç kilometre uzaklıktaki Solro adlı bir çiftlikte beş kişinin vurularak öldürülmesi üzerine polis son bir saattir Mohammed Khaled Omar'ı arıyor,” dedi adam ve başıyla çiftlikten tarafı işaret etti. “Solro kendine Tanrı'nın Işığı diyen bir kilisenin eviydi. Annette Wetre de o kilisenin bir üyesi.”

Jørgen adama hayretler içinde bakakaldı.

“Tanrım. Öyleyse... Annette Wetre? Öldü mü?”

“Kayıp.”

Adam orman patikasına doğru yürümeye başladı.

“Sence saat dokuz haberlerine çıkar mıyız?”

13. BÖLÜM

Viyana, Nisan 1937

Ona daha önce hiç el kaldırmamıştı. Fakat dokuz yıldır sevdiği kadına şimdi vuruyordu. Ona elinin tersiyle yapabildiği kadar sert bir tokat attı.

Tokat işportacı arabalarından gelen gürültünün, Mahlerstraße'nin parke taşlarındaki nal takırtılarının arasında kayboldu. Ardından Annakirche Kilisesi'nin çanları sustu. Küçük apartman dairesi sabun kokuyordu.

“Elsa, sen ne yaptın?”

Adamın aksanı yerli halkınkinden belli belirsiz ayırt edilebiliyordu. Genç Norveçli kendi sesini dinlerken karnı küçülmekte olan güzel kadın doğruldu. Elsa Schrader'ın yanağı kıpkırmızıydı. Sesi uzaklardan gelir gibiydi. Aralarında bir duvar varmışçasına.

“Profesör böyle tepki göstereceğini söylemişti. Fakat karar bana ait. O benim çocuğumdu.”

“Hayır, bizim çocuğumuzdu.”

“Çocuk falan değildi.”

Kadın ansızın adamın bavulunu yatağın üstünden itti. İçindeki eşyalar yere saçıldı. Giysileri. Yer açtığı kitapları. Ayakkabıları, tıraş takımı ve tarağı. Tarak. Adam yere diz çöktü. Eşyalarını tekrar bavula doldurmaya başladı. Bir yandan da kadını nefretle süzdü. İhanete uğrayanların ihanet edenlere hep yaptıkları gibi. Daima yanında olmaya söz veren kadın sözünden dönmüştü.

“Bir ucube doğurdum, Kolbein. Böylesi onun için daha iyi.”

Elsa ona meydan okurcasına baktı; ta ki adam bavulunu alana ve oradan çıkıp gidene kadar.

Doğum zorlu geçmişti. Ebe ve doktorlar bebeğin herkesi neden böyle beklettiğini bir türlü anlamadıklarını söylemişlerdi. Adam leş gibi eter kokan bekleme odasında saatlerce oturmuştu. Hemşireler gelip gitmişler, onu devamlı rahatlatmaya çalışmışlardı. Daima derin bir saygıyla. Hem Elsa hem de o kıdemli akademisyenlerdi. Üstelik ikisi de onun yanında çalışıyordu. Ünlü Profesör Elisa Brinch'in yanında.

Bebegin teninin yumuşacık ısısı hâlâ adamın parmak uçlarında yanıyordu. Yeni doğmuş bedenin kokusunu anımsıyor, annesinin memesi için attığı çaresiz çığlıklar kulaklarında yankılanıyordu. Fakat Elsa bir kere kararını vermişti. Hem de beşiğe bakıp aşırı büyük kafayı, narin uzuvları ve şişkin cinsel organları ilk gördüğü andan itibaren.

“Ölse olmaz mıydı? Neden yaşıyor ki?” diye haykırmıştı kadın.

Faytonlar demiryolu rayları boyunca tıngır mıngır ilerliyordu. Penceredeki bir aralıktan içeriye sızan bahar havası gübre ve yeni sürülmüş toprak kokuyordu. Adam sarmaşıkların arasından çiftçilerin bulanık dış hatlarını, yol kenarında ağızlardan sigaralar sarkan toz toprak içindeki erkekleri görebiliyordu. İstasyonlarda kadınlar yaklaşan yolculuk hakkında heyecanla gülüşüyorlardı. Dünya harikulade bir yermişçesine.

Avrupa'nın üstünde bir fırtına toplanıyordu. Norveç gibi bir köylüler ülkesinde onun gibi birine yer yoktu. Londra onu bekliyordu.

14. BÖLÜM

Londra, Şubat 1943

Kış sisi yapış yapıştı ve çevresini gizliyordu. Kolbein Ihme Monsen parke taşlarının üstünde hızla ilerliyordu. Ridgmount Gar-

dens Caddesi'ndeki bodrum dairesi ile arasında halen pek çok karanlık sokak vardı ve artık hiç kuşkusu kalmamıştı. Takip ediliyordu.

Paniklemeye başladı. Zira bu ilk değildi. Aynı dehşet onu daha önce de pençesine almıştı ve bıraktığı yara izleri derindi. Bir kere-sinde ciğerleri patlayacak hale gelene değin kör bir panikle koş-muş da koşmuştu. Başka bir seferde yaklaşık dokuz milyon ki-şinin yaşadığı bu karartılmış kentin ışıksız sokaklarında saklan-mıştı. Son seferdeyse Londra gecesinin orta yerinde kalakalmıştı. Kendi kendine korkularıyla yüzleşmenin bundan başka bir yolu olmadığını söylemişti. Çünkü peşinde kimsecikler yoktu. Niye takip edilecekti ki? Sonuçta, kimse bilmiyordu.

Fakat bu gece yeniden titriyordu. Çünkü şimdi farklı hissed-iyordu. Bu sefer yanılmadığından neredeyse tümüyle emindi. Biri onu gerçekten takip ediyordu.

Elini soluk ceketinin cebine soktu ve kemik sapı tuttu. Onu o kadar sert sıktı ki üstündeki kakma, yani isminin baş harfle-ri avucuna çıktı. Ah keşke cebindeki şey babasından aldığı bu saçma sapan mezuniyet hediyesi –bir tarak– değil de bir bıçak olsaydı. Hızını arttırdı.

Akşamki konferans Birkbeck Doğa Tarihi Fakültesi'ndeki Ga-lapagos Salonu'nda gerçekleşmişti. Aynı bilim dalında çalışan meslektaşlar olmalarına rağmen Kolbein kürsünün arkasındaki yaşlı profesörle daha önce hiç konuşmamıştı.

Zaten üniversitenin en tanınmış biyologlarından biri zamanı-nı neden onun gibi biri için harcasındı ki? Sürüngen amniyotla-rı konu alan ölüm döşegindeki bölümün sefil bir mezunu için? Kolbein ara sıra kendisinin ne tür bir sürüngen olduğunu merak ederdi. Herhalde bir kertenkele. Viyana'dayken kırmızı başlı bir kaya kertenkelesi gibi çalım satardı. Övüngen, renkli ve kendin-den emindi. Fakat burada yapayalnızdı. Burada yaşamak çevreye uyum sağlamayı gerektiriyordu. Bukalemun gibi. Geçmişini hiç kimse bilmemeliydi. Hiç kimse öğrenmemeliydi. Öyle bir şey onu mahvederdi. Bu sefer temelli.

Kürsüdeki profesör Galapagos Salonu'nun arka sırasında oturan adamın gerçek kimliğini bilseydi herhalde onur duyardı. Çünkü ihtiyarlamış İngiliz de kısa süre öncesine kadar bir ırk

biyologuydu. Fakat bugünlerde o unvanı kullanan kalmamıştı. Profesör tam bir Charles Darwin hayranıydı ve konuşmasında Darwincilik'in tek hücreli organizmalardan, bitkilerden ve hayvanlardan başka insanlar için de geçerliği olduğunu savunmuştu. Çünkü Darwin ırkların evrim geçirdiğini anlamıştı. Irklar savaşırdı. Ayırt edici özellikler geliştirdi. Tabii aynı şey insan ırkı için de geçerliydi. Dolayısıyla eğer bir ırk –en iyi uyum sağlamış, entelektüel ve sosyal bakımdan en çok gelişmiş beyaz ırk– ötekilere hükmedecekse bu doğal bir durumdu. Aksini düşünmek evrime saygısızlıktı.

Kolbein ilk kez işte bu konferans esnasında korkmaya başlamıştı. Göz göze gelmişlerdi ve yaşlı profesör tereddüt etmişti. Sanki onu bir resimden, bir makaleden veya belki de eskiden onlar gibilerin buluştukları sayısız konferansın birinden onu tanımıştı. Fakat sonra bakışları geçip gitmişti. Geriye yalnızca tanımlanamaz bir huzursuzluk kalmıştı. Görülmüş olmanın huzursuzluğu.

Kolbein bodrum dairesinin girişindeki basamakları apar topar indi. Cebinde el yordamıyla anahtarını aradı. Anahtar kilide girerken donakaldı. Üstüne merdivenlerin başındaki upuzun bir suretin koyu gölgesi düşmüştü.

15. BÖLÜM

Londra, Şubat 1943

“Konuşmamız gerek,” dedi tok bir ses, usulca.

“Sen,” diye fısıldadı Kolbein.

“Nihayet,” karşılığını verdi adam.

Ridgmount Gardens'tan başlayan ve Hyde Parkı'ndan geçen yolculuk sessizlik içinde cereyan etti. Kolbein'in neredeyse iki metre boyundaki adama ayak uydurmak için kendini zorlaması gerekti.

Sonunda seçkin Kensington muhitiindeki Edward döneminden kalma bir tuğla evin önünde durdular. Uzun boylu adam izlenmediklerinden emin olana kadar kapının kilidini açmadı.

Kolbein kendini badanalı mutfaktaki bir kanepeye attı.

“Birer içkinin bize iyi geleceğinden eminim,” dedi diğer adam. Perdeleri kapatmak için kolunu kaldırırken yıpranmış, ısmarla- ma pamuklu pantolonu iyice gerildi. Bunu bazı takırtılar izledi. Glenlivet. Single malt.

“Seni izliyorlar, Kolbein.”

İskoç aksanı Kolbein’in hatırladığı kadar yoğun- du. Demek ki her şeye rağmen aklını kaçırmıyordu. Sahiden de takip ediliyordu.

“Kimler? Yetkililer mi? Ya sen?”

John Monkland Acton kırmızı-beyaz ekoseli masa örtüsünün karşısında onu uzun uzun süzdü. İki su bardağı buldu, şişenin tıpasını çıkardı ve her bir bardağa iki parmak viski döktü. Sırıttı. Hiçbir şey demedi. Sırıtmakla yetindi. Demek doğrudu. Kolbein, Elias Brinch’in küplere binerek John’u İngilizler adına casusluk yapmakla kaç kere suçladığını unutmuştu. John her seferinde suçlamayı reddetmişti. “Benim sadakatim bilime. Sana ve bilime,” diye onu temin etmişti.

“Bugünlerde kendine bir akademisyen dediğin söyleniyor. Sormamın mahzuru yoksa hangi alanda?” dedi John.

Kolbein tarağını çıkarıp açtı ve koyu sarı saçlarını yatırdı. Sonra da viskisinden bir fırt çekip arkasına yaslandı. Alkolün boğazını yumuşatmasını bekledi.

“Sürüngen amniyotlar,” dedi usulca. “Kertenkeleler vesaire,” diye ekledi, John neyden bahsettiğini apaçık bilmesine rağmen.

Aslında yalan bile söylemiyordu. Uzun zaman önce mezun olmuştu. İlk diploması oydu. Bergen Müzesi’nde araştırma yaparken.

İri yarı adam onu kuşkuyla süzdü. “Yani... her şeyi bırakıp gittin, öyle mi? Senin yeteneklerine, senin ününe sahip bir adam.”

“Hayatımın Viyana bölümü sona erdi,” dedi Kolbein ve bardağını tüketti.

John onu yeniden doldurdu.

“İçim sıkıldı. Yeni bir ülkeye ihtiyacım vardı. Yeni bir şehre. Hayaletlerin, geçmişin olmadığı bir yere.”

Iskoç onu dikkatle süzdü. “Peki işe yaradı mı? Yeni başlangıcın?” Kolbein alaycı bir homurtu çıkardı.

John ondan kısa süre sonra Viyana’yı terk etmişti. Savaş çıktığında da İngiliz askeri istihbaratında bir şifre kırıcı olarak çalışmıştı.

“Çok gizli kapaklı bir projede çalışıyorum. Ondan bahsetmemiz yasak. Ne yaptığımızdan, birlikte çalıştığımız insanlardan. Bir askeri tesiste yaşıyoruz ve dışarı çıkmamıza nadiren izin veriliyor. Şimdi buradayım, çünkü hamile kız kardeşimi ziyaret ettiğimi sanıyorlar. Ama ailem bile gerçekte ne yaptığımı bilmiyor.”

John gözünü ondan ayırmadı.

“Kimsenin seni takip etmediğinden emin olmam gerekiyordu. Tabii beni de. O zamana kadar seninle irtibata geçemezdim. Benim işime sahip biri sırf senin gibi birine baktığı için askeri mahkemeye çıkartılabilir.”

Sözleri Kolbein’i incitti. *Senin gibi birine*. Sanki Elias Brinch’e yönelik nefreti kendini beğenmiş bir Iskoç’unkinden daha derin ve yoğun olamazmış gibi. Duydukları, geçmişini gizlemeye karar vererek doğru bir seçim yaptığını doğruluyordu. Çünkü onu anlayamazlardı. Hiç kimse onu anlayamazdı.

Iskoç sözlerini sürdürmeden evvel uzun bir süre duraksadı. “İşimiz şifreli Alman mesajlarını kırmak. Açıklayamayacağım sebeplerden dolayı bu konuda acayip başarılıyız.”

Böbürlenmiyordu. Hatta ses tonu karamsardı. Bu kelimeleri dile getirmek –hele ki dışarıdan birine– ona ağır geliyordu. Acaba neden böyle içini döküyordu?

John onun aklını okumuşçasına avuçlarını kaldırdı. “Şimdi anlarsın,” dedi.

Ayağa kalktı ve kapının yanına bıraktığı sırt çantasından kalın bir zarf çıkardı. “Bakalım anıların canlanacak mı.”

Zarfın içinde bir kitap ebatlarında pirinç bir resim çerçevesi vardı. Çerçevenin camı tozla kaplıydı. Siyah-beyaz fotoğrafın dar kenarına el yazısı kullanılarak “Wien 1913” yazılmıştı. Kolbein parmağını resimdeki suratlarda gezdirdi. Sekiz kişi olduklarını

bilmesi için onları tek tek saymasına gerek yoktu. 1884'te inşa edilen Heinrich von Ferstels Üniversitesi'nin –*Universität Wien*– ana girişindeki büyük, kemerli pencerelerin önüne dizilmiş yedi öğrenci ve bir profesör.

Arkada, en solda İsveçli Ulf Plantenstedt duruyordu. Siyah saçlarını arkaya taramış olan delikanlı, çizgili bir takım elbise giymişti ve yeni yeni çıkmaya başlayan bir çiftte gerdana sahipti.

Thomas onun hemen yanındaydı. Saçları ortadan ayrık top sakallı Avusturyalı matematikçinin piposu her zamanki gibi kendini beğenmiş bir edayla ağzının kenarından sarkıyordu. Saçlarını özenle taramış ve yanaklarını yeni tıraş etmiş olan Kolbein de oradaydı. Resimde mutlu gözüküyordu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse epey de kibirli.

“Uzun zaman önceydi,” dedi Kolbein dalgın dalgın.

“Bu nisan on iki yıl olacak,” karşılığını verdi John.

Kolbein'in yanında duran John fotoğraftaki diğer herkesten en az bir baş daha uzundu. Kıvırcık saçları Chicago gangsterlerinin tarzında koyu bir fotr şapkanın altından dışarı taşıyordu. Yüzü köşeli ve kaygısızdı. Arkadaki son kişiye Sigmund'du. Koyu renkli yumuşak buklelere ve yuvarlak camlı bir gözlüğe sahip kimyager. Laboratuvar önlüğünü bir tek o çıkarmamıştı.

“Kulağına bir şeyler çalındı mı?” diye sordu Kolbein, işaret parmağını Yahudi'nin göğsüne götürerek.

John asık bir suratla başını iki yana salladı. “Lyobov'un da başına bir şeyler gelmiş olmasından endişeleniyorum. Duyduğum kadarıyla Kiev harabeye dönmüş.”

At suratlı gürbüz Sovyet kadın ön sıranın sağında oturuyordu. Sarı saçları kısa kesilmişti ve biçimsiz elbisesinin eteği altında bit çift kalın ayak bileği görülebiliyordu. Kadının yanına da o oturmuştu. Profesör. Elias Brinch.

Kolbein sertçe yutkundu.

Brinch fotoğrafın merkezindeydi. Delici gözleri çakmak çakmaktı ve hafifçe öne eğilmişti. Öğretmenleri, Kolbein'in buram buram Lentheric tıraş kolonyası koktuğunu iyi bildiği ekoseli bir yün ceketle çok şık giyinmişti. Kucağında bir berat vardı. “4. *Rudolf özgün araştırma ödülü. 1931. Profesör Elias Brinch.*” Profesör fotoğrafta otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Ötekiler daha gençti.

Profesör sol elini sağ uyluğunun yanına koymuştu. Oturan ikinci kadının eline yakın bir yere. Fakat Kolbein'in pek çok defalar yaptığı gibi dikkatle baksanız bile birbirlerine değip değmediklerini belirlemek imkânsızdı. Diğer el Elsa'ya aitti. Öğretmenin yanında poz veren kadın dimdik oturup dizlerini birleştirmişti. Bakışları kendinden emin ve işveliydi. Uzun saçlarını ince, hoş kokulu boynunun üstünde toplamıştı ve o gün giydiği elbiseye yalnızca tek bir bukule düşmüştü. Yüzü minyon ve parlak, burnu ince, gözleri ile dudakları dolgun ve sıcaktı. Hep oldukları gibi sıcak. Yandan vuran ışık sayesinde memeleri zarif bir gölge düşürüyordu. Lyobov ne kadar çirkinse o da o kadar güzeldi.

Ayaktaki adamların başları üstüne bir keçeli kalemle şu başlık atılmıştı: “Viyana Kardeşliği ilelebet sürecek. Ebedi hayat! Ebedi şan. Dostun Elias.”

“Viyana Kardeşliği,” diye fısıldadı Kolbein.

Sesini duyan bir hayalet gördüğünü zannederdi.

16. BÖLÜM

Londra, Şubat 1943

Kolbein'in saptayabildiği kadarıyla John Monkland Acton bir dâhiydi. Gelişmiş ırk araştırmasında hesaplamalara, çıkarımlara ve kestirimlere yardımcı olması için Profesör Brinch'in kardeşliği-ne dahil edilmişti. John asla Kolbein'in gözüne girmemişti. Iskoç kaymak tabakasının bir mensubu olarak çok bencildi. Bencil ve kibirli. Kolbein ondan her zaman korktuğunu ancak şimdi anlıyordu. Geniş omuzlu ve sivri dilli matematikçinin gözünü Elsa'ya dikeceğinden, onu elinden alacağından korktuğunu. Fakat asıl tehdit başka bir yönden gelmişti.

“Deşifre ettiğimiz yazışmalarda bazen özel mesajlar oluyor,” dedi John, ona bakarak. “Gretel yine hastalandı. Babamı özlüyorum,” diye taklit etti. “Aralarından ajanların kod adları ve faali-

yetleri gibi gizli askeri haberleşmeler çıkabiliyor ama bu mesajlar genellikle tam da göründükleri gibi oluyor; evden gelen haberler. Bir süre önce yine o tür bir mesajı deşifre ettim.”

John akıcı bir Almancayla mesajı tekrarladi: “Sevgili E. Çok gururluyum. İşler yoğun. Sonuçlar halihazırda gönderilecek. Kardeşlik yaşıyor. Sana ve küçük EG’ye en iyi dileklerle. E.”

Kolbein tepkisinin ölçülmeye çalışıldığının farkındaydı.

“12 Ekim 1942’de Heidelberg’deki Güney Norveç masasının askeri komutasından yollanmış.” Kolbein konuşmadan açıklamanın devamını bekledi. Tarağını kurcalayarak parmaklarını incecik fildişi dişlerinde gezdirerek bir arp gibi tınlamalarına yol açtı.

“İlk başta hiç kafama takmadım. Fakat odama döndüğümde kafama dank etti. Kardeşlik. Baş harfler. E ve E. Ve de EG. Elias ile Elsa. Ya küçük EG?”

John bakışlarını ondan ayırmadı. “Elsa...” Genzini temizledi. “Elsa yine hamile kaldı. Sen Viyana’yı terk ettikten kısa süre sonra. Elsa ile profesörün bir çocukları oldu. Bir oğlan.”

Bir oğlan. Karanlık nihayet zehirli dişlerini Kolbein’e batırdı. Sanki bir komodo ejderi tarafından ısırılmıştı. Omuzlarındaki, kollarındaki ve parmaklarındaki kaslar gerildi. Boynundaki tendonlar sıkıştı ve yüzünün sertleşerek buruştuğunu hissetti.

Tarağın dişlerinden bazıları parmakları altında kırılıp masanın üstüne fırladı.

“Hamile olduğunu biliyordum,” dedi en sonunda. “Elsa bana yazmıştı. Demek bir oğulları oldu? Sağlıklı mıydı bari?”

John mahcupça öksürdü. “Sanırım evet. Kardeşliğin dağıldığı zamanda doğdu. Onu sadece bir defa gördüm.”

“Peki... Elsa ilk çocuğundan hiç bahsetti mi? Bizim çocuğumuzdan?”

John gözünü masa örtüsüne dikti.

“Tanrım, o adamdan öyle çok nefret ediyorum ki,” diye fısıldadı Kolbein.

Genzini temizledi. Başını kaldırdı. Bunun tek bir anlamı olabiliirdi.

“Yani Brinch ile Elsa, Viyana Kardeşliği’ndeki çalışmalarına devam mı ediyorlar?”

John kafa salladı. “Benzer üç mesaja daha rastladım.”

Fotoğrafın da bulunduğu zarfı işaret etti. İçindeki kâğıtlar iyice eskimişti ve Kolbein tarafından açılırken çıtırdadılar. Hepsi de ÇOK GİZLİ mührünü taşıyordu.

“İlki bu. 2 Haziran 1941’de gönderilmiş,” dedi John. On sekiz ay önce.” John parmağını ince yapraklardan birine bastırdı. “Çok minnettarım. Görüşmemizi iple çekiyorum. Kapsamlı düşüncelerim ve önerilerim olacak. E.”

Aynı sonbahar, 5 Eylül: “İlk sevkıyat trenle geldi. Yunanistan ümit vaadediyor. Test sonuçları beklendiği gibi. E.”

John parmağını son kâğıda aktardı. “Daha sonra, Noel’den hemen önce de bunu aldık: *Locusta*. E24G554. E.”

“*Locusta*,” dedi Kolbein usulca.

“*Locusta*,” diye doğruladı John. “Durum bu yüzden acil. Seni bu yüzden arayıp buldum.”

17. BÖLÜM

“Pakistanlılar, Somalililer, Afganlar, İsveçliler ve Polonyalılar. Bu kültürlerin ortak özelliği ne? Hepsi de kendi uyduruk kanalını seyretmek istiyor.”

Grønland’ın Åkebergveien Caddesi’ndeki Emniyet Müdür-lüğü’nün karşısında bulunan apartman bloğunda yeni bir çanak anten belirmişti. Artık yirmi balkondan dokuzu güney yarıküreye çevrili dev bir çanakla süslüydü. Oran yüzde kırk beşe yükselmişti. Andreas buna kentin en doğru göç istatistiği diyordu.

Fredrik altıncı kattaki toplantı odalarının birinde yalnız başına bekliyordu. Çanak antenleri, yüzdeleri ve Andreas’ı düşündü-gü için de kendi kendine kızıyordu. Solro’da geçirdiği saatlerin ardından uzun bir gece uykusu bile vücudundaki ağrıları dindir-memişti. Gerindi, ağır gözlüğü burnundan kaldırdı ve pencerede-ki intihara karşı korumalı aralıktan içeri sızmayı başarmış sıcak, taze yaz esintisini soludu.

Fırtına geceleyn geçmişti. Şimdi gökyüzünde beyaz yaz bu-lutları süzölmekteydi. Bu saatte trafik çoğunlukla tampon tampon-

na ilerler, Grønlandsleiret'te ışıkların yeşile dönmesini beklerdi. Fakat bugün, yani sanayi bayramından önceki haftada değil. Bir çift araba, likra giyen bir bisikletliyi tembel tembel solladı. Sölgun bacaklı iki ergen kız hiç acele etmeden kaldırımında yürüyordu.

Fredrik daha arkasındaki kapı açılmadan Sebastian Koss'un baritonunu tanıdı.

"... medyanın olayı nasıl yorumlayacağı şimdilik belirsiz. Beş ölü. Adeta yer yarılıp da içine giren bir cemaat. İslamcı yaftası fazlasıyla cezbedici."

Koss "cezbedici" derken "z" harfini öyle bir yuvarladı ki sözcüğün geri kalanı arada kaybolmuş kadar oldu.

Emniyet müdür yardımcısı bunun ardından konuyu değiştirdi.

"İşte bu da size daha önceden bahsettiğim meşhur Beier." Koss peşindeki kişiye gizlice göz kırptığını zannederek kenara çekildi. Kıvrıkcık saçlara ve gür kaşlara sahip kısa boylu bir adam kendinden emin adımlarla odaya girdi.

Fredrik elini uzattığında terli ve sıkı bir tokalaşmaya maruz kaldı. Adamın boynuna asılı plastik kartta bir aslan arması ve PST* kısaltması mevcuttu.

"Gizli servisten Samir Bikfaya."

Kelimeler adamın anadilinin Norveççe olmadığını açığa vuran bir aksanla kısaca ve kesik kesik telaffuz edilmişti. Görünüme bakılırsa Akdeniz'in doğusunda bir yerden geldiği kesindi.

"Selam," diye hevesizce mırıldandı Fredrik. Sonra başını kaldırdı. Odaya başka biri daha girmişti. Genç, ince yapılı bir kadın. Kadının boyu Koss'un omuzlarına geliyordu. Teni kahverengiden ziyade bejdi ve gür siyah saçları yandan ayırıktı. Yüzü geniş, elmacık kemikleri yuvarlaklı. Çenesi küçük ve çıkıktı. Gözleri içtenlikle parlıyordu. Fredrik kadının Pakistan ya da Hint kökenli olduğunu tahmin etti.

"Bu da Iqbal Kafa," dedi Koss. "PST'nin analiz biriminden. Kendisi doğrudan Bikfaya'ya bağlı. Kafa, İslami kökten dincilik ve terörizm konularında uzman. Onu da ekibine kattım. Oslo Polisi ile bu soruşturmanın merkezi birimi arasında bir köprü vazifesi görecek."

* Norveç Polis Güvenlik Birimi: Norveç'in iç güvenliğinden sorumlu üst düzey güvenlik teşkilatı. -çn

“Peki...” dedi Fredrik gönölsüzce.

Bu hiç de standart prosedür değildi.

Samir Bikfaya öksürdü. “Tahmin edebileceğiniz gibi PST olarak bu vakayı çok ciddiye alıyoruz. Birlikte çalışarak bilgi akışını optimize edecek ve hem müşterek yetenek tabanımızın hem de tecrübemizin tatbikini azami düzeye çıkaracağız.”

Samir Norveççe’yi çocukluğunda öğrenmemiş olabilirdi ama Norveç bürokratik zırvaları konusunda belli ki ustaydı. Konuşurken elini genç kadın ajanın beline, kısa ceketinin bitip dar eteğinin başladığı yere koydu. Kadın Fredrik’e küçük, sıcak bir el uzatıp onunla tokalaştı ve amirinden belli belirsiz bir adım uzaklaştı.

“Kafa Iqbal, PST,” dedi.

Fredrik’in gözünün içine baktı. Ardından Koss’a doğru döndü. “Iqbal soyadım.”

“Öyle mi?” diye homurdandı emniyet müdür yardımcısı. “Şunda Iqbal Kafa yazıyor,” diyerek kadının kimlik kartını işaret etti.

“Ofisinizin kapısında da Koss Sebastian yazıyor,” karşılığını verdi kadın. Tokalaşması Fredrik’in beklediğinden daha sıklıydı.

“Sizinle beraber çalışmayı dört gözle bekliyorum.”

Fredrik dönüp Koss’a dik dik baktı.

18. BÖLÜM

Samir Bikfaya polis memurlarının önünde durdu. Yüzü katman katmandı. Ne zaman bir hususu vurgulasa gözlerinin yukarısındaki tırtıllar titreşiyordu.

“Solro cemaati bir süredir Norveç’in en tehlikeli dini gruplarından biriyle uyuşmazlık yaşıyor. Jamaat-e-Islami. Uzun zamandır gözlem altında tuttuğumuz bir teşkilat. Grubun elebaşlarından biri olan Mohammed Khaled Omar iki hafta önce yeraltına çekildi. Ortadan kayboldu.”

Bikfaya’nın duraklamasıyla tırtıllar adeta titreşti. “Fakat gelin işe bu vahşetin kurbanlarıyla başlayalım. Tanrı’nın Işığı kilisesiyle.”

Fredrik ile Andreas karartılmış toplantı odasının arka tarafında oturuyorlardı. Panjurlar inikken dışarıdaki yazı hatırlatan tek şey pencere pervazlarına düşen günışığı çizgileriydi. Dinleyicilerin geri kalanı ulusal güvenlik teşkilatı Kripos'a mensup müfettişlerden, PST'den ve Oslo'nun kendi emniyet teşkilatının polis memurlarından oluşuyordu. İçeride en az altmış kişi vardı. Kafa Iqbal ön sırada, Sebastian Koss ile Synne Jørgensen'in arasında oturmaktaydı.

Bikfaya ekranın yanındaki bir düğmeye bastı. Işıklar daha da kısıldı.

"Tanrı'nın Işığı dijital ayak izi dediğimiz şeye sahip. Yani 1990'lardan beri bu konuda internette aktifler."

Bikfaya'nın arkasındaki ekrandan bir giriş sayfası geçti. Fredrik o sayfada yer alan resmi tanıdı. Solro'daki merdivenlerde asılı olan tüyler ürpertici İsa tablosuydu. Fakat bu versiyon daha bile beterdi, çünkü resim canlıydı. Yaratıcı bir dâhi Kurtarıcı'nın yüzünden akan kanları hareketlendirmişti ve ekranın alt kısmı yavaş yavaş koyu kırmızı bir birikintiye dönüyordu.

Fredrik'in tahmin ettiği gibi Andreas kadın PST ajanının küçük kulüplerine katılmasına pek sıcak bakmamıştı. Hatta itirazını dile getirmekten çekinmemişti. Önce inleyerek, ardından gözlerini yuvarlayarak. Sonra da kadınla el sıkışırken yüksek bir "Shalom," diyerek.

"Tanrı'nın Işığı beş yıllık bir zaman zarfında en az dört bin tartışmaya katıldı. Bunlara çevrimiçi gazeteler, dini web siteleri ve muhtelif sohbet odaları da dahil," diye sözlerini sürdürdü Bikfaya. "Ayrıca ciddi suçlamalarda, hakaretlerde ve ilahi adalet tehditlerinde bulundular."

Bikfaya uzaktan kumandayı elinde gizlese de dizlerini hafifçe kırarak ona bastığını belli etti. Ekrandan bir dizi gazete makalesi geçti.

"Tüm bunlara ilaveten ateşli protestocular olduklarını söyleyebiliriz. Şuna bir bakın."

Ekranda beliren makaleler Tanrı Işığı'nın tertiplelediği protesto gösterileri hakkındaydı. "Ve de şuna..." Adeta sihir yoluyla biri hariç tüm makaleler dijital toza dönüştü. *Hristiyan bağnazlar Müslümanlarla çatışıyorlar.*

"Bu makale dokuz yıl önce Nettavisen gazetesinde yayınlandı.

Kilisenin bazı üyeleri Jamaat-e-Islami'nin odaları önünde düzenledikleri bir protestonun ardından tartaklanmışlar; bazı protestocular yanlarında domuz bağırsaklarıyla dolu kovalar taşıyormuş. Sloganlar atıp kapılara domuz kanı sürmüşler.”

Bahsi geçen olay Bikfaya'nın espri anlayışını gıdıklamış olacak ki PST şefi gevrek gevrek güldü. “Anlaşılan birkaç genç İslamcının gözü dönmüş. Protestoculara beyzbol sopalarıyla saldırmışlar. Birkaç kadın da dahil pek çok kişi dayak yemiş. Yanlarında çocuklar da varmış. Üç adam hastanelik olmuş ve İslamcılardan ikisi darp suçundan hüküm giymiş.”

Bikfaya gidip Kafa Iqbal'in önünde durdu. Kadına o kadar yakındı ki normal boyda bir penisle ona dokunabilirdi. Sesini derinleştirdi.

“Jamaat-e-Islami'yle tutuştukları kavganın üstünden bir yıl bile geçmeden Tanrı'nın ışığı halk arasından çekilmiş. Tartışmalara, protestolara, suçlamalara son vermişler. Kilisenin son yıllardaki internet alışkanlıklarını mercek altına aldık. Bu hiç de zor olmadı.”

Gömleğinin eteklerini buruşmaz pantolonuna o kadar sert soktu ki çıkık memeleri pörtledi.

“Sebebini bilmek ister misiniz?”

Bikfaya cevap beklemeydi. “Çünkü hiçbir şeye rastlamadık. Hiçbir şey! Ne bir Facebook profili, ne de bir Twitter hesabı. Bir e-posta adresleri bile çıkmadı. Kilise kamusal alanda gündemden düşmezken sanki bir anda yok oldu.”

Podyumun ortasına geri döndü. “Bunun Jamaat-e-Islami'yle aralarındaki çekişmenin doğrudan bir sonucu olduğuna inanıyoruz. Protesto bir tepki doğurdu. Tehditler. Polise asla bildirilmemiş olabilecek şiddet eylemleri. Uzun bir kan davası patlak verdi.”

Bikfaya astını işaret etti. “Bayan Iqbal daha ayrıntılı açıklayacak.”

Kafa Iqbal avuçlarını eteğinde kurulayıp ayağa kalktı. Onlara doğru döndüğünde Fredrik ajanın bakışlarından bir anlam çıkarmaya çalıştı. Genç, kadın, Müslüman ve PST. Kafa'nın işi zordu. Fredrik brifingden önceki zamanı onun dosyasını inceleyerek geçirmişti. Kafa daha üç buçuk yıl öncesine kadar Oslo sokaklarında devriye geziyordu. Daha sonra PST'nin az sayıdaki son derece

cazip analizcilik mevkilerinden birine başvurup kabul edilmiş ve emniyet müdürlüğünden ayrılmıştı.

Fredrik genç polis memurlarının asayiş şubeye mensup sivil giyimli müfettişlere karşı en hafif tabiriyle karışık duygular beslediklerini biliyordu. Hem kendisinin hem de meslektaşlarının arkasından konuşulur, olay yerinde muhabbet kurup sigara otlandıkları üniformalı polis memurlarını nasıl adam yerine bile koymadıkları anlatılırdı. İş yapmaktan çok çalım sattıkları söylenirdi. Kafa da herhalde bir polisken onları hor görmüştü. Ve şimdi kendisi de onlardan biriydi.

Fredrik genç kadının Bikfaya'yı sert bakışlarla süzdüğünü fark etti. Yavşak herif, ne olacak. Bikfaya genç kadına bu soruşturmada bir fırsat tanımanın nasıl kendi fikri olduğundan bahsederken bir yandan da onun sırtını okşuyordu. Kafa bu haliyle daha yeni ehlileştirilmiş ve elektrik şokunun etkisini henüz atlatamamış vahşi bir kısırağa benziyordu.

"Tanrı'nın İşği'nin on yıl önce protesto ettiği Jamaat-e-Islami genç ve toy bir teşkilattı. Güçlü bir liderden yoksundular. Fakat bugün..."

Fredrik, Jamaat-e-Islami'yi zaten biliyordu. Tıpkı bütün Norveç gibi. Bu küçük gruba mensup öfke dolu genç adamlar ebeveynlerinin onları doğmaya zorladıkları tanrıtanımaz ülkeden nefret ediyorlardı. Kendilerine benzemeyen, dolayısıyla da tanrılarını tahkir eden tüm Müslümanlardan nefret ediyorlardı. Ve tabii onlardan Norveçli olmalarını bekleyenlerden de nefret ediyorlardı, çünkü asla öyle olmayacaklardı. Ne kendilerinin nazarında, ne de Norveçlilerinkinde. Jamaat-e-Islami, Norveç'i İslami bir hilafete çevirmek istiyordu.

"Uzun yıllar toplumun kıyısında köşesinde varlıklarını sürdürdüler. Kendi aile bireyleri de dahil fikirlerini paylaşmayanlara saldırdılar. Yasadışı silah bulundurdular. Elimizdeki istihbarat bir terörist hücreyi işaret ediyor..."

Kafa duraksadı ve avuçlarını yeniden eteğine sildi. "Fakat yeterli delili toplamak zaman alıyor."

Uzaktan kumandayı eline aldı ve ona basarak ekrana bir fotoğraf getirdi. Fotoğrafta Papaz Alfsen cansız bir halde kendi yatağının ayak ucunda diz çöküyordu. Ellerin çevresindeki ipek eşarp çözülüp açılmıştı.

“Burada Arapça bilen var mı?”

Birkaç el çekingence kalktı.

“Tercümesi hemen hemen şöyle,” diyen Kafa lazer kalemi sağ elinden soluna geçirdi. “*Tanrı yolunda savaşanlar, dünyadaki hayatı cennettekiyle takas etmeye hazır olsunlar. Tanrı için savaşan ister kazansın ister kaybetsin bol bol mükâfatlandırılır.*”

Topluluğa baktı. “Kuran’dan. Bu alıntı genellikle iki farklı bağlamda kullanılır. İslamcılar tarafından gaddarlıkları haklı göstermekte. Ve de İslam karşıtları tarafından İslam’ın özündeki zalimliğin kanıtı olarak.”

Sebastian Koss onun sözünü kesti. “Peki bu bağlamda?”

Genç kadın bakışlarını ona çevirdi.

“Yani,” diye karşılık verip derin bir nefes aldı. “Papazı öldüren kişinin cinayeti işleme gerekçesine göre değişir.”

Koss kısaca öksürdü.

Fredrik emniyet müdür yardımcısının küçük düşmesinden kısacık bir süreliğine zevk aldı. Kafa’nın ses tonundaki hor görü reddedilemezdi ama aynı zamanda sözleri tartışma götürmezdi. Fakat sonra PST’den gelen bu kendini beğenmiş lafbesi polis bürokratıyla artık kimin birlikte çalışacağını hatırladı. Eh, o kişinin Koss olmayacağı kesindi.

Toplantıdan önce hararetli bir tartışma yaşanmıştı. Tartışmada bu vakayla görevlendirilmiş tüm soruşturma birimlerinden “istihbaratçı bayanla” birlikte çalışmalarının rica edildiği ortaya çıkmıştı. Hepsi de bu ricayı reddetmişti. Bir PST köstebeğini içlerinde barındırmak istemiyorlardı. PST mensuplarının ne mal olduğunu hepsi de biliyordu: Özel tasarım takım elbiseleriyle ortalıkta gezen, hesap tablolarını ve gözetleme teçhizatlarını ellerinden düşürmeyen, gereğinden fazla para kazanan avukatları kışkırtmak dışında bir işe yaramayan yirmili yaşlardaki zıpcıktılar. PST’nin eski usul polisliğe zerre kadar saygısı yoktu.

Fredrik, Koss’un kendisinden izin istediğini hatırlamıyordu. O yüzden de Kafa İqbal’in kendisine verilen bir ceza olduğu sonucuna varmıştı. Tabii böyle bir cezayı gerektirecek ne gibi bir suç işlediğine karar veren kişi Sebastian Koss’tan başkası değildi. Herhalde onunla aynı zamanda aynı evreni paylaşıyor olması yeterliydi.

Ekranın yarısında Solro'daki güvenlik kamerasının çektiği adamın donmuş bir görüntüsü belirdi. Kameraya kötü kötü bakan o gözler. Kar maskesinin altındaki baş uzun inceymiş ve gövdeye kısa bir boyunla bağlıymış gibiydi. Kafa uzaktan kumandaya tekrar bastı. Ekranın diğer yarısı güçlü gözlere, uzun bir sakala ve yatık saçlara sahip koyu tenli bir adamın pasaport fotoğrafıyla kaplandı. Adamın ağzının sağ kenarından adem elmasına kadar eğri bir yara izi zikzak çiziyordu.

“Bu Mohammed Khaled Omar. Veya bilinen adıyla Emir. Asıl adı Rahim Raza Hussein. Otuz dört yaşında, İngiliz vatandaşı ve son üç yıldır Norveç'te yaşıyor. Emir on bir yıl önce İngiltere'de başarısız bir bomba yüklü araba saldırısından hüküm giymiş. Başparmağı haricinde sol elindeki tüm parmakları kaybetmiş ve yüzünde o yara izi kalmış. Yedi yıl hapis yatmış. Hapisteyken İslami ilkeleri çalıştığını ve bir mümin haline geldiğini iddia etmiş.”

Kafa ayak uçlarını podyumun kenarına dayayarak vücudunu öne eğdi. Fredrik ansızın genç kadını dikizlediğini fark etti. İnce, çoraplı bacaklar ve eteğin altından azıcık belli olan atletik uyluklar. Kasıklarda koyu bir çökük ve gömleğin altında düz bir karın. Göğüslerin hemen aşağısındaki hafif gölge.

Yanağının içini ısırıp yutkundu.

“Maalesef olay yerinden alınan görüntüler bir sonuç çıkarmamıza yetecek kadar net değil. Fakat hepinizin de gördüğü gibi geniş, sert bakışlı gözler ve dar, uzun baş hem Solro'daki adamın hem de Emir'in ortak özellikleri. Onu bir süredir izleyen ajanlarımız her iki kişinin de aynı tarzda yürüdüğünü söylüyorlar. Görüntülerdeki adamın o olduğundan yüzde seksen eminler.”

Genç kadın muzipçe gülümsedi. “Ve elimizde bundan daha iyisi yok.”

Fredrik gözlerini kısarak fotoğrafları inceledi. Evet, aynı adam olabilirdi. Fakat başka biri olması da pekâla mümkündü.

Kafa tekrar düğmeye bastı. Mohammed Khaled Omar'ın bir diğer bulanık resmi belirdi. Bir mutfakta durmuş, cep telefonu ile konuşuyordu. Emir sadece başparmağı sağlam olan sol elini yemek masasına koymuştu. El bir fok yüzgecine benziyordu.

“Bu fotoğraf on sekiz günlük ve onun doğrulanmış son görüntüsü. Fotoğraf kendi evinde çekildi. Emir o zamandan beri

oraya uğramadı. Artık camiye de gitmiyor. Bu da Solro katliamına karışmış olabileceği teorimizi destekliyor.”

Genç kadının arkasında bir Norveç pasaportundan alınmış fotoğraf sayfasının bir kopyası belirdi. Belgeye göre pasaport otuz altı yaşındaki, 1.84 boyundaki Mohammad Qambrani’ye aitti. Adam yuvarlak bir çeneye ve geniş omuzlara sahipti.

“Emir peşine Qambrani’yi takmadan nadiren bir yere gider. Pakistanlı bir ailenin çocuğu olan Qambrani Norveç doğumlu. Oslo’nun çete dünyasında yetişmiş. Ağır darptan iki; uyuşturucudan, hırsızlıktan ve çalıntı mal ticaretinden çok sayıda mahkumiyeti var. Şimdilerde Emir’in yakın korumalığını ve yardımcılığını yürütüyor. Patronu gibi o da İslam’a döndüğünü iddia ediyor.” Kafa ciğerlerindeki havayı neredeyse hiç ses çıkarmaksızın burun deliklerinden boşalttı.

“Artık ikisi de polis tarafından aranıyor.”

19. BÖLÜM

Synne Jørgensen oval masanın bir ucunda duruyor, konuşurken beyaz masa üstüne teker teker fotoğraflar yerleştiriyordu.

Henrik Grøvn.

“Yirmi beş yaşında. Maktul. Bahçede otomatik bir silahtan atılan iki mermiyle göğsünden vuruldu.”

Nils Bernt.

“Otuz beş yaşında. Maktul. Bahçede otomatik bir silahtan atılan üç mermiyle göğsünden ve yüzünden vuruldu.”

Toplantı masası, Fredrik ile Andreas’ın çalıştıkları açık ofisin ortasına yakın bir yerdeydi. İçeriye aşırı dolu çalışma masalarından, bilgisayar kablolarından, telli klasörlerden, dosya dağlarından ve son moda kırmızı kanepelerden oluşan başa çıkılmaz bir kargaşa hakimdi. Masanın yanında ayaklı bir pano vardı. Fredrik eski fotoğrafları, haritalar ve eskizleri oradan indirmişti. Yeni bir vaka. Açık bir zihin. Boş bir sayfa.

Viggo Johan Farulven.

“Otuz dokuz yaşında. Maktul. Ahır basamaklarında otomatik bir silahtan atılan yirmi iki-yirmi üç mermiyle göğsünden, bacaklarından, kollarından ve yüzünden vuruldu.”

Brynjar Lissemoen.

“Otuz altı yaşında. Maktul. Otomatik silahtan çıkan tek bir mermiyle ahıra giden merdivenlerde göğsünden vuruldu.”

Bjørn Alfsen Jr.

“Altmış dört yaşında. Maktul. Evdeki yatak odasında küçük kalibreli bir silahtan atılan tek bir mermiyle başından vuruldu.”

Ivar Tufte.

“Kırk iki yaşında. Ağır yaralı. Halihazırda Ullevål Hastanesi’nde. Ahırın altındaki mahzende bulundu. Başında ve gövdesinde ezilme yaraları var.”

“Bugün itibarıyla işverenlerimiz bunlar,” dedi Synne ve erkekleri ellerini fotoğrafların üstüne koydu.

Oradakileri sırayla gözden geçirdi. Kripos memurları gitmişti. Geriye kalan müfettişler kadının etrafında bir halka oluşturmuşlardı.

Fredrik, Synne Jørgensen’in yöntemlerinden hoşlanırdı. Masanın üstünden onlara bakan insanların soğukkanlı, sıfattan yoksun tarifleri: doğum yeri, meslek, çocuk durumu, aile ve eğitim düzeyi. Siyah-beyaz pasaport resimleri ve aile albümlerinden alınmış fotoğraflar. Polis memurlarının merakını uyandıran da Synne’in işte bu ölçülü kayıtsızlığıydı. Sıcak bir Norveç yaz gününde ebeveynleriyle beraber terasta poz veren delikanlı gerçekte kimdi? Bir Akdeniz lokantasındaki gazozun arkasında yer alan esmer tebessüm. Eski bir karavanın penceresinden çıkmış kafa. Farklı aile ağaçlarının acımasızca kesilmiş dalları. Böyle şeyler genç polis memurlarını motive ederdi. Daha tecrübeliler içinse bir çapa vazifesi görür, yaşamın hiç beklemediğin bir anda sona erme eğiliminde olduğunu hatırlatırdı. Oslo Şiddet Suçları Birimi mensuplarının felsefeyle olup olabilecek münasebetleri bundan ibaretti.

“Varulven mi dedin? Adı sahiden de bu muymuş?” Andreas çenesini ileri çıkararak masanın karşısındaki çilli kadın polis memuruna dramatik bir edayla fısıldadı. Olay yerinin civarındaki komşularla görüşmüş olan kadın polis ona asabi bir bakış atma-

sına rağmen dilini ağzının kenarına bastırarak müfettişin ilgisinden hoşlandığını açığa vurdu.

“*Farulven* dedim. Beni nerenle dinliyordun?”

Andreas sırtıp göz kırptı. Synne onlara aldırış etmeden masaya bir dizi yeni fotoğraf yaydı.

“Henüz tam bir listeye sahip değiliz ama Tanrı’nın Işığı kilisesinin yirmi beş ilâ otuz kişiden oluştuğunu tahmin ediyoruz. Çocuklar, kadınlar ve erkekler. Çaresizlik içinde olan ve ne düşüneceklerini şaşırان ebeveynlere ve kardeşlere sahip insanlar. Kaçırıldılar mı? Kaçtılar mı? Öldürölüp bir yere mi saklandılar?”

Synne bol ceketinin göğüs cebindeki sigara paketini yokladı. Bu, görüşmenin sonlarına yaklaştığının bir işaretiydi.

“Büyük çaplı bir soruşturmayla karşı karşıyayız. Basın yedi gün yirmi dört saat kuyruğumuzdan ayrılmayacak. Adalet Bakanlığı, üst düzey polis memurları ve halkçı geçinen her siyasetçi işimize karışacak. Zamanımız kısıtlı. Hata yapmak gibi bir lüksümüz yok.”

Solro cinayetleri şimdiye kadar birkaç kişiyi –kurbanları, katilleri ve polisi– ilgilendiren bir mesele olmuştu. Fakat artık köpekler salınmıştı. Dün gece TV2’nin yayınınyı seyrederken Fredrik’i bir ürperti almıştı.

TV2 yalnızca Kari Lise Wetre’nin kızı ile torununun kayıp olduğunu değil, aynı zamanda katillerin otomatik silahlar kullandıklarını da biliyordu. Üstelik polisin elindeki başlıca ipucunun İslami bir grupla yaşanan çekişme olduğunu duyurmuşlardı. Medyaya haber sızdırılması sıradışı değildi. Sıradışı olan, ayrıntıların çokluğuuydu. Bu, TV2’nin çok iyi bir kaynağa sahip olduğunu gösteriyordu.

Fakat Fredrik’in huzursuzluğunun bir sebebi daha vardı. TV2’nin açıkladığı bilgilere sahip bir kişi, polisin bir yeraltı laboratuvarı keşfettiğini de biliyor olmalıydı. Madem öyle, laboratuvarından niye hiç bahsedilmemişti? TV2’dekiler mahzeni öğrenmiş ama kendilerince sebeplerden dolayı ondan bahsetmemeyi seçmiş olabilirlerdi. Fakat medyacılar daima haberi ilk duyuran olmayı isterlerdi. Böyle bir haberi kendilerine saklamak gibi bir riske asla girmezlerdi. Hayır, Fredrik bu ihtimale inanmayı reddediyordu. O yüzden de daha başka tek bir açıklama düşünebiliyor-

du. Ödünü patlatan bir açıklama: Bilgi kaynağı laboratuvarından haberdardı ama onu TV2'den saklamıştı. İyi ama neden? Belki de kaynak orada neler döndüğünü bir şekilde biliyordu. Şayet öyleyse kaynak, polisten daha çok şey biliyor demekti.

Böyle durumlarda polisten daha çok şey bilen iki tür insan olurdu: kurbanlar ve de katiller.

20. BÖLÜM

“Ve sonra üç kişi kaldılar. Üç küçük domuzcuk. Ya da en azından...”

Synne'in delici bakışları Andreas'ı susturdu. Sırıtan adam ortağına bakarak destek aradı ama Fredrik onu kendi aptallığında pişmeye bıraktı. Doğru, başarılı ortaklıklarının bozulmasından ikisi de mutsuzdu ama böyle bir sataşma kabul edilemezdi.

Kafa başını ellerine yaslamış olarak kırmızı kanepenin ucunda oturuyordu.

“Bildiginiz gibi...” diye söze girdi Fredrik, genç kadınla göz teması kurarak, “... Annette Wetre ile oğlu kayıp cemaat üyeleri arasında yer aldığından bu soruşturmada çok önemli bir rol oynuyoruz.”

Başını çevirip Andreas'a sert bir bakış attı.

“Cemaat kaçtı mı yoksa kaçırıldı mı öğrenmek için ne tür bir hayat sürdürdükleri hakkında daha fazla şey bilmemiz gerekiyor. Kafa da işte burada devreye giriyor.”

Sözü Synne devraldı. “Her şeyi gözden geçireceğiz. Banka hesapları. Telefon kayıtları. Paralı yol biletleri. Cemaat üyelerini, onların dostlarını ve tanıdıklarını, düşmanlarını ve sempatizanlarını tek tek belirleyeceğiz. Oslo Polisi soruşturmayı koordine edecek. İhtiyacımız olduğunda Kripos ile PST uzmanlığından yararlanabileceğiz. Bu vakada elliden fazla müfettiş çalışıyor. Fredrik'in de dediği gibi Annette Wetre'ye odaklanmamız mantıklı. Onu bulursak muhakkak cemaatin geri kalanını da buluruz.”

Yenmiş bir tırnağını masadaki fotoğraflardan birine doğrulttu. Solro'daki laboratuvarın fotoğrafına.

“Fredrik saldırının sebebini burada bulabileceğimiz kanaatinde. Neden bir laboratuvara ihtiyaç duydular?”

Andreas hemen atıldı. “Uyuşturucular. Hıristiyan olsunlar veya olmasınlar benim tahminim uyuşturucular.”

Andreas'ın teorisi, polisin en sık yararlandığı araç gerece dayanıyordu: Tecrübe. Hiç yasadışı madde üretmekten başka bir amaçla kullanılan bir ev laboratuvarına rastlamışlar mıydı? Hayır. Andreas'ın tahmini doğruysa bir soru daha cevap buluyordu: Kilise geçimini nasıl sağlıyordu? Ormandaki küçük bir çiftlikte yaşayan otuz yetişkin ve çocuk. Ne dışarıda çalışan biri ne de düzenli bir gelir. Kuşüzümü ve erik toplamak masrafları çıkarmaya yetmezdi. Fakat öyle bir laboratuvarla Oslo'nun yarısına uyuşturucu temin edebilirlerdi.

Dışarıda güneş bir bulutun arkasından yüzünü gösterdi ve binanın bilgisayar kontrollü panjurları hemen yerlerini aldı. Andreas'ın yüzüne gölgeler düştü.

“O siyasetçi bayan...” diye başladı.

“Kari Lise Wetre,” diye hatırlattı Fredrik.

“Evet. Wetre. Sana Alfsen'in kiliseyi bir tarikat gibi yönettiğini söylemişti. Onun nasıl bir yaşam sürdürdüğünü gördüm. Nerede yattığını ve yatak odasına astığı resimleri. Ne düşünüyorum biliyor musunuz?”

Andreas öne eğildi ve işaret parmağıyla masayı dürttü.

“Onun kart bir zampara olduğunu düşünüyorum. Ona tapan genç adam ve kadınlarla çevrili bir zampara. Sakın eşcinsel veya çocuklarla yatmaktan hoşlanıyor falan olmasın?”

Andreas kaba sözlerinden rahatsız olup olmadığını görmek istercesine Kafa'yı süzdü. “İşe ufak ufak başlıyor. Kendisi ve grup seks âlemleri için uyuşturucu üretiyor. Sonra her şey çıg gibi büyüyor.”

“Madem öyle,” diye onun sözünü kesti Synne, “neden saldırıya uğradılar?”

“Yanlış kişilerle iş yaptılar. Jamaat-e-Islami faaliyetlerini uyuşturucu satışıyla finanse eden ilk İslami terör örgütü olacak değil ya. Üretici ile dağıtıcı bir konuda anlaşamadılar, eski uyuşmazlıklar yeniden canlandı ve birilerinin tepesi attı. Depoyu boşalttılar

ve kendilerini durdurmaya çalışan herkesi katlettiler. Qambrani denen şu korumanın uyuşturucudan hükümlü olduğunu söylememiş miydin?”

Parmağını Kafa’ya doğru salladı.

Emniyet binasının kasvetli beton duvarlarının arasına bir sinek girmişti ve şimdi masadaki bir kahve lekesinin etrafında vızıldıyordu. Kafa onu eliyle yakalayıp yumruğunu sıktı.

“Jamaat-e-Islami sabıka kaydı olan kişilerce yönetiliyor. Uyuşturucu tacirliğine karıştıklarını öğrenmek beni şaşırtmaz,” dedi yavaşça.

Kadın, böceğin h l  kımıldıyıp kımıldamadığını anlamaya çalışır gibi bir haldeydi.

“ te yandan daha önce birbirine düşman bağnaz bir Hıristiyan tarikatı ile Islami bir topluluğun gizli bir uyuşturucu satışı operasyonunda güçlerini birleştirmesi fikri kulağa pek...”

Ağzının kenarları gerildi. “... inandırıcı gelmiyor.”

Kafa elini gevşetti. Sinek cansızdı. Onu bir kanadından tuttu, yere attı ve üstüne bastı. Fredrik böceğin ezildiğini hissetmekle kalmayıp duyar gibi oldu. Andreas avuçlarıyla masada sessizce ritim tutuyordu.

“Zaten cevaplanmamış daha başka sorular var,” diye sözlerini sürdürdü Kafa. “Bu olayın arkasında  di suçlular varsa cinayetler bize neden ihbar edildi? Islami sembolizmin amacı ne? Cemaatin geri kalanı nerede?”

Genç kadın başını yavaşça iki yana sallamasının ardından ayakkabısının topuğunu kaldırıp sineği inceledi.

“Gaddarlık ve kararlılık Emir’in iyi bilinen  zellikleri. Ama... kötü sonlanan bir uyuşturucu ticareti?”

Dolgun alt dudağını beyazlayana kadar ısırđı. “Eh, öylesi onun için bir ilk olur.”

Genç kadın Andreas’ın teorisinin adeta kanatlarını koparmıştı.

21. BÖLÜM

Gölgelerin düştüğü yere bir mezar kazılmıştı. Oradakiler onun etrafında toplandılar. Fredrik simalardan sadece birkaçını tanıdı. Annesinin Norveç'teki The Church City Misyonu'ndan bazı arkadaşları. Dar suratlı ve gümüş malalı rahip. Bir de Bettina.

Babasının yirmi yıl önceki ölümünün ardından Fredrik annesiyle yalnız kalmıştı. Ne bir kardeşi ne de bahsetmeye değer bir akrabası vardı. Annesi, Alice ile torunlarına çok az ilgi göstermişti. Fredrik haftada bir onun ziyaretine gitmeyi ihmal etmemişti. Önce Frogner semtindeki dairesinde, daha sonraları huzurevinde. Sohbetleri hep ince kulplu fincanlarındaki kahvelerinden daha önce sona ermişti. Annesi hayattayken Fredrik birbirlerine söyleyecek ne kadar az şeyleri olduğuna hiç şaşırma-mıştı. Hal böyleydi, işte o kadar. Tuvalet gittikten sonra ellerini nasıl bir tavırla yıkıyorsa annesini de öyle ziyaret etmişti. Bu yapması gereken bir şeydi ve onu sevinç yahut keder duymaksızın yapardı. Yine de yapmamak yanlış olurdu. Annesinin ölümünün ardından Fredrik hep öyle yaşadıklarının farkına varmıştı. Çocukluğunda annesi ebeveyni kadar bakıcısıydı da. Âdil ve iyi niyetli bir kadın olduğu kesindi ama Fredrik onu hiç gerektiği gibi tanımamıştı. En sevdiği yemeği, beraber kiliseye gittiği kişileri, okuduğu kitapları. Tabii kitap okuyorsa. Öyleyse veda etmeye gelen bu insanlar kimdi? Annesinin hangilerine yakınlık duyduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Zaten annesi de ona hiçbirinden bahsetmemişti.

Fredrik annesini özlemeyecekti. Fakat Steinerud'daki huzurevine yaptığı yolculukları özleyecekti. Mevsimin bahçelerdeki ve yol kenarlarındaki hızla değişen enstantanelerini, huzurevinin önündeki meşe ağacını ve annesinininkinin karşısındaki odada kalan üşütük yaşlı kadını. Samimi bir anlarında bunu Bettina'ya anlatmıştı. Sevgilisi elini sertçe sıkmış ve ona endişeyle bakmıştı.

Şimdi mezarda daha bile sert sıkıyordu. Onu gözyaşı dökmeye zorlarmışçasına.

Düz çatılı cemaat salonu mabede bitişikti. Mobilyalar tarçın ve ufak tefek yaşlı kadınlar gibi kokuyordu.

Fredrik buruşuk yüzlere, annesinin şöminenin yanındaki küçük fotoğrafına uzun uzun baktı. Fotoğraf altı yıl önce çekilmişti. Hasta olduğunu öğrendikleri yazda.

Bettina cenazenin ardından bir anma önerdiğinde hayır demesi gerekirdi. Şimdi kadına mutfak kapısından bakarken gözle-rindeki ifade suçlayıcıydı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Normalde açık duran saçları gümüş bir tokayla zapt edilmişti. Boynuna bir inci kolye asılıydı. Ayak bileklerine kadar inen sade siyah elbisesi beline tam oturacak ve kalçalarının kıvrımını belli edecek şekilde dikilmişti. Kolunun üst kısmındaki kartal dövme-si ipek bir şalla kapatılmıştı. O sırada yaşlı bir kadınla beraber kahve demliklerinin üstüne eğilmişti. Fredrik inledi. Yeni takım elbisesinin omuzları çok dar geliyor, gömleğinin pamuk yakası boynuna batıyordu. Kravatı da fazla sıkıydı. Bunun uygun kıyafet olduğuna Bettina karar vermişti. Onu bir sürü para harcamaya zorlayan da o olmuştu. Sonuçta gömdükleri kişi annesiydi.

Bettina artık genç değildi. Aslında ikisi de yaşlı sayılmazdı. Buna rağmen kadının göz kapaklarının altındaki gölgeler artık silinemezdi. Göz kenarlarındaki çatalların da hiçbir yere gittiği yoktu. Fredrik cep telefonunu eski bir müzik sistemine bağlayıp bağlayamayacağını merak etti. Biraz müzikten zarar gelmezdi. Tom Waits cenazelere uygundu.

“Fredrik Beier, değil mi?”

Fredrik daha önce mezar başında gördüğü adamı şimdiye kadar fark etmediğine şaşırdı. Adam dar ve koyu mavi takım el-bisesiyle, şık gözlüğüyle ve de parlak dişleriyle diğer yaşlıların arasından sıyrılmıştı. İsmi Gerhard Monsen'di. Eski bakan, nak-liye şirketi sahibi ve Høyre partisinin önde gelenlerinden biri. El sıkıştılar.

“Doğru. Annemi tanır mıydınız?”

“Daha ziyade Bay Beier'i tanırdım. Ebeveynlerinle uzun yıl-lar önce tanıştım. O zamanlar yürümeyi daha yeni öğreniyordun. Bende derin bir izlenim bıraktılar.”

Fredrik şaşırmişti. Babasını tarif etmesi gerekse mahremiyetine düşkün ve mülayim ifadelerini kullanırdı. Başkalarında izlenim bırakan bir adam olduğu söylenemezdi. Belki de Monsen onun annesini kastetmişti. Annesi gençliğinde çok güzel bir kadındı.

“Babanla zamanında epey gövüştüm. Hem iş alanında hem de sosyal alanda. Eşlerimiz o şekilde tanıştılar. Karım Elisabeth, Gunhild’i çok severdi.”

Fredrik hafifçe gülümsedi. “Elisabeth... O da burada mı?”

“Elisabeth maalesef rahatsız. Fakat gelmemi çok istedi.”

Tekrar el sıkıştılar.

“Geldiğiniz için teşekkürler.”

Monsen elini bırakmadı. “Oğlumla beraber çalıştığını düşünmekte haklı mıyım?”

Fredrik ona boş gözlerle baktı.

“Sebastian. Sebastian Koss. Maridalen’deki o korkunç cinayetleri soruşturuyor.”

Fredrik hayretini saklama girişiminde bulunmadı.

“Sahi mi? Sebastian Koss oğlunuz mu? Asla tahmin edemedim.”

Zoraki bir tebessüm etti. “Dünya ne küçük.”

Yaşlı iş adamı hafifçe iç geçirdi. Ansızın gözlerinde dalgın bir ifade belirdi. Ve de bitkin. Fredrik’in elini bıraktı.

“Dünya cidden ne küçük,” diye yineledi.

“Hey, Fredrik?”

Fredrik gözlerini açtı. Bettina penisini ağzından çıkarıp onun yüzüne baktı.

“O yaşlı adam kimdi?”

“Yaşlı adam mı? Hangisi?”

“Hani konuştuğun.”

“Ah, o. Ebeveynlerimin bir arkadaşı işte. Bir meslektaşımın babası. Sebastian Koss’un.”

“Formda mı bari?”

“Koss mu?”

“O yaşlı adam epey formdaydı.”

“Koss hıyarın teki.”

Fredrik kafasını koltuk başlığına koydu. Yorgundu. Azgın. Üzgün. Bettina elini çabuk tutsa olmaz mıydı? Arabanın penceresinden dışarı baktı. Yolun karşısında topla oynayan bir köpeğe.

22. BÖLÜM

Ford Focus marka sivil araç taşrada hızla ilerliyordu. Maridal Gölü'nün karşısına gri bir pus çökmüştü ve önlerindeki tarlalarda dağınık sis bulutları süzülüyordu. Fredrik göz ucuyla Kafa'nın emniyet müdürlüğüne ait geçici kimlik kartıyla oynadığını fark etti. Kendisi buzları eritene kadar arabada fazla bir şey söylenmedi.

"Ofisinizin kapısında da Koss, Sebastian yazıyor," diye genç kadını taklit etti.

Kafa ihtiyatlı bir tebessümü göze aldı. "Sence kızmış mıdır?"

"Kızdığından emin olabilirsiniz. Bir astı tarafından haddinin bildirilmesi, vücudundaki her kaygı genini tetikler. Senden nefret ediyor."

"Tüh."

Fredrik boş verircesine elini sallamasının ardından parmaklarını kısa, kırışan saçlarında gezdirerek Koss'un kendine özgü mimiklerinden birini örnekledi. "O herkesten nefret eder. Sebastian Koss dallamanın önde gidenidir. Hem de sapına kadar."

Kafa kayışlı kimlik kartını boynuna geçirdi.

"Ortağın Figureas gibi desene. Evliliğini sonlandırmışım gibi davranıyor," dedi genç kadın, soğuk bir üslupla.

Fredrik göğsünün sıkıştığını hissetti. Dayanışma sağlamak için canla başla uğraşıyordu. Kafa da biraz çaba harcarsa eksilmezdi.

"Olayın seninle bir ilgisi yok," diye kestirip attı. "Bize danışılmasını isterdik, hepsi bu; ne de olsa bize yeni bir ortak veriliyordu."

"Herhalde 'o 'PST'li kadın' yamanıyordu demek istedin."

Taklit yapma sırası artık Kafa'daydı. Belli ki müfettişlerin hır-gürlü tartışmasına kulak misafiri olmuştu.

“Aynen öyle. Ve bilesin ki Andreas kendi evliliğini rahatlıkla kendisi sonlandırabilir.”

“Bak ona inanmakta hiç zorluk çekmem.”

Solro’nun girişinden yaklaşık yüz metre ileride aradıklarını buldular. Arabayı bir direktan eğri bir şekilde sarkan mavi bir posta kutusunun önüne park ettiler. Ağaçların arasında yoğun bir çürümüş tahta ve yaprak kokusu vardı. Ağaç gövdeleri toprağın yakınında çıplaktı ve tepelerindeki gökyüzü yeşil bir bitki örtüsünün ardında gizliydi. Orman sessizdi. Birkaç dakikalık bir yürüyüşün ardından karşılarında bir kayran ve onun ortasında kırmızı, iki katlı bir ahşap ev belirdi. Bir seranın yıkanmamış penceresinin hemen arkasında tekerlekli sandalyesiyle yaşlı bir adam oturuyordu. Onlar gelip tam önünde durana kadar adam gözlerini açmadı.

“Eh,” dedi çatlak bir sesle. “Demek geldiniz.”

Parmakları sosisler kadar kalındı ve kucağını örten battaniyenin üstünde huzurla kavuşmuştu. Fredrik ona ne demek istediğini soramadan önce seranın kapısı açıldı ve sıska bir kadın belirdi. Kır düşmüş saçlarını başının arkasında öyle sıkı toplamıştı ki Fredrik yüz ifadesini okuyamıyordu.

“Konuklarımız mı var, Brynjar?” diye yüksek sesle sorup ellerini adamın omuzlarına koydu.

Fredrik hemen gülümsedi. “Siz Brynjar ve Signe Kvarvingen olmalısınız.”

Elini uzattığında yaşlı adam kıpırdamadı. Fakat kadın kendi ince, kemikleri çıkmış ellerinden birini kaldırdı. Eli soğuk, cildi yağlı kâğıt kadar kaygandı.

“Adım Fredrik Beier. Bir polis memuruyum. Bu da meslektaşım Kafa Iqbal.”

Solgun kadının bakışları ikisinin arasında gidip geldi.

“Polisle zaten konuştuk. Genç bir kadındı. Beyaz. Bu konuda bildiğimiz her şeyi ona anlattık.”

Signe kalın yün eteğinin önünde ellerini kavuşturdu.

“Yardımlarınız için size minnettarız. Ama başka sorularımız da var. Solro ve orada yaşayan insanlar hakkında.”

Kadın başını iki yana sallayıp iç geçirdikten sonra onlara kapıyı açtı. Salonunda eski bir deri kanepe vardı. Duvarlara soluk renk-

lerle çizilmiş orman motiflerine sahip yağlıboya tablolar asılıydı. Gri tonlarda bir deniz manzarası. Dağlardaki bir şelalenin altına serili bir ova.

“Kocam sağlığı bozulmadan önce resim yapardı,” dedi kadın başını çevirmeden. Önlerinde yavaşça ama dimdik yürüyordu. Salon ile mutfak arasındaki dar koridorun duvarında bir işleme mevcuttu. “*Karıncayı seyret, tembel teneke; nasıl didindiğine bak da öğren.*” Signe mutfak masasının çevresindeki sandalyeleri işaret etti ve kahve makinesindeki boş demliği aldı. O demliği suyla doldururken Fredrik kadının ellerinin titrediğini fark etti. Signe bunun ardından bir mazeret bulup mutfakı terk etti.

Sunta masanın ortasına içleri ekşiyonca reçeliyle dolu dört küçük kavanoz yerleştirilmişti. Duvarlar beyaz çuhayla kaplıydı ve mutfak masasının yukarısına bir yardım derneğinin Afrikalı çocukların resimlerini taşıyan bir takvimi asılıydı. “*Zaire’de bir mülteci kampı.*” Mutfak tezgâhında birkaç günlük bulaşık birikmişti ve içeriye bir haşlanmış lahana kokusu hakimdi. Bayan Kvarvingen bir süre sonra kocasının tekerlekli sandalyesini onlara doğru ağır ağır iterek geri geldi. Mutfak zeminindeki el örgüsü kilim onu daha da yavaşlattı. O kocasını masaya park edene kadar kahve makinesi tıslamaya başlamıştı.

“Brynjar’ın kulakları pek işitmez,” diye açıklayıp oturdu.

Fredrik sesini yükseltti. “Dediğim gibi, Solro’daki trajik hadiseyi soruşturuyoruz. Size oranın sakinleri hakkında birkaç sorum olacak.”

Signe kahve koydu. Soran gözlerle Kafa’ya baktığında genç ajan ne Allah’ın ne de başka birinin bir bardak kahve içmesine aldırış edeceğini gülümseyerek onayladı. Yaşlı kadın simsiyah sıvının içine bir küp şeker attı, fincanı Brynjar’ın porselen çay tabağına bıraktı ve tabağı kocasının kucağına koydu.

“Ne büyük bir trajedi. Üstelik ortadan kaybolan onca insan. Çocuklar...” dedi yavaşça.

“Çiftliktekiler iyi insanlar,” dedi Brynjar. “Genellikle kendi hallerinde yaşarlar. Ama arada bir bizi ziyaret ettikleri olur. Bazen yanlarında pasta getirirler. Veyahut taze çörek.”

Signe’nin sesi sertleşti. “Umarım başkalarına kötü bir şey gelmemiştir. Katil henüz bulunamadı mı?”

Fredrik hafifçe kafa salladı.

“Evet, maalesef. Katil veya katiller. Çiftliğe kimin saldırdığını bilmiyoruz. Polis bu vakayı çözmek için mevcut tüm kaynaklardan yararlanıyor. Yine de biraz zaman alacak.”

Signe derin bir iç geçirdi.

Fredrik’in bakışları çiftin arasında gezindi. Masanın altındaki elektrikli ısıtıcıdan gelen bir çıt sesi, âletin kendiliğinden kapandığını haber verdi. Yoksa açılmış mıydı? Fredrik’in yıllar içinde konuk olduğu diğer yaşlı evlerindeki gibi burada da evin iç ısısı tehlike teşkil edecek kadar vücut sıcaklığına yakındı. O an için Kafa’yla beraber karşı karşıya olduğu en büyük gizem Bayan Kvarvingen’in boynuna ilikli hırkaya nasıl katlanabildiği idi. Fakat bu muhtemelen çözülebilecek bir gizemdi. Diğer gizem –kayıp tarikata yönelik arayış– ise çiftin bilgisi dahilinde değildi. Cemaatin nerede olabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu, Tanrı’nın ışığı dini görüşlerini onlarla hiç paylaşmamıştı ve bu civarda anormal olaylara nadiren rastlanırdı.

“Hiç birileriyle bozuştukları gibi bir izlenime kapıldınız mı?”

Signe kahvesine yeni bir küp şeker batırırken onlara nazikçe gülümsedi. “Radyoda kilisenin radikal olduğunu söylediler,” dedi düşünceli bir edayla ve tekrar iç geçirdi. “Ama bu doğru değil. Onlar fevkalade, genç insanlar. Ve tabii çocuklar. Bu başlarına gelenler ne korkunç.”

“Yani radikal değiller miydi?” Fredrik sandalyesinde öne eğildi.

“Ah, hayır,” cevabını verdi Brynjar. “Onlar iyi insanlar.”

Signe onları kapıya kadar geçirdi. Kocasını mutfakta kaldı. Kori-dorda gördüğü bir şey Fredrik’i durdurdu. Duvar da bir resim vardı. Çiftin evinin havadan çekilmiş bir fotoğrafı.

“Biliyor musun,” diyerek Kafa’ya doğru döndü, “gözler yalnızca görmeye şartlandıkları şeyleri görür.”

Genç kadın başını sağa sola sallayarak anlamadığını belirtti.

Fredrik fotoğrafı işaret etti. Bay ve Bayan Kvarvingen’e ait olanı değil, küçük bir ahıra sahip çiftliği ve bayıra eğimli bir açıda yayılmış çiftlik evini. Solro’yu. Bahçede bir vinç yükseliyordu. Vinç hafriyat makineleriyle sarılıydı.

“Aynı resim Solro’da da vardı. Onu oraya gittiğim ilk gece gördüm. Ama o anda taşıdığı önemi kavramadım.” Signe’ye doğru döndü.

“Bu resim ne zaman çekildi?”

Yaşlı kadın öne eğilip gözlerini kıstı. “Orayı... orayı yeniden inşa ettiklerinde çekilmiş olmalı. Sekiz veya on yıl önce.”

Fredrik dönüp Kafa’ya göz kırptı. Parmağıyla vincin üstündeki camı dürttü. Aracın yanında uzun, beyaz bir bayrak vardı. Oslo Montasjemiljø AS.

“Mahzeni bu şirket inşa etti,” diye mutlulukla duyurdu.

23. BÖLÜM

Solro’da nöbet tutan polis memurlarından anahtarları aldılar. Fredrik yeni ortağını ahıra ve laboratuvara götürdü, sonra da çiftlik evini oda oda gezdiler. Bjørn Alfsen’in yatak odasındaki pencerenin önünde uzun bir süre kıpırdamadan dikilen genç kadın, vadinin öteki tarafındaki çiftliğe çiseleyen gri yağmuru seyretti. Pencere aralık, hava soğuk ve rutubetliydi.

“Buna vakit ayırdığın için minnettarım,” dedi, bahçeye dönmelerinin ardından Fredrik oradan kaldırdıkları cesetleri tarif ederken.

Fredrik kadına baktı. Kafa akıllıca davranarak gri tayyöründen vazgeçmiş, onun yerine kalçalarına kadar inen kırmızı bir yün kazak giymişti. Koyu mavi renkli dar kotunun altına da bir çift siyah yarım çizme geçirmişti.

“Buraya senin hatırına gelmedim,” diye karşılık verdi Fredrik. Sözlerinin haşinliğini ancak onları söyledikten sonra fark etti. “Demek istiyorum ki... gelmemiz benim de işime yaradı.”

Gülümsemeye çalıştı. “Bir olay yerindeki ilk birkaç saat hep dolu doludur. Bir yığın gereksiz izlenime kapılırsın.”

Yere çömelip ellerini ıslak çimenlere koydu. Çökerken dizi nahoş bir sesle çıt etti. “Cesetler ve kanıtlar götürüldükten sonraki

sükunet hoşuma gider. Rötuşlanmış bir fotoğrafta gezinmek gibidir. Eski ve önemsiz her şey geride bırakılmıştır. Bu yer bir suç mahalli haline gelmeden önce olduğu gibi. Tabii tüm o insanlar hariç.”

Doğrulurken kendini ıhlamamaya zorladı ve ellerini silkeledi.

“Ne kadar şairane,” dedi Kafa.

Fredrik kadının ne kadar ironik konuştuğundan emin değildi. “Sağ ol. Eski moda bir polis inancı işte. Sen yine de amirine bundan bahsetme.”

Kafa alaycı bir homurtu çıkardı. “Samir olacak o domuza mı?”

Genç kadın içini dökmeye heveslenir gibi oldu; fakat esra-rengiz bir tebessüm takınmakla yetindi. Sonra alt dudağını ısırıp birkaç adım yana çekildi. “Kayıp adamlardan ikisi kardeşmiş,” diye düşüncelerini paylaştı. “Fritjof ve Paul Espen Hennie. Ebeveynleri artık yapayalnız. Hayal edebiliyor musun? Başlarına ne geldiğini bilmemeyi?”

Öksürdü ve sesi sertleşti. “Saldırganın yakınlarda bir gözetleme noktası olmalı,” diye belirtti. “Biri cemaati izlemiş olsa gerek. Ne zaman yattıklarını. Kaçta kalktıklarını. Burada kimlerin bulunduğunu. Muhtemelen saldırının belirli bir hedefi vardı ve o hedef gözetim altındaydı.”

Başını kaşdı. “Ve ben... sanırım o gözetleme noktasının yerini biliyorum.”

Genç ajan tek kelime daha etmeden arkasına döndü ve tez adımlarla çiftlik evine geri gitti.

Papaz Alfsen’in yatak odasına girip Kafa’nın arkasında durana kadar Fredrik soluk soluğa kalmıştı. Kadının bakışlarını vadinin karşısına kadar takip etti.

“Kahretsin,” demekle yetindi Kafa. “Yanıyor.”

Uzaktaki ahırdan simsiyah dumanlar yükseliyordu.

24. BÖLÜM

Ottar Skaren'in gördüğü kadarıyla önünde iki seçenek vardı. Rüzgârın esmediği nemli bir günü bekleyebilirdi. Eski ahırını tuşturur, itfaiyeyi çağırır ve yalan söylerdi. Yahut babasının daha önce yapması gerekeni yapardı. Babasının şimdi onun tarafından yapılması gerektiğini düşündüğü şeyi. Lanet olasıca binayı yıkarı. Hem de kalaslarını tek tek sökerek. İşe yarar ne varsa yeniden kullanır, yaramayanlarıysa atardı. Köhne ahırları yıkmaktan başka yapacak bir işi yokmuşçasına. Aynı şeyi geçen yıl da düşünmüştü. Ve ondan önceki yıl. Kolay olanı mı yapmalıydı, yoksa doğru olanı mı? Fakat üçüncü bir seçenek daha vardı. Babasının yaptığını yapabilirdi. Kahrolası şeyi yok sayardı. Sorunun çözümünü başka birine bırakırdı. Çok bilmiş ihtiyar bunak, ne olacak.

Ne zaman tepenin zirvesinden bakıp ormanın kenarındaki ahırını görse bu düşünceler çiftçinin kafasına doluyordu. Bugün de kentten gelen midilli kulübü kızlarının hallerinden hoşnut olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra ahırdan dönüyordu. O işi neden şimdi halletmesindi?

Ottar Skaren aracını çakıllı yolun kenarına çekti, direksiyonun üstüne eğildi ve gözlerini kısıtı. Tanrı aşkına. Virane binayı uzun uzadıya süzdü. Bazen oraya izinsiz girenler olurdu. Hatta bir keresinde iki ergen kızı arabayla şehre kadar götürmesi gerekmişti. Kızlar yanlarına eteklerinden ve şişme montlarından başka bir şey almaksızın nisan ayında kamp yapmaya karar vermişlerdi. Elma şarabıyla körkütük sarhoş olmuşlar ve yollarını şaşırıp kendilerini ahırda bulmuşlardı. Ottar ikilinin mosmor kesilmiş bacaklarını ve puantiyeli külotlarını unutmamıştı.

Ottar Skaren ayağında yün çoraplarıyla 2.03 metre uzunluktunda ve yüz kırk beş kilo ağırlığındaydı. İri yarı adam çiftlik ile eski ahır arasındaki ot bürümüş patikada paytak paytak ilerledi.

Huř ağağlarının arasından geğerken ne zaman biğimsiz kotunun dűşmesini önlemek için kemerine asılması gerekse bir of çekti. Ahırın önündeki açıklığı kat ederken cebindeki ağır anahtar des-tesine uzandı. Fakat anahtara gerek yoktu. Ahırın ana katına çı-kan basamakların yanındaki kapıya yüklenmesiyle birlikte kapı açıldı. Onu çekerek tekrar kapatırken gıcırdadığını işitti. Ottar kaşlarını çatdı. Geçen sonbahar menteşeleri yağlamış, ıslanıp şiş-miş tahtayı yontarak kapı çerçevesine tam oturmasını sağlamıştı. Fakat kapı kilidi řu an açıktı. Polis memurları buraya gelmişler ve onu kapatmayı unutarak yağmurda tekrar eğrilmesine mi yol açmışlardı?

O kaçık İslamcı terörist vadinin öteki tarafında otomatik bir silahla dehşet saçtıktan sonra ortalık polislerle dolup taşmıştı. Po-lis memurları birkaç defa gelip kapısını çalmışlardı. Fakat Ottar hiçbir şey görmemiş veya duymamıştı. O kendi halinde yaşayıp giden biriydi. Tarikatlar hakkında hiçbir şey bilmezdi ve polislere cehennem olmalarını söylemişti.

Atölyeden başlayan dar basamakları bacakları ağrıyarak tır-mandı ve beton zemindeki delikten geçip ana ahıra çıktı. Oraya vardığında açıklıktan iki adım uzaklaştı. Çürüyen samanlar ayak seslerini boğuyordu. Çiftçi, gözlerinin karanlığa alışmasını bek-le-di. İçeride damdaki yarıklardan sızanlar hariç hiç ışık yoktu.

Yağmur pütürlü zeminde ısıltılı, pis kokulu birikintiler bırak-mıştı. Hurda arabaların, âlet tezgâhları ve boya kovaları üzerleri-ne yukarıdan su damladığında cınlayarak bir şıptırtı, tıkırtı, pıtırtı ve tıptırtı cümbüşü yaratıyordu. Kimyasal maddelerin ve yağların kokusu rutubete karışıyordu. Ottar daha fazla ışığa ihtiyaç duy-duğunu fark etti. O yüzden de yan duvardaki sigorta kutusuna doğru yürüdü. Kutunun önünde durdu. Kaşlarını çatdı. Ne tuhaf.

Anahtar kilide sokuluydu ve titriyordu. Çünkü kutunun için-deki elektrik sayacı dönüyordu. Geçen sonbahar tüm sigortaları yerinden çıkartarak o sayacı bizzat durdurmuştu. Huzuru kaçan çiftçi, ahırın geri kalanını incelemeye karar verdi. Sesler artık adeta üstüne üstüne geliyor, kafasını karıştırıyordu. Ottar ahırda kendini yalnız hissetmez oldu.

Sigorta kutusunun yanındaki ışık düğmesine yumruğıyla bastı. Elektrik tekrar bağlanmış gibi gözüküğünden ışığın yan-

ması gerekirdi ama yanmadı. Ottar yalnızca yüksek frekanslı bir elektrik cızırtısı duydu. Dev adam ağır vücudunu sağa sola çevirerek panikle etrafına bakınacak gibi oldu fakat başının üstündeki çıplak duydan fışkıran kıvılcımlar gözlerini kamaştırdı. Yukarı baktı. Ampul kırılmıştı ve birileri eski seramik duyun etrafına çelik tel sarmıştı. O düğmeye basınca da sistem kısa devre yapmıştı. Sigortalar ardı ardına patlarken duvardaki sigorta kutusundan gürültüler yükseldi. Sonunda kıvılcım yağmuru durdu. Dumanlar tüten kablo yığınının bir elektrik ve yanık kauçuk kokusu yayıldı.

Tanrı aşkına! Ottar elini uzattı. Dışarı çıkması için tek yapması gereken ahırın sonunda yer alan çift kanatlı kapının önündeki sürgüyü kaldırmaktı. Burada kalmaya hiç niyeti yoktu. Eski araçların önünden yalpalayarak geçerken onların tavanından sekip camlarından, metal kutulardan, lavabonun yanındaki aynadan yansıyan ışık içerideki gölgeleri dans ettirdi. Ottar nihayet kapıya ulaştı. Sürgüyü tutup kaldırmayı denedi. Kahretsin. Kaslarını şişirerek kendini zorladı, o kahrolası sürgüyü kaldırmak için bacaklarındaki tüm kuvvetten yararlandı.

Fakat sürgü yerinden kıpırdamadı. Bir santim bile. Ve elini çektiğinde sebebi anladı. Bir zincir şıkırdadı. Traktör tekerleklerinde kullanılan ve kapının yanındaki duvarda asılı durması gereken zincir diğer taraftaki kulpa sarılmıştı. Ottar kapana kısılmıştı. Dışarı çıkmanın tek bir yolu vardı: oraya gelirken kullandığı, zemindeki delikten geçen yol. Yalnız olmadığı hissi güçlendi. Güçlenecekti tabii. Çünkü değildi.

O çift kanatlı kapıya arkasını dönene kadar güçlü kuvvetli suret ona ulaşmıştı bile. Siyahlara bürünmüş bir vücut. Uzun boylu. Kaslı. Başının üstünde bir kapüşon. Yüzünün anlık bir resmi. Donuk bir sırıtış.

Ottar Skaren bıçağı hiç görmedi. Yine de şimdi öleceğini anladı. Soğuk ve sert çelik parçası karnına, kasık kemiğinin hemen yukarısına saplandı. Bıçağın yalımı âni bir asılışla yukarı kayarak bağırsakları bıçtı, karnı yardı ve devin aşırı büyük kalbine giderken yolu üstündeki atardamarları kesti.

Ottar'ın canı hiç yanmadı. İlk başta tek hissettiği bir soğukluktu. Sonra sıcaklık. Islaklık. Ve sonunda... hiçbir şey.

25. BÖLÜM

Fredrik ile Kafa oraya vardıklarında yangın çoktan sönmüştü. Sebep belki çiseleyen yağmurdu. Belki de duvarlar tamamen çürüktü. Her halükârda ahırın büyük bölümü alevlerin dokunuşundan kurtulmuştu.

İki saat sonra hurda araba enkazlarının üstüne çöken çatı kaldırılmıştı. Eski bir Passat'ın kaputuna doğru eğildiğinde Fredrik'in burnuna mayhoş bir vernik kokusu çalındı. Kırık ön camdan sürücü koltuğundaki cesedi görebiliyordu. İri yarı beden kömür olmuştu ve iyice yağlanıp mangalın üstünde unutulmuş bir domuz gibi kokuyordu. Gövdesi karnından göğsüne kadar yarılmıştı. Bağırsakları hâlâ fokurduyordu.

“Bunun bir kaza olmadığı kesin. İntihar olduğundan da kuşkuluyum,” dedi arabanın öteki tarafında duran adli tetkikçi.

Solro'daki beyazlara bürünmüş şakacı yine karşısına çıkmıştı. “Onun ve külüstürün üzerlerine benzin dökülmüş. Evet, kesin bir şey söylemeden önce her şeyin bir büyütle incelememiz ve analiz etmemiz gerektiğinin farkındayım ama birinin bu şişkoyu kabak gibi yardığından, arabaya yanıcı bir şey döktüğünden ve kibrit çakıp tabanları yağladığından emin sayılırım,” dedi adam, ağzının kenarlarını yalayarak. “Kimlik tespiti için bize biraz DNA lazım olacak.”

Fredrik arkasına göz attı. Kafa yangından sağlam çıkmış ahırda arama yapan yedi-sekiz polis memuruna eşlik ediyordu. İçerisi halen sıcaktı ve genç kadın kazağını çıkarmıştı. Üstündeki dar, beyaz tişörtün koltukaltılarında ter lekeleri vardı.

“Komşulara göre çiftçi burada yalnız yaşıyormuş ve bir ayı kadar iriymiş. Yani bunun o olduğunu varsayabiliriz,” dedi Fredrik. “Skean,” diye sözlerini sürdürdü. “Adı Ottar Skaren’miş.”

Karnı yarılmış adamın görüntüsü ve kokusu mide bulandı-

rıcıydı. Fredrik geri çekildi. Bir fındık çakılı yığınının yanında duran Kafa başını kaldırmış ahır duvarına bakıyordu.

“Bir şey buldun mu?”

Kadın omuzlarını silkti. “Yukarıda küçük bir platform var. Solro’ya bakan açık bir kaportaya sahip. Sanırım gözetleme noktasını bulduk.”

Duvar yaklaşık üç metre üzerlerinde bir metrekarelik bir delikle bölünüyordu. O delikten baktıklarında aşağı yamaçtaki ağaç tepelerini seçebiliyorlardı. Platforma dik bir merdivenle çıkılıyordu. Fredrik tırmanırken basamaklar ağırlığı altında gıcırdadı.

Kafa haklıydı. Bu platform bir gözetleme yeri olarak hizmet vermişti. Fredrik bunu hemen anladı. Çatıya kadar uzanan eski bir kablo sıyrılarak açılmıştı. Çıplak bakır tele beyaz renkli yeni bir kablo bağlanmış, o kablo da açık pencere pervazında duran güçlü bir uzatmaya tutturulmuştu. Tozda yeni sayılabilecek izler mevcuttu. Onların yanında da bir tripodun ayak izleri. Dürbün veya kamera takılan türde bir tripodun.

Fredrik duvardaki delikten Solro Çiftliği’nin beyaz çiftlik evini, bahçesini ve ahırını görebiliyordu. Aradaki mesafe bir kilometreden biraz fazlaydı. Buradaki bir gözlemci Solro’yu açıkça görebilirdi. Fredrik tam seslenecekken utkulu bir bağırış ondan önce davrandı.

“Fredrik! Fredrik! Şuna bir bak!”

Kafa onun tam altındaki bir moloz ve padavra yığının içinde diz çökmüştü.

“Katil bu yüzden geri gelmiş. Bunu arıyormuş!”

Fredrik azalan ışıktaki genç kadının ne tuttuğunu göremedi.

“Buradaymış. Çakılların arasında,” diye seslendi Kafa. “Bir tür çanta. İçinde bir cep telefonu var. Ve de bir harita!”

26. BÖLÜM

Üniforma pantolonların işlem görmüş kumaşı bir çekirgenin ötüşünü andıran hışırtılar çıkarıyordu. Asker botlarının altında çakıl taşları gıcırdıyordu. Polis memurları eski ambarın devasa kapısı önündeki çöp konteynırını siper almak için koşturuyorlardı.

Fredrik baskını camları karartılmış beyaz minibüsün içinden seyrediyordu. Yanındaki Sebastian Koss sallantılı bir sandalyede oturuyordu. Emniyet müdür yardımcısı mikrofona fısıldadı.

“Başlayın.”

Polis memurları silahlarını doğrultup harekete geçtiler. Kısık ve derin solukları telsizden duyulabiliyordu. O soluklar yalnızca kısa, fısıltılı mesajlarla bölünüyordu.

“Temiz.”

“Temiz.”

Fredrik ellerinde tuttuğu haritaya baktı. Oslo’nun doğu tarafındaki Kampen ilk Valle Hovin mahallelerinin tam ortasındaki ince, kırmızı çember belli belirsiz seçilebiliyordu. Ahırda buldukları haritanın Ensjø’daki bu eski sanayi binasını tarif ettiğine hiç şüphe yoktu. Hem de hiç.

“Temiz!”

Minibüsün içindeki hava sıcak ve oksijen fakiriydi. Kapılar ve camlar kapalıydı. Burada oturduklarını hiç kimsenin bilmemesi lazımdı.

“Temiz!”

Fredrik’in alnı nemliydi. Dudaklarını yaladığında bıyığındaki ufacak ter damlalarının tadını aldı. Burnunda ayakkabı köselesinin ve vücutların kokusu vardı. Arkasına yaslanıp Kafa’yla göz göze geldi. Genç kadın başını tereddütle iki yana salladı. Otuz saniye daha geçti.

“Temiz!”

Telsizde kendinden emin bir ses yankılandı. “Emniyet Müdür

Yardımcısı Koss, ambarı emniyete aldık. Burada hiçbir şey yok.”

Koss sandalyesinden yavaşça kalktı. Ellerini nemli sarı saçlarına soktuktan sonra eğildi ve aracın arka kapısına doğru yürüdü. “Kahretsin,” diye söverek kapıyı açtı.

Minibüsün içine kötü bir atmosfer ve temiz hava doldu.

Silahlı polis memurlarının küçük gruplar halinde çıkmaya başladıkları tuğla ambar altmış metre uzunluğundaydı. Yapının her bir kenarında ince, yuvarlak bir kule vardı ve inşa edildiği 1923 senesi kabartmalı rakamlarla kemerli girişin üstündeki betona yazılmıştı. Çelik kapı kanatları bir trenin sığabileceği şekilde tasarlanmıştı. Asfalttan hâlâ demiryolu raylar geçmekteydi.

“Ambar yıllardır kullanılmamış. Burada kimse yok,” dedi yapılı polis memurlarından biri Koss’a.

Adam vizörünü kaldırmıştı ve konuşurken yüzündeki teri siliyordu.

Fredrik, Kafa’yı yanına çağırdı. Alacakaranlıkta hava rutubetli ve soğuk olup dışarıdaki sesleri çabucak boğuyordu. Raylar binanın holü boyunca uzanıyordu ve zeminde ince bir talaş tabakası göze çarpıyordu. Tavandan ayak bileği kalınlığında hareketsiz zincirler sarkıyordu. Çatının altındaki çelik kirişlerden tiz kuş cıvıltıları duyuyorlardı.

Hol boyunca sessizce yürüdüler. Gözleri tavanı ve duvarları taradı. Hepsi de çıplaktı. Karşı uçta gri bir beton duvar vardı. Duvardaki her üç kapı da silahlı müdahale birimi Delta tarafından bir koçbaşıyla kırılmıştı. Sağdaki ve soldaki kapılar küçük yan odalara açılıyordu. Çalışma masaları ve boş dosya dolapları onların bir zamanlar ofis olarak hizmet verdiği izlenimi uyandırıyor. Ortadaki kapıysa daha genişti ve çelik yüzey öylesine yamulmuştu ki koçbaşını kullanan adamların onu açana kadar epey uğraştıkları belliydi. Oda kabaca on metre kare genişliğindeydi ve tepedeki çatının içi boş kulesine kadar yükselmekteydi. Burası holün geri kalanından daha karanlıktı. Kuledeki küçük pencerelerden biri hariç hepsi örtülmüştü ve karşı duvardaki oval pencereye kalaslar çakılmıştı. Yan duvarlarda tahta raflar mevcuttu. Katlı birkaç battaniye dışında raflar boştu. Bir müddet öylece durup raflara baktılar. Sonra Fredrik başını iki yana salladı.

“Temiz!” diye polis memurlarını taklit etti ve hüsrarla of çekti. “Teknisyenlere de inceletmemiz gerekecek ama burada hiçbir şey yok.”

Kafa tek kelime etmedi. Öyle yapmaktansa başını arkaya yatırıp derin bir soluk verdi. “Bekle,” deyip yere çömeldi ve ellerini zemindeki talaşlarda gezdirdi. “Hissedebiliyor musun?”

Fredrik de derin bir nefes aldı. Hissedemiyordu.

“Burası holden daha rutubetli. Ve şuna bir dokunsana,” deyip elini uzattı.

Genç kadının parmakları arasındaki talaş holün geri kalanındaki gibi kuru değil yapış yapış ve hamdı. Raflardaki battaniyeler de nemliydi. Battaniyeler kısa zaman öncesine kadar yere serilmiş ve böylece nemin buharlaşmasını önlemiş olmalıydı. Kafa sırtı ona dönük olarak doğruldu ve ellerini beline koyup tavana, çok üzerlerindeki kuleye baktı.

“Kapıyı kapat,” dedi.

Fredrik asılarak kapatırken yamuk çelik kapı şiddetle gıcırda-
dı. İçerisi karardı. Boşluk sadece taret penceresinden giren yalnız bir ışık huzmesiyle aydınlanıyor, kar taneleri gibi aheste aheste yağın toz zerreleri fosforluğa benziyordu. Kafa huzmenin sona erdiği noktada durdu. Yüzü bir Rembrandt portresi gibi aydınlandı. Profili, beli, kalçaları ve göğüsleri siyah bir kâğıttaki beyaz bir çizgi gibi belirginleşti.

“Kible,” diye mırıldandı.

“Efendim?”

“Bence orası kible,” dedi genç kadın ve cep telefonunu kurcalamaya başladı.

Fredrik ona hiçbir şey anlamadan baktı.

“Ne?”

Kafa konuşurken tuşlara basmaya ara vermedi. “Kible, Müslümanların dua ederken baktıkları yöndür. Mekke’ye doğrudur. Bana kalırsa kapatılmamış tek pencere Mekke’ye dönük.”

Bir saniye sonra da adama bakıp gülümsedi. “Haklıyım. Kible gerçekten orada.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çünkü bu uygulama,” deyip cep telefonunu gösterdi, “istediğim zaman Mekke’nin yönünü bana söylüyor.”

Fredrik'e göz kırptı. "Battaniyeler kısa süre öncesine kadar yere seriliymiş. Burada birileri gizleniyormuş. Ve dua ederken Mekke'ye doğru dönüyorlarmış."

"Emir ve Qambrani," diye duyurdu Fredrik.

Kafa düşünceli bir edayla kafa salladı.

"Asıl soru, biz geldiğimiz zaman kaçıp kaçmadıkları. Burada bulunduğumuzu bilmiyorlarsa daha sonra geri gelebilirler," dedi Fredrik, ceketinin düğmelerini iliklerken. İçerinin atmosferi yapış yapış ve serindi. Kafa başını sağa sola salladı.

"Ah, hayır," dedi. "Baskının farkına varacaklar. Aptal değiller. Ama yine de geri gelecekler."

"Öyle mi?"

"Battaniyelerde kanıt bulabiliriz. Deri pulları, saç telleri... Arkada bırakılmalarının sebebi, onları kullananların alelacele çıkıp gitmiş olması. Burada gizlenen kişiler bu odanın kullanıldığını anlamayacağımızı umuyorlar. Daha sonra battaniyeleri imha etmek için geri gelecekler."

"Peki ne zaman geleceklerini de biliyor musun?" diye alaycı bir dille sordu Fredrik.

Genç kadın ona bezgin bir bakış attı. "Herhalde hava karardığında."

Kafa kapının yanındaki köşeye oturdu. Orada neredeyse görünmezdi.

"Sanırım haklısın," deyip iç geçirdi Fredrik.

"Koss'a buradan gidiyormuşuz süsü vermesini söyleyeceğim."

27. BÖLÜM

Fredrik emin olamıyordu. Bacakları ağrıyor, dizi zonkluyor, pürüzlü tuğla duvar sırtına batıyordu. Taret penceresinden giren ışık iyice solduğuna göre güneş batıyordu. Deri ceketinin iç cebinde taşıdığı küçük kitabı –bir Charles Willeford romanını– okuma çabaları taze baş ağrısını teşvik etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Öyle çok çışı gelmişti ki altına kaçırmamak için kendini zor tutuyordu. Peki ya Kafa? Onun bedensel ihtiyaçları yok muydu? Genç kadın dört saat önce duvara yaslandığı pozisyonda oturuyordu.

Öte yandan o da başını kaldırmıştı. İşte yine tekrarlandı. Karşı duvardaki oval pencereyi örten kalaslara belli belirsiz bir sürtünme. Bu sefer hiç şüphe yoktu. sanki pencere çerçevesinden iri ve ağır bir şey sökülüyordu. Sessizlik. Fredrik içinden saydı. On beş saniye. Otuz. Kalasların arasındaki yarıklarda bir kıpırtı tespit eder gibi oldu. Pencere pervazından toz toprak döküldü. Büyük bir patırtı çıktı. Alt kalas gevşedi. Sonra ani bir hareketle kalas komple yerinden çıktı. Açıklık en az yarım metreydi. Sonra onu gördüler.

Fredrik dışarıdan gelen alacakaranlıkta geniş omuzlu ve kalın boyunlu bir siluet seçebiliyordu. Davetsiz misafir pencere pervazına tutunarak kendini yukarı çekti. Önce gövdesini, sonra bacaklarını. Adam kısa bir süre pervazda oturmasının ardından akıcı bir hareketle kendini talaşların üstüne bıraktı. Fredrik gergindi. Hareketsiz oturdukları sürece etraflarıyla uyumluydular. Fakat eğer davetsiz çıkagelen bir el feneri, hatta bir çakmak yaka-cak olsa onları görürdü.

Işık falan yanmadı. Kaslı suret öyle yapmaktansa Fredrik'e iki metreden daha yakın olan rafa gitti. Odayı iyi tanır gibiydi. Fredrik kokusunu alabiliyordu. Bir erkek kokusu. Azıcık bol acılı et. Adam raftaki kocaman kilimi kolayca kaldırdı. İşte Fredrik'e bir fırsat çıkmıştı. Adam ona arkasını döndüğünde ve kilimi pencereden dışarı atmak için kollarını kaldırdığında harekete geçecekti. Adamın ayaklarını yerden kesecek, sonra da vücut ağırlığını kullanarak ona baskın gelecekti. O noktada diğer adamın ne kadar iri olduğunun bir önemi kalmayacaktı. Kolunu arkaya kıvrı-cak, iki parmağını tutacak, sonra da hasmı çılgılık atana ve omzu çıkana kadar asılacaktı.

Fakat suret pencereye yönelmedi. Onun yerine yükünü yere bırakıp çömeldi. Kilimin köşelerini çabucak açtı. Kilimin içinde ilki kadar büyük olmayan bir tane daha vardı. Adam küçük kilimi açtı, silkti, ayakkabılarını çıkardı ve yere diz çöktü. Sırtı Fredrik'e, yüzü taret penceresine dönüktü. Usulca mırıldanarak öne eğildi. Alnı zemine değdi. Gövdesini kaldırdı ve hareketleri tekrarladı.

Fredrik adama namaz kılariken saldırmalı mıydı? Nedense öyle yapası yoktu. Sonra aklına Papaz Alfisen'in o görüntüsü geldi. Elleri önünde bitişik, yere diz çökük olarak vurulmuş halinin görüntüsü. Konu hemen kapandı. Fredrik yumruklarını betona bastırarak ve ayaklarıyla iterek elinden geldiği kadar sessizce doğruldu. Yaptığı en ufak harekette bile ellerini oynatması gerekiyordu. Kalkışı ızdıraplıydı. Bacakları karıncalanıyor, dizlerine adeta bıçaklar saplanıyordu. Duvardan azıcık destek alırsa kendi ağırlığını taşıyabilirdi. Beklemeye gerek yoktu. Yerde diz çöken adamın etkisiz hale getirilmesi lazımdı.

Yalnızlık bir ruh halidir. Göz sana yalnız olduğunu söyleyebilir. Yine de öyle olmadığını anlarsın. Özellikle de karanlıkta.

Fredrik daha ilk adımını atamadan suret hızla arkasına dönmüştü bile. Adam dosdoğru Fredrik'in gözünün içine baktı ve bir kedi gibi yuvarlandı. Elinde bir şey parıldadı. Ekmek bıçağı ebatlarında kıvrık bir hançer. Silah havada ısıklık çalarak ona doğru savruldu. Fredrik'in tek yapabildiği çaresizce bir adım geri çekilmek oldu. O dengesini sağlayamadan önce saldırgan ayağa fırladı. Kesilmiş gür sakalının arasından hırladı, dişlerini gösterdi ve nefret dolu gözlerle Fredrik'i süzdü.

Bıçak yeniden savruldu. Fredrik bir adım daha geri çekildi. Geniş, soluk pantolonu ve dar ceketi saldırganın hareketliliğini biraz kısıtlıyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu. Fredrik bir adım daha gerilese sırtı duvara dayanacaktı. Başka bir manevra yapacak kadar alanı kalmamıştı.

“Dur! Biz polisiz! Teslim ol!”

Kafa'nın sesi duvarların arasında yankılandı. Suret başını ona doğru çevirdi. Şaşkındı. Kısa bir tereddüde kapıldı. Sonra ikisini birden görebilmek için vücudunu da döndürdü. Kafa onun arkasında, odanın ortasında duruyordu. Taret penceresinden düşen ışık şeridinde.

“Bu son uyarı. Teslim ol.”

İstilacının dudaklarında ikircikli bir sırıtış belirdi. Bir an için bir şey diyecekmiş gibi gözüksü ama başaramadı. Çünkü Fredrik tereddüt etmedi. Adama yapabildiği kadar sert bir tekme attı. Hem de apış arasını hedefleyerek. Ayakkabısının ucu hayalara

 arparken pamuklu kumaşın yırtıldığını duydu. İçgüdüsel bir şekilde iki büküm olan adamın gözlerinde soluk bir sarılık seçti. Fredrik'in sıkılı yumruğu hasmının kalın boynuna indi.

Mohammad Qambrani hüzünlü bir patırtıyla yere serildi. Nihayet altına ıslatan Fredrik kendini harika hissetti.

28. BÖLÜM

Fredrik emniyet müdürlüğünün altındaki otoparkta duran Sebastian Koss'un siyah Mercedes SLS AMG'sinin yanına park ettiğinde vakit gece yarısıydı. Uzun, zırlı yırtıcıyı hayranlıkla süzmemek elinde değildi. Geniş, hoş kokulu lastikler. Yukarı açılan kapılar. Dizginlerini kopartmakla tehdit edencesine arka dingile çok yakın kokpit. Bir mühendislik zaferi. Fredrik alüminyum kaportanın yan tarafına sıçramış çamuru zevkle fark etti.

Polis malı Ford'un anahtarlarını geri verdi ve çiseleyen yağmurda Grønland metro istasyonuna yollandı. Yürürken cep telefonuna göz attı. Birkaç cevapsız arama. Aynı numaradan. Numarayı geri aradı.

"Merhaba, Fredrik," dedi karşı taraftaki hafif ve hoş bir erkek sesi.

"Beni aramışsın."

"Aradım. Eminim sebebini biliyorsundur. Biraz laflamak için vaktin var mı?"

"Evet, var. Ne zaman?" diye sordu Fredrik.

"Şimdi olur mu? Yatmayı düşünüyordum ama... yirmi dakikaya ne dersin? Her zamanki yerde?"

"Orada görüşürüz. Turid'e selam söyle."

Her zamanki yer. Halen yüz krona iki büyük bira içmenin mümkün olduğu Bogstadveien Sokağı'nın batısındaki en küçük, en köhne meyhane. En son sigara yasağından çok önce dekore edilmiş olan mekânın pis kokulu eflatun duvarları, çatık kaşlı barmeni ve devamlı müşterileri gelişigüzel konukların sayısını son derece düşük tutmaya yeterdi.

Meyhane Fredrik'in evinden yalnızca bir taş atımlık mesafedeydi. Aynı şey Jørgen Mostu'nun eşi Turid'le yaşadığı ev için de geçerliydi. Bu da ortada buluşabilecekleri anlamına gelirdi. Basınla muhatap olurken bu durum genellikle Fredrik'in işini kolaylaştırırdı.

Son görüşmelerinin üstünden epey zaman geçmişti. Arkadaşlıkları üniversitede başlamıştı. Zamanla en yakın dost, tanıdık, birbirinden haberdar insanlar ve yine dost olup çıkmışlardı. Fredrik onun ilk tanıştıkları günkü halini iyi hatırlıyordu. Jørgen o günlerde aile çiftliğinde çalışmaktan kaslı ve güçlü kuvvetli bir adamdı. Fakat vücudu, TV2'deki bir masanın başında geçen on sekiz yıldan payını almıştı. Artık karnı omuzlarından daha genişti ve cildi yumuşayarak erkeksiliğini kaybetmişti. Yine de tebessümü ve kızıl lüleleri değişmemişti. Fredrik ilk birasını tüketirken dostu içeri girdi. Jørgen yuvarlak camlı gözlüğünü burnundan aldı ve yağmur damlalarını gömleğiyle sildi.

"Seni görmek güzel," dedi.

Erkekçe sarıldılar. Jørgen yağmurluğunu çıkarırken Fredrik burnuna bir Bavyera birası yaklaştırdı. "Yüce Tanrım, ne boktan bir yaz!"

Fredrik sorusunu sormadan önce dostunun oturmasını bekledi. "Eee, siyasi editörlük nasıl bir şey?"

"Eh... elbette muhabirlikten farklı. Daha çok sorumluluk ve daha çok toplantı gerektiriyor. Ama ücret ve çalışma saatleri daha iyi. Turid bunun evlendiğimizden beri aldığım en iyi karar olduğunu düşünüyor... ve düğünümüz uzun zaman önceydi."

Bir süre muhabbet etmelerinin ardından Jørgen ciddileşti. "Turid hastalandığından beri... normal çalışma saatleri daha uygun geliyor. Ama biz asıl senin işinden bahsetmek için buradayız, Fredrik."

Jørgen Mostu masanın karşısına doğru eğildi. "Ne de olsa ortada delice bir hikâye var."

Başını iki yana sallayarak etrafa yağmur damlaları sıçrattı. "Katledilen kilise müdavimleri, kayıp bir tarikat, Müslüman teröristler, güzel bir siyasetçi kızı... Tanrım, Dagbladet gazetesindeki fotoğraflarını gördün mü? Şu Annette Wetre sahiden de seksi bir hatunmuş."

Baktı ki Fredrik vakanın basına daha çok hitap eden yönlerine aldırış etmiyor, Jørgen sesini alçalttı.

“Diyeceğim o ki elinde benimle paylaşabileceğin ne var?”

Fredrik eski dostunu incelerken düşünüp taşındı. Ona güvenebileceğinin farkındaydı. Bir açılış hamlesi olarak gözlüğünü çıkardı ve önündeki masaya koydu. “Gel önce sana vakadan bahsedeyim. Sorularla daha sonra uğraşırız.”

“Anlaştık,” dedi Jørgen, parmaklarıyla masada ritim tutarak.

Fredrik söze girdi. Ona Annette Wetre’nin dahil olduğu görünüşte küçük çaplı kayıp kişi vakasını ve Synne Jørgensen’den gelen telefonla her şeyin nasıl çığrından çıktığını anlattı. Suç mahallindeki kargaşayı, kayıp cemaate ait kanıtları, Alfsen’in yatak odasını ve delik deşik edilmiş kurbanları da.

Sonra sesini alçalttı. “Bunları benden duymadın. Tamam mı?”

Jørgen göz kırparak onayladı. Parmaklarını masaya vurmaktan vazgeçti.

“İşin asıl ilginç tarafı, medyada bu vakaya dair yayınlanan haberlerdeki ayrıntı düzeyi. Şimdiye dek sana söylediğim her şeyi zaten biliyordun. Görünüşe bakılırsa medyanın elinde vakaya çok aşına kaynaklar var. Fakat...”

Fredrik çenesini kaşıdı. Uzamaya başlayan sakalları parmaklarına battı. “... aynı zamanda medyanın kaynaklarından biri bilgi verirken seçici davranıyor.”

Jørgen *anlatmaya devam et* mahiyetindeki yüz ifadesini takındı. Fredrik muhabirlik bölümünde okuyan öğrencilerin ayna karşısında alıştırma yaptıklarını tahmin etti, çünkü aynı ifadeyi daha önce de görmüştü.

“Solro’nun altında bir mahzen var. Laboratuvar ve güvenlik merkezi de içeren bir mahzen. Tanrı’nın Işığı’ndakiler kameralar yardımıyla oradan çiftliği izleyebiliyorlarmış. Hem içini hem dışını.”

“Bir laboratuvar mı? İyi de...”

Fredrik onun sözünü kesti.

“Bilmiyoruz. Fakat orada bir şeyler dönüyormuş. Günışığında yapılamayacak şeyler. Biz geldiğimizde mahzen tertemiz edilmişti.”

Dostunu içtenlikle süzdü. “Öyleyse o kaynak gizli laboratuvarıdan basına niye bahsetmedi?”

Jørgen Mostu onu kuşkuyla süzdü. “Sahiden de niye? Kaynağımız çok güvenilir,” diye ekledi. Neye inanacağına kararsız kaldığı yüz ifadesinden açıkça anlaşıyordu.

Fredrik uzun vücudunu öyle çok geriye yasladı ki sandalyesi devrilecek gibi oldu. “Bana kalırsa birileri sizi kullanıyor,” dedi.

Muhabirin alnındaki kırıışıklık derinleştii. “Peki. Ama neden?”

“Çünkü o birileri bu trajedinin dini bir kan davası gibi gözükmesi gerektiğine karar verdi. Birileri bu olayın arkasında İslamcı yobazların olduğuna inanmanızı istiyor. Belki gerçekten öyledir de. Ama bu vaka görüldüğünden daha karmaşık. Bundan adım gibi eminim.”

Fredrik devam etmeden önce kısa bir tereddüde kapıldı. “O mahzende gizli kapaklı işler çevriliyordu.”

Jørgen gözlerini yuvarladı. “Yani medyanın kullanıldığını söylüyorsun, öyle mi? Faydalı salaklar olarak. Yine mi aynı hikâye?”

“Kendi ağzınla söyledin. Bu olayın arkasındaki kişiler toplumu neyin kıldandrdığını anlıyorlar. İnsanların bam teline nasıl basılacağını iyi biliyorlar,” dedi Fredrik diplomatik bir tavırla.

Jørgen’in neredeyse boşalmış bardağına göz attı. “Bir tane daha söyleyeyim mi?”

“Söyle anasını satayım,” diye mutsuzca homurdandı muhabir.

Fredrik geri geldiğinde Jørgen biraz düşünüp taşınmışa benziyordu.

“Emir’e ne diyeceksin? Hani aradığınız şu Mohammad Khaled Omar’a? Ve koruması Qambrani’ye? Sonuçta bu vakanın her iki potansiyel şüphelisi de Müslüman kökten dinci.”

Fredrik yalan söylemeye kalkışmadı. “Onlardan hiç kimsenin haberdar olmaması gerekiyordu.”

“Sağlam kaynaklar, anlarsın ya,” diye hatırlattı Jørgen.

“Sana Emir’den bahsedecek değilim. Bir tutuklama emri çıkardık, çünkü onunla konuşmak istiyoruz. Qambrani ise Ullevål Hastanesi’nde. Duyduğum kadarıyla hayaları şişmiş.” Fredrik başını yan yatırdı. “İyi de medya Emir ile Qambrani’yi zaten biliyorsa neden şimdiye kadar haberlere çıkmadılar?”

“Sana orasını söyleyemem.”

“Aha,” karşılığını verdi Fredrik. “Bir sonraki içkilere bahse varım ki şu an Grønland Emniyet Müdürlüğü’nün tutuklu girişi

önünde bir kamera ekibi bekliyordur. Emir tutuklanana kadar öyküyü yayınlamamayı kabul ettiniz. Haklı mıyım?”

Jørgen sırtarak gözlerini yuvarladı. “Bekle ve gör.”

Muhabir sigara içmek amacıyla dışarı çıktı. Fredrik yağlı pencereden baktığında dostunun çiseleyen yağmurdan korunmak için kırmızı tentenin altına sığındığını gördü. Sonra da deri ceke-tini giyip ona katıldı. Orada yan yana durdular. Biri büyük diğeri küçük iki adam.

“Bana kaynağın ismi lazım,” dedi Fredrik.

Jørgen sigarasından derin bir nefes çekti. Yanıt, dışarı saldıgı dumanla beraber geldi. “Dünyada olmaz, Fredrik.” Sesi sertleşti. “Kaynaklar kutsaldır. Bunu sen de biliyorsun.”

“Kaynağının seni kullandığının farkında mısın?”

Jørgen onu göz ucuyla süzmeden önce dudaklarını birkaç defa şapırdattı. “Dünyada olmaz,” diye tekrarladı. “İstedğin kadar üstüme gelebilirsin. Bana hep yardımcı oldun ve bunu unutmayacağım. Ama sana kaynağımızı açıklayacak değilim. Şu an için senin sözünden başka bir güvencem yok.”

“Kullanılmak seni rahatsız etmiyor mu?” diye ikinci bir girişimde bulundu Fredrik.

Jørgen alaycı bir homurtu çıkardı. “Her kaynağın kendince sebepleri vardır. Bilgiler beklenmedik bir kaynaktan geldi. Sana o kadarını söyleyebilirim. Ama benden alıp alabileceklerin bundan ibaret.”

Izmaritini sokağa fırlattı.

“Fakat ihbar bir siyasetçiden geldi, değil mi? Yüksek mevkili birinden?”

Dostu kısa bir kahkaha attı. “Boşuna uğraşma; sana daha fazlasını söylemeyeceğim. Hem böyle düşünmenin sebebi ne?”

“Bu düşündüğüm bir şey değil. Bildiğim bir şey,” diyen Fredrik kendinden emin bir edayla ona doğru döndü. “Vaka hakkında bir editör toplantısında öğrenebileceğinden çok daha fazla bilgi sahibisin. Belli ki onun üstünde çalışıyorsun. Bu da senin veya bölümündeki birinin kaynakla doğrudan temasta olduğunu gösterir. Ve yanlış hatırlamıyorsam uzmanlık alanın suç değil siyasetti.”

Tam geri döneceklerken Fredrik ansızın durdu. Karanlık so-

kağa park etmiş araba sırasını düşünceli gözlerle süzdü. Bir kıpırtı dikkatini çekmişti. Yoksa hayal mi görmüştü? Bir araba farları? Dostunun peşinden içerinin sığağına girdi.

29. BÖLÜM

Mehtap, usturanın çelik jiletinden yansıdı. Adam bir süreliğine büyülenmişçesine donakaldı. Sonra jiletteki yansımasını görene dek sapı yavaşça çevirdi. Gözlerindeki ifade griydi. Boş.

Jileti çok yavaşça süt beyazı kafa derisinde kaydırdı. Sonra avucunu küçük bir kâsedden aldığı suyla doldurdu ve o eli usturanın peşinde gezdirdi. El şakağını kat etti, zikzaklı yara dokusunun üstünden geçti. İyileşmiş doku, kulağın olması gereken yerde bulunan kıkırdağı kâğıt inceliğindeki bir zar gibi kaplamıştı. Enseyeye geri döndü. Boynundaki kaslar acının sınırına dayanıncaya değin başını çevirdi. Önce jilet, sonra el. Su kulak kanalına damladı. Çıplak vücudu tümüyle tüysüz kalıncaya dek ne usturayı bıraktı ne de avucundaki suyu döktü. Ardından yere çömeldi. Kavanozu açtı. İşaret ve orta parmaklarıyla sütsü kremi cildine sürdü. Madde cildin dış katmanlarını ağır ağır delecek ve onu silecekti.

İşini bitirdiğinde doğruldu. Uzun, güçlü kuvvetli sırt genişledi. Uçuş esnasında kanatlarını açan bir kartal gibi. Elleri başında gezdi.

Biri ormandaki çakıllı kayranda duran adamla karşılaşsa teni erimiş balmumu gibi ışıldayan kaslı, kalın bacaklı, çıplak bir yaratık görürdü. Onun sarkan cinsel organını, kusursuz yumurta biçimindeki kulaksız başının sedefsi arkasını görürdü. Ve adam arkasına dönerse o kişi bir adım geri çekilirdi. Hayret ve korkuyula. Ve de yaşamının sonuna geldiğinin kesin bilgisiyle.

30. BÖLÜM

“Fredrik’i uzun zamandır tanır mısın?”

Kafa sesini alçaltmıştı. Andreas Figureas onu serinkanlı gözlerle süzdü. “Evet,” demekle yetindi.

Genç kadın onun ses tonuna aldırış etmemiş gibiydi. “Bacağına ne oldu? Niye topallıyor?”

Andreas tereddüt etti. Bahsettikleri adama göz attı. Fredrik gizli ajan gözlüğüyle, ZZ-Top tişörtüyle ve rengi atmış fitilli kadife ceketıyla küçük mağaza sahibinin bir başkomiserle konuştuğuna inanmasını kolaylaştırmıyordu. Solro’daki güvenlik kameraları burada, Norsk Güvenlik & Teknoloji’den satın alınmıştı.

“Eh,” dedi Andreas çekinerek. “Madem onunla beraber çalışacaksın, bilmende sakınca yok. En azından bir pot kırmazsın.”

Kafa dilini üst dudağına bastırdı. Sorduğu sorunun arkasında merdivenlerden veya bisikletten düşmenin aksine gerçek bir hikâye olabileceğini hesaba katmamışa benziyordu. Andreas’ı kahverengi, cilalı deri ayakkabılarından kırçıl buklelerine kadar süzdü. Andreas kadının aklından ne geçtiğini biliyordu: Teklifinde samimi miydi, yoksa onu küçük düşürmenin bir yolunu mu arıyordu? Lafı dolandırmadan genç ajana cevap verdi.

“Fredrik çocuğunu bir yangından kurtarmaya çalışırken bacağından yaralandı.”

Kadının şaşırdığını gördü.

“Fredrik ile eşi Alice üçüncü bebeklerine kavuşmuşlardı. Alice işten yeni dönmüştü. Fredrik bebekle beraber evdeydi. Frikk. Frikk uyurken Fredrik biraz alışveriş yapmak için aşağı indi. Köşedeki dükkândan birkaç öteberi alacaktı, hepsi bu. Sadece on dakikalığına gitmişti. En fazla. Yine de geri geldiğinde daire cayır cayır yanıyordu. Kollarında Frikk’le beraber ikinci kattan aşağı atladı. Frikk öldü. Fredrik’in de dizi sakatlandı.”

“Ne kadar korkunç,” dedi Kafa kederle.

Andreas dudaklarını birbirine bastırdı. “Evet.”

Fredrik eliyle meslektaşlarını yanına çağırdı. Tezgâhta duran satış sözleşmesini ve kırk yaşlarındaki kel mağaza sahibini işaret etti. Sözleşme iki yıl öncesine aitti. Tanrı’nın ışığı güvenlik donanımı için yaklaşık 200.000 kron ödemişti ve mağaza sahibi Fredrik’in rozetini inceledikten sonra satışı apaçık hatırladığını itiraf etmişti.

“Ödeme hakkında bana az önce söylediklerinizi tekrarlayın.”

Mağaza sahibi karaya vurmuş bir balina gibi homurdandı. Belli ki mağazasının gizlilik garantisini çok ciddiye alıyordu. “Eh, hepsi o kadardı. Nakit ödediler. Hem de hepsini.”

“Nakit,” diye tekrarladı Fredrik. “Müşterileriniz ücreti genel-
de nakit mi öderler?”

“Hayır.”

“Neden nakit ödediklerini sordunuz mu?”

Mağaza sahibinin yüzü soğuk bir ifadeye büründü. “Bu güvenlik sanayii. İnsanlar buraya sırları olduğu için gelirler. Hem zaten nakit ödeme yapmak bu ülkede ne zamandan beri suç?”

“Henüz değil,” diye tersledi Fredrik. “Müşterileri tarif edebilir misiniz?” “Müşteri. Tek kişiydi. Ama neye benzediğini cidden hatırlamıyorum. Alelade bir adamdı. Biraz ciddiye, hepsi bu. Gözleri ciddi bakıyordu, bilmem anlatabildim mi.”

“Ama erkekti, öyle mi?” diye araya girdi Kafa.

Genç kadın satış sözleşmesini incelemişti ve şimdi imzayı gösteriyordu.

Mağaza sahibi ödeme nakit olduğu için herhangi bir kimlik kontrolü yapmadığını açıkladı ama evet, imza alıcıya aitti.

Per Olsen.

Mağaza ücra bir adreste, Oslo şehir merkezinin yedi-sekiz kilometre doğusunda yer alan Alfaset’teki bir sanayi mahallesindeydi. Kahve olabilecek bir şey satın aldıktan sonra Grønland’a geri döndüler. Kafa arabayı sürerken Andreas belgeleri –kamu arşivlerinde dün yaptıkları avın sonuçlarını– arka koltuğa yaydı.

“Ne kurbanların ne de kayıp kişilerin arasında Per Olsen diye biri var,” dedi Kafa.

“İsim sahte olabilir,” diye mırıldandı Andreas.

“Evet ama neden? Mağaza sahibi ona gösterdiğimiz fotoğraf-lardan papazı tanımadı. Kilisenin diğer herhangi bir üyesini de. Hayır. Bana pek mümkün gözüküyor,” dedi Kafa.

Kadın ders verici ses tonunu yeniden keşfetmişti ve Andreas’ın yüzündeki renk haşlanmış bir ıstakozunkine yaklaşıyordu.

“Kulağa sahte geliyor,” diye huysuz bir tonda tekrarladı Andreas.

Bir süre hiçbiri konuşmadı.

“Eh, her neyse...” diye başladı Fredrik. “Bana ne bulduğunu söyle, Andreas.”

Meslektaş gözlüğünü taktı.

Papaz Bjørn Alfsen Jr ağın merkezindeki örümcekti. Bundan hemen hemen hiç şüphe yoktu. Andreas kiliseye ait mülkü araştırmıştı ve keşsettikleri dikkate değerdi çünkü kilisenin sıradan mensupları hiçbir şeye sahip değillerdi. Tek kuruşa bile. Araştırmaları bir zamanlar çoğu Norveçli gibi apartman dairelerine ve evlere sahip olduklarını, fakat durumun daha sonra değiştiğini göstermişti.

Fredrik koltuğunda arkasına döndü. “Bu bilgi Kari Lise Wetre’nin bize kızı hakkında söyledikleriyle örtüşüyor. Annette, Sankthanshaugen’deki dairesini satmış,” dedi. Ortasının arka tarafta başa çıktığı belge miktarından etkilenmişti.

Andreas gevrek gevrek güldü. “Ah, hayır. Bence fazilet timsali Annett annesinin ayakta uyutmuş. Dairesini hiç satmamış. Sadece tapuyu para almadan Papaz Bjørn Alfsen’in üstüne geçirmiş.”

“Yok artık.”

Andreas bir belgeyi yüksek sesle okudu. “Solro’ya ilaveten papazın üstüne kayıtlı on üç mülk var. İkisi –Bygdøy’daki bir ev ve Tjøme’deki bir kulübe– ebeveynlerinden miras kalmış. Ama öldüğü gün Oslo’da beş daireye, Lysaker’da ticari bir mülke, Larvik’te bir eve, Lillehammer’da iki taneye daha, Nord-Trøndelag’da bir kır evine ve Rjukan’da bir diğer kulübeye sahipmiş. Mülklerin tümü eskiden tarikat mensuplarınınmış ama daha sonra Alfsen’in üstüne geçirilmiş. Ve evet, kontrol ettik,” dedi, Kafa’dan tarafa sert bir bakış atarak. “Hiçbirinde yaşam belirtisi yoktu.”

“Bunun sebebine ilişkin bir teorin var mı?”

“Evet,” yanıtını verdi Andreas. “Ama yalnızca bir teori,” dedi,

yeni ortaklarına kötü kötü bakmayı sürdürerek. “Bence mülkler bir tür teminat vazifesi görüyordu.”

İşin asıl ilginç yanı, Alfsen’in mülklerden tekini bile satmamış olmasıydı. Kilisenin görünüşte paraya ihtiyacı yoktu. Öyleyse mahzenin ve gizli laboratuvarın inşasını nasıl ödemişlerdi? Yirmiden fazla kişiyi nasıl beslemişlerdi? Andreas bunun harika bir soru olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. Alfsen kiliseyi kurmadan önce de epey varlıklıydı ama burada ne kadar paradan bahsediyorlardı? On milyonlardan mı? Andreas başını iki yana salladı. Üstelik papaz on yıldan uzun zamandır bir banka hesabı kullanmamıştı. Parası varsa bile henüz yırtıp içine bakmadıkları bir şiltede gizlenmiş olmalıydı.

“Solro’dan ne haber?” diye sordu Kafa.

“Dediğim gibi, tamamıyla Alfsen’e ait. Bunun da kanıtladığı üzere...”

Andreas bir Maridalen haritası açtı. “... Solro’ya ait arazi hatırı sayılır büyüklükte. Hem kuzeyde hem de doğuda satılabilir parsellere sahip birkaç hektar.”

“Ya gizli mahzen?”

Andreas, Oslo Belediye Meclisi’nin logosunu taşıyan bir mektubun kopyasını bulana kadar kâğıtları karıştırdı.

“Formaliteler yerli yerinde. Yani ahırın altında bir mahzen inşa etmek için izin başvurusunda bulunmuşlar. Alfsen’in projelendirme müracaatında bir laboratuvar yer almıyor,” diyerek kâğıdı sağa sola salladı. “Oslo Belediye Meclisi, mimarın çizimlerinin geriye dönük ibrazını şart koşarak projelendirme izni vermiş. Fakat öyle bir ibrazda hiç bulunulmamış. Veya bulunulduysa bile kamu arşivlerinde yoktu.”

Kafa başını iki yana salladı. “Ya mülkler maddi kefalet amacı taşımıyorsa? Ya hepsi de sığınaksa? İşlerin ters gitmesi halinde saklanacak birer yer olarak?”

“Önemli bir gerçeği göz ardı ediyorsun,” dedi Andreas. Sesi sertti. “İşler zaten ters gitti. Kilise üyeleri katledildiler.”

31. BÖLÜM

Oturduğu sandalyede başını geriye yasladığında ve gözlerini kapatıp nefes aldığı anda anılar tekrar akın etti. İstenmedik olmadıkları gibi asla tehditkâr da değillerdi. İşte geçen kışın tecavüzcüsü. Babasını bıçaklayan on dokuz yaşındaki genç. Sargılar içindeki dükkân sahibi ve yanağında ağabeyinin kanıyla tir tir titreyen on üç yaşındaki oğlan. Katiller. Tanıklar. Ve kurbanlar. Aslında hepsi, kendini onun karşısındaki sandalyede bulan herkes bir bakıma kurban sayılırdı.

Andreas tarihleri hatırlamazdı. Orada ne kadar oturduklarını da. Genellikle seslerini ve kimi zaman ağladılar mı, güldüler mi, yoksa sadece konuştular mı unuturdu. Önemli olan görüntüleri hatırlamasıydı. İşin geri kalanını kayıt cihazı hallederdi. Çünkü hiç konuşmayan biri bile bir şeyler söylerdi. Avukatlarına attıkları tedirgin bakışlar. Bir kalemin çıt çıtları veya avuçlarını sandalyenin bacaklarına vurmaları. Solukları.

Andreas Figureas sorgu odasının dışında popüler olmadığının farkındaydı. Münasebetsizce yorumlar, asla geri adım atmadığı uyuşmazlıklar, bitmek bilmez öfke. Ne yapsın, elinde değildi. Bunlar ruhundaki devamlı bir huzursuzluğu beslerdi ve yalnızca Fredrik gibi huyunu suyunu kabullenen kişilerle iyi geçinebilirdi.

Fakat burada ellerindeki en iyi polis memurlarından biriydi. Çünkü burada karmaşık kurallar geçerli değildi. Sorgu odasında nabızı yavaşlardı. Kesintisiz gürültü geçmeye başlardı. Zira burada yalnızca o, bir masa, bir kapı ve duvardaki ayna vardı. Ve de anlatılması gereken bir öyküye sahip bir insan.

Tabii bir de tüm o kahrolası avukatlar.

“Bay Qambrani’ye tüm sorularınızı yanıtlamasını tavsiye ettim. Açıkladığı gibi meslektaşlarınıza karşı saldırgan bir tavırla kendini savunmuş gibi görünmekten derin bir üzüntü duyuyor. Fakat yine açıkladığı gibi sivil kıyafetli iki polis memuru kendile-

rini tanıttıkları anda direnmekten vazgeçti. Sonrasında da etkisiz hale getirildi. Üstelik çok acımasız bir şekilde.”

Andreas avukatın konuşmasına müsaade etti. Onu tanımadığı gibi ismini de çoktan unutmuştu. Adam müvekkiliyle göz teması kurabilmek için diğer ikisi gibi küçük laminat masada değil de bir köşede oturuyordu. Andreas, Qambrani’yi süzdü. Gür ve özenle taranmış sakalının altında koyu teni yumuşacık, neredeyse kadifemsi gözüküyordu. Boyunluk sebebiyle boynu şişmiş gibiydi.

“O polis memurlarından özür dilemek istiyorum,” dedi Qambrani usulca. “Korkmuştum. Bana saldırdıklarını zannettim. Öyle çok tehdit alıyoruz ki. Ve Emir ortadan kaybolduğundan beri...”

Cümlesinin devamını getirmedi. Bakışları kaftanından, boyundan göğse kadar iliklenen soluk yeşil bir *salwar kameez*’den sarkan bir ipliği kurcalamakta olduğu kucağına çevriliydi. Andreas büyük aynaya bakarak gözlerini yuvarladı. Synne, Sebastian Koss ve Fredrik tek yönlü aynanın öteki tarafında oturuyorlardı.

“Mohammed Khaled Omar, namı diğer Emir nerede?”

Qambrani ona gözlerini kırpmadan baktı. Sakalının tellerini parmaklarına dolayıp başını iki yana salladı. Nihayet boşluğu doldurması gerekti. “Onu haftalardır görmüyorum. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“En son ne zaman görüştünüz?”

Qambrani huzursuzca kıpırdandı. “Ben... pek hatırlamıyorum. Üç veya dört hafta önce olabilir. Bir akşam Omar’ın konuşma yaptığı yerde buluşmayı kararlaştırmıştık. Onu o geceden sonra gördüm mü bilmiyorum.”

Andreas konuşmadan oturdu. Karşısındaki adamın şakağında kalın bir damar zonkluyordu. “Emir’in kayıp olduğunu ilk ne zaman fark ettin?”

Adam avuçlarını birbirine bastırdı. “Cuma namazı sırasında. Üç hafta önce. Hepimiz bir araya geldik. Ama o yoktu.”

“Neden?”

Qambrani ellerini kaldırdı. “Bilmem.”

“Nelerden konuştunuz? Son kez görüşmüş olabileceğiniz günde?”

“Hatırlamıyorum. Her zamanki konulardan. Aklımda kalan bir şey yok.”

“Çekip gitmekten bahsetmedi mi? Oslo’yu terk etme planlarından?”

Qambrani bu sorulara da başını iki yana sallayarak cevap verdi.

“Solro hakkında konuştunuz mu?”

“Hayır.”

“Ya Tanrı’nın Işığı?”

Qambrani karşılık vermedi. Andreas sesini yükseltti.

“Hristiyan cemaati Tanrı’nın Işığı’ndaki eski düşmanlarınız hakkında konuştunuz mu? Hani üyeleri dört gün önce katledilen. Onlardan bahsettiniz mi?”

“Hayır!”

Güçlü kuvvetli adam avucunu masaya öyle sert vurdu ki kahvesi bardağından taşı. Sonra kendini kontrol altına almaya çalışırcasına sandalyenin kolçaklarını kavradı. “Hayır, sana söylüyorum. Hayır. O rezil olayla hiçbir ilgim yok. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sorularının amacını anlamıyorum!”

Yardım istemek için avukatına baktı.

“Müvekkilim Solro’daki cinayetlerin görüşülmesine, planlanmasına veya işlenişine hiçbir şekilde iştirak etmemiştir. Aradaki anlaşmazlık geçmişte kalmıştır. O yüzden müvekkilimi Solro’daki vahşetle ilişkilendiren somut bir deliliniz yoksa...”

Avukat cümlesini tamamlamaya bile zahmet etmedi. Öyle yapmaktansa dolgun çenesini yavaşça aşağı yukarı salladı.

Andreas sessiz kaldı. Öne eğilerek masanın ortasındaki karton kutudan bir çift kâğıt mendil çıkardı. Mendilleri masaya dökmüş kahvenin üstüne koydu ve sıvı emildikten sonra onları kendi bardağına soktu. Ardından birkaç mendil daha alıp masayı sildi ve onları da kâğıt bardağa yerleştirdi. En sonunda bardağı ezip çöp kutusuna attı.

“Öyleyse neden Ensjo’daki eski bir ambarda saklanıyordunuz?”

“Biz...”

Andreas göz ucuyla avukatın kafa salladığını gördü. Qambrani genzini temizledi.

“Jamaat-e-Islami pek çok düşmana sahip bir teşkilat. Biz dini ve yasal bir faaliyetiz ama yine de bizden nefret eden bir sürü insan var. Merkezlerimiz istilaya uğradı. Tahrip edildi. İnancımız-

dan dolayı mülk sahipleri tarafından kapı önüne koyulduk. O yüzden de Emir benden güvenli bir yer bulmamı istedi. Sığınabileceğimiz bir yer. İşler iyice sarpa sararsa diye.”

“Sarpa sarmak mı?”

Qambrani omuzlarını silkti. “Etrafına bir bak. Dini ve kültürel çatışmalar her yerde patlak verebiliyor. Burada bile. Ensjö’daki ambarı bu nedenle seçtik. Kira sözleşmesi gibi formaliteleri yerine getirmediğimizi itiraf ediyorum ama o konu üstünde çalışıyorduk.”

Andreas gözlerini yuvarlayıp hafif bir ıslık çaldı. “Soruma cevap vermedin. Neden saklandınız?”

İslamcı o sökük iplikle oynamayı sürdürdü. Belki yeterince çekerse tüm kaftan dağılırdı. Peki Andreas karşısındaki adamın sökük ipliğini nasıl ortaya çıkaracaktı?

“Emir’in kendi rızasıyla bizi bırakıp gittiğini sanmıyorum.”

“Devam et.”

Mohammad Qambrani bu sefer de bol pamuklu pantolonunun kumaşını çekiştirdi. Sonra ayaklarını ileri uzattı. Mavi spor çorapları plastik Adidas sandaletleriyle uyumluydu. Sandaletler hapisane kuşlarının gözde ürünüydü.

“Emir böyle çekip gitmezdi. Yani tek kelime bile etmeden.” Qambrani’nin iri elleri nihayet durdu. “Kaçırıldığından veya öldürüldüğünden çekiniyorum. İslam düşmanları tarafından. Korkup saklandım. İşte o yüzden polis memurları beni buldukları zaman... öyle davrandım.”

“Yani Emir ambarda hiç kalmadı?”

“Hayır.”

“Madem öyle, niçin kayıp ihbarında bulunmadın?”

Andreas Figureas satranç oynamazdı; fakat bir keresinde polis okulundan gelen şımarık bir angutun sorgu ile o kadim oyun arasındaki benzerlikler konusunda konferans verdiği bir seminare katılmıştı. Adama göre saldırıya geçmeden önce parçalarını ustaca sıralamalıydın. Ve sonra rakibinin senden önce saldırmasına asla fırsat vermemeliydin. Sorgu odasında polis daima beyaz taşlarla oynardı. Ve beyaz önce başladığı için avantaj onlarda olurdu. Sadece kötü polis memurları bu avantajdan vazgeçerlerdi. Qambrani’nin küçümseyici yüz ifadesini gördüğünde o sözler

Andreas'ın kulaklarında yankılanıyordu.

“İhbarda bulundum.”

“Sahi mi...?” Andreas tereddüt edip aynaya göz attı.

“Evet, bulundu,” diye doğruladı avukat.

Genizden konuşma tarzı sinir bozma amaçlıydı ve bunu başardı da. “Tam on dokuz gün önce. İsimsiz bir ihbardı ama arama Bay Qambrani'nin kendi cep telefonundan yapıldı. Kısa süre önce el koyduğunuz telefondan. Onu ve elinizdeki kayıtları kontrol ederseniz görürsünüz.”

Şah.

Andreas burnundan soludu. “Bu vaka Oslo Emniyeti'nin bir numaralı önceliği. Solro'daki cinayetlerin baş şüphelisi olan adam hakkında veritabanımızda bir ihbar bulunsaydı sanırım bunu gözden kaçırmazdık,” dedi.

“Öyle bile olsa...” diye başladı avukat fakat Andreas onun sözünü kesti. Oynadığı oyun pokerdi. Kötü kartlarla bile kazanılabilecek bir oyun. Her şey blöf yapmayı bilmekte yatıyordu.

“Emir'in seni kandırmış olabileceği hiç aklına geldi mi? Kayıpmış gibi bir izlenim vermek isteyebileceği? Tanrı'nın Işığı'na ve diğer Hıristiyanlara duyduğu öfkenin sandığından çok daha güçlü olabileceği?”

Qambrani ona ifadesiz gözlerle baktı.

“Hayır,” dedi İslamcı. “Hiç aklıma gelmedi.”

“Peki bunu nasıl açıklayacaksın?”

Andreas deri ciltli bir defterden ambarın yerini gösteren o haritayı çıkardı. “Bunu Solro'ya komşu bir çiftlikte bulduk. Çiftlik sahibi iki gün önce karnı deşilerek öldürüldü.”

Qambrani başını iki yana salladı. “Öyleyse Tanrı ruhuna merhamet etsin. Bunu daha önce hiç görmedim. Emir neden bir harita istesin ki? Ambarın yerini zaten biliyor.”

Qambrani gerçekten şaşırılmışa benziyordu. Kahretsin.

Andreas bir fotoğraf çıkarıp aralarına koydu. Papazın fotoğrafını. Diz çökmüş, elleri bağlanmış haliyle. Bjørn Alfsen'in huşurlu görüldüğü söylenebilirdi. Tabii üstüne vuran o parlak ışık olmasaydı. Ve de kulağının üstündeki kurşun yarası.

Qambrani öne eğildi. “O... öldü mü?”

“Evet.”

“Huzur içinde uyusun,” diyen Qambrani fotoğrafı elinden bıraktı. “Kim bu?”

“Adı Bjørn Alfsen'di. Tanrı'nın Işığı'nın papazıydı.”

Qambrani esefle cıkcıkladı.

“Ellerine bağlanmış eşarbi görüyor musun? Üstünde Kuran'dan bir alıntı var. Ne garip, değil mi?” dedi Andreas, parmağını fotoğrafa bastırarak.

Qambrani tereddüt etti. “Bilmiyorum. Dedektif falan değilim. Ama...” Polis memurunun gözünün içine baktı. “İslam'da böyle bir gelenek yok. Bunu yapanlar Müslüman olamaz. İslam dostu olamaz.”

İster satranç ister poker oynasın fark etmezdi. Andreas yenilmişti.

32. BÖLÜM

Kahretsin!

Fredrik öne eğildi. Eline siyah bir poşet geçirip tersyüz etti. Köpek kakası ona Andreas'ın dünkü sorgudan sonraki halini hatırlattı.

Aklına gelen bir diğer şey de ahırdaki olay yeri teknisyenleriyle yaptığı konuşma oldu. Kömür olmuş aracın bagajında siyah bir torba bulmuşlardı. Torbanın yanmadan önce çok sayıda plastik bardak, lastik hortum, test tüpü ve petri kabı –yani bir laboratuvar da bulmayı bekleyeceğiniz türden eşyalar– içerdiğine inanıyorlardı. Her şey eriyerek biçimsiz bir topak halini almıştı. Fakat Solro'daki kimyasallar işte oradan çıkmıştı. Maridalen'deki yanmış bir arabadan. Fredrik bunun ardından Mohammad Qambrani'yi anımsadı. Doğrusunu söylemek gerekirse ellerinde ona karşı kullanabilecekleri hiçbir şey yoktu. Belki bir yargıca birkaç haftalık bir gözaltı kararı aldırabilirlerdi ama sonunda Qambrani salıverilecekti. Emir'i bulmaları lazımdı. Kilise mensuplarını da. Ve tabii katili. Zaman onlarla aynı tarafta değildi.

Hava kapalıydı ve Fredrik'in ince, kahverengi fitilli kadife ceketini onu rüzgârdan korumuyordu. Nihayet Sorgenfrigaten'den sivil bir Ford çıkageldi. Kafa camı azıcık araladı.

"O ne?" Genç kadın spanyel cinsi köpeğe baktı. Hayvanın kalın ve uzun bir kürkü, sarkık kulakları ve de nemli gözleri vardı.

"Bu mu? İsmi Krösus."

"Köpeğini işe mi götürüyorsun?"

Fredrik bezgince soluk verdi. "Köpek Bettina'nın. Bir... arkadaşımın. Şu an bir seminerde olduğu için köpeğine ben bakıyorum. Krösus yalnız kalmayı sevmez. Hemen ishal olur."

Kafa'nın pek hevesli bir hali yoktu.

"Köpeklerden hoşlanmaz mısın?"

"Ben bir Müslümanım."

"Eh, öyleyse bir domuz olmadığına şükret."

Kafa camı kapatıp bagajı açtı. Fredrik camı tıklattı. "Kusura bakma, Krösus'un önde oturması gerekiyor. Yoksa arabaya kuser."

Gazete keskin bir cırt sesiyle yırtıldı ve kâğıt parçaları masanın üstüne yapışıp kaldı. Henning Skaug'un çalışma masası yapış yapış ve yağlıydı; toz, temizlik ürünlerinin kalıntıları, bant ve yapışkanlı not kâğıtları uzun süre üzerlerinde bırakıldığında tüm masaların olduğu gibi. Fakat ortada temiz bir üçgen vardı ve oraya bir belge yığını bırakılmıştı.

"Aradığınızı bulmam biraz zaman aldı. Ama en azından ortalığa biraz çekidüzen vermem için bahane oldu," dedi müteahhit ve kâğıt bardaklara kahve koydu.

Oslo Montasjemiljø AS'nin eski sahibi masanın arkasına oturdu ve bir karton kutuyu gösterdi. "Krema? Korkarım bugünlerde şeker kullanmıyorum."

Henning Skaug'un şirketi, Solro'daki mahzenin inşasından birkaç yıl sonra iflas etmişti. Adam bugünlerde Furuset banliyösündeki bir inşaat şirketi için çalışmaktaydı. İnce parmakları kâğıtları tek tek çevirdi, sonra aradan bir çalışma taslağı çekip yığının üstüne bıraktı. "O işi hiç unutmayacağım."

Unutmamakta haklıydı da. Büyük çaplı bir işti ve Skaug müş-

terisinden bir peşinat istemişti. İki saat sonra ofisine üç adam gelmişti. Yanlarında da para dolu bir çanta getirmişlerdi. Tamı tamına 9,245,000 kron. Binlik ve beş yüzlük banknotlar halinde. Skaug kendini bir gangster gibi hissetmişti. Müteahhit kendi kendine homurdanarak parayı parmaklarıyla sayarmış gibi yaptı.

“Maridalen’deki saldırıyı duyduğumda Solro’yla bir ilgisi olabileceğini düşünmeden edemedim...” Parmak uçlarını kulaklarının üstündeki dar saç şeridine gömdü. Kafasında kalan saçlar beyaz saçaklı bir taca benziyordu.

“Neden? Demek istiyorum ki arada neden öyle bir ilişki kurdunuz?” diye sordu Kafa.

“Çünkü o insanların...” Doğru sözcüğü ararken dudaklarını birbirine bastırdı. “Eksantrik bir havaları vardı.”

Skaug kastettiğinin bu olduğunu kendi kendine doğrularcasına kafa salladı. “Başka birileri para dolu bir çantayla ofisime gelse dosdoğru polise giderdim. Ama o insanlar... Öyle masum gözüküyorlardı ki. Tanrı’dan bahsedip dururlardı. Çok saf ve sevecendiler. En azından bana öyle geldiler.” Hafifçe gülümsedi. “Öğle yemeklerinde taze çörek ve meyve suyu ikram ederlerdi. Adamlarım buna bayılırlardı. Üstelik aralarında çok hoş kızlar vardı. Elbiseleri rüzgârda dalgalandıkça bacakları görünürdü. Bir peri masalına adım atmak gibiydi.”

Skaug’un suratında düşünceli bir ifade belirdi. “Sanki bir Bergman filminden fırlamışlardı.”

“İyi de...” diye başladı Kafa. “Bu dedikleriniz cinayetleri duyduğunuz zaman neden kilisenin aklınıza geldiğini açıklamıyor.”

“Ben de oraya geliyorum. Filmlerden hoşlanır mısınız?”

Sorusunu Kafa’ya bakarak sordu.

“Hayır. Belki biraz. Niye ki?”

“Bergman’ın eserleri derindir. Altta hep bir trajedi yatar. Yani rüyanın altında.”

“Biraz daha açık konuşur musunuz?”

Skaug’a göre parmak basmak pek kolay değildi. Öyle hissetmesinin sebebi Papaz Alfsen’in kullandığı eski dil, onun cemaat mensuplarını azarlama huyu ve işçiler fazla yaklaşırlarsa çöken âni sessizlik gibi ufak tefek detaylardı. Fakat en iyi hatırladığı şey bakışlardı. Solro sakinlerinin işçilere attıkları tuhaf bakışlar.

Skaug bunu ilk başta flört etmekle karıştırmış, çiftlikte Tanrı adına uygunsuz eylemlerde bulunulduğunu sanmıştı. Fakat zamanla içine bir kurt düşmüştü. O gençleri bugün bile hatırlıyordu. Hepsı de bir sır saklara benziyordu. Derin, ciddi bir sır. Kendilerinden, kiliseden, hatta belki... hayattan bile daha büyük bir sır. İlahi bir sır. Daha sonra cemaattekilerin gözlerinde rastladığı şeyin umut olduğunu anlamıştı. Skaug'un çok geç kalmadan dizleri üstüne çökeceğine ve Tanrı'dan af dileyip onlara katılacağına yönelik sessiz bir umut. O gözlerdeki bakış her şeyin nasıl sona ereceğini –ve o sonun iyi olmayacağını– bilen insanlara aitti.

Müteahhidin bakışları polis memurlarından masadaki kâğıtlara çevrildi. “Dikkatimi çeken bir diğer şey de yapılacak işin kendisiydi. Bu cemaatin temin ettiği taslaklara dayanarak yaptığım çizim.”

Fredrik çizime zaten göz gezdirmişti. Çiftlikteki yeraltı odalarından hatırladıklarıyla uyuşuyordu.

Cemaat bir depo istemişti. İddialarına göre bir depoya ihtiyaçları vardı. Fakat şartnameler bambaşka bir şeye göre hesaplanmıştı. Tuğla duvarlar kalın olmak zorundaydı. Kimi yerlerde neredeyse bir buçuk metre. Ayrıca havalandırmaya çok önem veriyorlardı. Ve de havanın filtrelenmesine. Sonunda birbirinden bağımsız çalışan iki farklı havalandırma sistemi inşa etmişlerdi. Kilise zırlıklı kablolar ve tuvaletler için güçlendirilmiş borular istemişti. Ve de kapılar... Evet, kapılar ayrı bir meseleydi. İsviçre'den ithal edilmeleri gerekmişti. Muhtemelen bir servete mal olmuşlardı. Eh, polis memurları onları kendi gözleriyle görmüşlerdi. Epey gelişmiş şeylerdi.

Fredrik sandalyesinin ucuna doğru kaydı. Kahvesinden büyük bir yudum içti. “Ama hiçbir şeyi sorgulamadınız mı? Duvarları? Kapıları?”

“Sorguladım tabii. Cevap olarak kesin sıcaklık kontrolü gerektiren malzemeler depolayacaklarını söylediler.”

Skaug bu açıklamayı geçmişe dönük olarak pek ikna edici bulmadığını göstermek için kaşlarını kaldırdı. “Hem zaten harcadıkları kendi paralarıydı. KDV'siyle beraber eksiksiz ödediler. İnşaatın yasadışı bir tarafı yoktu. Biz de ücretini aldığımız işi yaptık.

Onları rahatsız etmeden.” Bir elini ötekinin üstüne koydu. “Ama ne düşünüyorum biliyor musunuz?”

Başlarını iki yana salladılar.

“Bence bir sığınak inşa ediyorduk. Onların aylarca kalabilecekleri, dünyanın geri kalanından tümüyle kopuk bir yer.”

Kafa adamı kısık gözlerle süzdü. “Neden öyle bir şey inşa ettirsinler ki?”

Skaug gözünü masasına dikti. Alnı kırıışmıştı. “Kıyamet Günü. Sakladıkları o sır var ya? Kıyamet Günü’ydü.”

Hem Kafa hem de Fredrik ikinci kahve teklifini reddetti. Mütahhit omuz silkti ve sadece kendi kahvesini tazeledi. İnşaat esnasında Solro’da on beş ilâ yirmi kişi yaşıyordu. Çoğunlukla genç insanlar. Bazı çocuklar. Birkaç da yaşlı.

“Öldürülen Bjørn Alfsen gibi mi?”

“Hayır. Onun gibi değil. Ondan daha yaşlıydılar. Fakat muhabımız Papaz Alfsen’di. Ve de diğer adamlardan ikisi. Diğer iki papaz.”

Fredrik donakaldı. Başını not defterinden kaldırdı. “Diğer iki papaz mı? Kimdi onlar?”

Henning Skaug kâğıt yığınının arasından bir kontrat çıkardı. “İşte burada. İsimlerini tümüyle unuttum. Ama kontratı üçü de imzaladı. Aslında buna gerek yoktu; tek bir imza yeterdi. Fakat hep birlikte imzalamakta ısrar ettiler. Kendilerine papazlık diyorlardı. Kullandıkları sözcük buydu.”

Kontratı masanın karşısına kaydırıldı.

Bjørn Alfsen Jr’ın imzası küçük ve süslü olmasına rağmen okunması kolaydı. Per Olsen ismini diğer çiziktirmelere karışan abartılı bir P ve en az onun kadar büyük bir O kullanarak yazmıştı. Üçüncü imzayı çözmek biraz zaman aldı. Harfler birbirine yakındı ve sert bir kalem ucuyla yazılmıştı. İmza sahibi kendini içine sinenden daha küçük boşluklarda ifade etmeye alışkınmış gibi. İmzadaki isim Søren Plantenstedt’ti.

Søren Plantenstedt. Bu da kimdi böyle?

33. BÖLÜM

Ninesi bir yaz gününde öldü ve o da aynı gün kararını verdi. Naaşın yattığı küçük odadan sessizce çıktı, koridordaki halı kaplı merdivenleri çıkıp kendi yatak odasına girdi. Sonra valizini yatağına döktü. Burada on yıl yaşamıştı. Valizi on yıl bir köşede beklemişti.

Kitaplar ve oyuncaklar nevresimin üstüne karman çorman saçıldı. Her biri bir anıyı temsil ediyordu. Fakat o dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Öyle yapmaktansa üç çift iç çamaşırı ve çorap, iki pantolon, iki kazak, üç gömlek ve biri spor biri gündelik olmak üzere iki çift ayakkabı buldu. Kutsal Kitap'la, pasaportuyla ve babasının saatiyle beraber her şeyi valize doldurdu. Çalışma masasının çekmecesindeki kalın zarfı açtı ve paranın bir kısmını ceplerine tıktırdı. Zarfı Kutsal Kitap'ın içine yerleştirdi. Sonra terliklerini yatağının altına itti ve aynanın önünde durup koyu renkli uzunca saçlarını taradı.

Çıkarken dedesini gördü. Geniş sırt küçük odadaki tabutun önünde donmuşa benziyordu. Dedesi onu duymuş olmalıydı ama arkasına dönmedi.

Genç adam arabasını gara park etti. Ön panele bir not bıraktı ve anahtarları Uppsala Tren Garı'nın Pressbyrån* bayiindeki genç kıza teslim etti. Araba ertesi gün Plantenstedt Köşkü'ne geri götürüldü.

Aynı sonbahar Umeå Üniversitesi'ndeki diğer biyokimya öğrencileri Søren Plantenstedt'in kayıp olduğu ihbarında bulundular.

“Birkaç yıl sonra kısa bir süreliğine İsveç ordusunda görev yapmış. Sahada bir ordu papazı olarak çalışmış. Sonrasında ondan bir iz yok. Bugün kırk beş yaşında. Tabii hâlâ hayattaysa,” dedi Kafa telefonda.

* İsveç'te gazete, dergi, abur cubur gibi ürünler satan bir bakkaliye zinciri. —çn

“Öyle mi?”

“Ebeveynleri o on iki yaşındayken bir araba kazasında can vermiş. Büyükannesi ölene kadar onun ve dedesinin yanında yaşamış. O zamandan beri de dedesiyle iletişim kurmamış.”

“Teşekkürler,” dedi Fredrik dalgın dalgın.

“Bana değil, Stockholm Emniyeti’nden eski dostun Hasse Hansson’a teşekkür et,” karşılığını verdi Kafa. “Senden selam söylediğimde yardımcı olabilmek için elinden geleni ardına koymadı.”

“Ya Per Olsen?”

“Şimdiye kadar hiçbir şey çıkmadı.”

34. BÖLÜM

Fredrik çift kişilik yatakta uyumadan yatıyordu. Karanlık yaz gecesi, Bettina’nın bedenine yaptığı bezgin itişlere eşlik etmiş sağanağın ardından hiçbir koku taşımıyordu. Kadın şimdi yumuşacık ve şezlong yanığı karnının üstünde yatıyor, nefes alıp verirken belli belirsiz bir uğultu çıkarıyordu. Zinde vücudunun büyük bölümünü kaplayan yaz yorganı sebebiyle kolunun üst tarafındaki kudretli kartalın sadece başı görölüyordu. Fredrik kadının söylediklerini düşündü. “Bana sana ait bir kancık mışım gibi muamele ediyorsun. Ne zaman sakso çektirmek istesen aradığın bir orospuymuşum gibi. Böyle devam edemeyiz. Benim istediğim bu değil.”

Papazlık. Kendilerini tanıtmak için o kelimeyi kullanmışlardı. Bjørn Alfsen Jr, Søren Plantenstedt ve Per Olsen. Papazlık. Fredrik sözcüğü araştırmıştı. Norveççenin değil ama İsveççe, Danca, Almanca ve İngilizcenin bir parçasıydı. Bir kilisedeki üst düzey bir örgütsel grup anlamına geliyordu.

O üçü kilisenin geri kalanından ayrı ne yapmıştı ki? Bjørn Alfsen Jr tarikatın kurucusuydu. Fikir de para da ondan çıkmıştı. Öldürülmüştü. Rahip olabilmek için üniversiteyi bırakan Søren Plantenstedt, Uppsala’nın dışındaki bir malikânedен gelen kay-

mak tabakaya mensup bir İsveçliydi. Kayıptı. Per Olsen güvenlik şirketi sahibine göre tamamen alelade görünömlü bir adamdı. Cin gibi gözlere ve cıfcaflı bir imzaya sahipti. Kayıptı.

Per Olsen. Göze batacak kadar banal bir isim. Kafa ona istatistikleri gösterdiğinde Fredrik şaşırmıştı, çünkü Norveç'te Per Olsen adlı topu topu altmış bir kişi yaşıyordu. Tabii bir göbek adı varsa durum değışirdi. Öyleyse sayı altmış ikiye çıkardı. Lakin o altmış ikinci kişinin –aradıkları Per Olsen'in– adı Per Olsen falan değildi. Andreas'ın teorisine göre bu bir takma addı. İyi de adı sanı bilinmez bir kilisenin papazı neden sahte kimlik kullanmakla uğraşındı?

Fredrik titreşen cep telefonuna uzanmak için üstüne eğildiğinde Bettina kıpırdandı.

"İş," diye fısıldayan adam onun alnını okşadı.

Soğuk zemine çıplak ayaklarla basarak salona geçti. Gözlüğünü kanepenin civarında bir yere bıraktığını tahmin ediyordu. Krösus'u da orada buldu. Köpek olması gerektiği gibi sepetinde değildi.

Arayan yine Kafa'ydı.

"Alo? Saat ikiye on var."

Kadın doğrudan konuya girdi. "İhbarları tekrar gözden geçirdim. Emir'le ilgili isimsiz bir ihbar yok. Mohammad Qambrani yalan söylüyor."

Fredrik dairenin tek gerçek kancığını ensesinden tuttu ve sürükleyerek terasa çıkardı. Sonra kapıyı kapattı. Perdenin arkasında durup karşı taraftaki apartmanların karanlık pencerelerine baktı.

"Peki. Bunun için mi aradın?"

"Hayır. Cep telefonu hakkındaki rapor dün gece geldi. Hani ahırın dışında bulduğumuzun."

"Öyle mi?"

"Üstünde ne parmak izi ne de DNA varmış. Arama yapıldığına dair herhangi bir belirti taşıymıyormuş. Hafızasına kayıtlı bir kısa mesaj yokmuş. İçinden isimsiz bir kontörlü kart çıkmış, o kadar." Genç kadın duraksadı. "Ama telefon internette gezinmek için kullanılmış."

"Eee?"

Fredrik arka planda alçak motor sesleri ve birinin radyoda konuştuğunu duyabiliyordu. “Neredesin?”

“Bir takside. Önemi yok. Analizde telefonda girilen sayfalar tespit edilememiş. Veya internete bağlanılan zamanlar...”

“Öyleyse o telefonla internette gezinildiğini nereden biliyorsun?”

Kafa halinden hoşnut bir sesle genzini temizledi. “Kullanıcı tüm kayıtları ve arama listesini silmiş. Özel bir program kullanmış olmalı, çünkü geride hiç iz bırakmamış. Ben de bilgi işlemdeki çalışanlardan başka bir yöntem denemelerini istedim.” Heyecan yaratmak için duraksadı. “Hafızada saklanmış bilgileri tekrar oluşturmaktansa internet çerezleri aradık. Yani telefonun maksimum performans için kullandığı küçük veri bloklarını. Bunu da orada bulduk. Cep telefonu önceden ziyaret edilmiş veri ağlarını aramaya ayarlanmış.”

“Devam et.”

“Ağlardan ikisi Stockholm’de ve biri Oslo’da. Şehir merkezinde. Cep telefonu Prinsensgate Caddesi’ndeki Oslo Oteli’nin güvenli wi-fi ağına bağlanmaya ayarlanmış.”

Genç kadın Fredrik’e soru sorma fırsatı bırakmadan sözlerini sürdürdü. “İçimden bir ses tedarikçinin telefonu bu ayarlarla satmadığını söylüyor.”

“Peki taksiyle nereye gidiyorsun?”

“Daha şimdi Prinsensgate’e saptık.”

“Tanrım. Kahrolası taksiyi durdur ve ben oraya gelene kadar bekle. Aklını mı kaçırdın?”

35. BÖLÜM

Tramvay raylarının etrafındaki su birikintilerinden sakınma gayretiyle kenara çekildi. Buna rağmen pabucu suyla doldu. Kafa’nın başına buyrukluğuna duyduğu öfke bir kez daha kabardı.

Cam kapının yanındaki silüet ona doğru bir adım attı. Tir tir tit-

remekte olan Kafa ellerini kısa kot ceketinin ceplerine sokmuştu. Genç ajanı görmek Fredrik'i sakinleştirdi. Sonuçta kız onu aramayı ihmal etmemişti. Hakkını yemek olmazdı. Fredrik taksinin kapısını çarparak kapattı ve ayakkabısını eğerek içindeki suyu boşalttı.

Pansiyonun girişi, Oslo'nun en karanlık muhitinin kalbinde yer alan Prinsensgate'in Skippergata'yla kesiştiği köşedeki dört katlı bir tuğla binadaydı. Kapının üstüne bir güvenlik kamerası takılmıştı. Karl Johan Sokağı'ndan sarhoş gençlerin bağrısları yankılanıyordu. Bunun haricinde ortalık Oslo kent merkezinin olup olabileceği kadar tenhaydı. Tramvaylar gece vakti olunca durmuştu.

Zili çaldıklarında koridordaki ışık yandı. Az sonra aşçı pantolonu giyen kızıl saçlı bir delikanlı çıkageldi.

Genç adam camın arkasından onları merakla süzdü.

"Müşteri?" diye kapıyı açmaya yönelik herhangi bir girişimde bulunmadan ağzını oynattı. Fredrik rozetini cama dayadı.

"Po-lis."

Gece bekçisi onları içeri aldı ve aheste adımlarla resepsiyona doğru yürüdü. "Bu gece burada hiç aşna fişne yok. Turistlerden başka kimse kalmıyor."

Polis memurları kaşlarını kaldırıp aralarında bakıştılar.

"Sen neyden bahsediyorsun?" dedi Fredrik.

"Hatunlar," dedi resepsiyonist, göz kırparak. "Odalarda hiç fahişe yok. Yalnızca turistler." Bilgisayar ekranını onlara doğru çevirdi.

"İyi," karşılığını verdi Fredrik, ekrana bakarak. Yirmi kadar isim listelenmişti. "Aradığımız şey o değil," dedi ilgisiz bir sesle. "Sen yine de bana bunun bir çıktısını verebilir misin?"

Gece bekçisi arka odaya gittiğinde Fredrik genç ajana doğru döndü. Kafa masanın üstünde turist bilgilendirme broşürlerinin iğnelendiği bir ilan panosunu inceliyordu.

"Telefonun eriştiği diğer ağlar İsveç'te miymiş?"

"Stockholm'deki iki otelde."

"Yani aradığımız adam bir İsveçli?" Fredrik gözlüğünün üstünden ona baktı. Søren Plantenstedt bir İsveçliydi.

Pansiyonun halihazırda yirmi üç müşterisi vardı. Fredrik hepsinin hakkında teker teker bilgi aldı. Dokuzu tek kişilik odalarda

kalıyordu ve bunlardan üçü İsveçli birer erkekti. Søren Plantens-tedt diye biri yoktu.

“Ben yine de bir baksam olur mu?” dedi Kafa.

Kadın beklemeden merdivenlere açılan ince cam kapıyı itti. Fredrik gece bekçisinin yanında kaldı.

“Dışarıdaki kamera sadece caydırma amaçlı mı?”

Delikanlı başını iki yana salladı. “Hayır, çok iyi çalışıyor. Burada bazı... hadiseler çıktı. Eh, buranın nasıl bir mahalle olduğunu bilirsiniz. Şurada da bir kamera var,” deyip tavandaki beyaz bir yarıküreyi gösterdi.

Merdivenlerden gelen soğuk bir esinti Kafa’nın döndüğünü bildirdi.

“Gidelim mi?”

Genç ajan dalgın bir edayla kafa salladı.

Fredrik çıkışa yöneldi. Kafa onu takip etmedi. Tekrar panonun önünde durdu. Cep telefonunu çıkardı, ağı aradı ve panoya asılı şifreyi girdi.

36. BÖLÜM

Gökyüzünden kara bulutlar geçiyordu. Gece ılıktı. Hava ısınır gibi olmuştu.

Kafa peşinde Fredrik’le beraber sokağın karşısına geçti. Pansiyonun çaprazındaki bir apartmana çıkan kemerli pasajın önünde durdu.

“Seni beklerken dikkatimi çeken bir şey oldu,” dedi.

Yolları tahta bir kapıyla kesilmiş gibi gözüküyordu. Kafa ona yüklendi ve iterek açtı. “Ben burada dururken iki kişi içeri girdi. İkisi de anahtar kullanmadı,” diye açıkladı.

Fredrik içeri girerken durup kilidi inceledi. Anahtar deliğine kauçugumsu bir madde sokulmuştu. Tuğla pasaj dar bir avluya son buluyordu. Kafa ışıklandırılmış kemerin altında geçti, avluyu çabucak turladı ve geri geldi.

“Neden buradayız?” diye sordu Fredrik.

“Bak.” Kafa cebinden cep telefonunu çıkardı. Cihaz halen pansiyonun ağ sinyalinı alıyordu. “Daha önce akıl etmem gerekirdi,” dedi genç kadın, alt dudakını çiğneyerek. “Emir burada hiç kalmadı. Pansiyonun internet bağlantısını kullanıyordu, o kadar.”

Kafa bunun ardından pansiyona yaptığı kısa ziyaretin amacını gözler önüne serdi. Her bir kattaki koridorun sonunda kablosuz birer yönlendirici keşfetmişti. O yönlendiriciler sayesinde binanın dışından sinyal almak pekâlâ mümkündü. Sokağa bakan her apartman dairesinden de. Fredrik’in bakışları kapı zillerindeki isimlerde gezindi. İki merdiven boşluğu. Dört kat.

“Bizi bu saatte kim içeri alır?” diye sordu Kafa.

“Şu adamı dene,” dedi Fredrik.

U. Walme. İsmi küçük bir etikete basılmış yegâne apartman sakini.

“Titiz biri olduğu belli,” diye ekledi Fredrik. “Üstelik zemin katta oturuyor.”

Zili çaldılar. Bir dakika sonra kalın, uykuu bir ses onlara cevap verdi. Polis memurları kendilerini tanıttılar. Bir vızıltı ve tı-kırtı kapının açıldığını duyurdu. Yaşlıca bir adam kapı aralığından onlara baktı.

“Burada kalıyor olabileceğinden şüphelendiğimiz birini arıyoruz,” diye izah etti Fredrik.

“Benimle mi? Yalnız yaşıyorum.”

“Bu apartmanda. Komşularınızı tanır mısınız?”

Ulrik Walme tüm komşularını tanıyordu. Binanın en eski sakini olmasının yanı sıra ampulleri değiştirmekten, kışları çatıdaki karları temizlemekten ve yazları avluya çekidüzen vermekten de o sorumluydu.

“Gecenin bu saatinde niye geldiniz?”

Fredrik daha fazla açıklama yapma gereği duymadı. “Tüm daireler dolu mu? Son zamanlarda taşınan biri oldu mu?”

Walme başını yavaşça iki yana salladı. “Uzun zamandır olmadı. Diğer merdiven boşluğundaki dairelerden biri öğrencilere kiralanıyor. Buraya hep birileri gelip gider. Daire kahrolası bir avukata mı ne aitmiş.”

“Ama kiracılar gerçekten öğrenci mi?”

“Oraya bir komün diyorlar. Ama çalışarak mı yoksa ona buna sakso çekerek mi geçimlerini sağlıyorlar onu bilemem.” Bunları söylerken Kafa’ya dik dik baktı.

“Etrafa şöyle bir göz atacağız,” diye kestirip attı Fredrik.

Adamdan bir dizi anahtar alıp merdivenleri çıktılar. Sahanlıklarda ayakkabılıklar, oyuncaklar çöp torbaları ve gazeteler gördüler. Kapıların çoğunda bir isimlik vardı. Fakat o isimler hiçbir anlam taşımıyordu. Göze batan bir şey yoktu. Üçüncü katta dar bir merdivenden tavan arasına çıkılıyordu. Merdivenin etrafına yığılı masalar, sandalyeler ve kitaplıklar tavan arasına erişimi engelliyordu. Diğer merdiven boşluğu da üç aşağı beş yukarı aynıydı. Sıradışı bir şeye rastlamadılar.

Kemerli pasaja geri döndüler.

“Ne düşünüyorsun?”

“Yarın bir ekip otosu yollarız. Ne olur ne olmaz diye. Ama...” Fredrik genç kadını anlayışlı gözlerle süzdü. “Tüm iyi polis memurları önsezilerine kulak verirler. Bazen haklı da çıkarlar. Ama bazen çıkmazlar.” Omuz silkti. “Bu işler böyledir.”

Kafa sessizdi. Kaşlarını çatı. “Hayır,” dedi en sonunda. “Haklı olduğumu biliyorum.”

37. BÖLÜM

Kafa avluda gölgelere karıştı. Fredrik kadının yanına gidene kadar elleri belinde dikildiğini görmedi. Genç ajanın bakışları binaya tutunan köhne, spiral yangın merdiveninde gezindi. Sonra uzun uzun Fredrik’i süzdü. Fredrik iç geçirdi, gözlük camlarını sildi ve başını iki yana salladı.

“Tabii, zaten o kahrolası merdivene tırmanmasak şaşardım,” diye kendi kendine homurdandı.

Yangın merdiveni, korktuğundan daha az ses çıkardı. Tepede bir tel yardımıyla tutturulmuş çelik bir ızgara vardı. Buradan aşağı düşersen işin biterdi. Tırmanışın ardından Fredrik’in dizi ağrıyordu. Tavan arasına ulaşmak için bir metre yüksekliğindeki

tahta bir kapaktan sürünerek geçmeleri lazımdı. Kapağın kilidi yoktu ama içeriden açılmasını önlemek için iki eğri çivi çakılmıştı. Lakin çiviler kenara itilmişti. Polis memurları bakiştılar. Kafa'nın kocaman açılmış gözleri vahim bakıyordu. Siyah saçları ile esmer alnı arasındaki çizgide ter damlaları ışıldıyordu.

“Hazır mısın?” diye fısıldadı Fredrik.

Genç kadın gözlerini kırparak onayladı.

Kapak açılırken gıcırdadı. Hafif bir metalik çınlama duydu- lar. Gözleri tepelerindeki ışıklıktan giren alacakaranlığa ağır ağır alıştı. İçeride masalar bacakları birer mızrak gibi yukarı bakacak şekilde üst üste yerleştirilmişti. Koltuklar, kanepeler ve yataklar etrafa gelişigüzel bırakılmıştı. Burunlarına talaş ve eski vernik kokularına ilaveten hem metalik hem de tatlı denebilecek bir şey çalınıyordu. Ve de azıcık çürümüş meyve. Oda bir tarafta boyanmamış bir tahta duvarla bölünüyordu ve o duvardaki bir açıklık- tan sokağa dönük pencereden giren ışığı görebiliyorlardı.

Tavan arası tüm apartmanla aynı genişlikteydi. Burada temiz gece havasının yerini durgun ve boğucu bir sıcak alıyordu. Fredrik sırtına yayılan teri hissedebiliyor, deri ceketini çıkarmak iste- se de içinden bir ses gürültü yapmaması gerektiğini söylediği için bundan çekiniyordu. Aynı hisse daha önce de kapıldığı olmuştu. Ve ona güveniyordu. Kanı şakaklarında zonkluyordu. Eğilerek parmak uçlarında ilerledi. Döşeme tahtaları gıcırdadı. Tahta du- vardaki açıklığa yaklaşırken durdu.

Onu uyaran bir ses, bir hareket yoktu. Yine de Fredrik durma ihtiyacı hissetti. Sebep duyuşal izlenimlerin bir kombinasyonuy- du. Bir şeyi gözden kaçırmıştı. Kafa'ya da durmasını işaret etti. Gözlerini yumup kulak kabarttı. Hiçbir şey algılamadı. Gözlerini tekrar açıp odayı taradı. Onu işe o zaman gördü. Duvardaki siyah nokta ilk bakışta bir diğer budak deliğine benziyordu. Fakat değıl- di. Daha büyük, düzgün ve yuvarlaktı. Dikkat çekiciydi. Biri tahta duvara bir delik açmıştı. Altında talaş bile vardı; Fredrik artık onu da görüyordu. Soluk, kısa zaman önce dökülmüş talaş. Ve biri o deliğe incecik bir ip sokmuştu. Misina ipi. İp başlarının üstünden geçerek az önce içeri girdikleri kapağa doğru uzanıyordu. Fredrik arkasına göz attı. Aynı şeyi Kafa da fark etmişti. Genç kadın misi- naya nazikçe asıldı. Yine o hafif metalik çınlama duyuldu.

Tavan arasının diğer yarısı daha küçük ama dolu doluydu. Duvar ile eğimli çatı arasına gerilmiş iplere kilimler, battaniyeler ve hasırlar asılıydı. Bunlar odada birbiriyle kesişen hareketli koridorlar oluşturuyordu. Sağ tarafa doğru odanın sonunda bir kapı görebiliyorlardı.

Kafa adamın koluna dokundu. Parmağıyla gösterdi. Duvarda, tam üzerlerinde iki çelik vida misinayla birbirine bağlanmıştı. İşte cınlamanın kaynağı. Sakın bir alarm olmasındı?

Çabucak bakıştılar.

“Kapı,” diye fısıldayan Fredrik örtülü koridorun ilerisini işaret etti.

Genç ajan kafa sallayarak onayladı. Kilimlere ağır bir tütün ve toz kokusu sinmişti.

Kapı aralıktı. Fredrik onu ayağıyla ittiği zaman kare şeklinde, penceresiz bir odayla karşı karşıya kaldılar. Duvarın yakınındaki leş gibi beyaz küveti hayal meyal seçebiliyorlardı. Küvetin önüne bir çift plastik çöp bidonu ve ağzına kadar dolu bir çöp torbası bırakılmıştı. Usulca içeri girdiler.

Fredrik Beier kendisini karşılayan manzaraya hazırlıksız yakalandı. Zaten kimse öyle bir şeye hazırlanamazdı.

Küvetteki beden, Fredrik’in şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Bir ceset olduğuna kuşku yoktu. Bir insan cesedi. Fakat erkek mi yoksa kadın mı, zenci mi yoksa beyaz mı, bir cinayet mi yoksa bir intihar mı... işte orası muammaydı. Küvet insan ebatlarında organik bir şey, asitle eritilmiş jelatinimsi bir kütle içeriyordu. Küvetin dibini kaplayan kırmızı renkli kıvamlı sıvıya daha yoğun ve etli lifler, beyaz kemik kalıntıları ve gri topraklar karışmıştı.

“Yüce Tanrım,” dedi Kafa, eliyle ağzını kapatarak.

Ansızın üzerlerine çullandı. O tatlı, metalik koku. Tavan arasına ilk girdiklerinde hafif bir aromadan ibaretti. Buradaysa her yerdeydi. Fredrik’in burnunu ve boğazını petrol gibi doldurdu. Adeta boğuluyordu. Hızla arkasına dönüp elleri ve ayakları üstüne çöktü. Karnı pis kokuyu kontrolsüz ve acı verici kasılmalarla ciğerlerinden attı. Fredrik yediklerini midesinde tutmak için ken-

dini zorladı. Öğürme refleksi vücudundaki tüm ter bezlerinden fışkırıyordu. Cildi buz gibi olmuştu ve nefes almakta zorlanıyordu. Gözlerini yumdu, eliyle burnunu kapattı ve solumasını kontrol altına aldı. Sonra arkasına dönüp küvete bir kez daha baktı.

“Tanrım, gerçekten de korkunç,” dedi nefes nefese. “Sen iyi misin?”

Bakıştılar.

“Kim bu?” diye sordu Kafa. Ceketinin kumaşı arkasından nefes alıp veriyordu. Bir zamanlar baş olması gereken şeyin üstüne eğildi. Gözler gitmiş, geriye sadece iki yanık delik kalmıştı. Alt çene kopup düşmüştü ve üst çenedeki dişler sarı sarı sırtıyordu.

Fredrik başını iki yana salladı ve çöp bidonunun içine göz gezdirdi. Bidon açık gri bir toz içermekteydi. Parmağını yalayan Fredrik tam onu toza batıracakken son saniyede fikrini değiştirdi. Öyle yapmaktansa öksürüp bidonun içine tükürdü. Bidondan yakıcı, buruk bir koku yükseldi. “Kireç,” dedi. “Sönmemiş kireç.”

“Kireç mi?”

“Organik maddeyi çözer. Bu adam parça parça Oslo Halici’ne karışıyor. Üstelik bunu hızla yapıyor. Onu bulmasaydık birkaç güne kalmadan balık yemi olur çıkardı.”

Fredrik tam kimyasalların bulunduğu kapları inceleyecekti ki Kafa onu kolundan sertçe tuttu ve yeniden küvete sürükledi.

“Bak,” dedi.

Fredrik baktı. Kadının parmağı bir zamanlar cesedin güçlü kuvvetli elleri olması gereken şeyleri gösteriyordu. Eller neredeyse tamamen çözülmüş kadavranın iki yanında duruyordu. Sağ taraftaki sıkılarak yumruk yapılmıştı. Fakat soldaki...

Elin sakat olduğunu açıkça görebiliyorlardı. Parmaklardan dördü noksandı. Geriye sadece yanık bir başparmak kalmıştı.

“Ha siktir.”

Fredrik sol elinin dört parmağı eksik tek bir kişi tanıyordu. Emir. Dönüp Kafa’ya baktı. Tam konuşacağı sırada sözcüklerin bir sünger gibi ağzının içinde şişmesine yol açan bir şey gördü. Yaklaşık bir santimetre çaplı kırmızı bir nokta, genç kadının şakağına yakın siyah buklelerin biraz üzerinde Yazdönümü Arife-si’ndeki bir ateşböceği misali dans ediyordu.

“Yat!”

Fredrik kadını öyle sert itti ki kendisi de sırtüstü düştü. Bir silah patlamasından ziyade metalik bir çınlama işitti. Mermi küçük çaplı bir kurşunun tiz vızıltısıyla aralarından hızla geçip küvete isabet etti.

Kafa ona şaşkın şaşkın bakarken Fredrik tekrar ayağa kalkmaya davrandı.

“Kaç!” diye haykırdı.

Ve Kafa kaçtı. Eğilerek kilimlerin arasında depar attı. Fredrik onu takip etti. Genç kadın dalgalanan duvarları sağa sola iterek kâh eğildi kâh aralarına daldı. Kapağa ulaşmak için büyük odadan geçmeleri lazımdı. Dışarı çıkabilirlerse güvende olurlardı. Kafa son halının altından eğilerek geçip Fredrik’in görüş alanından çıktı. O halı diğerlerinden daha büyük, kalın ve uzundu. Fredrik sakat dizi sebebiyle onu aşmak için duvara kadar koşması gerektiğini biliyordu. Kadının kısa, hızlı bacakları kaçmaya çok daha elverişliydi. Bu nedenle halının kenarını kaldırdığında ve genç ajanı orada, yalnızca birkaç adım önünde beklerken gördüğünde şaşırmadan edemedi. Kafa yana doğru bir adım attı. Bir tane daha. Yalpaladı. Elini kapı çerçevesine uzattıysa da tutunamadı, avucunu yere bastırdı ve yavaşça dönmeye başladı. Fredrik’in gözleri her nedense kadının ayak bileğine çevrildi. İçinde bulunduğu ayakka-bı yerde sabitken ağır ağır dönmekte olan çıplak, ince bileğe.

Fredrik sıcak kan serpintisini ancak meslektaşını sırtüstü devirdikten sonra fark etti. Kadının üstüne kapandı. Onu ceketinin yakasından kavradı. Vücudu adeta ağırlıksızdı. İri, kahverengi gözleri çaresiz bir dehşet ânı boyunca onunkilere odaklandı. Başındaki kurşun yarasından kanlar akıyordu. Fredrik hem onu hem de kendisini yavaşça açıklıktan geçirdi. Sonra arkasına döndü.

Geldikleri tarafta siyahlara bürünmüş bir gölge vardı. Kel, oval bir kafaya sahip uzun boylu ve kaslı beden Fredrik’ten daha iri ve çok daha kuvvetliydi. Aralarındaki zeminde kırmızı lazer noktaları dans etti. Fredrik bir an için adamın bir dalış maskesi taktığını zannetti ama sonra onun ne olduğunu anladı. Gece görüş gözlüğü. Adam birkaç adım daha atıp kilimlerin arasından çıktığında onları gündüz vaktiymiş gibi apaçık görecekti. “Ateş etme!” diye haykırdı Fredrik. “Polis!”

Dum. Dum, dum. Dum. Mermiler ara duvardan parçalar kopardı. Fredrik kollarında Kafa'yla mobilyaların, kanepelerinin ve masaların arasında zikzak çizerek koşturdu. Kadının nefesini duymaktan çok göğsünde hissediyordu. Kesik kesik. Gurultulu. Fazla zamanı yoktu. Bakışları bir masanın üstüne devrilmiş bir kanepeyi buldu. Kanepenin altında Kafa'ya yetecek kadar yer vardı. Fredrik onu daha fazla taşıyamazdı. Öyle bir şey her ikisi için de kesin ölüm demekti. O da kanepeyi yana itip kadını yere bıraktı. İç cebinden cep telefonunu çıkardı ve acil yardım hattının düğmesinin numarasını çevirdi. "Ben Başkomiser Fredrik Beier. Ateş altındayız. Meslektaşım yaralandı," diye ahizeye yüksek sesle fısıldadı. Adresi iki defa tekrarladı ve telefonu Kafa'nın ellerinde bıraktı. Sonra kanepeyi kadının üstüne çekip oradan sessizce ayrıldı. Bir şifonyerin arkasında saklanacak yer buldu. Kulak kabarttı. Siyah giyen adam onu duymuş olmalıydı. Avcı daha ne kadar inat edecekti? Yardımın gelmesi biraz zaman alırdı. Fredrik oradan çıkmalıydı. Çıkmazsa öldürülürdü. Kafa da. Tabii halen yaşıyorsa.

Diğer odadan hırıltılar duydu. Lastik tabanların zeminden kalkarken çıkardığı gıcırtilar kapı aralığına yaklaştı. Fredrik tavan arası kapağından vazgeçmeye karar verdi. Daha yolu yarılama delik deşik edilirdi. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Merdiven boşluğuna açılan kapı. Hani merdivenin etrafına yığılmış mobilyalara inen. Kapı odanın öteki ucunda bir yerde olmalıydı.

Fredrik şifonyeri bir gümbürtüyle tepetaklak etti. Sonra koşmaya başladı. Karanlıkta çıt çıkarmadan hızlı koşmak imkânsızdı. Önce bir masa, ardından birkaç sandalye devirdi. Raflar o geçerken birbiri ardına yere düştü.

Fakat silah sesi yoktu. Arkasından gelen bir gürültü de. Fredrik koştu, sonra durdu, sonra tekrar depar attı. Fakat çabaları işe yaradı. Karşı duvara yüksek bir kitaplık yashıydı. Oraya erişmek için bazı mobilyaların ve duvarın arasından sıkışarak geçmesi gerekliydi. Fakat başaracaktı. Aralık çok dar sayılmazdı. Adım adım ilerledi. Yan döndü. Ve istediği yere ulaştı. Kapı çerçevesini hissedebiliyordu. Kapıyı yoklayarak kapı kolunu aradı...

Sonra anladı. Avcının şimdiye kadar tek bir atış bile yapmamasının, peşinden koşmamasının sebebini. Alçak, sabırlı solukları

artık duyabiliyordu. Kapı kolu yoktu. Olan tek şey bir delik ve kapı çerçevesinin her iki tarafına çivilenmiş kalın birer kalastı. Tavan arasına girdikleri andan itibaren hiç şansları kalmamıştı. Ve saldırgan bunun farkındaydı. Çıkış yolu yoktu. Fredrik'in köşeye sıkışması sadece an meselesiydi. Mide bulantısı tekrar baş gösterdi. Nefes alamaz oldu. Bir şey aradı. Kapıdaki delikte sağlayacak bir şey. Fakat hiçbir şey bulamadı. Eline sadece soğuk metal ve ölü tahta geldi. Ve de... plastik. Kapı çerçevesi boyunca uzanan bir kablo. Bir düğme. Bir ışık düğmesi.

Kitaplığın diğer tarafındaki döşeme tahtaları gıcırdadı. Fredrik kendisini öldürmek üzere olan adamın beklediğini anladı. Adam onunla dalga geçiyordu. Kurbanının paniğe kapıldığını bilerek zevk alıyordu. Fredrik ya şimdi harekete geçecekti ya da asla.

Dirseğini düğmeye vurdu. Bir ışık titreşti. Sonra tekrar. Titreşim hızlandı. Oda tavandaki iyonlu gazla dolu floresan lambalarından gelen parlak beyaz ışıkla doldu. Fredrik duvardan destek alarak kitaplığa yüklendi. Onu elinden geldiği kadar sertçe itti. Kitaplık devrilerek yere düştü. Ve Fredrik hasmını karşısında buldu.

Adamın boyu iki metreden fazla olmalıydı. İnce yapılıydı. Dar, siyah tulumu gövdesindeki kasları ortaya çıkarıyordu. Bacakları açık vaziyette öne eğik dururken alelacele arkasına döndü. Sağ elinde yarı otomatik bir tabanca tutuyordu. Sol eliye gece görüş gözlüğünü yukarı kaldırmakla meşguldü. Kafasında bir şimşek çakan Fredrik floresanları yakmanın gözlükte yeşil-beyaz bir ışık patlamasına yol açacağını ve teknoloji hatayı düzeltene kadar bunun süreceğini anladı. Saldırganı birkaç saniyeliğine kör olacaktı. Fredrik ileri atılıp devin kafasına yapabildiği kadar sert bir darbe indirdi. Adamın çenesine de bir yumruk patlattı ve iri yarı beden dengesini sağlamak için bir adım geri çekildi. Fredrik omzunu adamın göğsüne dayadı ve tabancayı tutan ele uzandı. Eli kavradığında bir balığa dokunmuş gibi oldu. Hasminin cildi soğuk ve pürüzsüzdü. Birlikte tavan arasında paldır küldür savruldular. Sandalyeler ve mobilyalar etrafa saçıldı. Fredrik sert bir şeye çarpacaklarını umuyordu. Siyahlı adamın dengesini bozacak ve onu yere devirecek bir şeye. Bir patırtı duydu. Gece görüş gözlüğü yere düşmüştü. Adamın ağzından çıkan soğuk, statik tıslama öyle

ilginçti ki Fredrik bakmadan edemedi. Rakibiyle göz göze geldi. O gece ikinci defa gözlerine inanmakta zorlandı.

Adamın başı dar, uzun ve kıldan tümüyle yoksundu. Kaşlar ve kirpikler bile alınmıştı. Solgun ten Fredrik'e donmuş balmumunu hatırlattı. Çarpılmış bir insan suratının içindeki buz grisi iki göz ona kötü kötü baktı. Adamın her iki kulağı da noksandı. Burunun olması gereken yerde homurtular çıkaran siyah, çarpık bir delik vardı ve Fredrik oradan adamın burun boşluğunu görebiliyordu. Onun altındaysa üst dudaktan yoksun bir ağız mevcuttu. Burun gibi dudak da bir ara kesilip atılmışa benziyordu ve pembe renkli kalın bir yara izi dişetine karışıyordu. Adamın açık ağzının derinliklerinde yeni doğmuş bir fareyi andıran kırmızı-beyaz bir kök –bir dilin kalıntısı– ona doğru nefretle titriyordu.

Sonunda tahtadan yapılmış kırılğan ara duvara çarptılar. Çarpma şiddetli değilse bile devin nefesini kesmeye yetti. Fredrik etrafına bakındı. Orada, aşağı yukarı omuz hizasında bir vida başı duvardan çıkıntı yapmıştı. Fredrik tabancayı tutan eli tüm gücüyle oraya çarptı ve vida adamın elinin tersini deldi. Saldırganın gırtlğından derin bir homurtu yükseldi. Tabanca yere düştü. Fredrik dizini adamın kasığına gömdü. Temas sağladığında ucube guruldadı. Fredrik aynı şeyi tekrarladı. Dizini tüm gücüyle adamın cinsel organına vurdu. Tam dizini üçüncü defa kullanacakken eklem bükülmeyi reddetti. Uyluğunu kavrayan el öylesine büyüktü ki parmaklar onu neredeyse çepeçevre saracaktı. Fredrik sertçe geriye itildi. En ufak bir şansı yoktu. Yaratığın beline uzandı, kemerini tuttu ve adamın altında kalacak şekilde yere devrildi. Siyahlı adam elini onun boğazına kapattı ve Fredrik'in başını tahta zemine itti. Kuvveti her türlü direnişe baskın geldi. Fredrik'i bir çocuğun bez bebeğini sarsması gibi sarstı. Fredrik'in gözlüğü uçup gitti. Hareketsiz kalma. Kemere asıl. Ceplere uzan. Sıkı tut. Polis eğitimi devreye girdi. Bir şey gevşedi.

Dünya küçülmeye başladı. Nemrut surat onunkine yaklaştı. Boynunun etrafındaki eller soğuktu.

Karanlık arttıkça arttı. Işık azaldıkça azaldı.

38. BÖLÜM

Yakalandığı dip akıntısı onu gitgide daha derinlere çekiyordu.

Sonra ansızın birbirlerinden ayrıldılar. Batmakta olan tekne, diğer tarafı gösteren yön tabelası ve o. Yaşam ile ölüm arasında ağırlıksızca sürüklendi. Bacaklarını çırttı. Yukarı doğru. Tekrar çırttı. Ve tekrar. Sonunda yüzü mosmor ve havaya hasret bir halde yüzeye fırladı. Ciğerlerini, kanını, kalbini ve bedenindeki her hücreyi bir kez daha havayla doldurabildi.

Bilincine kavuştu. Elleri birbirine bantlanmıştı. Başının arkasından ensesine sıcak bir şey –muhtemelen kan– akıyordu. Ayak altında ezilen camların sesini duydu. Yutkundu. Boğazından yükselen acı onu bir kere daha derinlere çekmekle tehdit etti.

Siyahlar içindeki suretin sırtı ona dönüktü. Ayakları arasında bir çanta, elindeyse transparan bir sprey tenekesi vardı. Teneke leş gibi alkol ve amonyum kokuyordu. Adam duvardaki vidayı büyük bir dikkatle temizledi. Sonra kemerinden çıkardığı kalem ebatlarındaki bir el feneriyle duvarı ve zemini taradı. Işık huzmesini ona doğru yerde gezdirdi. Kızılötesi ışık. Delilleri yok ediyordu.

Fredrik'in dikkatini bir şey daha çekti. Sirenler. Yüksek komando sesleri. Çarpan otomobil kapıları. Adam onun üzerine eğildi. Dişleri sıkılı, gözleri kısıktı. Yoksa canavar ellerini yeniden boğazına sarıp işini bitirecek miydi?

Dev suret rozetinin takılı olduğu zinciri tutup sertçe asıldı.

İKİNCİ KISIM

39. BÖLÜM

Mart, aynı yılın ilk vakitleri

“Pio. Benim canım, birtanem Piom.”

Carl Josefsen öne eğildi ve Pio’yu bir kere daha dudaklarından öptü. Erkek arkadaşının her zamanki gibi kaygıyla kasılmasını dikkate almadı. Bu gece önemi yoktu. Bu gece kutlama yapıyorlardı. Pio’nun sigara içmesini bile hoş görmeye hazırdı. Carl gözlerini yumup duvara yaslandı ve temiz kış havasının tadını çıkardı. Onları tekrar açtığında görüp gördüğü en güzel manzarayla karşılaştı. İri kar taneleri sokak lambalarının sarı ışığı altında aheste aheste dans ediyor, birbirinin üstüne yağarak kenti beyaza boyuyordu. Pio’nun da üstüne yağıyorlardı. Siyah lülelerine, omuzlarına, ceketinin kapüşonunun içine düşüp Basklı adamın tıraşlı yüzünde çabucak eriyorlar ve o yüzü daha parlak, daha güzel bırakıyorlardı.

“Bu gece senin gecen, Pio. Bizim gecemiz. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

El ele tutuşarak partiden arkadaşlarının oturdukları lokantanın arka kısmındaki bölmeye yollandılar. Alkol etkisini göstermeye başladığında da eve döneceklerine yönelik anlaşmalarını rafa kaldırdılar. Hayır, orada kalıp kutlamayı sürdürdüler; ta ki ışıklar yanana ve barmen kesin fakat dostane bir sesle, “Tamam, çocuklar. Bu gecelik bu kadar. En azından burada,” diyene dek.

Sanki bu kış gecesi şansları hiç tükenmeyecekmişçesine lokantanın hemen önünde bir taksi bekliyordu.

“Skien kent merkezi,” diye arka koltuktan neşeyle konuştu Carl.

Sürücü arkaya döndü. Sarı saçları dağınık, gözleri parlak ve ıslıl ıslıldı. “Siz Pio değil misiniz? Høyre’den Pio Otamendi?”

İkisi de adama aldırış etmedi. Yerel siyasette geçen altı yılın ardından her sima bir rakibe, bir muhalife veya partinin diğer bir üyesine aitti.

“Erkek arkadaşım daha bugün Høyre’nin Porsgrunn şubesinin başına getirildi,” diye duyurdu kafası kıyak Carl.

“Biliyorum,” karşılığını verdi adam.

Pio’nun yine yüzü kızardı. Ellerini arka koltuğu örten yün battaniyeye gömdü.

“Pio... Kimsenin umurunda değil,” diye fısıldadı Carl, kollarını ona dolayarak.

Taksi henüz kent sınırını geçmeden erkek arkadaşı uyuyakalmıştı bile. Bir kırmızı ışıktaki durduklarında sürücü tekrar arkaya döndü.

“Tanrı’nın umurunda,” diye homurdandı.

“Pardon?”

Carl uyluğuna batan iğneyi hayal meyal algıladı. Sonra o da uykuya daldı.

40. BÖLÜM

“Çok üzgünüm, Jaco. Sana zahmet Sophia’ya sevgilerimi ilet.”

Cep telefonu eline ağır geliyordu. Sesi boş apartman dairesinde kederle yankılandı. Alice mesajını onlara aktarmaya yanaşmamıştı. Fredrik’in çocuklarla bizzat konuşması gerekmişti.

“Gerçekten çok üzgünüm. Ama gelemesiniz. Tatilimizi ertelememiz gerekiyor. Babanın çalışması lazım.”

Fredrik nihayet karşı taraftaki sessizliğin bozulmayacağını anladı. Gözlerini ovuşturdu ve telefonu kapattı.

Fredrik’in çocukluğunu geçirdiği Frogner’daki dairenin duvarlarına asılı resimler indirilmişti. Kitapları kutulara yerleştirdi.

mişti ve mobilyalar oradan götürülmüştü. Geriye bir tek anılar kalmıştı. Kokular; tarçınlı elmalı pasta, kanayan bir burun ve yeni döşenmiş asfalt.

Annesi Gunhild Fredesen tek başına Atlantik'i geçtiğinde on dokuz yaşındaydı. İki yıl sonra Grygla, Minnesota'daki Aziz Petrie Lüteriyan Kilisesi'nde aşık olduğu adamla evlenmişti. Kenneth Beier soyu Norveç'e uzanan bir Amerikalı'ydı ve Gunhild onunla BM'nin Norveç delegesinde sekreterlik yaparken tanışmıştı. Minik Fredrik çiftin anayurtlarında tatil yaptığı bir yaz mevsiminde doğmuştu ve küçük aile iki yıl sonra Norveç'e taşınmıştı. Sonradan bu taşınma temelli hale gelmişti. Aileye başka bir ilave gerçekleşmemişti. Kenneth Beier, Amerikan büyükelçiliğinde diplomatlık yaparken Gunhild evde kalıp oğullarını büyüttü.

Fredrik'in daha sonra bir stajyer olduğunu öğreneceği uzun bacaklı avukat öylesine dar bir tayyör giyiyordu ki dışarıdaki kaldırıma yanan ruj kırmızısı Audi'nin anahtarı bile ceplerine sığmazdı.

Fredrik e-postasında bir başkomiser olduğunu açıklamıştı. Kadının yüz ifadesine bakarak başı sargılı, sesi kısık hırpani bir adamdan fazlasını beklediğini görebiliyordu.

İçecek olarak ikram edebileceği tek şey altılı bir Carlsberg paketinden çıkardığı bir teneke biraydı. Stajyer avukat teklifi reddetti.

"Elbette ki mirastan hakkınıza düşen yasal payı alacaksınız. Anneniz buna ek olarak dairedaki maddi veya manevi değer taşıdığını düşündüğünüz tüm kişisel eşyalarını, sanat eserlerini, mutfak gereçlerini ve mobilyaları da size bırakmış. Mevduat hesapları ve dairenin satışından elde edilecek kâr da dahil diğer her şey Kent Misyonu Kilisesi'ne bağışlanacak."

"Peki ne kadar bir paradan bahsediyoruz?"

Kadın deri çantasından bir belge ve dolmakalem çıkardı.

"Hımmm. Çok fazla değil. Banka hesaplarında üç milyon kron. Artı dairenin satışından ne kadar elde edersek. Buranın iyice bir elden geçirilmesi lazım," deyip lekeli duvarları alıcı gözle süzdü.

Fredrik ter lekeleriyle bezeli yıkanmamış bir gömlek ve yırtık bir kot pantolonla orada öyle kös kös dururken kadının onu da

aynı gözle tarttığını düşündü. Kendisinin de iyice bir elden geçirilmesi lazımdı.

“On bir, on iki milyon civarı,” diye gelişigüzel tahmin yürüttü kadın.

“Vay be,” diye mırıldandı Fredrik.

“Ne?”

Fredrik elinden geldiği kadar geniş bir tebessüm etti. “Herhalde siz de pastadan bir dilim alacaksınız, değil mi?”

Stajyer avukat karşılık vermeyip gülümsemekle yetindi.

“Bu sizin için,” dedi daha sonra, ona kahverengi bir zarf uzatarak. “*Oğlum Fredrik Beier’e.*” Annesi mektubunu yolun sonuna yaklaşırken yazmış olmalıydı. El yazısı kargacık burgacıktı. İnce zarfa avukatın logosu basılıydı. Fredrik zarfı açtı. İçindeki fotoğrafı hemen tanıdı. Uzun yıllar salondaki kanepenin üzerinde asılı durduktan sonra annesi onu huzurevine götürmüştü. Fredrik fotoğrafta iki, en fazla üç yaşındaydı ve 1960’ların bir Anayasa Günü’nde* Drammensveien Caddesi’nde bir yerde duruyordu. İki yanında ebeveynleri vardı. Babası uzun ince vücudunu ileride beraber gömüleceği takım elbiseye sokmuş, ağzının kenarına da bir pipo sıkıştırmıştı. Fredrik o piponun kokusunu hâlâ anımsıyordu. Annesi açık renkli ince bir tayyör ceket ve iri, yuvarlak düğmelere sahip bir etek giyyordu. Fredrik bir elinde Norveç, diğersindeyse Amerikan bayrağı tutuyordu. Ebeveynleri gülümserken o içinde bulunduğu durumdan ürkmüşe benziyordu. Fotoğrafı kimin çektiğine dair Fredrik’in hiçbir fikri yoktu. O günlerde ailesiyle beraber çektiği tek resim buydu.

“Ne kadar hoş,” dedi stajyer avukat gönülsüzce.

“Teşekkürler,” karşılığını verdi Fredrik.

Zarftan ayrıca annesinin vasiyeti, bir banka senedi ve bir hesap özeti çıktı.

“Burada bir mevduat kalemi var,” dedi Fredrik, hesap özeti göstererek. “Ayda on bin kron. Çalıştığınız avukatlık firmasından. Bu para nereden geldi?”

Kadın soruyu yanıtlamadan önce bileğindeki altın saate göz attı.

“Bir bağışçı her ay annenizin ev giderlerine katkıda bulun-

* Her yıl 17 mayısta kutlanan Norveç resmi bayramı. —çn

yordu. Biz de o ödemeyi annenize aktarıyorduk.”

“Bağışçı mı? Kimmiş o?”

“Bu gizli bir bilgi. Anneniz bizden böyle yapmamızı istedi. Bayan vasiyetçilerin belli başlı gelir kaynaklarını mirasçılardan saklamaları alışılmamış bir uygulama değildir.”

Fredrik kaşlarını çattı. Bağışçı. Bayan vasiyetçi. Bu kadın neler zırvalıyordu?

“Yani bunu böyle yapmakta bir anormallik yok, öyle mi?”

“Her şey yasalara uyduğu sürece karar annenize ait.”

Fredrik alaycı bir homurtu çıkardı. “Diğer bir deyişle anneme para veren kişiyi biliyorsunuz ama bana söylemeyeceksiniz.”

Kırmızı tırnaklar perçemlerde kayboldu.

“Eh, *ben* bilmiyorum. Ama şirket biliyor. Ve ortada kasıtlı bir durum yok. Bu bir vekaletname meselesi. Ayrıca zarfta bir şey daha var.”

Fredrik zarftan işaretli bir anahtar çıkardı.

“Bu kiralık bir banka kasası için mi?”

Kadın cevaben ilgisiz bir tebessüm etti.

“Hangi kasaya ait olduğunu biliyor musunuz?”

“Maalesef hayır. Anneniz bunu bizzat keşfetmenin hoşunuza gideceğini düşündü.”

Bu sahiden de annesinin ağzından çıkacak bir lafa benziyordu. Fredrik onu özlemiyordu.

41. BÖLÜM

Genç kadının kafa derisi şakaktan kulağın üstüne kadar çıplaktı. Cerrahın neşteri Kafa İqbal’in kafatasında ustaca gezdirmesinin üstünden kabaca bir hafta geçtiğinin tek kanıtı, orada çıkmaya başlayan kısıcak siyah saçlardı. İçleri kanla dolu iki deri kıvrımı sekiz dikişle birbirine tutturulmuştu. Kafa elinin tersiyle bir damla yaşı sildi ve yüzük parmağını gözyaşı kanalına –gözün köşesindeki küçük küçük kırmızı keseye– bastırdı.

“Düzelecek mi bari?”

Andreas kadının kanlı gözünü işaret etti.

Kafa temkinli bir ifadeyle gülümsedi. “Doktor öyle düşünüyor. Bir kan damarı patlamış, hepsi bu.” İç geçirdi. “Çok şanslıydım,” diyerek bakışlarını Andreas’tan Fredrik’e çevirdi.

Şans. Katıksız, Tanrı vergisi şans. Başka hiçbir şey değil. Mer-mi genç kadını ıskalamıştı. Kafatasının bir-iki milimetre yanından geçmişti. Havada yarattığı kuvvet Kafa’nın sol şakağından kulağının üzerine kadarki deriyi yırtmıştı. Uğradığı şok, fışkıran kanlar ve acı onu bayıltmaya yetmişti.

“Aslında şanstın fazlasıydı. Öyle minnettarım ki...”

Kafa elini Fredrik’inkinin üstüne koydu. O elin yarattığı hafif baskı Fredrik’i adeta yaktı ve ona elini geri çekme ihtiyacı hissettirdi. Gurur duyduğu yoktu. Daha en başından o tavan arasına adım atmamaları gerekirdi. Silahları olmadan. Destek beklemeden. Sebastian Koss yaşananları affedilmez olarak nitelemişti. Işın en kötü tarafı, Synne’in aynı fikirde olması değildi. Işın en kötü tarafı, Fredrik’in de aynı fikirde olmasıydı. İkisi birden orada can verebilirdi.

Fredrik başını kaldırdı ve Kafa’ya değil de dalgalı saçlarının biraz yukarısında eğri bir açıda birleşen duvar kâğıtlarına baktı. Genç kadının Sagene semtindeki üç odalı dairesinin mutfağında daydılar. Kafa bol bir pijama altının ve uzun, beyaz bir tişörtün içinde otururken onunla bakışmak Fredrik’e fazla mahrem geliyordu. Kafa’nın tavan arasında kan kaybettiği, yaşamı için endişe ederek ve bakışlarıyla yalvararak yattığı yerden gözünü ona diktiği saniyelerden çok daha mahrem. Fredrik o sırada yapması gerekenleri biliyordu. Şimdiyse ne diyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Andreas öksürdü.

“Peki öyleyse. Ateşten gömleği giymek diye buna derler. Ekibe hoş geldin,” deyip elini uzattı.

Kafa o eli sıktı. “Teşekkürler. Size minnettarım, Andreas.”

Andreas gülümseyerek çenesini ileri çıkardı. “En büyük teşekkürü Fredrik hak ediyor. Seni kurtarmakla kalmadı. Soruşturmayı da kurtardı.”

Fredrik sandalyesini geriye itti ve utancını saklamak amacıyla öksürdü. Burun köprüsünü ovuşturdu. Yeni gözlüğü geçen seferkiyle tıpatıp aynı olmasına rağmen kaşıntı yapıyordu.

“O hasta ruhlu piç kurusu izini gizlemek için yapmadığını bırakmamış. Komşular oradan bir aydır tıkırtılar geldiğini söylüyorlar. Apartmana fare girdi zannetmişler. Yine hiçbir şey bulamadık. Hiçbir şey! Tek bir saç teli veya ayak izi çıkmadı. Hatta bir giysi ipliği bile,” dedi Andreas, başını iki yana sallayarak. “Akıl alır gibi değil. Fredrik olmasaydı elimiz boş kalırdı.”

Genç kadına Fredrik’in saldırganın kemerinden yırttığı küçük deri çantadan bahsetti. Ve de içeriğinden: bir flaş bellek.

Andreas evrak çantasını açtı, içinde kurumuş çiçekler bulunan bir vazoyu kenara itti ve mutfak masasının üstünde dört fotoğraf dizdi. “Bellekten bunlar çıktı.”

Kafa en net fotoğrafın üzerine eğildi. Fotoğraftaki şey bir kimlik kartına benziyordu. Kart bir erkeğe aitti. İskandinav görünümlü. Yatırılmış sarı saçlar. Dar ve uzun bir yüz, sert bakışlı gözler, ince dudaklar. Otuz yaş civarı. Sonraki iki resim bir büfenin güvenlik kamerasından alınmış bulanık görüntülerdi. İlki kapının üstünden çekilmişti ve dükkâna giren birini gösteriyordu. Vücut ince yapılı olup ne uzun ne de dikkat çekecek kadar kısa boyluydu. İkinci fotoğraf olmasa teşhis edilemezdi. Orada saçları karmakarışık ve daha uzundu. Kimlikteki resminden en az on yıl daha büyüktü. Yine de aynı adamdı. Dördüncü fotoğraf bir kayak gezisinde çekilmişti. Aynı adam beyaz dağ zirveleri önünde bu sefer tam boy çıkmıştı. Kayak sopalarına yaslanmış gülümsüyordu. Teni solgun, gözleri yine çakmak çakmaktı.

“İlk ve son fotoğrafların altında yatan öyküyü bilmiyoruz. Ama diğer ikisi...”

Andreas gömleğinin üst düğmesiyle oynadı. “Fotoğrafa basılı tarihten de görebileceğin gibi geçtiğimiz son baharda Ullevålsveien’deki bir büfenin güvenlik kamerası tarafından çekilmişler. Büfe sahibi kamera kayıtlarını hiç kimseye vermediğinden eminmiş.”

“Öyleyse resimler saldırganın flaş belleğine nasıl girmiş?” diye sordu Kafa.

Andreas ellerini havaya kaldırıp Fredrik'e baktı. "Üstümü ara."

"Tavan arasındaki adam bu resimleri üstünde taşıyordu. Onun gözünde önemli olmalıydılar. Bence bu adam..." Fredrik parmağını kimlik kartına doğrulttu, "...Solro saldırısının asıl hedefiydi."

Parmağını fotoğrafa dayadı.

"Bu şahıs Solro Kilisesi'nin bilinen mensuplarından hiçbiri-ne benzemiyor. Veya kurbanlardan. Yahut kayıp kişilerden. Haklı mıyım?"

Fredrik o sabah ilk defa Kafa'yla bakiştı.

"Ama şu gözlere bir bak. Kilisenin üçüncü papazı hakkında tek bir şey biliyoruz. Gözleri hemen fark edilirmiş."

"Bu Per Olsen."

"Papaz Per Olsen," diye ilan etti Fredrik.

Kafa'nın bakışları Andreas'ta oyalandı. "Resimler şifreli değil miymiş?"

"Flaş bellek şifre korumalıymış. Ama resimleri içeren dosya değilmiş. Bir dosya daha var ama o da korumalı. Hâlâ onu açmaya çalışıyoruz."

"Tamam. Peki şifre neymiş?"

"Tanrı'nın Eli."

"Tanrı'nın Eli," diye tekrarladı Kafa. Sözcükleri ağzında tarttı. "Anlamı ne?"

Hiçbir fikirleri yoktu.

Fredrik cebinden bir kutu ağırlı kesici çıkardı, haplardan ikisini avucuna döktü ve onları kahveyle yuttu. Sonra ayağa kalkıp pencerenin önünde durdu. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Patoloğa göre Emir –Mohammed Khaled Omar– kafasına sıkılan tek bir kurşunla ölmüş. Onu küvette bulduğumuzda ölümünün üstünden henüz bir hafta bile geçmediğini düşünüyorlar. El ve ayak bileklerinin etrafında tespit ettikleri doku zedelenmesi de bağlandığını gösteriyor. Hem de sıkıca. Demek ki kaçırılmasının ardından epey bir süre canlı tutulmuş."

Fredrik duraksayıp dalgın gözlerle sokağa baktı.

"Neden?" diye sesli düşündü. "Hükümlü bir terörist neden kaçırılsın? Saldırgan büyük ihtimalle polis tarafından izlenen birini kaçırma riskine neden girsin?"

Bir şaşırtmaca. Cevap apaçık ortadaydı ve üçü de bunun farkındaydı. Başta polis ve medya olmak üzere herkes Solro katliamının Müslüman ve Hıristiyan bağnazlar arasındaki bir hesaplaşma olduğuna inandırılmıştı. Ve Fredrik'in ilk başta çekinceleri olmasına rağmen soruşturmayı o ipucu doğrultusunda sürdürmüşlerdi.

“Bence plan Per Olsen ölene kadar Emir'in esir tutulmasıydı. Emir en sonunda serbest kalmasına kalacaktı ama katil o zamana kadar ortadan kaybolmuş olacaktı. Emir, Solro saldırısı ters gittiği için öldürüldü.”

Fredrik arkasına döndü.

Kafa'nın kanlı gözünde bir yaş birikiyordu. Yerçekimi devreye girdi ve ağır, tuzlu damla Fredrik'in kadifemsi ve sıcak olduğunu tahmin ettiği yanaktan aşağı aktı. Genç kadının çenesine yaklaşıırken hızı azaldı, sonra tekrar hızlanarak boğazının oyuğuna yerleşti. Kafa arkasında ışıltılı bir iz bırakan damladan bihaberdi. Yürüttüğü muhakemenin bir sonraki safhasına kendini kaptırmıştı.

“Emir'in kaçırılması dışında İslami ipuçlarının geri kalanı da epey amatörceydi. Üstünde Kuran'dan bir alıntının yazılı olduğu o ipek eşarp ve polise yapılan tuhaf uyarılar. Saldırının arkasındaki kişiler gerçeğin eninde sonunda anlaşılacağını biliyor olmalıydılar,” diye belirtti.

Demek ki amaç Müslümanlar'ı karalamak değildi. İslam'a karşı bir nefret kampanyası yürütülmüyordu. Öyle bir strateji kulanılmasının tek sebebi, saldırganın İslami terörizm lafının bile kamuoyunda dev bir yankı bulacağını bilmesiydi. Asıl amaç katil kaçana dek polisin İslamcılar'a yoğunlaşmasını sağlamaktı.

Fredrik yavaşça kafa salladı. “Bu da fotoğraflardaki adamın canlı olduğu anlamına gelir. Per Olsen yaşıyor ve büyük bir tehlike içerisinde.”

Sözlerini sürdürmeden önce ağrıyan boğazına masaj yaptı. “Yaşamasaıydı saldırgan şimdiye kadar ortadan kaybolurdu. Oslo'nun merkezindeki bir tavan arasında saklanmazdı.”

Fredrik genzini temizleyip başını kaldırdı. Sesini yükseltti.

“Katilin işi bitmedi. Tekrar saldıracak. Synne'i uyarmalıyım.”

Bir süre dışarıdaki trafiğin sesini dinlediler. Andreas yanında getirdiği küçük bir çantayı eşeledi.

“Tanrı’nın Işığı pek bir maddi sıkıntı çekmiyormuş. Banka hesapları Plantenstedt adına kayıtlıymış. O yüzden Alfsen adı altında hiçbir şeye rastlamadık,” deyip masaya bir hesap özeti koydu. “Yetmiş iki milyon kron,” diye devam etti, her heceyi tek tek vurgulayarak. “Her yıl birkaç nakit çekim. Her seferinde yüz binlerce kron. Bazen daha bile fazla.”

Paranın çoğu yedi yıl önce hesaba yatırılmıştı. Tamı tamına altmış milyon kron. Polis Borbados’taki bir paravan şirkete kadar paranın izini sürmüştü. İz orada kayboluyordu.

Andreas başını kaldırdı. “Biri Tanrı’nın Işığı’na cömert bir el uzatıyor.”

“Bunun Björn Alfsen’in gizli mirası olmadığından emin miyiz?” diye sordu Fredrik.

Andreas omuz silkti. “Sanmam. Alfsen vakti zamanında bir sürü tuhaf işe bulaşmış ama bir kere bile olsun aday şirketler kullandığını veya parasını bir vergi korumasına yatırdığını iddia eden hiçbir bulgu yok.” Alnını ovuşturdu. “Hayır. Bence para başka bir yerden geliyor.”

Kafa onları kapıya kadar geçirdi. Fredrik’i sıcak bir dokunuşla durdurdu.

“PST’nin süregiden soruşturmada yer almama itirazı yok,” dedi çabucak. “İslamcı mevzusu boşa çıkmış gibi gözükse bile. Devam etmeyi çok isterim. Yani sizinle çalışmaya.”

Fredrik gülümsedi. “Elbette.”

“Sağ ol,” diyen genç kadın onu yakınına çekti ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Portakal çiçeği ve yeni kesilmiş çimen kokuyordu.

42. BÖLÜM

Sandviçlerin sadece hastalar için olduğunu belirten bir not haricinde yeşil renkli duvarlar çıplaktı. Fredrik oturmadan önce her ikisi için de kahve koydu. Odanın ortasındaki bir sandalyede genç bir kadın bekliyordu. İnce hastane önlüğünün içinde üşürmüş gibi bir hali vardı. Eski bir dergiye göz gezdiriyor ve çıplak ayak parmaklarını huzursuzca yere vuruyordu.

“Polis ölü adamın aranan İslamcı lider olduğunu doğruladı,” diye Synne Jørgensen’in omzu üzerinden okudu Fredrik.

“Onlara az da olsa bir şeyler vermek zorundaydık,” dedi Synne ve tablet bilgisayarını kapattı.

Fredrik diğerleriyle beraber vardığı sonucu –yeni bir saldırı beklemeleri gerektiğini– fısıldayarak onunla paylaştı. Synne bekleme odasından ayrıldı. Fredrik kapıdaki plastik camdan kısa boylu, gürbüz kadının cep telefonunu kulağına bastırarak kordorda tedirgince volta attığını gördü.

“Kafa nasıl?” diye sordu Synne, geri geldiğinde.

“İyi. Şok geçirmiş.”

“Sizinle çalışmaya devam eder mi dersin?”

Fredrik amirinin neden böyle bir şey sorduğunu merak etti.

“Tabii. Andreas ve ben bunu iple çekiyoruz. Kötü bir başlangıç yaptık ama şimdi...” Synne’in koluna dostane bir yumruk attı. “Hiçbir şey polis memurlarını kafaya sıkılan bir kurşun kadar yakınlaştıramaz.”

Synne aynı şeyi tekrar sormayacaktı. Lafı hiç uzatmazdı. Üstelik Fredrik doğruyu söylemişti. Artık bir üçlüydüler. Andreas’ın deyimiyle Külkedisi ve Çirkin Ablalar.

Yanağa konan o öpücük. Synne genç ajanı sorduğu zaman aklında neden o an canlanmıştı? Dokunuşuyla içindeki bir şey mi uyanmıştı? Fredrik bu konuda bir şeyler okumuştı. Travma psikiyatrisi. Travma geçirmiş kişilerin minnetlerini ifade etmelerinin

ne kadar önemli olduğu. Kafa onu öpmüştü. Bu iki meslektaş arasındaki bir minnet ifadesiydi. Kafa hayatını ona borçlu olduğunu düşünüyordu. Öyleyse konuyu burada kapat, dedi Fredrik kendine. *Kafa bir iş arkadaşı. O senden çok daha genç bir astın.* Ve konu orada kapandı.

Synne hafif bir öksürükle onu daldığı düşüncelerden çıkardı. Kasvetli yüz ifadesi Fredrik'in vicdan azabını yeniden tetikledi. Synne, Fredrik'in tavan arasındaki kararları yüzünden eleştirilere maruz kalmıştı. Sebastian Koss, Fredrik'in akli dengesinin bir kere daha mevzubahis edildiğinden emin olmuştu. Fakat Synne onun uğruna mücadele vermişti. Onu savunmuş ve görevini sürdürmesinde ısrar etmişti. Fredrik'in sonu kötü biten kararları kadına leke sürüyordu. Emniyet Müdürü, yapılan hataların çetelesini tutan biriydi.

“Özür dilerim. Tekrar,” dedi Fredrik.

Acaba koridordaki uzun süren telefon görüşmesinin açıklaması bu muydu? Koss ile Synne onun kararına sırf onun kararı olduğu için mi karşı çıkıyorlardı? Synne belli ki arayanın kim olduğunu veya ne görüşüklerini açıklamaya niyetli değildi. Fredrik de sormaktan çekindi.

“Unut gitsin.”

Synne çıplak bacaklı kadına kaçamak bir bakış attı. “Anladığım bir şey var,” diye fısıldadı. “O adam seni neden öldürmedi?”

Fredrik başını yavaşça iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Synne tabletini yeniden açtı. “İşte, pansiyondan alınan kayıtlar.”

Kayıt dört haftalıktı. İlk görüntüler içeri giren bir adamı tepeden gösteriyordu. Adamın giysileri siyahtı ve yüzünü bir beyzbol şapkasıyla saklamıştı. İçeriden çekilen görüntüler daha netti. Pansiyonun resepsiyonuna girerken yüzü görülebiliyordu. Synne görüntüyü dondurdu. Fredrik gözlüğünün üstünden gözlerini kıstı. “Hımm,” dedi. “Başının şekli benzer. Gözlerini net göremiyorum... Ama burnu ve üst dudağı...”

Tereddüt etti. “Yüzünde bir maske var. Çok gerçekçi gözüküyor.”

“Ama sence bu o mu?”

Oydu. Uzun, kaslı beden. Diri ve kontrollü hareketler. Fredrik

siyahlı adamı pansiyonun Wi-Fi kullanıcı adının ve şifresinin yazılı olduğu panoya yürürken gördüğünde ürperdi. Adam birkaç saniye kıpırdamadan bekledikten sonra resepsiyonu sakın adımlarla terk etti. Tıpkı Kafa'nın tahmin ettiği gibi.

“Bunu ödünç alabilir miyim?” Fredrik tableti tuttu. Synne şaşırmış gibi gözüktü ama soru sormasına fırsat kalmadan isimleri anons edildi ve bekleme odasından çıktılar.

Fenollü sabun, antiseptik ve fazla pişmiş sebze kokusu Fredrik'e geçip gitmiş günleri hatırlattı. Sessiz hastabakıcılar ellerinde içleri dolu lazımlıklarla muşamba kaplı zeminde yürüyorlardı. Koridorlarda kapılar gıcırdıyor, kısık sesli sohbetler ediliyordu. Onları almaya gelen hastabakıcı bir süre iki adım önlerinde yürüdükten sonra soluk mavi bir kapının önünde durdu. Kadının saçları örgülüydü ve göğsüne küçük bir saat iğnelenmişti.

“Doktor on dakika dedi,” diye belirtti.

Kare şeklindeki oda leş gibi sidik kokuyordu. Yatak boştu. Pencerenin önüne park etmiş tekerlekli sandalyede bir adam oturuyordu.

“Ivar? Ivar. Ziyaretçilerin var.”

Hastabakıcı elini adamınkinin üstüne koydu ve sandalyeyi döndürdü. Ivar'ın kafası köpükle ve gazlı bezle sarılı olup baş ile omuz arasına sıkıştırılmış bir yastığa dayalıydı. Ağzının kenarından bir havluya salya damlıyor, şeffaf bir tüpten boynundaki atardamara sıvı veriliyordu.

“Ivar? Adım Synne. Emniyet teşkilatında çalışıyorum.”

Synne adamın önüne çömeldi.

Ivar Tufte kıpırdamadı. Onları algıladığını belli eden tek şey koyu gözbebeklerinin hafifçe genişlemesiydi. Fredrik adamı son gördüğü zamanı düşündü. Solro'daki mahzende kafasına çelik bir kapı çarparken. O gün bile bu ânı yaşamaktan korkmuştu.

“Ivar? Dediklerimi anlıyor musun?”

Synne elini hastanın kucığına koydu. Onunkinin yanına. Adamın bir eli sargılar içerisinde ve hareketsizdi. Diğer elin parmaklarıysa sargının ipliklerini hafifçe çekiştirmekle meşguldü. Synne onu başparmağıyla nazikçe okşadı. Tekerlekli sandalyede oturan adamın soluması hızlandı. Muazzam bir çabayla elini kaldırıp kadınınkinin üstüne koydu. “Aaaaa...” diye guruldadı.

“Ivar, biz Solro’da neler olduğunu soruşturuyoruz. Anlıyorsan lütfen elimi sıkar mısın?”

Beklediler.

“Sıkabilecek misin?”

Synne meslektaşına doğru döndü. “Tepki yok.”

O ayağa kalktığı sırada arkalarındaki kapı açıldı. Nemli bir avuçla tokalaşan doktor kısa boylu bir adamdı. Geç kaldığı için özür diledi. Yatağı ayak ucunda durdular. Doktor hızlı hızlı ve alçak bir ses tonuyla konuştu.

“Hasta beyninden ağır yaralanmış. Teşhisi halen belirsizliğini koruyor.”

“Elinin nesi var?” diye sordu Fredrik.

“Onu ısıriyor.” Doktor ikiliye sabırsızlıkla baktı. “Tamam. Onu gördünüz, istediğiniz oldu. Daha başka sorularınız varsa gelin muayenehaneme geçelim.”

İki müfettiş aralarında bakıştı.

“Peki,” dedi Synne. Kapıya doğru döndüklerinde Fredrik araya girdi.

“Rica etsem... onunla iki dakika daha konuşabilir miyim? Yalnız başıma?”

Doktor Fredrik’i kısık gözlerle süzdü. “İki dakika.”

Fredrik yanında getirdiği dosyayı açtı ve içindeki fotoğrafı çıkardı. Fotoğraf tavan arasındaki flaş bellekte saklanan kimlik kartından alınmıştı. Fredrik onu önce Tuft’e’nin gözlerinin önünde tuttu. Sonra da kucığına bıraktı. Yaralı adam resmi gözleriyle takip etti. Yaralı elini üstüne koydu. Onu ilgiyle okşadı.

Fredrik bir saat sonra Ullevål Hastanesi’nin otoparkındaki arabada oturuyordu. İşaret ile baş parmaklarının arasına yapııştırılmış gazlı bezi sıktı. Anesteziye rağmen sıcak ve karıncalanmalı zonk-lama geçmemişti. Kulaklarının arasında kaynayan baş ağrısı da cabasıydı.

“Orada ne halt yiyordun?” diye homurdandı Synne.

“Polislik yapıyordum.”

“Doktor bizi şikayet etmekle tehdit ediyor. Neler oldu?”

Fredrik kadına suçlu bir bakış attı. “Biraz konuştuk.”

Synne ona dik dik baktı. “Eee?”

“İlk olarak, Ivan Tufte bu adamın Tanrı’nın Işığı’nın sevilen bir üyesi olduğunu doğruladı. Kayıp papazlardan biri olduğu kesin gibi.”

Fotoğrafı amirine verdi.

“Sonra da kendisini öldürmeye çalışan kişinin bu adam olduğunu doğruladı.”

Bu sefer de tableti uzattı.

“Tavan arasında bize saldıran adam. Ivar’a pansiyonda çekilmiş videoyu gösterdim. İşte o zaman çılglık atmaya ve sargısını ısırmaya başladı.”

43. BÖLÜM

Asetik asit şişmiş dişetlerini uyuşturuyor, buharlar duyularını keskinleştiriyordu.

Adam dili şişip hissizleşene kadar kumaş parçasını çiğnedi. Ardından kumaşı bronz renkli sıvıya bir kere daha batırdı ve tekrar emdi.

Norveç beklediği gibiydi. Mevsim yazdı ve ülke uykudaydı. Ormandaki küçük kulübe ıssız bir konumdaydı. Rahatsız edilmeden burada haftalarca kalabilirdi. İlk başta niyeti onu yalnızca bir depo olarak kullanmaktı ama durum değişmişti. Avcı, av haline gelmişti.

Duvarları siyah plastikle kapladı ve sıkıştırılmış toprak zemini muşambayla örttü. İçeride ne yatak, ne sandalye, ne masa vardı. Sadece siyah sırt çantası ve silahları barındıran evrak çantası. Yol kenarındaki bir trafodan elektrik aldı. Küçük dizüstü bilgisayar siyah sırt çantasının üstündeydi. Yanıp sönen ışık, cihazın uyku modunda olduğunu belirtiyordu. Solro’dan aldığı kamera görüntülerini yeniden seyretmişti. Hiç şüphe yoktu. Saldırı işareti verildiğinde hedef çiftlikteydi. Fakat yirmi beş dakika sonra değil.

Yataktaki papaz bilmediğine yemin etmişti. Fakat yaşamasına müsaade edilemezdi. Mahzendeki muhafız daha inatçı çıkarak onu şaşırtmıştı. İnsanoğlunun eziyete katlanma yeteneği kimi

zaman böyle yapardı. Aynaya baktığı nadir zamanlar ona bunu hatırlatırdı.

Bahçedeki o dört kişi huzurunu kaçıırıyordu. Suçluluk duyduğu yoktu. Mesele yalnızca niceliksel. Zayıf sayısının çokluğu gereğinden fazla gürültü çıkarıyordu. Elektrik şoku neredeyse bayılmasına sebep olmuştu. Neyse ki şok tabancasının dartları çelik yeleğine isabet etmiş, yelek elektrik yükünü hafifletmişti. İşin asıl ironik tarafı, istemdişi kas spazmları yüzünden şarjörü kendisine şok veren adama boşaltmış olmasıydı. Diğerleri dostlarının kalbura dönmesi karşısında durmuşlardı. Fakat o zamana kadar iş işten geçmişti.

Oluklu demir çatı akşam rüzgârında takırdıyordu. Adam bilgisayarı dizlerinin üstünde dengeleyip çalıştırdı. Hat güvenli hale gelince şifreleri girdi ve başparmağını okuyucuya dayadı. On beş saniye sonra Balina'nın ifadesiz yüzünün ekranda belirmesini seyretti.

“Evet?”

Sarsak parmaklar klavyede gezindi.

Dilini kesmelerinden onca yıl sonra bile kendisi hakkında en çok nefret ettiği şey buydu. Onu konuşma yetisinden mahrum bırakmışlardı. Klavyenin önünde bir embesil gibi kamburunu çıkarıp oturmaya mecbur kalmak çekilir dert değildi.

“Emirleri bekliyorum.”

“Onları neden öldürmedin?”

Yazmadan önce tereddüt etti.

“Beklenmedik bir gelişme yaşandı.”

Balina ona gözlerini kısarak baktı.

Adam tekrar klavyenin üstüne eğildi. Uzun bir süre yazdı ve cevabın gelmesi biraz zaman aldı.

“Pekâla. Bunu Örgüt’e bildiririm.” Balina gözünü kameraya dikti. “Tüm bu durum talihsiz bir gidişata sahipmiş. Polis ne bulacak?”

Adam başını salladı. “Sadece küvetteki İslamcı’yı,” diye yazdı. Devam etmeden önce uygun sözcükleri aradı. “Hedefin resimlerini. Ama o resimler işlerine yaramayacak.” Bir duraksama. “Laboratuvardan alınan malzemeler imha edildi.”

“Başarısız oldun,” diye sitem etti Balina. “Flaş bellek... Dire-

nişi hafife aldığından kuşkulananmaya başlıyoruz. Artık Norveç'te tedirgin insanlar var. Operasyonu yakından izliyorlar ve çıkan kargaşa onları huzursuz ediyor. Bu da ilave çalışmalar gerektiriyor. Ya yakalansaydın?"

Kulübedeki adam alaycı bir homurtu çıkarıp klavyenin üstüne eğildi. Artık daha hızlı yazıyordu. "Yakalanmayacağım!" Balina'nın gözünün içine baktı. "İslamcı ipucu işe yarayacak. Ama istihbarat kötüydü. Hedef orada değildi. Doğaçlama yapmam gerekti."

Balina'nın sesini tekrar duyana dek bakışlarını ekrandan kaçırdı. "Bir mesele daha var. Sorun çıktı. Afganistan. Balkonda ölen o vali."

Dili olmayan adam başını ilgiyle kaldırdı.

"Bölgeyi terk etmeden önce fark edilmişsin. Birisi yetkililere senin varlığın ve valinin ölümünün birbiriyle bağlantılı olduğunu söylemiş."

"Endişelenmeli miyim?" diye yazdı.

Balina ona kaşlarını çattı. "Meseleyle ilgileniyoruz. Ama bu da bir dert. Çok fazla hata yapıldı, Staffan." Balina iç geçirdi. "Her neyse. Örgüt ikinci bir laboratuvar olması gerektiğine inanıyor. Görevin tamamlanması lazım."

Adamın yüzündeki deliğin etrafını saran kaslar gerildi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Balina dişlerini gösterdi ve ekrandan kayboldu.

44. BÖLÜM

"Başkomiser! Buradayım."

Sebastian Koss ona koridordan bağırdı.

Fredrik dönüp emniyet müdür yardımcısının stresli suratına baktı. Koss'un ısmarlama İtalyan gömleğinin yenleri dirseklere kadar sıyrılmıştı ve saçları az da olsa dağınıktı. Ofis çoktan dolup taşmıştı. Andreas duvara bitişik çift kişilik kanepede oturuyordu.

Pencerenin önündeki Synne aralıktan sigara içiyordu ve Sebastian Koss'un ceketi çalışma masasının gerisindeki yüksek arkalıklı ofis koltuğuna asılı duruyordu. Masanın önündeysen Trond Anton Neme, yani emniyet müdürü dikiliyordu. Odadaki üniformalı tek şahıs oydu. Fredrik'ten birkaç yaş büyük olan Neme yaşının en zeki, kurnaz ve güçlü polis memuru diye tanınırdı. Berrak mavi gözleri mizahtan ve empatiden yoksun bir beyni beslerdi. Kısacası tam da Sebastian Koss'un mini minnacık gönlüne göre biriydi.

Andreas ona bir kâğıt uzattı. Fredrik okurken bıyığını sıvazladı.

İyi ki tarikattan ayrılmışım, yazıyordu başlıkta. Onu bir alt başlık izliyordu:

Kilise kaçakları canlarını kaybetme korkusundan, kayıp dostlarından, gizli âyinlerden bahsediyorlar.

Herkesin yüzündeki ifadeyi yorumlamaya çalıştığını iyi bilen Fredrik genzini temizledi.

Annabell Wiehe (34) ve kocası Bernhard Knutsen (37) bir yıl önce Tanrı'nın Işığı Kilisesi'nden koptular. Şimdi polis boş yere eski dostlarını ararken kaygıyla bekliyorlar. Aynı zamanda Solro katliamının failleri tarafından kendilerine de saldırılacağı korkusuyla yaşıyorlar: "Polisin bize en ufak bir yardımda bulunmadı," diyorlar.

Fredrik başını çıktıdan kaldırdı. "Bu da ne böyle?"

"Evet. Bu da ne böyle, Beier?" diye alçak, sert bir sesle aksetti Koss. "Ben ne olduğunu söyleyeyim! TV2'nin bu akşamüstü internet sitesine yüklediği bir makalenin başlangıcı." Ses tonu yükseldi. "Wiehe ve Knutsen'le yapılan röportaj bu akşam haberlerde yayınlanacak." Artık ağzından tükürükler saçıyordu. "Ve bir muhabir vaka hakkında bizimle röportaj yapmak için şu an yolda!"

Koss elini masaya öyle sert vurdu ki pirinç masa lambası çınladı. "İşte durumun özeti böyle! Tanrı aşkına, bu soruşturmada neler olduğunu öğrenmek için artık haberleri seyretmem gerekiyor!"

Fredrik adamın gözünün içine baktı. Artık canına tak etmişti. Bu rezaletin üstüne yıkılmasını kabullenecek değildi. Emniyet müdürü sessizliği bozana kadar birbirlerine dik dik baktılar.

"TV2 benimle bir saat önce iletişim kurdu." Neme'nin sesi zift kadar koyuydu. "Koss, vakada görev alan bir polis memuru ve

avukat olarak muhabirle resepsiyonda buluşacaksınız. Memurlarımızla konuşmasına izin verme.”

Neme yardımcısına bu kararın tartışmaya açık olmadığını gösteren bir bakış attı.

“Aslında seni göndermeyi yeğledim,” diyerek başıyla Synne’i işaret etti, sonra da bir parmağını çenesinde gezdirdi. Çene çukuru o kadar derindi ki bir baltayla yarılmışa benziyordu.

“Veya seni.” Bu sefer de parmağını Fredrik’in göğsüne doğrulttu. “Ama kimin çuvalladığını bulana kadar prosedürü izleyeceğiz.”

Gözleri çakmak çakmak olsa da Koss dilini tuttu.

“Kaçaklardan gelen zırvaların çoğu hakkında yorum yapmamıza gerek yok. Fakat belirli bir iddiada bulunuyorlar. Beni ve dolayısıyla hepimizi kötü gösteren bir iddiada.” Neme nasırlı avuçlarını inceledi. “Kaçaklar bizimle irtibata geçtiklerini söylüyorlar. Bizden yardım istemişler.”

Neme sert bakışlarını önce Fredrik’e, sonra da Synne’e yöneltti. Kadın sigara izmaritini fırlatıp attı ve pencereyi kapattı.

“Böyle bir vakada hata yapmayı göze alamayız. Bu tür bir soruşturmanın kaç patladığına dair bir fikriniz var mı? Ne gibi kaynaklar gerektirdiğine? Elimdeki tüm personeli şu kaçık katili bulmakla görevlendirdiğim için kaç gaspçının, hırsızın ve tecavüzcünün serbest kalacağına?”

Neme kapıya doğru yürüdü. Orada arkasına döndü ve bir parmağını ağarmakta olan şakağına bastırdı.

“O yüzden tepemi attırmayı bırakın. Anlatabildim mi? Jørgensen? Beier?”

Karşılık beklemeden hışımla çıkıp gitti. Kapı açık kaldı ve amirleri koridorda uzaklaşırken verip veriştirmeyi sürdürdü. “O kahrolası kilise mensuplarını bulun!” diye gürledi.

Müfettişlerin suskunluğunu Synne bozdu.

“Nöbetçi memurun kayıtları, katliamdan iki gün sonra kaçaklardan birine ait telefonda sizin ortak ekip telefonunuza bir arama yapıldığını gösteriyor. Bu konuda ne biliyorsunuz?”

Fredrik dönüp Andreas’a baktı. Ortağı başını iki yana salladı.

“Öyle bir arama hatırlamıyorum,” diye huysuz cevap verdi Andreas:

Fredrik bu sefer de Koss'a doğru dönüp omuzlarını silkti. "Kusura bakma. Bize ulaşmadılar."

"Kahretsin!" diye patlayan Koss boşluğa bir tekme savurdu.

"Öyleyse kimle konuştuklarını bulmaya çalışmamızı öneriyorum," dedi Synne.

"Aynen," diye yanıtladı Fredrik. "Onları buraya getirelim ki sorguya çekebilelim."

"Gerek yok," diye devam etti kadın. "Zaten buradalar."

45. BÖLÜM

Londra, Şubat 1943

Sorgu odasının tavanında nane yeşili cam bir gölgeliğe sahip bir lamba asılıydı. Lamba oradaki dört kişinin üstüne marazi bir ışık düşürüyordu.

Istihbarat Servisi'nden Binbaşı Herbert Gowan, Dunhill marka tütün kesesinin kıvrımlarını düzeltti. Sol baş ve işaret parmaklarını kesenin içine daldırıp tütünleri parmakları arasında yuvarladı. Bezelye ebatlı tütün topaklarını alıp parmaklarıyla yumuşattı, sonra da süpürgeotundan yapılma piposunun haznesine dikkatle yerleştirdi.

"Evet, baylar. Gelin durumu özetleyelim. Siz, Bay Acton..."

John genzini temizleyerek onun sözünü kesti. "Doktor Acton. Fakat teğmen rütbesi taşıyorum ve Bletchley Park'ta görevliyim."

"Doğru," diye uyuşukça belirten binbaşı sözlerini sürdürdü. "Siz, Teğmen, İngiliz Istihbarat Servisi'ne bağlısınız ve birkaç yıldır Majestelerinin Gizli Servisi'nde çalışıyorsunuz. Siz ise, Doktor Monsen, bir Norveç vatandaşısınız. Londra Üniversitesi Birkbeck Koleji'nin deniz biyolojisi bölümünde eğitim veriyorsunuz ve gerek sürgündeki Norveç hükümetiyle, gerekse de onun tertiplemediği direnişle bir ilişkiniz yok."

Sözleri kulağa bir suçlama gibi geliyordu. Kolbein masanın üstünü kurcaladı.

Gowan piposunu not tuttuğu kâğıtların yanına bıraktı. İnce bıyıklı bir onbaşı onun arkasında, İstihbarat Analiz Dairesi'ne çıkan kapının yanında oturmaktaydı. Görüşmenin sürdüğü son iki saattir kılını bile kıpırdatmamıştı.

“Ve ikiniz de Viyana'daki aynı ırksal araştırma cemiyetinin bir parçasıydınız. Lütfen sizin şu...” Binbaşı birkaç sayfa geriye gitti. “...Viyana grubunun kapsamını biraz detaylandırır mısınız?”

John ile Kolbein aralarında bakiştılar. Sonra Kolbein söz aldı.

“Şimdi...” deyip masanın ortasındaki oluktan bir kurşunkalem seçti. “İzin verir misiniz?”

Kent gece pelerinine bürünmeden önce en üst kattaki kantinden kış güneşinin turuncu ışıltısının mora çalmasını seyrettiler. Hyde Park'taki yapraksız söğüt ağaçları zor görülür bir şekilde Kensington'daki binalarla kaynaştı. Tas kebabı çorbası mis kokulu ve leziz olup tayınlama dikkate alındığında et bakımından son derece zengindi.

“Bana gelişmeden bahsedin.”

Gowan'ın gözleri kısıldı. Onbaşı gitmişti. Artık binbaşıya üniformasının omzunda bir Norveç bayrağı olan bir subay eşlik ediyordu. Soluk tenli adam kendini Silahlı Kuvvetler Başkomutanlığı'ndan Albay Hasle olarak tanıtmıştı. Önündeki masada bir zarf vardı. Adam birbirine kavuşturduğu ellerini zarfın üstünde tutuyor ve konuşulanları dinlerken güdük parmaklarını huşuyla inceliyordu.

“Profesör Elias Brinch 1920'lerin ortalarında Viyana Kardeşliği'ni kurdu,” diye başladı Kolbein.

Sözlerini sürdürmeden önce gözlerini sımsıkı yumdu. “Kardeşliğin ilk büyük projesi insan ırkları arasındaki farklılıkları belirlemektir.”

Norveçli albay kafasını kaldırdı ve ona şaşkın gözlerle baktı. “Alnın eğimi ve burnun şekli gibi şeyler mi?” diye tahmin yürüttü.

Kolbein çabucak öksürerek ırksal araştırmaları bundan daha karmaşık addeden kişilerden biri olduğunu gösterdi.

“O da var tabii. Ama biz ırksal biyolojinin tıbbi yönünü ele aldık. Mesela bazı ırklar belli başlı hastalıklara diğerlerinden daha dirençlidir. İspanyol gribini ele alalım. İskandinavya’da Laponlar için İsveçlilere ve Norveçlilere kıyasla çok daha ölümcüldü. İrklar ilaçlara farklı şekillerde tepki verir. Toksinlere ve besin maddelerine de.”

Derin bir nefes aldı. “Viyana Kardeşliği’ne katılan bizler dünyayı geliştirmeye yönelik içten bir arzuyla motive oluyorduk. İnsanlığa yarar sağlamak için ırksal ilişkileri sistematikleştirmek istiyorduk. İrklara özgü aşılardan geliştirilmesine katkı sağlamak; hastalıklar ve ilaç kullanımı, beslenme ve vitamin alımı gibi konularda ırklara özgü tavsiyelerde bulunmayı amaçlıyorduk. Fakat şifa dağıtmayı bilerseniz doğal olarak zehir yapmayı da bilirsiniz.”

Avuçlarını birbirine sürttü ve mahcup bir tebessüm etti.

Sözü John devraldı. “Profesör Brinch insanoglunun yozlaşması meselesine tutkuyla bağlıydı. Bugün ırkla ilgilenen çoğu bilimsen modern ilaçların gereğinden fazla hastayı yaşattığına inanıyor; Darwin’e göre evrim geçirerek daha uyumlu bireyler haline gelmemiz için müsabakayı kaybetmesi gereken hastaları. Fakat o insanlar ölmek yerine çoğalıyorlar. Ürüyorlar. Profesör bu genetik madde bozulmasının nihayetinde insan ırkının sonunu getireceğine inanıyor.”

John dosdoğru Norveçli albayın gözünün içine baktı. “Tahmin edebileceğiniz gibi bu görüş Berlin’deki siyasi ve bilimsel çevrelerde beğeniyle karşılandı.” Kolbein’e göz attı. “Zamanla Viyana Kardeşliği’nin bu görüşü desteklemeyi amaç edindiğini anladık.”

Kolbein masaya bakarak alçak sesle sözü devraldı. “Şöhretin, bilimsel çalışmalarımı gönlümce sürdürme özgürlüğünün ve Profesör Elias Brinch’in yanıltıcı sözlerinin aklıma çeldiğini itiraf etmekten utanç duyuyorum. Fakat bir süre sonra birbirimizden koptuk. Uyuşmazlıklarımız çok büyük boyutlara ulaştı. Viyana Kardeşliği Hitler’i destekleyenler, ona karşı çıkanlar ve bilim kadar siyasetle de uğraştığımızı kabullenmeye yanaşmayanlar olarak üç gruba bölündü.”

Kolbein’e göre hayatını adadığı çalışmanın heba olacağından korkan Profesör Brinch bir anlaşma önermişti. Kardeşlik’in sekiz üyesi nispeten dostane bir şekilde kendi yoluna gidecek ve

her biri gönlünce seyahat edip istediği alanda çalışabilecekti. Öte yandan Viyana Kardeşliği'nin ırk biyolojisi projesi rafa kalkacaktı. Dünya bir kez daha araştırmalarını devam ettirebilecekleri bir duruma gelene dek bir köşede bekleyecekti.

Kolbein öksürdü. "Burada oturmamızın sebebi, Elias Brinch'in asistanı Elsa Schrader'la beraber bu anlaşmayı bozmuş olması. Profesör yeniden deneyler yapıyor. Hem de insanlar üzerinde."

"Ve doğru anladıysam bu iddiayı ele geçirilen şifreye dayanıyorsunuz. Locusta," diye bilmek istedi Norveçli albay. "Nedir o?"

"İmparator Nero'nun zehircisi," yanıtını verdi John.

Subaylar kaşlarını kaldırdılar.

"Ünü tüm Roma İmparatorluğu'na yayılmış Galli bir kadın olan Locusta bitkiler ve şifalı otlar hakkında geniş bilgi sahibiydi. Lakin o bildiklerini bir zehirci olarak kullanmayı seçti. M.Ö. 54 senesinde İmparator Claudius'u karısı Agrippina'nın isteği üzerine zehirledi. Bu da Agrippina'nın gayrimeşru oğlu Nero'nun imparator olmasını sağladı. Nero yaşamı boyunca Locusta'yı korudu; ta ki onunla beraber idam edilene kadar."

John masanın karşısına doğru eğildi. "Locusta'nın izinden gitmek, Kardeşlik'te bir özdeyiş haline geldi. Bu söz, hastalıkların gelişimini onlara deva bulmak için değil, bazı ırkların enfeksiyona ve salgınlara diğerlerinden daha yatkın olup olmadığını belirlemek için gözlemlediğimiz anlamına geliyordu. Toksinler geliştirdik. Tedavi etmekten ziyade zarar vermeyi amaçladık. Elsa Schrader ile Elias Brinch iletişimlerinde Locusta adını kullanıyorlar."

Norveçli subay zarfı açtı. Parmakları kâğıtta yağlı lekeler bıraktı. Masaya iki fotoğraf kaydı. İlkinde karla kaplı ladinler gözüküyordu. Ağacların önünde bir kuytu mevcuttu ve sığ bir mezarın içinde çıplak bir adam yatıyordu.

Kolbein ikinci resmi inceledi. İlkinden alınmış bir kesitti ve adamın gövdesini gösteriyordu. Gözleri kapalı olan adamın yaşını kestirmek zordu ama cildi solgundu ve ne sıksa ne de şişmandı. Kısa saçları koyu renkliydi, çenesi gri sakallarla kaplıydı ve vücudunda neredeyse hiç kıl bulunmuyordu. Geniş yüzündeki basık burun onu Moğol gibi gösteriyordu. Gözle görülür bir yarısı yoktu.

“Bu resimler bir aydan kısa süre önce çekildi. Norveç’in en güneyindeki Lista’da bulunan bir toplama kampının yakınında. Adamlarımız ölü sayısının çok yüksek olduğunu bildirdiler; Rus askerlerine ayrılmış bir kamp için bile. Kamp, Norveç’te rastladığımız diğer toplama kamplarından daha değişik inşa edilmiş ve daha farklı şekilde yönetiliyormuş.”

Hasle ellerini kavuşturdu. “Kampın başındaki adam bir Alman SS kumandanı değilmiş. Norveç’in işbirlikçi hükümetinden bir temsilci veya Hirdvakt’tan, yani Norveç’in Nazi yanlısı taburundan bir subay da olmadığı gibi. Adam bir doktormuş.

“Almanlar ona Herr Doktor Elias Brinch diyorlarmış.”

46. BÖLÜM

Kaçaklar? Bunu neden daha önce akıl edememişti? Oysa ki ne kadar barizdi. Kaçaklar ve tarikatlar. Biri olmadan diğeri nadiren olurdu. Seks ve kaşıntı gibi, diye aklından geçirdi Fredrik.

Annabell Wiehe ile Bernhard Knutsen sorgu odasının önündeki koridorda oturuyorlardı. Knutsen cılız bacaklarını ileri uzatmıştı ve parmaklarıyla şiş göbeğinde sabırsızca ritim tutuyordu.

Selamlaştıklarında o küçük bir adım ileri çıkarken yanındaki kadın ufacak bir adım geri çekildi. Annabell sarışın ve balık etliydi. Perçemi, kaşlarının hemen üstünde düz kesilmişti. Boğaz çukurunda bir haç vardı ve bol kesimli pamuklu bluzunun altındaki iri göğüsleri hemen dikkat çekiyordu.

“Tamam. Niçin en başından başlamıyoruz?”

Çift dikdörtgen masanın bir yanında, Andreas ile Fredrik’s e diğ erinde oturuyorlardı.

“Tabii.”

Bernhard Knutsen’in, Søren Plantenstedt ve Bjørn Alfsen’le tanışması on bir yıl öncesine dayanıyordu. Mevsim yazdı. Knutsen çocuk esirgeme alanında okuyor ve Oslo’daki uyuşturucu bağımlılarına yönelik bir yardım merkezinde çalışıyordu. Papazlar onu

Karl Johan Sokağı'nda durdurmuşlar ve kürtajla alınan ceninlerin ana rahminden çıktıktan sonra bile günlerce canlı kalabildiğini bilip bilmediğini sormuşlardı. Bernhard bilmiyordu ve daha sonra bunun bir yalan olduğunu öğrenmişti.

“Aklımı çelen şey aşırı görüşleri değildi. Bir topluluğun parçası olmanın yarattığı o duygu yoğunluğuydu. Birlikte yaşıyorduk. Birlikte yiyor ve aynı odada yatıyorduk. Elimizde avucumuzda ne varsa kiliseye bağışladık ve karşılığında kilise bize sahip çıktı,” diye açıklayan adam düşünceli bir edayla alt dudağını çekiştirdi. “Fakat tutuculukları bana fazla gelmeyi sürdürdü. Görüşlerini bir türlü kabullenemedim.”

Genç öğrenci topu topu birkaç haftanın ardından Solro'ya taşınmıştı. Orada bir diğer yeni üyeyle –İsveç'in Norrköping kentinden Annabell'le– ve daha başka yirmi kadar kilise mensubuyla tanışmıştı. Bunlardan bazıları yaşlıca olmasına rağmen büyük çoğunluğu gençti. Hepsi de Philadelphia Hareketi'nden kopan ve köklü kiliselerin Tanrı'nın buyruklarına –gerçek buyruklarına– itaat etmeyecek kadar korkak olduğuna inandığı için Tanrı'nın Işığı kilisesini kuran açık sözlü papazdan etkilenmişti. Søren Plantenstedt ise bundan birkaç yıl sonra çıkagelmişti. Onlar cemaatin liderleriydi. Papazlar.

Bernhard ellerini şiş göbeğinin üstünde kavuşturup düşüncelere daldı.

“Karizmatik kilisenin o zamanlar bir ivmesi vardı. Birilerinin ayağa kalkma vakti gelmişti. Ayağa kalkma ve toplumumuzdaki yanlışları ifşa etme vakti.”

Adamın dediklerine göre Tanrı'nın Işığı bu düsturu benimsemişti. Protesto gösterileri düzenlemişlerdi. Devamlı. Bir hastane-nin veya caminin önünde yaygara koparmadıklarında da gazetelere mektuplar yazmışlardı. Siyasetçilere İncil'den alıntılar yolla-mışlar ve internet tartışma gruplarına katılmışlardı. Gece gündüz çalışmışlardı.

Fredrik plastik bardaklara ılık su doldurdu. “Ama sonra bir şey mi oldu? Sizi sokak protestolarından vazgeçiren bir şey?”

“Bir şey değil. Biri.”

Bernhard ile Annabell aralarında bakiştılar. “Per Olsen. Veya bizim deyimimizle Per Baba.”

Andreas saldırganın flaş belleğinden alınmış resimleri masaya koydu. “Bu Per Olsen mi?”

İkisi de kafa salladı.

“Søren Plantenstedt değil mi?”

“Hayır,” diye hep bir ağızdan cevap verdiler. “Søren kısa boy-ludur. Koyu tenli ve tıknazdır. Bu Per,” dedi Annabell.

Fredrik takım elbiseli meslektaşına baktı. Andreas o bakışlara aynı şekilde karşılık verdi. Teorileri doğru çıkmıştı. Solro katili-nin avladığı kişi esrarengiz papaz Per Olsen’di.

“Peki öyleyse. Bana şu Per Baba’dan bahsedin,” dedi Andreas.

Bir Noel Arifesi’nde papazlar hariç kilisenin tüm üyeleri ana salonda toplanmıştı. Bernhard’ın, Solro’ya taşınmasının üzerin-den iki buçuk yıl geçmişti. Akşam yemeğine oturduklarında ye-tişkinler arasındaki sohbetler kesilmişti. Masanın başında, Alfsen ile Plantenstedt’in hep oturdukları yerde bir tabak daha vardı. Masadaki konumun kademeye, ne zamandan beri kilisenin bir üyesi olduğuna ve Bjørn ile Søren’in senin hakkındaki görüşleri-ne bağlıydı.

İki papaz içeri girmişti. Onları her zamanki gibi selamlamış-lar ve herkesten kadehlerine şarap doldurmalarını istemişlerdi. Sonra Bjørn söz almıştı. “Sevgili ailemiz. Bugün kalplerimiz neşe dolu. Sırf Yüce İsa’nın doğduğu Yılbaşı dolayısıyla değil, bura-da da bir doğum gerçekleştiği için. Evet, ailemiz çoğalmış bu-lunuyor. Bugün Tanrı’nın özbeöz kilisesindeki papazların sayısı ikiden üçe çıkıyor. Hem Üçlü’yü kutlamak için bugünden daha uygun bir gün olabilir mi?”

O noktada Søren Plantenstedt mutfak kapısını açmış, dağınık sarı saçlara ve delici gözlere sahip otuzlu yaşlarındaki bir adam kollarını iki yana açmıştı. Adam kendinden emin adımlarla cema-ate doğru yürürken gülümsemişti.

“Tanrı’nın çocukları. Benim çocuklarım!” diye coşkuyla ko-nuşmuştu. “Bugün Tanrı’yla tanışacağız.”

Sonra masanın etrafında dolaşarak herkese sarılıp öpmüş ve ardından sandalyesine oturmuştu. Tam bir peygamber gibi dav-ranmıştı.

“Per sana baktığında kendini...” Bernhard geçmişi düşünür-ken dudaklarını birbirine bastırdı. “Kendini dünyada önem ta-

şıyan tek insanmış gibi hissederdin. Bu çok güçlü bir duyuydu. Per bilge, kucaklayıcı ve son derece etkileyici biriydi.”

Ertesi bahar hiç protesto düzenlememişlerdi. Kilisenin çok az üyesi soğukta dikilmeyi yahut tartaklanmaya, tükürüklere ve acır bakışlara maruz kalmayı özlediği için konuya değinilmesi biraz zaman almıştı. Değinildiğinde de Per Baba ayağa kalkmış ve o günlerin geride kaldığını söylemişti. O yaz Solro’ya inşaat işçileri gelecekti. Onları bekleyen daha büyük görevler vardı.

“Ona neden Per Baba diyordunuz?”

Fredrik’e göre bu tabir talihsiz, enestçe bir tını taşıyordu.

Annabell ile Bernhard aynı anda omuz silktiler. “Bilmiyorum. Herhalde o ifadeyi Søren veya Bjørn kullanmaya başlamıştır.”

“Per Baba çiftliğe gelmeden önce ne işle meşguldü?”

Hiçbir fikirleri yoktu. Kiliselerinde soruları Per Baba sorardı. Başkası değil.

Fredrik bir mazeret uydurdu, sorgu odasından çıktı ve yan taraftaki loş odaya girdi. Koss’un ofisinde yediği fırçadan beri cinleri tepesindeydi. Artık öfkesini çıkarması lazımdı. Tek yönlü aynadan Bernhard Knutsen’in konuşurken öne eğildiğini görebiliyordu. Adamın dalgalı, meşe kahverengisi saçları gitgide genişleyen bir keli kapatıyordu. Annabell Wiehe sandalyesinde kaykılmıştı. Omuzları çöküktü ve bol kesimli, pastel rengi eteğini okşayıp duruyordu. Mikrofonlar kapatıldığı için Fredrik konuşulanları duyamıyordu. Fakat bilgisayar ekranındaki yeşil bir üçgen ona içeride söylenen her şeyin hâlâ kaydedildiğini gösteriyordu.

Fredrik aradığı numarayı cep telefonunda buldu.

“TV2, ben Jørgen Mostu...”

“Selam,” dedi Fredrik sert bir sesle ve yumruğunu sessizce duvara vurdu. “Benim.”

“Merhaba, Fredrik,” dedi Jørgen şen bir sesle. “Köpeğini kaybetmiş gibi duruyorsun. Dairende sadece tahtakurularının ve kasıkbitlerinin canlı kalabileceğini bilmesem endişelenmeye başladım. Sorun ne?”

“Sorun sana güvenemem. Neden buluştuğumuzda söyle-

medin? Sana laboratuvarıdan bahsettim. Sana bilgi verdim, pi kurusu!”

Jørgen tereddüt etti. Sonra onun da sesi sertleşti. “Sana neyi söylemedim, Fredrik? Polisin kendilerini arayan tanıklara dönüş yapmadığını mı? Ya da bir haber yayınlayacağımızı mı?” Uzun bir duraksamanın ardından ekledi. “Zaten bildiğinizi sanıyordum.”

Fredrik karşılık vermeden önce yutkundu. “Hayır,” dedi. “Bilmiyorduk.” Genzini temizledi. “Yaptıkları aramanın bir kaydığını bulamıyoruz. Yine de keşke beni arasaydın. Öylesi...” Tereddüt etti, “...dostça bir davranış olurdu.”

Jørgen konuşmadı. Fredrik onun yalnızca işini yaptığına –hem de anlaşılan dört dörtlük yaptığına– dair bir nutuk atmasını beklemişti ama öyle bir karşılık almadı.

“Haklısın,” diye karşılık verdi Jørgen. “Gelecek sefere seni arayıp haberdar ederim. Tamam mı?”

“Tamam.”

Fredrik loş odada volta atmaya başladı. “Bir şey daha var, Jørgen. Geçen sefer konuştuğumuz şu mesele. Kaynağın. Orta-da hâlâ kayıp kadınlar ve çocuklar var. Altı kişi öldürüldü. İvar Tufte’yi görmeye gittim. Adam resmen... bitkiye dönmüş.”

Muhabir derin bir nefes aldı.

“Fredrik, sana kaynağımı söyleyecek değilim.”

“Dev bir sorumluluk üstleniyorsun,” dedi Fredrik soğuk bir tavırla. Hem de kendisini iyi hissettirecek kadar soğuk.

“Sen kendi işini yap, Fredrik. Ben de kendiminkini. Bu düzen böyle yürür.”

“Kaynağının o İslamcı ipucuyla seni yanılttığının farkındasın, değil mi?”

Jørgen alaycı bir homurtu çıkardı. “O ipucuna siz de bizim kadar kandınız. Kaynağımın polisten daha çok şey bilmesini beklemek biraz aşırıya kaçmıyor mu?”

Fredrik bıkkın bir nefes aldı.

“Ayağını denk al. Bunlar tehlikeli insanlar.”

“Umursamana sevindim,” diye yavan bir sesle karşılık verdi Jørgen.

“Turid’e benden selam söyle.”

“Sen de benden,” dedi Jørgen. “Şimdilerde kiminle berabersen ona.”

Sorgu odasındaki konuşmalar sürüyordu. Fredrik görüşmeyi kaydeden makineyi kapattı ve oraya geri döndü.

47. BÖLÜM

Knutsen onlara ahırın altındaki mahzen tamamlandığında papazların yetişkinleri gruplara ayırdıklarını anlattı. Bir mahzen grubu. Bir ahır grubu. Bir de ev grubu. Ve hiçbir şey sesli olarak dile getirilmese de hiyerarşik düzen şüpheye yer bırakmıyordu. Mahzen grubunun üyeleri sabahın erken saatlerinden ikindinin geç saatlerine kadar ortalarda görünmüyorlar, akşamları da birlikte oturuyorlardı. Diğer gruplardan biri yanlarına yaklaşırsa hemen havadan sudan konulara geçiyorlardı. Sırdaşlar artık sırdaş olmayanlara ilgi duymuyorlardı.

Bu durumun kilisede ayrılığa yol açacağı zannedilebilirdi fakat tam aksi olmuştu. Ahır grubundaki Hennie kardeşler gibi bazıları Per Baba'ya sadakatlerini göstermek için ellerinden geleni yapmışlardı. Hønefoss kasabasından Fritjof ve Paul Espen sahiden de ilginç bir ikiliydi. Paul Espen'in gruptaki kadınların birinden bir oğlu vardı. Oğlanın ismi Johannes'ti ve çiftlikte doğmuştu. Ve hayır, sosyal hizmetlerin bu durumdan pek memnun olduğu söylenemezdi, diye buruk bir tebessümle ekledi Bernhard.

Hennie kardeşler dua seansları düzenlemişler, ilave vazifeler için gönüllü olmuşlar ve çocuklara verilecek İncil derslerinin sorumluluğunu üstlenmişlerdi. Bir gün Per Baba kardeşlerin artık mahzende çalışacaklarını duyurmuştu. Yani terfi etmek mümkündü. Tanrı O'na inanmaya ve sıkı çalışmaya razı olanlara minnetini gösterirdi.

Annabell ev, Bernhard ise ahır grubundaydı. Çamaşır yıkayıp yemek pişiriyorlar, çimenleri biçiyorlar, sebze yetiştiriyorlar ve hayvanları besliyorlardı. Onların ateşi cemaatin ateşiydi. Kilise-

nin ateşiydi. Fakat Per Baba ilahi ateşin peşindeydi. O, Söz için yananları arıyordu. Tek, gerçek Söz için.

Fredrik masanın karşısına doğru eğildi. “Gizli mahzenin amacı neydi?”

“Buna inanmakta zorlanabilirsiniz,” karşılığını verdi Bernard, “ama hiçbir fikrimiz yok. İkimiz de oraya inmedik. Asla. Girmemiz yasaktı.”

Fredrik sandalyesinde geriye yaslandı, ellerini bacaklarına vurdu ve Andreas’a bakıp gözlerini yuvarladı. Annabell derin bir nefes aldı. Boynundaki haçı o kadar sıkı tuttu ki Fredrik zincirin kopacağından korktu.

“Peki mahzen grubuna kimler dahildi?”

Elbette ki papazlar. Ve Hernie kardeşler. Ivar da orada çalışmıştı; katilin feci şekilde yaraladığı Ivar Tufte. Kilisenin eski üyeleri ve iyi Hristiyanlar olarak onu hastaneden ziyaret etmeyi kendilerine görev bilmişlerdi fakat Annabell adamın onları tanıdığından bile şüpheliydi. Ziyaretleri sırasında Ivar orada öylece oturup sargılı elini çiğnemişti. Onlar da adamcağız için dua edip hastaneden ayrılmışlardı. Mahzen grubundaki diğerleri Nils, Viggo Johan ve Brynjar’dı. Ve de Per Olav. Fakat o ölmüştü. Yani bu olaydan önce.

Annabell haçını kurcalamaktan vazgeçti ve eteğini okşamaya geri döndü. Hareketlerinin saplantılı bir tarafı vardı.

Fredrik isimleri çabucak gözden geçirdi. “Yani mahzen grubunun üyelerinden üçü saldırıda katledildi, biri hastalanıp öldü, biri ağır yaralı ve ikisi –Hennie kardeşler– kayıp. Tabii bir de papazlar. Haklı mıyım?”

Annabell hızla kafasını kaldırdı. “Yeni kız! Şu siyasetçi kızı. Annette. O aramıza çok geç katıldı. Per Baba kilisenin tamamlandığını söylemişti. Başka kimseye ihtiyaç yoktu. Fakat sonra Annette çıkageldi. Sanırım... Per ona ihtiyacı olduğunu söyledi. Annette mahzen grubundaydı.”

Annette Wetre, Solro’ya taşınan son kişiydi. Apar topar nişanlanmıştı ve güneşli bir mayıs gününde, kiraz çiçekleri ve kızarmış geyik eti kokuları arasında Solro’nun bahçesinde Per Olav’la evlenmişti. Yeni, özel yatak odalarına çekilmeden önce Annette, Papaz Alfsen’le beraberdi.

“Papaz Alfsen’le beraber miydi?”

Bernhard başını iki yana salladı. Annabell gözlerini yumdu.

“Bilmiyorum. Ben Solro’da hiç evlenmedim,” diye birdenbire karşılık verdi kadın, gözünü önündeki plastik bardağa dikerek.

“Eminim ne kastettiğimizi anlamışsınızdır,” diye sözü devraldı Bernhard. “Bjørn Alfsen’in... o tür bazı âyinleri vardı. O öyle biriydi. Ne de olsa kurucumuzdu. Papaz Bjørn... bence Tanrı’ya çok yakın değildi. Artık Bjørn’un cemaati, Per’inse imanı benimlediğini görmek hiç zor değil.”

“Peki ya Søren?”

“Søren tutkaldı. Onları bir arada tutardı.”

Annabell doğrularcasına kafa salladı.

“Ve Per Baba o... âyinlerde bir terslik olduğunu hiç dile getirmediği için... kimse sesini çıkarmazdı,” dedi Bernhard.

“Ama Søren ile Per Baba o âyinlere katılmazlardı, öyle mi?”

Annabell başını iki yana salladıysa da cevap veren Bernhard oldu. “Hayır. Bedensel faaliyetlere pek düşkün gözükmezlerdi.”

Fredrik iç geçirerek arkasına yaslandı. Sözlerini sürdürmeden önce bacaklarını uzatarak gerindi. “E. Brinch ismi sizin için bir anlam taşıyor mu?”

“Hayır...”

“Papaz Alfsen’in eski bir Alman Incili varmış. Viyana Öjeni Cemiyeti tarafından Profesör E. Brinch’e hediye edilmiş.”

Bernhard başkomiserin kendisiyle kafa bulduğunu düşünüre benziyordu.

“Papaz Alfsen tuhaf biriydi. Ama öjeniyeye ilgi duyduğunu sanmam.”

Andreas konuyu değiştirdi. “Siz de sonunda kiliseden ayrıldınız, öyle mi?”

Annabell’e baktı.

“Evet. Bir yıl önce,” karşılığını verdi kadın.

“Neden?”

“Biz...” diye başladı Bernhard fakat Andreas’tan gelen haşın bir el hareketiyle susturuldu.

“Geçen yıl Solro’da randevulaştık. Evlenmeyi istiyorduk. Ama orada değil. Ben orada evlenmek istemedim,” dedi Annabell.

Bernhard elini kucagına koydu. “Geçtiğimiz mayıs evlendik,” dedi. “Yeni kilisemizde.”

“Tebrikler.”

“Son bir sorum olacak,” dedi Fredrik. “TV2’ye polisi aradığınızı ama size yardım etmediğimizi söylemişsiniz, doğru mu?”

“Doğru,” cevabını verdi Annabell.

“Konuştuğunuz kişinin adını hatırlıyor musunuz?”

“Evet... yabancıydı. Yani Norveççe konuşuyordu ama yabancı bir ismi vardı. Not etmiştim.”

Annabell Wiehe çantasını açtı ve içinden bir kâğıt parçası çıkarıp masanın karşısına itti. “İqbal. İsmi Kafa İqbal’di.”

48. BÖLÜM

Annabell Wiehe’in gitmeden önce kadınlar tuvaletine uğraması gerekti. Fredrik onu beklerken Andreas çifti bir otele götürmeden önce adamla beraber yeraltı otoparkına indi. Kısmen güvenlik sebeplerinden ötürü böyle yapsalar da asıl amaç medyanın gözünü boyamaktı ki hiç kimse emniyet müdürünü gelişmelerden haberdar edilmesine rağmen boş oturmakla suçlayamasın.

Fredrik asansörü çağıran düğmeye bastığında kadın onu durdurdu. “Dahası da var,” dedi.

“Öyle mi?”

Annabell koridorda sağına soluna bakındı. Yalnızdılar.

“Bernhard duymamalı. Asla haberi olamaz.” Sesi yakarıcıydı.

Fredrik bunu sorgu odasına girdikleri anda anlamıştı. Kadının da anlatacak bir öyküsü vardı. Kocasınınkinden daha kasvetli bir öykü. İhanet hakkında bir öykü. Kadının kendini sorumlu hissettiği, Bernhard’ın ne kadar istese de asla affetmeyeceğine inandığı bir ihanet.

Papaz Bjørn belli ki Bernhard ile Annabell arasındaki romantik bir ilişkiyi uygun bulmamıştı. Bjørn bundan haberdar edilir edilmez Annabell’e de söylemişti. Mesele evlenmeleri değil, evliliğin getireceği birliktelikleriydi. Yani o bakımdan.

Kadın gözünün kenarından bir damla yaş sildi. Titriyordu ve Fredrik onun sözlerini anlamakta zorlanıyordu.

“Beni zorla... beni mahzene götürdü. Orada bir laboratuvar vardı, değil mi? Bana parmak kalınlığında bazı tüpler gösterdi...”

“Test tüpleri.”

“Evet. Test tüpleri. Onların... kulağa garip geliyor ama onların Tanrı’dan gelen bir şey içerdiklerini söyledi. Tanrı’nın selametini. Ve de... Tanrı’nın beni ve Bernhard’ı selamete kavuşturması için kendisiyle... bizim oral seks yapmamız gerektiğini söyledi.”

Papaz ağzına her ne fışkırttıysa o şeyden asla tümüyle arındıramayacakmışçasına kelimeleri adeta tükürüyordu.

“Hem de pek çok defa. Erkeklerin çalıştıkları günlerde beni odasına götürürdü. Ve beni seyretmeye zorlardı. Diğerleriyle seks yaparken.”

Annabell Wiege devam etmeden önce genzini temizledi. “Lisa bunu kabullenmişti. Annette de. Onlar... o işi yaparlarken duvarın önündeki sandalyede oturup beklemem gerekirdi. Annette bir tür transtaymış gibi davranırdı. Bir hayvandan farkı yoktu. Yaptıkları... şey... normal değildi. Üstelik Annette kocasının ölüsünün soğumasını bile beklemedi.”

Yüzünü Fredrik’in gömleğine bastırarak hıçkıra hıçkıra ağladı. “Bjørn Alfsen çok ama çok kötü bir adam,” diye onun koltukaltına fısıldadı.

“Evet, sana inanıyorum,” diyen Fredrik ona sarıldı.

49. BÖLÜM

Tina Holten kavak ağaçlarının gölgesindeki bankta arkasına yaslandı. Çantalarını masada bırakmışlardı. Kadın moladan istifade ederek yüzüne güneş kremi sürdü. Önünde su kenarındaki kayalara kadar uzanan bir çayır vardı. Partinin gençlik kampına sırf seçim kampanyasından önce eğitim almak için katılmayanlar oraya uzanmış yatıyorlardı.

Fakat gençlerin çoğu patronunun etrafında toplanmıştı. Ko-

nuşmasını az önce bitirmiş olan Hıristiyan Halk Partisi Başkan Yardımcısı Kari Lise Wetre destekçilerine tek tek sarılmakla meşgulken Tina bir cep telefonunun çaldığını duydu. Eski bir Celine Dion şarkısı olan zil tonu ona çalanın kendi telefonu olduğunu söyledi.

“Alo, ben Tina.”

Normalden uzun bir sessizliğin ardından karşı taraftaki kişi bir şey söyledi. Hoparlörden alçak, fısıltılı bir kadın sesi çıktı.

“Tina Holten? Kari Lise Wetre için çalışıyorsun, değil mi?”

“Doğru,” diye yavaşça karşılık verdi Tine.

“Ben Annette. Annette Wetre. Annem orada mı?”

Tina’nın ağzı açık kaldı. Hemen ayağa fırladı. Kalbi gümbürdüyordu. “Annette?” diyebilirdi en sonunda.

Tina çayırın ilerisindeki Kari Lise Wetre’ye baktı. Etrafı hâlâ gençlerle sarılıydı. “Bana biraz zaman... Şu an birileriyle konuşuyor... Bir saniye...”

Hızlı adımlarla patronuna doğru yürüdü. Göz göze geldiler.

“Fazla konuşamam. Anlıyor musun? Eve geleceğimi söyle yeter, tamam mı? Ona William’la beraber annemin ve babamın yanına döneceğimi söyle.”

Sesi narindi. Titrek. Tina çayırın orta yerinde durdu. Kari Lise Wetre gözünü ondan ayırmamıştı. Tina titreyen ellerinden birini havaya kaldırdı. Patronunun yüz ifadesine bakılırsa o da önemli bir şey olduğunu anlamıştı.

“Anneme polisle bağlantı kurmamasını söyle. Veya başka biriyle,” diye fısıldadı Annette.

Kari Lise Wetre ona doğru yürüyordu. Tina durduğu yere çakılıp kalmıştı.

“Seni bu numaradan tekrar arayacağım. Annemin telefonunu dinliyorlar. Babaminkini de. Onları hem benim hem de William’ın onları çok sevdiğimizi söyle. Tamam mı? Yarın geliyoruz.”

Kari Lise Wetre tam telefonu eline alırken arama sonlandı.

50. BÖLÜM

Jørgen Mostu drama bayılırdı. Haber spikeri Henning Gerlovsen'in stajyerlere "kaltaklar" ve "salaklar" diye bağırarak çalışma masalarının etrafında paldır küldür dolaşması, muhabirlerin cep telefonlarını ve not defterlerini kaptıkları gibi yayın odasına koşturmaları gibi dramlara. Patronları televizyonda aptal durumuna düştüğünde kızgın danışmanların ve halkla ilişkiler dalkavuklarının sövüp saymasından büyük haz duyardı.

İşte bu yüzden en kötü zaman dilimi sabahtı. Sabah brifinginin ardından muhabirler akşamüstü haber bülteni için öykülerini derlemeye giderlerdi. Klavye tıkırtıları kesilirdi. Toplantı odalarında dedikodular son bulur, çalan telefonların şamatası dinerdi. Bir haber merkezinin nabızı, editörler asansöre binip evlerine gide ne kadar hızlanmazdı. Gece hayvanlarının uyandığı zamandı bu; haberleri yapan insanların.

Jørgen bu öykü hakkında itiraf etmeye yanaşacağından çok daha heyecanlıydı. Kaynak *ona* aitti. Her şeyi ilk duyan *oydu*. *Onun* sayesinde TV2'nin Solro –artık Norveç'teki herkesin hakkında ileri geri fikir yürüttüğü o çiftlik– katliamıyla ilgili yayını VG, Dagbladet, Aftenposten ve NRK gibi medya kuruluşlarınınkinden çok daha iyiydi.

Bu nedenle Jørgen تنها haber odasında ilerlerken hiç acele etmedi. Sonunda haber editörü Carl Solli'nin Finansavisen gazetesini okuduğu ve kantinden satın alınmış günlük karidesli sandviçini yediği cam kafesin kapısını tıklattı. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. Solli ona şöyle bir göz atsa da Jørgen çalışma masasının karşısındaki sandalyeye kurulana kadar hiç konuşmadı.

"Eee," diye söze girdi Solli. "Soruşturmadaki üst düzey yönetim gerilimini hakkında öyküde bir yere varıyor muyuz?" Jørgen ona boş boş baktı. "Hani bugünkü editörlük toplantısında konuşmuştuk?"

“Ah... evet, o. Eh, sanırım ona çantada keklik gözüyle bakabiliriz,” diye ilgisizce karşılık verdi. Fakat sonra avuçlarını bitıştırıp öne eğildi. “Gel gör ki başka bir konu var... seninle görüşmek istediğim bir konu.”

Solli gazetesini indirip onunla göz teması kurdu. Jørgen’i huzursuz eden bir şey olduğunu görebiliyordu. Ve Jørgen üstünün huzursuz bir kadrodan hoşlanmadığını bilirdi. Öyle şeyler iyi bir öyküye ayak bağı olurdu.

“Sorun haberin kaynağı. Benim kaynağım,” dedi Jørgen.

“Devam et.”

“Polis onun kim olduğunu bilmek istiyor.”

Solli kaşlarını çattı. “Eee... bunun nesi sorun? Tek yapman gereken hayır demek.”

Jørgen ellerini kucağına koydu. “Polis kaynağımızın diğer kilise mensuplarının yerini biliyor olabileceğini düşünüyor. Katil hakkında bilgi sahibi olabileceğini de. Ya da tüm bunların arkasındaki kişiler hakkında.”

Carl Solli’nin tepesinin attığında hemen anlardınız. Boğazından sinekkaydı tıraşlı yanaklarına ve oradan da şakaklarına doğru bir ot yangınına andıran alev kırmızısı bir renk yayılırdı. Çocuksu suratındaki kısık gözleri ışığa aşırı duyarlıymışçasına iyice daralırdı ve soluması ıslıklı bir hal alırdı.

“Yani bir müzekkere mi çıkartıyorlar? Bizi mahkemeye mi veriyorlar?”

Jørgen başını iki yana salladı. “Hayır, öyle bir izlenim edinmedim.”

Solli onu anlayışsız bakışlarla süzdü. “Öyleyse sorun ne? Kaynağı korumak kutsaldır! Yoksa unuttun mu? Her muhabirin ilk öğrendiği ders budur.”

Finansavisen karidesli sandviçin üstüne düştü. “Kaynağının ismini *bana* bile söylemiyorsun. Şimdi kalkmış polise söylemeyi mi öneriyorsun? Kahrolasica aklını mı kaçırdın?”

Jørgen o kadar büyük bir hışımla nefes verdi ki burun delikleri genişleyip daraldı. Sükunetini korumaya çalıştı ama onun da heyheyleri geliyordu. Önce Fredrik’le girdiği atışma, şimdi de bu zıpçıktıdan yediği fırça. Bunun bir sınırı olmalıydı.

“İnsanların hayatını tehlikeye atan bilgiler saklıyorsak çok büyük bir mesuliyet altına giriyoruz demektir. Ya kaynağımız polisin bilmesi gereken bir şey biliyor diye birileri canından olursa? Böyle bir şeyi içime sindirebileceğimi hiç sanmıyorum!”

Solli gazeteyi bir kenara fırlattı. Sonra ayağa kalkıp yumruklarını masaya koydu. “Biz basınız be! Başkalarından bağımsızız. Böyle bir olayda kaynağımızı açığa vurursak bir daha TV2’ye güvenen biri çıkar mı sanıyorsun? Bunu aklından bile geçirdiğine inanmıyorum,” diye gürledi Solli. “Fredrik Beier ve tüm Oslo polisi hakkında tacizden şikayette bulunmamız daha doğru olur.”

Yumruklarını masaya vurmasıyla birlikte sandviç tabağı yerinden sıçradı. “Cevap hayır, hayır ve yine hayır. Bunu aklından çıkar. Beni duyuyor musun?”

Jørgen ayağa kalktı. Yutkundu. Sesi, kaynayan yağ gibiydi. “Ben de Fredrik’e aynen öyle söyledim. Ama kaynakla irtibata geçmeye ve ona polise kendi isteğiyle gitmesini söylemeye mecburum. Bu yüzden onu kaybetsek bile varsın olsun.”

Carl Solli’nin yüz ifadesi donuklaştı. Kıpışan erkek geyikler misali birbirlerine dik dik bakarak bir zayıflık belirtisi aradılar. Solli nihayet karşısındaki adamın caymayacağını kabullendi.

“İyi,” demekle yetindi. Jørgen dönüp gitti.

Kısa mesajına hemen yanıt geldi.

Buluşmaktan mutluluk duyarım. Zaten benim de seninle görüşmek istediğim bir şey vardı.

51. BÖLÜM

Fredrik dizleri üstünde geçirdiği üç saatin ardından vazgeçti. Kırmızı renkli sert kanepeye uzandı, spor ayakkabılarını çıkardı ve ağrıyan bacaklarını kanepenin arkalığına dayadı. Biraz güç de olsa yan dönerken iç tasarımcılar türemeden önceki bir çağdan

kalma eski kahverengi kanepeyi efkârla hatırladı. Mavi oduncu gömleğini tortop ederek eğreti bir yastık yarattı.

O pozisyonundan Andreas'ın yüzlerce büyütülmüş fotoğrafı bir araya toplamasını seyretti. Fotoğraflar açık ofisin çalışma masaları arasındaki zemine yayılmıştı. Vakit epey geç olmuştu ve içeride onlardan başka çok az kimse vardı.

“Kaçakların yaptıkları aramaya ne olduğunu öğrendin mi? Hani Kafa'nın cevapladığı?” diye görünüşte kayıtsız bir ses tonuyla sordu Andreas.

“O konu üstünde çalışıyorum,” diye mırıldandı Fredrik.

Andreas doğruldu, bir sandalyenin arkalığında siyah ceketini aldı ve Fredrik'in sırları tarafından kirletilmek gibi bir niyetinin olmadığını gösterircesine onu silkeledi.

“Koss sorgu sırasında neler söylendiğini öğrenmek için dayatıyor. Kayıtlarla oynandığını iddia ediyor. İkinci yarısı kayıp mıymış neymiş. Hani Kafa'yla konuştuklarını söyledikleri kısım...” diye devam etti.

Zeminde geçen saatlere karşın ortağının krem rengi gömleği neredeyse hiç kırışmamıştı. Fredrik onun nasıl böylesine sık gömlekler giyip de asla Koss olacak o tavus kuşuna benzemediğini merak etti. Andreas bakışlarını Fredrik'ten ayırmaksızın ceketini ağır ağır üstüne geçirdi.

“Bak bu pek inandırıcı gelmiyor.” Fredrik derin bir nefes verdi. Köşeye sıkıştığının farkındaydı. “Önce Kafa'yla konuşmak istiyorum. Başka biri öğrenmeden.”

“Koss'un canı cehenneme.” Andreas alaycı bir homurtu çıkardıktan sonra sesini mahrem bir tona indirdi. “Ama Kafa'nın laf salatası yaparak seni parmağında oynatmadığından emin ol. Ve sakın o kocaman badem gözlere kapılma.”

“Merak etme,” diye bezgince karşılık verdi Fredrik.

Açık ara en kalın pasaport fotoğrafları yığını kahverengi bir zarfı boyladı. Andreas zarfın üstüne keçeli kalemle “Rabıtasız” yazdı ve abartılı hareketlerle onu bir çekmeceye kaldırdı. En kalın ikinci yığın da bir zarfa koyuldu. Andreas buna “Düşük Olasılıklı” yazdı ve zarfı masanın üstüne bıraktı. Yalnızca beş fotoğraftan oluştuğu için yığın denemeyecek son fotoğraf destesiniyse

muntazaman açıp önünde tuttu. Sonra bir ofis sandalyesine oturup Fredrik'e doğru döndü.

"Bunlardan biri olduğunu da sanmıyorum," dedi karamsarca.

Fredrik başını yan yatırıp meslektaşını süzdü ve dizindeki zonklamayı azaltmak için göğsünü çıkararak gerindi.

Norveç'te Per Olsen adlı altmış bir adam vardı. Buna ilaveten artık soyadı Olsen, ön adıyla Per-bilmem ne olan dört yüz elli dokuz kişi daha bulunduğunu biliyorlardı. O kişilerden beşinin siması aradıkları Per Olsen'e –katilin Solro'daki asıl hedefi olduğuna inandıkları adama– benziyordu.

"Kaçakları tekrar buraya getirmemiz gerekecek," dedi Fredrik.

"Per Baba'yı tanıyorlar. Onu bizden daha kolay teşhis edebilirler."

Andreas karşılık vermek yerine sarı saçlara ve uzun bir surata sahip otuzlu yaşlarda bir adamın fotoğrafını havaya kaldırdı. "Per Olsen bu olabilir. Ona benziyor ama aynı zamanda benzemiyor da. Şu gözlere bak. İçlerinde aynı ateş yok. Anlatabiliyor muyum? Bu... öylesine biri işte."

Fredrik ayaklarını yere bastı. Andreas başından beri aynı şeyi söylüyordu: Per Olsen bir lâkaptı. Haklı olabilirdi.

"Gel artık buna daha fazla vakit harcamayalım," dedi, asabi bir edayla elini sallayarak. "İnternetteki sohbet odalarına uğradığını söylemiştin, değil mi?"

Bir dosya ve bir dizüstü bilgisayar kapıp gelen Andreas onun yanına oturdu. Bildikleri kadarıyla Tanrı'nın Işığı üyelerinin yazıştıkları her sohbet odasına girip çıkmıştı. Sonra da aynı münazaralara katılan herkesin bir listesini çıkarmıştı. Kilise üyeleri kendilerine saldıran adamı o veya bu şekilde kıskırtmış olmalıydılar. İnternet kimlikleri toplamda birkaç sayfa tutuyordu. Çoğunun lâkap olduğu belliydi.

"Uzun bir liste," deyip iç geçiren Fredrik dosyayı eline aldı.

"Sonuçta tüm bunlara istinaden nasıl bir kaniya vardın, Andreas?"

Herhangi bir düzen tespit etmek zordu. Kullanıcılardan bazıları son derece faaldi. Diğerleri daha seyrek yazışıyor ama hayli çılgınca görüşler belirtiyordu. Bazıları sadece bir-iki ay çok faalken ötekiler yıllardır yazışmaya devam ediyordu. Andreas başını iki yana salladı.

“Ne aradığımız hakkında daha fazla şey bilmeksizin nereden başlayacağımızı kestirmek güç.”

Fredrik kafa salladı. “Şimdilik bundan vazgeçmemiz gerekecek.”

Tam dosyayı kapatacakken isimlerden biri dikkatini çekti. Kullanıcı adı anonimdi. Bahsi geçen şahıs pek fazla katılımda bulunmamıştı ama yıllar içerisinde çeşitli tartışmalarda yer almıştı.

“Şu,” dedi Fredrik, parmağıyla göstererek. “Hakkında ne biliyorsun?”

Andreas öne eğildi. Lakabı bilgisayara girdi.

“Tanrı’nın Eli,” diye mırıldandı. “İşte buyur. Tanrı’nın Eli, Tanrı’nın Işığı üyelerinin de katıldığı yüz on dört münazarada yer almış. Derin ilahiyat bilgisine sahip son derece dindar biri gibi gözüküyor ve kilisenin görüşlerini büyük ölçüde paylaşıyor. Yorumlarının çoğu Mahşer’le, Yüce İsa’nın yakın bir zamandaki dönüşüyle, Kıyamet Günü’yle, dünyadaki tanrıtanımaz herkesin cezalandırılmasıyla falan ilgili,” diye sayıp döktü Andreas. Sonunda başını ekrandan kaldırdı. “Biliyorum, tüm bunlar kulağa aşırı geliyor ama güven bana. Tüm bu münazaraları okuduktan sonra sohbet odalarında standart tavrın bu olduğunu söyleyebilirim. Ortalık böyle insanlarla kaynıyor.” Fredrik’i meraklı gözlerle süzdü. “Onu niye seçtin?”

Fredrik ortağıyla göz göze geldi. “Şifreyi unuttun mu? Hani tavan arasında ele geçirdiğim flaş bellektekini? Tanrı’nın Eli?”

Andreas’ın gözleri kocaman açıldı. “Ha siktir.”

Telefonu kapan Fredrik tam Kafa’yı arayacağı sırada onun halen hastalık izninde olduğunu anımsadı. Genç kadın şifreye içgüdüsel olarak tepki vermiş ve tepkisinde haklı çıkmıştı. “Tanrı’nın Eli” rasgele bir şifre değildi. Flaş bellekteki resimlerde yer alan adamın internet lakabıydı. Tanrı’nın Eli oydu. Kaçakların Papaz Per Olsen olarak tanımladıkları adam. Bir kıyamet peygamberi.

52. BÖLÜM

Tine Holten tekrar saate baktı. Karşısındaki meydanda yeni bir turist grubu toplanmıştı. Bronz kaplanın önünde birbirlerinin resimlerini çektikten sonra işportacılarla, müzisyenlerle ve dilencilerle dolu Kar Johan Sokağı'na doğru uzaklaştılar. Tina yaklaşık kırk beş dakikadır Orlo Merkez Garı'nın dışındaki basamaklarda oturuyordu. Sırtı ağrıyordu.

Tipik bir Norveç yaz günüydü. Sabah güneşinin yerini açık gri bir bulut örtüsü almıştı. Annette Wetre'nin aramasının üstünden iki saat geçmişti. Genç kadın telefonda ivedi fakat metin bir sesle konuşmuştu. Kararını vermiş biri gibi. Artık dönüş yokmuşçasına.

Tina'nın, Annette ile oğlunu tren garından almasını kararlaştırmışlardı. Tina daha sonra onları arabayla Kari Lise Wetre ile kocasının Kringsjå'daki evlerine götürecekti. O noktada da bu işteki rolü sona erecekti.

Tina "evet" dediğine pişman olmaya başlıyordu. Kari Lise Wetre gibi akıllı başında bir kadının polisle irtibat kurmaktan caymasına anlam veremiyordu. Ne de olsa burada cinayetten bahsediyorlardı. Beş cinayetten. Hatta küvetteki Müslüman da dahil altı. Tina etrafına bakındı. Bazı kaykaycılar. Bir avuç pejmürde uyuşturucu bağımlısı. Bir hentbol maçından dönen mavi svet-şörtlü bir grup kız. Bunların haricinde herkes hareket halindeydi. Onu izleyen yoktu. Tina bundan emindi. Neredeyse. Koyu buklelerinin altında kafa derisi terli ve kaşıntılıydı. Aptalca bir şey yaptığını fark ettiği zamanlarda olduğu gibi onu tırnaklarıyla kaşımak için iki elini birden başına götürdü.

Tam o anda cep telefonu çaldı. Bilinmeyen numara.

"Alo?"

Karşı taraftaki ses fısıltılıydı. "Benim. Bir araban var, değil mi?"

“Evet. Elbette. Anlaştığımız gibi. Onu park–”

Annette kadının sözünü kesti. “Bizi Solbråtan Garı’ndan al. Yirmi beş dakika sonra orada olacağız.”

“Ama...”

Sessizlik. Tina fonda raylar üstünde yavaş yavaş ilerleyen bir trenin uğultusunu duymuştu. Solbråtan mı? Oranın nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Tina hemen otoparka gitti. Patronunu aramayı düşündüyse de vazgeçti.

Solbråtan’ın Østfold hattı üzerinde Kolbotn’dan sonra gelen yerel bir istasyon olduğunu öğrenmesi uzun sürmedi. Anayoldan saparken onları gördü. Bir büfenin önünde duruyorlardı. William annesinin kollarında bir lolipop yalıyordu. Annette yüzünü okumayı imkânsızlaştıran büyük camlı bir güneş gözlüğü takmıştı. Yanlarında valiz yoktu.

“Selam. Ben Tina.”

Yolcu tarafındaki camı indirmiş ve genç kadına doğru eğilmişti. Fakat Annette onunla göze göze gelmektense arabanın tavanı üstünden etrafa bakındı. Tina tam motoru susturacakken sıssık suret eğilip gözlüğünü çıkardı. Annette’in yüzü kül gibiydi. Tina’nın fotoğraflardan tanıdığı hoş, yumuşak yüz hatları süzülüp sertleşmişti. Sarı saçlar bir atkuyruğuyla üstünkörü toplanmıştı.

“Selam,” dedi oğlan, gülümseyip buzlu lolipopunu sallayarak.

Tina da çocuğa gülümserken Annette güneş gözlüğünü tekrar taktı ve koyu camların üstünden ona baktı. Gözbebekleri küçük ve kıpır kıpırdı. “Yalnız mı geldin?” dedi alçak sesle.

Tina kafa salladı.

“Polis yok mu?”

Tina başını bu sefer iki yana salladı.

Arabayla bakımlı bahçelerin, tarlaların ve korulukların yanından geçerlerken sessizliği bir tek William’ın şapırtıları bozuyordum. Arabanın güneşliğine rağmen Annette gözlüğünü hiç çıkarmadı. Yanaklarından aşağı sessiz yaşlar aktı durdu.

“Yanımda kâğıt mendil var,” diyen Tina yerde, Annette’in bacakları arasında duran çantasını işaret etti.

“Teşekkürler,” dedi Annette, burnunu çekerek. “Özür dilerim. Delirdiğimi düşünüyor olmalısın.” Bir mendile sümküydü. “Oslo

Merkez Garı'nda inmeye cesaret edemedim. Çok fazla insan vardı. Ve de kameralar. O yüzden platformun öteki tarafından yerel bir trene atladık." Çevrelerindeki arabalardan gizlenmek için koltuğunda iyice kaykıldı. Sonra ellerini pamuklu beyaz bluzunun göğsüne koyup nefes verdi. Hem de uzun uzun. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı, Tina'ya bakarak. Usulca ağlıyordu.

Tina dikiz aynasından oğlana baktı. William buzlu lolipopundan artakalan çubuğu emerek sakın gözlerle camdan dışarısını seyrediyordu. Tina elini Annette'in kot pantolonlu dizine koydu ve ona güven vermek için bacağına okşadı. Genç kadının titrediğini hissedebiliyordu.

"Annen size çok iyi bakacak," diye yolcusunu teselli etti. "Kari Lise akıllı kadındır. Ne yapılması gerektiğini bilir."

Annette yine burnunu çekti. "Biliyorum," dedi. Sonra birdenbire bluzunu kaldırdı. Kotunun beline bir zarf sıkıştırmıştı. Onu çıkarıp aldı. Tina zarfın şişkin olduğunu fark etti.

"Lütfen benim için buna göz kulak olur musun? Sadece birkaç günlüğüne?"

Annette yanıt beklemeden zarfı torpido gözüne koydu. Tina onu merakla süzdü.

"Peki... Neden olmasın?"

Kringsjå'nın meskun bölümü Oslo'nun kuzeyinde bulunur ve taşraya komşudur. Yazları elmalarla, eriklerle ve Weber marka mangallarla dolup taşar. Kışlarıysa tavanlarında kayak takımları ve direksiyonlarında hak ettiklerinden fazlasını kazanan bürokratlar bulunan aşırı büyük arazi araçları her türlü ulaşım yöntemini güvensiz hale getirir. O bürokratlara ek olarak medyaya aç akademisyenler ve medya mahcubu TV yıldızları kentin bu bölümüne resmen el koymuşlardır.

Kari Lise Wetre'nin evi de işte burada yer alıyordu.

Üçüncü Çevre Yolu'ndan çıkmışlardı ve doğru daha küçük yollardan Sognsvann Gölü'ne doğru ilerliyorlardı. Tina camı açtı. Bahçelerde çocuklar oynuyordu ve havaya hafif bir kuşburnu kokusu hakimdi. Bir köpek gezdiricinin ve onun Danua cinsi köpeğinin yanından geçtiler. Güneş üzerlerindeki bulut örtüsünden

yüzünü gösterdi. “Neyse ki hava düzeldi,” dedi Tina, teşvik edici bir tebessümle.

Fren yapmaya vakit bile bulamadı. Koyu renk minibüs bir anda onların şeridine daldı. İki araç kafa kafaya tokuştu. Çarpışma çok şiddetli değildi ama hava yastıklarını tetiklemeye yetmişti. Basınç Tina’yı geriye fırlattı. Kadının bir anlığına gözleri karardı. Güneşin ısısı kayboldu ve yanlardan kapkara dalgalar hücum etti fakat Tina acı hissetmiyordu. Hatta hiçbir şey hissetmiyordu. Sadece yoğun bir benzin kokusu alıyordu, o kadar. Sonra bir çocuğun çığlığını işitti. Ayağı pedalların arasına sıkışmıştı. Sonunda canı yanmaya başladı.

“Hayır! Lütfen. Hayır. Hayır, hayır, hayır...”

Annette haykırıyordu. Tina başını kaldırdı. Dünya bulanıktı ve yapabildiği tek şey dosdoğru önündeki sokağa bakmaktı. Minibüsün sürücüsü aracını geri vitesle takıp yolun ortasına çaprazlama park etmişti. Tina diğer aracın boş sürücü koltuğuna baktı. Neler olmuştu? Yoksa minibüs sürücüsü rahatsızlanmış mıydı?

Ansızın yan aynada bir hareketliliğin farkına vardı. Bu durum onu tedirgin etti. Gözlerinin önündeki pus kalktı ve göğsünün içindeki bir sünger serbest kalmış gibi oldu. Başını çevirince adamı gördü. Adam camın arkasından onu seyrediyordu. Göz teması kurduklarında Tina’nın adeta kalbi durdu. Adamın yusyuvarlak ve gri gözleri neredeyse cansızdı. Kamera lensleri gibi. O gözler bir kar maskesinin arkasından onu inceliyordu.

Kapı sökülüp açılırken araba şiddetle sarsıldı. Devasa, eldivenli bir el Tina’nın boğazına yapıştı ve ona asılmaya başladı. Tina köprücük kemiğinin kırılacağından emindi. Adam onu dışarı çekerken Tina hatırı sayılır bir çabayla emniyet kemerini açmayı becerdi. Serbest bacağıyla destek alarak diğerini de kurtardı. Ayağındaki acı yanlış anlaşılmaya yer bırakmıyordu; pedalların arasında bileği kırılmıştı. Sonra asfalta, arabasının yanına yüzükoyun fırlatıldı. Ağzı kanla doldu ve kendini bir çift cilalı asker botuna bakarken buldu. Pantolonu ıslaktı; altına kaçırmıştı. Aca ba ölmek üzere miydi?

Gözlerini yummayı, tortop olmayı ve çığlık atmayı her şeyden çok istiyordu. Adam işini bitirene kadar çığlık atacaktı. Öyle yüksek sesle haykıracaktı ki ne acı, ne mide bulantısı, ne de kor-

ku başını dolduracak olan gürültü okyanusunu aşabilecekti. Fakat en ufak bir ses çıkaramadı. Hatta gözlerini bile kırpamadı. Onun yerine yeni yakalanmış bir balık misali dümdüz ileri baktı. Göz ucuyla adamın açık kapıdan içeriye, daha doğrusu Annette'e bir tabanca doğrulttuğunu gördü. Tina anladı ki adam sessizce Annette'e minibüse binmesini emrediyordu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan genç kadın emre itaat etti. Dev adam Tina'nın tepesinde şöyle bir dikilmesinin ardından sert adımlarla uzaklaştı. Minibüsün kapısı çarparak kapandı ve Tina bir motora sesi duydu. Sonunda minibüs gözden kayboldu.

Sonra o geldi. Çılgılığı. Tina uluyarak sağına soluna yuvarlandı. Dirsekleri üstünde doğruldu. Arabanın içine baktı. Ve çenesini kapadı. Çünkü William orada oturuyordu. Lolipop çubuğu kırılmıştı.

"Anneciğim," dedi oğlan usulca. "Anneciğim."

53. BÖLÜM

Iskoçya, 1943 yazı

Tek bir bavul. Silahlı iki asker tarafından King's Cross Garı'na götürülmeden önce Kolbein Ihme Monsen'in yanına sadece bunu almasına izin verilmişti. Albay Hasle onu garda bekliyordu ve birlikte kuzeye giden trene bindiler.

Yolculuk uzundu ve albay kompartımanın bir tek onlara tahsis edildiğinden emin oldu. Yol boyunca konuştular. Halse gerek Profesör Elias Brinch, gerekse ırksal araştırmalar ve Viyana Kardeşliği hakkında her şeyi bilmek istedi. Kolbein de ona anlattı. Sanki bir baraj yıkılmıştı. Onca zamandır kafasında taşıdığı ne varsa ortaya döktü. Arınmak harika bir histi. Albaya bir bakımevine yerleştirilen deforme kızından bahsederken hüngür hüngür ağladı. Elsa, Brinch ve onların çocuğu hakkında konuşurlarken tırnaklarını canı yanacak kadar avuçlarına batırdı.

Sonra Hasle ona bir soru sordu. "Profesör Brinch hakkında neler hissediyorsun?"

Kolbein uzun bir süre konuşmadan oturdu. İşaret parmağı tren camındaki yoğunlaşmada belirgin bir çizgi çekti. Fundalıkların arkasında koyu mavi Kuzey Denizi'ni seçebiliyordu. Bu, ona suyun karşı yakasındaki anayurdunu hatırlatıyordu.

“Ondan nefret ediyorum. Ölene kadar da edeceğim.”

Albay onu düşünceli gözlerle süzdü.

Sonunda Aberdeen'e vardılar. Biliminsanını bekleyen arabanın başında birbirlerine veda ettiler.

Kolbein'in yolculuğu Buckie'de sona erdi. Buckie ülkenin kuzeydoğu ucundaki ufakık bir İskoç balıkçı köyüydü. Kolbein'e deniz manzaralı tuğla bir evde oda verildi. Her gün Norveç'ten ve oradaki Nazilerden kaçmış olan Norveçli balıkçılar ve onların aileleri arasında geziniyordu. Her gece hiçbir şey hissetmeksizin, hiçbir işe yaramaksızın uyumadan öylece yatarak tavana bakıyordu.

Günler haftalara uzadı, baharın yerini soğuk ve konuk sevmez bir yaz aldı. Bir temmuz gününde Albay Hasle geri döndü.

“Senden yardım istemek için buradayım. Vatanının sana ihtiyacı var.”

Kolbein salondaki küçük sobanın önüne koyulmuş tahta iskemlelerde Hasle'la karşılıklı oturdu. Tavandan parafinli bir fener sarkıyordu.

“Elias Brinch 1938'de Norveç'e döndü. Orada Norveç Faşist Partisi Ulusal Toplanış'a katıldı. Almanya'daki bağlantılarını kullanarak önemli makamlara yükseldi. Bir süre Oslo Üniversitesi'nin Tabiat Bilimleri Fakültesi'nde dekanlık yaptı.”

Albay konuşurken parmak uçlarıyla yanaklarını ovuşturuyordu. İskoç yazı, cildine çok hasta bir domuzun ısıltısını katmıştı.

Profesör Mayıs 1941'den beri Lindesnes beldesinin batısında ki bir yarımada olan Lista'daki Østhassel toplama kampını yönetiyordu. Ayrıca Heidelberg'deki Kaisel Wilhem Enstitüsü'ne bağlı Elsa'yla beraber çalışıyordu. İngiliz istihbaratına göre kadın ıssız bir Yunan adasında epey vakit geçiriyordu.

“Viyana Kardeşliği'nden eski meslektaşın Doktor Acton orada olup bitenlerin tespitini yaparak üstüne düşen görevi yerine getirdi.”

“Orada neler olup bittiğini biliyorum,” diye karşılık verdi Kolbein. Sesi duygusuzdu. Ve pes.

“Elsa ve Elias deneyler yürütüyorlar. Elias deneyleri Norveç’te geliştirdikten sonra Elsa onları ırksal bakımdan saf bir nüfus üstünde uyguluyor. Kardeşlikte bunun hayalini kurardık.” Kolbein tarağını açıp koyu sarı saçlarını taradı. “Beni Norveç’e yollamak mı istiyorsunuz?”

“Gitmeyi düşünür müsün?”

“Burada bir yaşantım yok. Norveç’te silik bir anıdan fazlası değilim. Ebeveynlerim öldü. Çocuğum benden alındı ve nişanlım beni terk etti.” Kolbein yumruklarını sıktı.

“Bu çok tehlikeli bir görev,” dedi Hasle. “Normal şartlar altında Sørlandet’teki garnizonumuz Brinch’i gözleme, hatta bir ihtimal ona saldırma kapasitesine sahiptir. Fakat maalesef 3. Savaş Tümeni büyük ölçüde yok edildi. Norveç’in o bölümündeki direniş güçlerimiz mahvoldu.” Hasle öne eğildi. “Senden kampta yaşananları gözlemlemeni ve bize bildirmeni istiyoruz. Bu iş için Norveç’in güneyindeki gizli bir yere götürüleceksin.”

Kolbein Ihme Monsen böylece direnişe katılmış oldu.

54. BÖLÜM

Kari Lise Wetre kollarında torunuyla onu kapıda karşıladı. Kadının gözleri cansızdı. Özür dilemedi. Polisle irtibata geçmediği için pişman olduğunu belirtti, o kadar.

Fredrik bir saat sonra başparmakları pantolonunun kemer halkalarına takılı vaziyette dikilirken olay yeri teknisyenleri Tina Holten’in Citroen marka koyu mavi otomobilini dikkatle çekiciye yüklüyorlardı. Arabanın ön tarafı içe göçmüş, farların renkli plastik parçaları asfalta saçılmıştı. Sokak emniyet şeridiyle kapatılmıştı. Daha ileride bir grup komşu ve muhabir meraklı gözlerle kaza mahallini seyreliyordu. Kringsjå’nın bakımlı bahçeleri arasında böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Andreas çarpışmanın yaşandığı noktada kumaş pantolonunu dizlerinden yukarı çekip yere çömelmişti. Fredrik ona doğru yürürken topallama-

maya çalıştı. Olay yerinde tanınırsa parlak zekâlı bir muhabir, kazanın Solro'yla ilişkili olduğu sonucuna varabilirdi. "Yerleşim bölgesinin tam göbeğinde," diye homurdandı. Andreas başını çevirip onunla göz göze geldi.

"Bak," dedi.

Kalemini kibrit kutusu büyüklüğünde siyah bir kübe doğrulttu. Bulgunun etrafı kalın, beyaz bir tebeşir halkasıyla çevrilmişti. Fredrik küçük çelik aygıtı inceledi. Bir vericiydi. Annette Wetre'yi kaçıran adamın arabayı nasıl bulduğunu açıklıyordu.

"Başka bir şey var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Andreas. Doğrulurken yüzünde gizemli bir ifade vardı. Yol kenarındaki plastik bir kutunun kapağını açtı. Bu kutular toplanan delillerin saklanması için kullanılırdı. "Hem de nasıl." Andreas kutunun içinden plastik bir poşet çıkardı. Poşete bir zarf koyulmuştu. "Tina Holten hastanede bizim çocuklara bunu Annette'ten aldığını söylemiş. Zarfı torpido gözünde bulduk. Bir de sen bak," dedi.

Fredrik poşeti eğerek zarfı çıkardı. Şişkin paketi avucunda tarttıktan sonra içine göz attı. Kaşlarını çatıp kafasını kaldırdı.

"Bu... bu da ne?"

Zarftaki cisim kurumuş bir sümüksüklük benziyordu. Kahverengi ve beyaz şey keskin, etsi bir kokuya sahipti. Fredrik cismin alt kısmını görmek için zarfı dikkatle salladı.

"Vay canına," dedi şaşkınlıkla. "Hemen analize gönderin. Bu serçe parmak kime aitti bilmek istiyorum."

Üç cevapsız arama. Hepsi de aynı numaradan. Fredrik'in geri aramaya hiç gönlü yoktu ama derin bir iç geçirip kendini hazırladı.

Synne Jørgensen'in sesi, filtrelili sigaradan sarma sigaraya geçmişçesine hırıltılı ve boğuktu. "Kari Lise Wetre nasıl bu kadar aptal olabilir?" dedi kadın öfkeyle.

Fredrik cevap vermedi.

"Bu olayın dışarıdan nasıl görüldüğünü bir düşün. Polise güvenmeyen üst düzey bir siyasetçi. Hem de böyle önemli bir vakada."

Fredrik homurdandı.

"Olacak iş değil!" diye çıkıştı Synne.

Fredrik dikkatle genzini temizledi. “Wetre kızı tarafından ikna edildiğini söylüyor. Söylediklerine bakılırsa Annette’in geldiğini bir tek kendisi, kocası ve Tina Holten biliyormuş.” Sonra amirine vericiden bahsetti. “Annette annesinin telefonunun dinlendiğinden eminmiş. Tina’yı o yüzden aramış,” deyip boştaki elini saçlarında gezdirdi. Terlediğini hissedebiliyordu. “Kız haklıysa saldırganı Tina Holten’in telefonunu da dinlemekten hiçbir şey alıkoyamaz,” diye ekledi.

Synne Jørgensen’in sesi soğuktu. “Sahiden böyle mi düşünüyorsun? Demokrasiyle seçilmiş önde gelen siyasetçilerimizin dinlendiğini? Ve de danışmanlarının? Eğer öyleyse kimler tarafından?”

Fredrik karşılık vermedi.

“Emniyet müdürü yanıma uğradı,” dedi Synne daha sonra. “Beni tebrik etmeye gelmedi. Böyle durumlarda güvenin önemli olduğunu söylüyor. Ve de sonuçların. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Beier? Neme büyük baskı altında. Liderlik sergileybildiğini çok yakın bir zamana kadar ispatlamaya mecbur. İşler sapa sarabilir.”

Synne görüşmeyi sonlandırdı. Amirinin kendisine soyadıyla hitap etmesi Fredrik’in dikkatinden kaçmamıştı.

55. BÖLÜM

Tavanarası hatırladığından daha küçüktü. Mızrağımsı masa bacaklarının, duvar önlerine yığılmış kanepe ve mobilya yığınlarının anıları polis fenerlerinin ışığında solup gitti. İçerisi artık mobilyaların ebedi birer zevksizlik abidesi olduğu alelade bir tavan arasıydı. Oslo’daki diğer her apartmanın diğer her tavan arası gibi.

Onları karşılayan adli patolog Therese Grøfting’di; Solro’da Papaz Alfsen’in yatak odasındaki patolog. Fredrik bu sefer onun ismini hatırladı. Kadının bol iş tulumunun yerini beyaz bir tişört ve dolgun kalçalarını vurgulayan dar bir kot pantolon almıştı.

“Oldukça etkileyici,” dedi kadın, tahta duvara bir kalem fener doğrultarak. “Saldırganın elini sapladığın vida bu. Tertemiz. Bir alkol, amonyak ve asit karışımı kullanmış; organik kalıntıları imha etmek için çoğunlukla sülfürik asit. Neredeyse hiçbir şeye rastlamadık.”

“Neredeyse hiçbir şeye mi?” diye sordu Kafa ve beyzbol şapkasının altından başını kaşıdı. Şapka, sol gözünün üstündeki göz bandını sabit tutuyordu.

Genç kadın işe bugün başlamıştı. Ölmesine ramak kaldığı yere –onun ve Fredrik’in hayatlarının şiddet yoluyla birbirine bağlandığı mekâna– dönmek keyfini kaçırmışa benzemiyordu.

“İlginç bir şey daha var,” diye devam etti patolog, perçemi ni kenara çekerek. “Kan. Kan. Kan ve kan.” Konuşurken fenerin ışığını duvarda gezdirdi. “Tüm bunların kan lekeleri olduğunu görebiliyoruz ama onlar hakkında hiçbir tespitte bulunamıyoruz. Ne kan grubu, ne de DNA. Hücre yapısı diye bir şey yok. Kısacası okunmaz bir madde. Adam tüm kimliğini vücut sıvılarından silip atmış. Bu sahiden de... etkileyici bir başarı. Bir o kadar da sıradışı. Böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmadım.”

Grøfting’in coşkusu paylaşılmayan Fredrik’in tek isteği oradan çıkıp gitmekti.

“Bu zor bir şey mi? Kimliğini böyle gizlemek?”

Patolog başını yavaşça sağa sola salladı. “Zor değil. Ama çok vakit alır. Ve büyük bir disiplin gerektirir.”

Kvadraturen semtinden Karl Johan Sokağı’na doğru aheste adımlarla yürüdüler. Fredrik ansızın topallamakta olduğunu fark etti ve topallamamaya çalıştı. Bir kafenin kuytu bir köşesindeki masaya oturdular. Fredrik bayat bir böğürtlenli kek yerken Kafa plastik bir bardakta sunulan meyve salatasından atıştırdı. Genç kadın çantasından bir çift kâğıt çıkardı. Kâğıtlar Norveç Devlet Demiryolları’nın tren tarifelerinin çıktıklarıydı. “Evde bunlara biraz göz gezdirdim. Canım sıkılmaya başlıyordu,” dedi, bir açıklama yapması gerektiğini hissetmişçesine.

Tarifeler hangi trenlerin Annette Wetre ortadan kaybolmadan

önce Solbråtan Garı'nda durduğunu gösteriyordu. Sayıları yalnızca üçtü. Kalkışlardan birinin altı çizilmişti.

"Vestfold hattı treni saat 14:28'de Oslo Merkez Garı'nın beşinci platformuna varmış... ve 14:36'da Skien seferi altıncı platformdan ayrılmış. Tren saat 14:54'te Solbråtan'a ulaşmış." Başını kaldırıp Fredrik'e baktı. "Annette arabadayken Tina'ya platformun öteki tarafına geçtiklerini söylemişti, haklı mıyım?"

Fredrik kafa salladı. Solbråtan'da duran diğer iki tren, Oslo Merkez Garı'ndaki diğer trenlerle bir platform paylaşmıyordu. Fredrik tarifeyi incelemek için öne eğildi. Vestfold hattı Skien'den ayrılıyor, Porsgrunn'a ve Vestfold bölgesindeki diğer kasabalara uğramasının ardından Drammen ile Asker'e ulaşıyordu. Fredrik kâğıda parmağını dokundurdu.

"Yani..." Genç kadınla göz göze geldi, "...kilisenin diğer üyelerinin orada olduklarını düşünüyorsun."

Fredrik'in leb demeden leblebiyi anlamasına sevinen Kafa gülmüsedti. "Bir arada kalmaları onlar için daha uygun olur," dedi.

"Ya rehin alındılarsa?"

"Sanmam. Bir yerde esir tutuluyorlarsa Annette polisle irtibat kurulmasında ısrar ederdi. Bunun başka bir açıklaması olmalı."

Kafa beyzbol şapkasını alnında biraz yukarı kaldırdı ve anlaşılmasız bir bakışla tek gözünü adama dikti.

"Andreas'a senin neden topalladığını sordum. Bana oğlun Frikk'ten bahsetti. Başın sağ olsun."

Fredrik kadını hayretle süzdü. Sonra tabağını kenara itti, derin bir nefes aldı ve bir elini diğerinin üstüne koydu. "Evet. Zaten her çaylak o öyküyü duymasa şaşarım."

"Neler oldu?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Mutlu bir sonla bitmiyor."

Fredrik o güne dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Hiçbir şey. Fakat haziran ayının ortasına denk geldiği için ağaçlar gür ve yemyeşil olsa gerekti. Hafif yaz kokusu muhtemelen balkon kapısından içeriye doluyordu. Ve yatak odası penceresinin hemen üzerinde yaşayan kırlangıçların yuvası büyük ihtimalle yılın en yoğun trafiğini görüyordu. Acaba o yaz için ne gibi planlar yapmışlardı? Fredrik'in en ufak bir fikri yoktu. Fakat yaşananları ona şöyle anlatmışlardı:

Alice işe gitmişti. Öğretmenlik yapan kadının doğum izni henüz sona ermemiştir fakat o gün okulun son günüydü ve sınıfına veda etmek istiyordu. Sophia'yı okula götürmüştü. O gece mangal yapacaklardı. Fredrik daha sonra Jacob'u kreşe bırakmış, postaneden bir paket almış ve eve gitmişti. Tüm bunları yaparken Frikk de bebek arabasının içinde ona eşlik etmişti. Zira Fredrik için küçük oğluyla bir gün geçirmek hoş bir değişiklikti. Yoğun bir bahar atlatmışlardı. Fredrik karısına ailenin temiz ve düzenli bir eve döneceğine, masada da sıcak bir yemek bulacağına söz vermişti. O nedenle Frikk sabah uykusunu alırken köşedeki dükkâna kadar inmişti. Bunu daha önce de yapmıştı. Tıpkı Alice gibi. Frikk'in öyle harika bir huyu vardı. Sabah uykuları kutsaldı. Bir kere uyudu mu onu hiçbir şey uyandıramazdı.

Yangın patlama kaynaklı olmalıydı. İncelemede yangının mutfağıdaki elektrik kablolarından başladığı anlaşılmıştı. Eski apartmanın zeminleri ve tavanları ahşaptı. Duvar kâğıdı kaplı suntalar duvar işlevi görürdü.

“Ben onu bulduğumda Frikk ölmüştü. Duman zehirlenmesinden.”

Gözlüğünü çıkarıp gözünün kenarını sildi.

Daha yeni başlamış bir yaşamdan anı biriktirmek hiç de kolay değildi. Evvela tüm bebekler birbirine benzerdi. Üstelik Frikk onların üçüncü çocuğuydu. Fredrik bundan utanç duysa da doğrudur. Frikk'in nasıl biri olduğunu pek hatırlamıyordu. Veya neye benzediğini. Mimiklerini. Fakat bir anısı vardı ve onu ne zaman aklına getirse gözleri dolardı. Frikk'in minicik ama güçlü elleriyle işaret parmaklarını kavraması hafızasında yer etmişti. Küçük Frikk'in onu coşkuyla sıkı sıkıya tutması, gövdesini babasına doğru çekmeye çalışırken kaslarını zorlaması. Fredrik ayağa kalkmasına yardım ettiğinde de yüzünde beliren ufak, dişsiz sırıtışı.

“Kendini suçluyor musun?” diye sordu Kafa.

İlk başlarda vicdan azabından başka hiçbir şey yoktu. Fakat o azap bir yaranın üstündeki kabuk gibi zamanla küçülüp gitmişti. Kalınlaşıp sertleşmişti. Sonunda da düşmüştü. Geriye sadece yara izi kalmıştı.

“Vicdan azabı ay gibidir. Her şeyi kaplamaz. Ama hep oradadır. Ve en kötüsü gecelerdir.”

“Bu konudan bahsetmek seni rahatsız ediyor mu?”

“İnsanlar artık sormuyorlar. Artık tanıdığım çoğu kişi bir zamanlar üç çocuğum olduğunu bile bilmiyor. Bilenler de unutup gitti. Böyle şeyler zaman geçtikçe bir tek onlardan direkt etkilenenler için önem taşır.”

“O yüzden mi boşandın? Ölen oğlunun annesinden?”

Fredrik iç geçirdi. “Elbette. Ben onun oğlunu yitiren kişiydim.”

Derin bir nefes verdi ve bezgince elini kaldırdı.

Çünkü mesele tabii ki bu kadar basit değildi. Fredrik öyle farklı ilişki tipleri görmüştü ki. Kimisi sürer kimisi sürmezdi. Kimisi güvensizlikle, kimisi saygıyla nitelenirdi. Kimisi mutlu, kimisi mutsuz geçerdi. Ve Fredrik karısıyla arasındaki ilişkinin mutlu geçenlerden biri olduğunu biliyordu. İyi günlerinde birbirlerini canı gönülden sevmişlerdi. Uyuşmazlıklarının cevabını nadiren birbirlerinin kişilik bozukluklarında aramışlardı.

Frikk’in ölümü pek çok şeyi değiştirmişse de Alice’in eskiden olduğu kişiyi değiştirmemişti. Karısı onu asla suçlamamıştı. Fredrik davranışlarını tekrar tekrar gözden geçirirken ve kendini suçlarken onunla ilgilenmiş, onu teselli edip desteklemişti.

Fredrik oğlunu neden yalnız bırakmıştı? Evet, bunu daha önce de yapmıştı ama o anda ne düşünmüştü? Aklından tam olarak neler geçmişti? Alice bu soruları sormamıştı. Soran tek kişi kendisi olmuştu. Kederinin ardındaki kuvvet işte buydu. Ve o kuvvet öylesine güçlüydü ki Fredrik bir daha kendini toparlayamamıştı. Alice’in yükü gereğinden fazla taşıması gerekmişti. O kocasına, kocası da ona olan saygısını yitirmişti. İlişkileri bu yüzden sona ermişti.

Geriye kalan tek şey birbirleriyle düzüşme dürtüsüydü. Zaman zaman birbirinin kokusunu ve tadını, yumuşaklığını ve sertliğini hatırlama ihtiyacı. Sonrasında da kendi yollarına gidiyorlardı.

“Şimdilerde görüştüğün biri var mı?”

“Bir... sevgilim var.” Fredrik başını iki yana salladı. Genzi ni temizledi. Sormak istediği bir şey vardı. “Dinle, Kafa. Madem ki açık konuşup sırlarımızı döküyoruz...” Genç kadını inceledi. Narin ama güçlü omuzlarını örten kot ceket. Şapkanın altından bir halat gibi sarkan düzensiz örgüyü.

“Eee?”

“Kaçaklarımız hakkındaki raporu okudun mu?”

“Elbette.”

“Kadın –Annabell Wiege– bizimle iletişim kurduğunu iddia ediyor.”

Kafa kaşlarını çattı.

“Seninle konuştuğunu söyledi,” diye yavaşça devam etti Fredrik.

“Evet... konuşmuş olmamız pekâla mümkün. İlk birkaç gün telefonlar hiç susmadı.” Kafa şapkanın altını kaşdı. “Evet, sanırım konuştuk. Santralden bağladılar. İsveç aksanlı bir kadın eskiden bir kiliseye mensup olduğunu söyledi. Ben de verilen bilgiyi delil veritabanına ekledim. Bir terslik mi var?”

Fredrik yumuşak kâğıdın içindeki keki sıkarak hamur haline getirdi. “Veritabanını güncellediğinden emin misin?”

“Evet.”

“Öyle bir güncelleme gözüküyor.”

56. BÖLÜM

Andreas’ın bıraktığı mesaj kısa olduğu kadar şiddetliydi.

“Fredrik. Synne izinde. Koss kazandı.”

Sebastian Koss emniyet müdürü tarafından çağırılmıştı. Durum sürdürülemez bir hal almıştı. Synne Jørgensen’in ekibi kayıp cemaati bulmayı becerememişti. Neme kadının müfettişleri ve onların ilerleme kaydedemeyişlerini koruduğunu düşünüyordu. Dikkate alınmayan ihbar, Annette Wetre’nin kaçırılışı, tavan arasında ellerinden kaçırdıkları katil... Tüm bunlar kötü kararların sonucuydu. Synne Jørgensen’in arka çıktığı kararların. Olay tam bir skandaldı. Koss da bu fırsata dört elle sarılmıştı. Adam on beş dakika sonra Synne’in ofisine dalmıştı.

“İşin bitti,” diye duyurmuştu. Synne’in görevden alınışı ertesi gün basına sızdırılacaktı. Dahili bir tahkikle herhangi bir yasanın

çiğnenip çiğnenmediği belirlenecekti. Neme günah keçisini bulmuştu. Liderlik sergiliyordu.

Kahverengi fitilli kadife bir ceket giyen uzun boylu, dizi sakat adam ve kapüşonlu svetsört giyen kısa boylu, tıknaz kadın Vålerenga Kilisesi'nin önündeki çimlerde oturan yegâne iki kişiydi. Yüz yıldan daha eski granit binanın batı tarafındaki ladinlerin gölgelediği Fredrik kadının söze başlamasını bekledi. Fakat Synne Jørgensen aşağıdaki açık renkli ahşap evlere bakarak sigara tütürmeye devam etti. Ara sıra sigaraları parmaklarıyla ezerek söndürüyor, kalan izmaritleri yuvarlıyor ve pis kokulu yumakları dizlerinin arasındaki çimlere atıyordu.

Birbirlerine o kadar yakın oturuyorlardı ki Fredrik istese ona kolunu dolayabilirdi. Fakat öyle şeyler onun tarzı değildi. Veya Synne'in. Kadın sigara paketini cebine tıkip lafı açtı.

"Biri bu soruşturmayı sabote ediyor, Fredrik. Basına yapılan sızıntılar. Dikkat dağıtmalar. Ortadan kaybolan ihbarlar." Isıklı tiz bir nota çaldı ve adama göz attı. "Qambrani doğruyu söylüyor. Cep telefonu bize söylediği zamanda Emir'in kaybolduğunu bildirmek için polisi aradığını kanıtıyor; onu sorguladığımızda iddia ettiği gibi. Ama o delil de yok oldu. Böyle bir vakada iki önemli delilin kendi kendine kaybolacağına inanmayı reddediyorum."

Fredrik kadının gözlerine baktı. Amirinin yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Şimdi asıl soru," dedi, "bu durumun ne kadar derine indiği. Solro katili yalnız başına çalışıyor olamaz. İpleri elinde tutan biri olmalı. Kendi gündemine sahip biri. Sence polisin içinde bir adamları var mıdır?"

"Veya bir kadınları," dedi Synne ve Fredrik'i dirseğiyle dürttü. Sesi tekrar ciddileşti. "Kafa'ya güveniyor musun?"

Fredrik derin bir nefes aldı. "Evet. Şimdilik güveniyorum. Kaçaklarla telefonda görüşen oymuş. Kaybolan ihbarı o almış."

Synne ona soran gözlerle baktı. "Koss birinin sorgu kaydında oynama yaptığını iddia ediyor."

"Oynama yapmak..." Fredrik burun kıvrıdı. "Kaydı durdurdum, hepsi bu. Koss... suçu bir başkasının üstüne yıkmaya çok

meraklı gözüküyor. Ben de doğru kişiyi seçmesi için uğraşıyorum.”

“Bana yaktı ya,” diye bezgince homurdandı Synne.

Reflektörlü sarı yelekler giyen bir grup kreş öğrencisi paytak adımlarla önlerinden geçti. Onlar da ayağa kalkıp oradan ayrıldılar. Synne bir sigara daha yaktı.

“Kafa’ya neden güveniyorsun?”

Fredrik biraz düşündü. “Çünkü... Çünkü köstebeğin o olması en bariz ihtimal. Ama bende öyle bir his uyandırmıyor.”

Synne ikna olmuşa benzemiyordu. “Peki sende nasıl bir his uyandırıyor? Umarım ona tutulmuyorsundur.”

Fredrik başını iki yana salladı. “Hadi ama. Onun babası yaşındayım.”

Fredrik emniyet müdürlüğünün yeraltı otoparkına yanaşırken Kafa aradı. Fakat telefona cevap vermedi. Genç kadına dönüş yapmadan önce Prince “Raspberry Beret” şarkısını bitirmeliydi.

“Neden merkezde değilsin? Bu gece çalışıyorsun sanıyordum.”

“Evet,” diye ağır ağır karşılık verdi Fredrik, gözlük camlarının altından gözlerini ovuşturarak. “Bir işim çıktı. Yeni bir haber var mı?”

Vardı. Annette Wetre’nin kaçırıldığı minibüsü bulmuşlardı. Kafa’nın sesi fazlasıyla coşkulu geliyordu.

Kafa dumanı tüten bir fincan kahvenin onu beklediği çalışma masasından el salladı. Beyzbol şapkasını çıkarmıştı ve saçını derli toplu tutan tek şey göz bandının lastiği idi.

“Minibüs boşaltılmış ve tamamen yakılmış. Az önce onun yanından geldim. Nordmarka’daki* bir çakıl ocağındaydı. Rypetjern Gölü’nün yakınında. Bir bisikletli bu öğleden sonra yükselen dumanları görmüş.”

“Güzel,” dedi Fredrik ifadesizce. Kahvesine üflerken yükselen buharlar bıyığında ufacık damlalar oluşturdu.

* Oslo’nun kuzeyinde yer alan ormanlık bir bölge. –çn

Minibüs Økern Oto Kiralama'dan, yani ne zaman başarılı sayılabilecek profesyonel suçlular mercek altına alınsa radarda belirlemeye yatkın şaibeli bir şirketten kiralananmıştı. Şirket ikinci el külüstür araçların ve parlak renkli son model spor otomobillerin bir karışımını kiraya verirdi.

“Minibüsün önceden anlaşıldığı gibi geri getirilmediğini doğruladılar.”

“Tamam. İyi iş çıkarmışsın. Peki aracı kim kiralamış?”

“İşin ilginç tarafı da o,” karşılığını verdi Kafa. “Şirket kiralayanın tek bir kişi olmadığını söylüyor. İki kişilermiş. Biri kısa boylu ve tombul, diğeri uzun boylu ve güçlü kuvvetli iki adam. Uzun boylu dışarıda beklerken diğeri ödemeyi yapmış. Kredi kartıyla.”

“Kredi kartıyla mı? Yani kimliğini biliyor muyuz?”

Kafa'nın neden bu kadar heyecanlı olduğunu şimdi anlıyordu. Genç kadın hevesle kafa salladı.

“İsmi tanımadım. Henüz kontrol etme fırsatım da olmadı. Kartın bir kopyasını daha yeni aldım.”

Kafa bilgisayar ekranını ona doğru çevirdi. Fredrik donakaldı. Ağzını yavaşça açtı. Ter gözenekleri genişleyiverdi. Düşünemez oldu. Soluğu boğazına takıldı. Midesi bulanmaya başladı.

Kredi kartı Jørgen'e aitti. Eski dostu, TV2 muhabiri Jørgen Mostu'ya.

57. BÖLÜM

Çim biçme makinesinin uğultusu uyku getirici ve monotondur.

Kari Lise şu son birkaç gecedir fazla uyumamıştı. Elinde değildi. Lakin yorgunluğu akşamüzerleri sezdirmeden çıkageliyordu ve o zaman esneyip geriniyordu. Wetre ailesinin kaldığı iki katlı villanın dışında arada bir kocasını meyve ağaçlarının arasında gördüğü oluyordu. Adam dün çalı çiti budamış ve güllükteki otları ayıklamıştı. Torunuyla oyun oynadığı anlar hariç Kari Lise onu bir kere bile gülümserken görmemişti. Öyle anlarda da adamın yüzüne neşe geliyordu ve umutlu gözlerle kısaca bakışı-

yorlardı. Sonra yine birbirlerinden kaçınıyorlardı. Kayıp kızlarını birbirlerine çok fazla hatırlatıyorlardı. Bu durumla başa çıkmak için Kari Lise ayrı bir yöntemle başvuruyordu, kocası ayrı. Kari Lise siyasete yoğunlaşıyordu.

Solro katliamının ardından kızının ve torununun kayıp oldukları halka duyurulduğunda Kari Lise partisine apaçık bir mesaj vermişti: Her zamanki gibi işimin başında olacağım. Hele şimdi –torunu zemin katta uslu uslu oynarken ve Annette silah zoruyla kaçırılmışken– çalışmaya mecburdu. Yoksa kızının polisten korkusuna boyun eğdiği için vicdan azabından içi içini yedi.

Son birkaç köfteyi de kızartma tavaasına yerleştirdi ve suyun kaynamasını bekledikten sonra burgu makarnayı ekledi. Mutfak perdesini açıp gökyüzüne baktı. Hava kapalı ve bunaltıcıydı. William'a bir tabak yemek koydu, dışarı çıktı ve çocuğa seslendi. William geldiğini bildirince de oğlanın sesi karşısında içini bir sevinç kapladı. Bunun ardından teras kapısına yollandı fakat onları koruyan geniş omuzlu polisin oturduğu salonda durdu.

“Gelip bizimle bir şeyler yiyin.”

“Sağ olun ama vardiyam bittiğinde yiyeceğim,” karşılığını veren adam ona gülümsedi.

“Olmaz öyle şey. William neden bizimle beraber masaya oturmadığınızı merak eder.”

Bjørn Olav Wetre soran gözlerle yemek masasının karşısındaki karısına baktı. William gelmek bilmediğinde üç yetişkin yemeye koyuldu. Fakat aradan on dakika geçmesine rağmen çocuktan hâlâ ses seda yoktu. “Gidip William'ı getireyim mi?”

“Siz yiyin, beyler. Ben giderim,” diyen Kari Lise sandalyesinden kalktı.

Bir önseziye kapılana kadar merdivenlerin tepesine varması gerekti. Alçak tavanlı koridor sanki her zamankinden daha dardı. Kari Lise duvarlara, Annette'in çocukluk fotoğraflarına göz gezdirdi. İşte o zaman ne gibi bir terslik olduğunu anladı. Annette'in eski yatak odasının kapısı kapalıydı. Kari Lise tam da torununun sesini duyabilmek için kapı ile çerçeve arasına bir gazete sıkıştırdığından emindi. Kapıyı hızla açtı. William başını kaldırıp ona gülümsedi. “Merhaba, anneanne.”

Kari Lise karşılık verecek gücü kendinde bulamadı. Dehşet

içinde odaya bakmakla yetindi. Uzun boylu, güçlü kuvvetli bir adam kucağında dört yaşındaki oğlanla beraber renkli kilimin üstünde oturuyordu. Legolar, oyuncak arabalar ve plastik hayvanlar etraflarına saçılmıştı. Arkalarındaki duvarda yer alan çocuk kilitli pencere ardına kadar açıktı. Adam siyahlara bürünmüştü. Uzun kafatasının üstüne koyu renk bir şapka geçirmişti. Şapkanın siperliği kırılmadan bakan gözlerinin hemen üzerinde son buluyordu. O gözler şimdi kadınınkilere çevriliydi. Adam işaret parmağını dudaklarına bastırdı. Kari Lise ancak ondan sonra bir maskenin dış hatlarını fark etti. Maske adamın burun köprüsünden çenesine kadar uzanıyordu. Bir suratın birebir taklidiydi. Fakat Kari Lise daha dikkatli baktığında o bölgenin ufakık sarsıntılardan, kas seğirmelerinden ve uyumundan, kısacası bizi insan yapan şeylerin genel toplamından yoksun olduğunu görebiliyordu.

Adam işaret parmağından başparmağına kadarki kısmı bile oğlanın ensesini kaplayacak kadar geniş olan bembeyaz bir eli William'ın sırtına koydu. Diğer elinde bir şekerleme torbası tutuyordu. Kari Lise torununun bir meyveli timsahtan diğerine nasıl uzandığını görebiliyordu. Torba onlarla doluydu. William annesine bir timsah sunmaya çalıştığında adam onu katıyetle geri çekti. Ansızın William'ın gözlerinde kararsız bir bakış belirdi. Sonra suret başıyla önlerindeki zemini ve oradaki şeffaf bir poşeti işaret etti. Kari Lise dermansızca dizleri üstüne çöktü. Poşetten bir adamın resmini çıkardı. Yabancıyı hemen tanıdı. Bu, Fredrik Beier'in ona gösterdiği fotoğraflardan biriydi. Beier adamın isminin Per Olsen olduğunu söylemişti. Solro papazlarından biri. Resmin üstüne bir şey yazılmıştı. "Børre Drange." Poşetten Kari Lise'nin avucuna bir de cisim düştü. Bir diktafon.

Siyahlı suret gözlerini onunkilerden ayırmaksızın William'ı yere bıraktı ve ayağa kalktı. Sonra da çevik bir hareketle açık pencereden dışarı atlayarak gözden kayboldu.

58. BÖLÜM

Majorstuen semtindeki yemek odasında oturan dört kişi nefes bile almıyordu. Kayıttaki ses titrek ve tizdi. Kelimeler arasındaki kısa, anormal duraksamalar soluksuz kalmanın belirtileriydi. “Kari Lise Wetre. Kızının canlı kalmasını istiyorsan bağlantılarını kullanarak bu adamı bul. Kendine Per Olsen diyor ama gerçek adı Børre Drange. Şu andan itibaren yetmiş iki saatin var. Senden haber almazsak Annette’i bir daha asla göremezsin. Bu resmin arkasındaki e-posta adresinden bizimle iletişim kur.”

“Ah, hayır,” diyen Turid Mostu eliyle ağzını kapattı.

Fredrik kaydı durdurdu ve diktafonu masaya koydu. “Herhalde hiç şüphe yoktur?” dedi, Turid’e karamsar gözlerle bakarak.

Kadın başını iki yana salladı.

Kayıttaki sahidenden de Jørgen Mostu’nun sesiydi.

“Jørgen’in, Annette Wetre’yle beraber esir tutulduğunu varsayıyoruz,” dedi Kafa ifadesiz bir sesle.

Fredrik bu yemek odasında, Majorstuen’deki kendisinininkinden çok da uzak olmayan beş odalı büyük apartman dairesinde kaç defa oturduğunu unutmuştu. Burada beraber yemek yemişler, çocukların doğum günlerini kutlamışlar, iyi ve kötü günler paylaşmışlardı. Şu an oturduğu sandalyede kim bilir kaç defa arkasına yaslanıp bacaklarını uzatmış, alçısı dökülmekte olan yüksek tavana bakarak kadehindeki içkiyi yudumlamıştı. O tavan artık soğuk ve reddediciydi. Tıpkı Turid gibi. Kadın onu evine ölü ve pis kokulu bir şey getirmekle suçlar gibiydi. O şey kocasının kaçırıldığı mesajıydı. Turid bakışlarını odada huzursuzca gezdirdi, emniyet, aşinalık, şefkat arayışıyla; Fredrik bu kadarının farkındaydı. Fakat aynı bakışlar ona uğramadı. Jørgen’in kaybolmasının üstünden üç gün geçmişti. O zamandan beri onu gören olmamıştı.

Fredrik ahşap masadaki diğer iki kişiye baktı. Kafa onun yanında, TV2’nin haber editörü Carl Solli ise karşı uçta oturuyordu.

Adam ağırlığını masaya veriyor, sarkık gıdıları kendini pek iyi hissetmediğini ele veriyordu.

Onun çaprazında oturan Turid tekerlekli sandalyesini masadan ve oradaki sempati dolu çehrelerden uzaklaştırarak balkon kapısına gitti. Kapı açıktı. Kadının sandalyesini durdurduğu yerde çiseleyen yağmur damlaları bükük boynuna düşmeye başladı.

“Kaydın analizi, kapalı bir mekânda yapıldığını gösteriyor. Jørgen’in ses tonu da önceden hazırlanmış bir metni okuduğunu öne sürüyor. Ve kocanızın... Jørgen’in... son derece stresli bir durumda olduğunu,” diye devam etti Kafa ve gözünü örten bandı çekti.

Yapılan uyarı apaçık ortadaydı. Solro Katili canı ne zaman isterse Kari Lise Wetre’ye ve onun sevdiklerine zarar verebilirdi.

“İyi de Jørgen’i neden kaçırdı? Kocam ne yapmış olabilir ki?”

Turid tekerlekli sandalyesini onlara doğru çevirdi. Sesi acıktı. Gözyaşlarını saklamak gibi bir girişimde bulunmuyordu. “Fredrik... Fredrik, anlamıyorum. Jørgen niye gitti?”

Fredrik kadını teselli etmek için ayağa kalkacak gibi oldu ama Kafa elini onun koluna koydu ve başını neredeyse görülmeyecek biçimde iki yana salladı. Belki haklıydı da. Fredrik’in arada belirli bir mesafe bırakması lazımdı. Olayı fazla kişisel hale getirmek muhakeme yeteneğini etkileyebilirdi. Öyle bir şeyin de kimseye yararı dokunmazdı.

“Elimizden geleni yapıyoruz, Turid,” dedi. Sonra aldığı ikaza rağmen ayağa kalktı ve gidip kadının önünde çömeldi.

“Gerçek şu ki cevabı henüz bilmiyoruz. Fakat elbette bu vaka üzerinde çalıştığı için kaçırıldığını düşünüyoruz. Bir şeyi ortaya çıkardığı için. Veya birini. Sana hiçbir şey söylemedi mi?”

Turid başını sağa sola salladı.

“Ortadan kaybolduğu günde bile mi?”

“Hayır.”

“Andığı bir isim olmadı mı?”

Turid alaycı bir homurtu çıkardı ve sıkılı dudaklarla gülümse-di. “Olmadığını sen de biliyorsun. Öyle bir şey yapmayacak kadar profesyoneldir,” diyen kadın başını kaldırıp TV2 editörüne kötü kötü baktı.

“Børre Drange. Jørgen’in okuduğu şu isim. Onun kim olduğunu biliyor musun? Bu ismi daha önce duydun mu?”

Turid başını iki yana sallamayı sürdürdü. Hıçkırarak sandalyesinin kolçaklarını daha sıkı kavradı.

“Onu kaçıranın sana saldıran adamla aynı kişi olabileceğini söylemiştin, değil mi?” diye ansızın sordu.

Fredrik yardım istemek için Kafa’ya baktı.

“Neden Jørgen’i okumaya zorluyor?”

“Gücünü göstermek, yaşamın ve ölümün efendisi olduğunu ispatlamak için. Bu aslında polise yönelik bir uyarı. Bize mesafemizi korumamızı söylüyor,” dedi Kafa ve aynı duygusuz ses tonuyla devam etti. “Ve’ de... biri o piç kurusunun dilini çoktan kestiği için,” diye ekledi.

Fredrik doğrulup bakışlarını Carl Solli’ye çevirdi. “Bunları sana da söylememizin sebebi Jørgen’in patronu olman. Anlıyor musun? Bu odada konuşulanların tek kelimesi bile haberlerde yer alırsa bu soruşturmada dilini kaybeden son kişi aradığımız saldırgan olmaz. Bilmem anlatabildim mi?”

Solli’nin huzursuzluğu barizdi. Oraya geldiğinde Jørgen Mostu’nun karısına mahcupça sarılmasının ardından bir masayla birbirlerinden ayrılmalara özen göstermişti. Vücut dilini okumak kolaydı ve ödlekligi Fredrik’in asabını bozuyordu. Yine de Fredrik böyle konuşmaması gerektiğini biliyordu. Aslında daha fazla sızıntı olmasına, yine bir hata yapmaya yönelik korkularını dışarı vuruyordu. Synne’in ardından kesilecek bir sonraki kelle onun kiydi.

Solli surat asarak başını iki yana salladı ve markalı gömleğinin üst düğmesini açtı. “Anlatabildin. Tıpkı telefonda da yaptığın gibi. Ben yaptığım anlaşmalardan dönmem,” dedi sert bir bakışla.

“Kaynak hakkında ne biliyorsun?”

“Hiçbir şey. Kim olduğunu Jørgen’den başka bilen yok. Jørgen’in dediğine göre kaynak kimliğinin gizli tutulmasını şart koşmuş. Korkarım ben de bu şartı kabul ettim.”

Karşısındaki adama sempati duymamak Fredrik’in elinde değildi. Jørgen kariyer merdiveninde önüne geçen daha genç, daha işbilir ve yetenekli muhabirlere duyduğu öfkeyi hiç saklamaya

çalışmamıştı. Solli zayıf yönlerinin bu odadaki pek çok tartışmaya konu olduğunun ziyadesiyle farkındaydı. Şimdiyse burada endişeli bir işveren olarak oturuyordu ve Turid gibi o da durumun vahametini biliyordu.

“Genellikle böyle şeyler yapmayız,” diye ekledi. “Ama bu sıradışı bir vaka.” Fredrik’in gözünün içine baktı. “Bu bir fidye meselesi haline gelirse...”

Fredrik, Turid’e göz atarak onun sözünü kesti. “Gelin sorunlarla teker teker başa çıkalım. Jørgen’in kaybolduğu gün neler oldu?”

“Tek bildiğim kaynağıyla buluşmayı planlamıştı. Fakat buluşup buluşmadığını bilmiyorum. Jørgen öğle arasında dışarı çıktı. Bir daha da geri gelmedi.”

59. BÖLÜM

Lista, Ekim 1943

“Njet. Njet. Njet! Yapmayın! Lütfen bana dokunmayın!”

Ağır aksanlı ses kara ladinlerin arasında uzaklara kadar yayılıyordu. Yalın üniformalar giyen esirler, her biri yedi veya sekiz kişilik on sıra halinde dizilmişlerdi. Her birinin gözleri, hemen önlerindeki tıraşlı enseye kilitlenmişti.

Soğuk geceler alışılmıştan neredeyse bir ay önce bastırmış ve kirli su birikintilerinin üstü bir gecede buzdan bir kabukla kaplanmıştı. Kolbein her zamanki gibi kampın uzun tarafının arkasındaki alçak tepeleri kaplayan gür ladin ağaçlarının altına uzanmıştı. Norveç kıyısının bir kere daha kuzeye doğru dönmeye başladığı Lista’ya geldiğinden beri dürbünü ve not defteriyle beraber her gün burada saklanmayı âdet edinmişti.

Gizlenme yeri, Østhassel toplama kampının çevresindeki açık arazinin sınırını belirleyen yarım metre yüksekliğindeki ağaç çotuklarının yaklaşık yirmi metre uzağındaydı. Kamp, Marka

adıla bilinen küçük ama gür bir ormanın eteklerine kuruluydu. Ormanı denizden yalnızca yüz elli metrelik bir fundalık ve otlak kuşağı ayırıyordu ve de bataklık ile eğreltiotlarının toprağı yeşile boyadığı ağaç gövdelerinin derinliklerinde bile hafif bir deniz, çürümüş yosun ve koyun dışkısı kokusu mevcuttu. Nordhasselvika koyu kuzeyde, Austhasselstranda koyu ise güneydoğuda yer alıyordu.

Ağaçların arasında, tarlalarda ve fundalıklarda mantar gibi beton sığınaklar ve top mevzileri bitmişti. Almanlar Norveç'in başka hiçbir yerine buradaki kadar yoğun bir şekilde savunma yapıları inşa etmiyorlardı. Çalışmalar Rus tutsaklar tarafından yürütülüyordu. Kuzeydeki Kirkenes kasabasından güneydeki Saint Jean de Luz ilçesine kadar uzanan Hitler'in sahil tahkimatlarının oluşturduğu bu barikat Atlantik Duvarı olarak tanınıyordu. Naziler, Müttefik istilasını böyle durduracaklardı. O istilanın geldiğini biliyorlardı. Bilmedikleriye nereden geleceğiydi. O yüzden ortalık Almanlarla kaynıyordu. Tıklım tıklım dolu kamyonlarla oradan oraya geziyorlar, aşırı yüklü at arabalarının yanı sıra topallıyorlar, sızıp kalana dek içiyorlar, ormanda kuş avlıyorlar, savaş tatbikatları yapıyorlar ve ahırlarda çiftçi kızlarını beceriyorlardı.

Kolbein bir değişiklik olduğunu fark ettiğinde hava halen karanlıktı. Kampın merkezinde bulunan ve iş barakası adıyla bilinen binaya bitişik yüksek bir nöbetçi kulesi vardı. Normalde projektörler dört esir barakasını çevreleyen çakıllı alanda aç sırtlanlar gibi durmaksızın gezinirdi. Fakat bu gece durum farklıydı. Projektörlerin hepsi de kampın girişine çevrilmişti. Adeta sahte bir sükunet havası yaratmak için. Kolbein meşale ışıkları seçebiliyor, fısıldaşan sesler ve ağızları sıkıca bağlanmış köpeklerin asabi hırıltılarını duyabiliyordu. Şafak söktüğünde onu gördü. İş barakasının önündeki beton platformda sırtı Kolbein'e dönük olarak duruyordu. Vücudu koşuşturan askerlere doğru çevrildi. Beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. Sarı saçlarını özenle bir tarafa yatırmış, bacaklarını hafifçe açıp ellerini arkasında kavuşturmuştu. Elias Brinch ne uzun ne de kısa boyluydu. Dar omuzlara ve dik bir sırtta sahip sıska bir adamdı. Kolbein erlerin onun çevresinde tur atmalarını seyrederken ürperdi. Görevli subay boynu bükük bir halde ona yaklaştığında profesörün bir orkestra şefi gibi sadece parmaklarını şaklatarak

tüm sahneyi harekete geçirmesini izledi. Aynı şeye daha önce de tanıklık etmişti.

Askerler işe koyuldular. Sahne sessiz bir pantomimden fıkır fıkır bir arenaya dönüştü. Tiz sirenler çaldı, Alman bekçi köpeklerinin ağızlıkları çıkarıldı ve alçak bulut örtüsüne öfkeli havlamalar yükseldi. Kükreyen askerler ve köpekler esir barakalarından birini bastılar. Kolbein içeriden gelen patırtılar ve bağrışlar duydu, sonra da esirler küçük gruplar halinde hırıltılı çenelerin ve muhafızların arasındaki pasajdan geçerek dışarı çıktılar. Diğer esir barakalarının pencereleri solgun, kaygılı suratlarla doldu. Esirler çabucak yerlerini buldular. Sıraya dizilip camısı, gergin bir hareketsiz kaldılar. Burada amaç sadistlerin gözüne daha fazla batmamaktı. Sonra kapı aralığında bir Hirdvakt askeri belirdi. Adam gevşek bir heybeyi utkuyla havaya kaldırdı. Ganimet. Acaba içinde ne vardı? İki bayat ekmek somunu mu? Bir kürek mi? Paslı bir bıçak mı?

Brinch elini kaldırdı ve işaret parmağını havaya doğrulttu. Asker heybeyi sertçe yere çaldı. Esirlerden birini gösterdi. İki asker gösterilen esiri suskun, aciz topluluktan ayırıp iş barakasına doğru sürükledi. Elias Brinch döndüğü gibi kararlı adımlarla barakaya girdi. Muhafızlar aralarındaki esirle beraber onu takip ettiler. Esirin dehşet dolu çığlıkları ladin ormanında yankılandı.

“Aradığın o muydu?”

Kolbein dürbününü indirip yün eldivenlerini taktı. Sonra döndü ve ona bir matara uzatan refakatçisine baktı. Toplama kampındaki dramı ilgisizce seyretmiş olan soğuk, mavi gözler artık pürdikkatti. Gri-mavi Hirdvakt üniformasının yakasından yükselen keskin tıraş losyonu kokusu bir kez daha Kolbein’in burnuna geldi. Üniformanın yenine “Nordland” sözcüğünü içeren küçük bir rozet dikilmişti. Adamın yürürken destek aldığı baston aralarında duruyor, yuvarlak abanoz başı Kolbein’e bir kemiğin ucunu hatırlatarak onu ürpertiyordu. Kjell Klepsland bir Nazi’ydi ve Østhassel toplama kampında çalışıyordu. Tanışmaları dört buçuk hafta öncesine rastlıyordu.

Kolbein, Flekke Halici’ndeki Ablesnes’e bir balıkçı teknesinin pis kokulu gövdesinde saklanarak ulaşmıştı. Balıkçı ona Lista’daki irtibatının yeminli bir Ulusal Toplanış üyesi olduğunu söylediğinde başını hayretle iki yana sallamıştı.

“Bir Nazi olabilir fakat Elias Brinch’ten nefret ediyor,” demişti balıkçı ona.

“Ona güvenebileceğim kadar çok mu?” demişti Kolbein. Balıkçı karşılık vermemiştir.

Flekke Halici’nde geçirdiği ilk iki günün ardından işbirlikçi çıkagelmiştir. Balıkçı tekrar denize açılmıştır ve Hirdvakt üniformalı adam kornayı üçüncü kez çalarak önceden belirlenen sinyali verene kadar Kolbein tavan arasından inmemiştir.

“Klepsland. Kjell,” diyen asker siyah, dar deri eldivenli elini uzatmıştır.

Kolbein o eli sıkacağına donakalmıştır. Askerin kemerindeki Luger Parabellum tabancası, Almanların kafası karışık her Norveçli Nazi’ye dağıttıkları bir silah değildir. Bu adam gerçekte kimdi?

Cebindeki taklit kimlik belgelerinde yazan sahte ismi hatırladı. Fakat sonuçta ne fark ederdi? Buraya bir casus olarak gönderilmişti. O da Nazi de bunun farkındaydı. Eğer ölecekse bunu kendi adı altında yapacaktı.

“Kolbein. İsmim Kolbein Ihme Monsen. Yanında içimi ısıtacak bir şey var mı?”

Kjell Klepsland dalgın bir edayla direksiyonun arkasında otururken modifiye edilmiş Austin marka araç Fedaheia tepeleri boyunca ağır aksak ilerlemişti. Yolculukları iki saatten biraz uzun sürmüştü. Nazi kimi zaman bir ısıklık sesi, mırıltı ile homurtunun belirsiz bir karışımını çıkarmıştı ve öyle zamanlarda Kolbein ona bön bön bakmaktan kendini alamamıştı. Askerin küçük ağzının dudakları usulca titreşiyordu. Sarı, dalgalı saçları kısa ve kırışan şakaklarını örtüyordu. Kolbein’in tahminince yaşı kırk beş civarıydı. Çenesi de burnu da sivriydi.

Kjell Klepsland yolculuğun son ayağında Kolbein’in ormandayken kalacağı küçük kulübenin nasıl bulunacağını açıklamıştı. Klepsland şahsen Vanse’de, yani az önce yanından geçtikleri köyde oturmaktaydı. Etrafta kimsenin bulunmadığına emin olduktan sonra Kolbein’i araçtan indirmişti.

60. BÖLÜM

Fredrik ayağı uyuşmasına rağmen kıpırdamadı. Olay odasındaki panonun önünde duruyordu. Orada o kadar uzun zamandır dikiliyordu ki gözlerini kapattığında bile her ayrıntıyı hatırlıyordu.

Oslo Otel'i'nin kamera kayıtlarından alınmış bulanık resimler tam önündeydi. O resimlerde ona ve Kafa'ya saldıran, Solro katliamının arkasında olduğu ve Annette Wetre ile Jørgen Mostu'yu kaçırdığı tahmin edilen adam yer alıyordu. Onun yanına Mohammed Khaled Omar'ın büyütölmüş bir pasaport resmi asılmıştı. Emir'in cinayetleri işlediğı düşünölürken onun da kurbanlardan biri olduğu anlaşılmıştı. Onun dostu Mohammed Qambrani'ye ve Jamaat-e-Islami'nin diğler üyelerine mavi keçeli kalemle kısa bir ok çizilmişti. İslamcılar'ın sağına da kırmızı mıknaatıslarla Solro'ya ait bir dizi fotoğraf tutturulmuştu: Askılıkaların bulunduğru koridor ve zemin kata gelişigüzel bırakılmış ayakkabılar, yatağının başında diz çöken Papaz Alfsen ve de laboratuvar. Havadan çekilmiş muhtelif fotoğraflar ve yerel belediyeden alınmış haritalar da unutulmamıştı. İqbal Kafa panonun kenarına şunları yazmıştı: "Oslo Montasjemiljø AS; mahzeni inşa eden şirket. Norsk Güvenlik & Teknik-gözetleme kameraları. Økern Oto Kiralama minibüs." Panonun diğler ucunda, yani solda Solro kurbanlarının fotoğrafları vardı. Sakat kalan Ivar Tufte. Çiftçi Ottar Skaren. Kayıp kilise üyelerinin daha ufak fotoğrafları ve en tepede Annette ile Jørgen.

Fredrik siyah bir keçeli kalem kullanarak onların Turid Mostu'yla, Kari Lise Wetre'yle, onun kocasıyla ve torunu William'a olan ilişkilerini göstermişti. Hepsi de ipliklerle birbirine bağlıydı. Şimdi iş onun tüm bunlardaki yerini belirlemektir. Børre Drange. Per Baba. Per Olsen. Üçüncü Papaz. Gelişikle tüm cemaatin yaşantısını ve kaderini değıştiren adam. İnternetteki la-kabıyla Tanrı'nın Eli. Onun bu gizemdeki rolü neydi?

Fredrik gözlerini açtı. İleriye bir adım attı. Öldürülen Moham-med Khaled Omar'ın ve diğer İslamcılar'ın fotoğraflarını panonun kenarına çekti. Tavan arasındaki saldırganın yanında boş yer açtı. Børre Drange'ın ait olduğu yer, gizemin tam ortasıydı.

“İki kişi. Norveç'te Børre Drange adında iki kişi var.”

Fredrik yine panonun önüne geçmişti. Gözlük çerçevesinin üstünden seyircilerine bakarak Drange'ın resmine ince bir işaretçi doğrulttu. Soruşturma ekipleri ve adli birim başkanları eğreti ofis sandalyelerinde oturuyorlardı. Sebastian Koss soğuk bir yüz ifadesiyle onların arkasında dikilirken yanında emniyet müdürünün ta kendisi göz korkutuyordu. İşaret parmağını ayırık çenesine dayamış olan Neme'nin kibirli bir hali vardı. Eski kurt Andreas ve yanında bir fincan kahve getirmiş olan Kafa odanın arka tarafında, pencere sırasının yakınında kendilerine bir yer bulmuşlardı. Oraya Kafa'yla beraber gelmiş olan adam şimdi pencereye yaslanıyor ve bir parmağını boştaki kulağına bastırarak cep telefonuna bir şeyler fısıldıyordu. Çalı kaşlara sahip adam PST'nin hödük lideri Samir Bikfaya'dan başkası değildi.

“Bunlardan biri Follo kazasındaki bir adrese kayıtlı, özel bir hastanede doktorluk yapan otuz sekiz yaşında bir adam. Altı yıldır evli ve üç çocuğu var. Hakkında mümkün olduğu kadar bilgi topladık. Yaşı aradığımız kişiyle aynı gibi; belki hesapladığımızdan biraz daha az. Fakat bunun haricinde benzerlikleri çok az.” Fredrik kısaca duraksadı. “Yine de Kafa yarın sabah onu ziyaret edecek.”

Başıyla meslektaşını işaret etti. Neme omzu üstünden ona göz attı. Fredrik genç kadının yüzünün kızardığına yemin edebilirdi.

“Desteksiz mi?” diye yankılandı emniyet müdürünün tok sesi.

“Evet, ilk başta desteksiz—”

Koss lafa girdi. “Bu kararı daha sonra tekrar değerlendireceğiz, Beier.”

Neme mutlulukla burun kıvırdı. Fredrik omuz silkti. Onun için fark etmezdi. Sunumunu kaldığı yerden sürdürdü.

“Eh... Kafa, Follo polisinin de desteğiyle Børre Drange'i ziyaret ederken Andreas ve ben diğerinin yanına uğrayacağız. Destek almadan.” Dudaklarını tebessüme benzer bir şekle sokmaya ça-

lıştı. “Diğer adam daha gizemli. Oslo’nun Røa bölgesinde yaşıyor ve Ulusal Kütük Bürosu’nda yaşı altmış sekiz gözüküyor. Fakat vergi dairesindeki bilgilere göre kırk beş yaşında. Ne vergi dairesi ne de Ulusal Kütük Bürosu bu çelişkiyi açıklayabiliyor. Adamın bir resmi, pasaport sicilinde kayıtlı bir bilgisi, adres tarihinde bir değişiklik veya bir sabıka kaydı yok.”

Fredrik, Wetre’ye kullanması söylenen e-posta adresinin izlenemeyeceğini açıkladı. Ona herhangi bir internet kafeden ya da cep telefonundan girilebilirdi ve kırılması teknik olarak mümkünse de öyle yapmaya yanaşmamışlardı. Yakalanmaktan çekiniyorlardı. Bahsi geçen e-posta adresi saldırganla aralarındaki yegâne iletişim yöntemiydi ve bu kanalı açık tutmak istiyorlardı. Neme gözlerini kısıp göz kırptı. “Akıllıca bir karar,” demek istiyordu.

Fredrik’in brifinginin ardından ekip liderleri ve üst düzey polis memurları toplantı masasının etrafına oturdular.

“Saldırganımız Kari Lise Wetre’ye, Børre Drange’ı bulması için üç günlük bir süre tanıdı. Ondan geriye kırk saat kaldı. Wetre’nin en kısa sürede saldırganla temasa geçmesi gerektiği kanaatindeyim. Kesin bir cevap vermeden önce ondan daha fazla zaman ve daha çok bilgi istemeli.” Fredrik sözlerini sürdürmeden önce gözlüğünü burnunun biraz daha yukarısına itti. “Saldırgan talebinde ciddiye anlayış gösterecektir. İsteddiği bilginin toplanmasının zaman alacağını biliyordur.”

Göz ucuyla emniyet müdürünün el kaldırdığını gördü.

“Wetre’nin özel bir kişinin izini sürebileceğini nereden çıkar-mış? Yani polisten yardım almadan? Böyle bir şey Norveç toplumunu fazla anlamadığını gösteriyor,” diye söylendi emniyet müdürü.

Fredrik kafa salladı. “Ben de aynı görüşteyim. Peki bu siyasetçinin nüfuzunu gözünde büyüttüğü anlamına mı geliyor? Yoksa bunun hakiki bir adam kaçırma vakası olmadığının bir kanıtı mı?” Omuzlarını silkip devam etti. “Bilmiyoruz. Zaten o nedenle sürenin uzatılması için çabalamamız gerektiğini kuvvetle öneriyorum. Şu durumda ipler saldırganın elinde.”

Fredrik buna sıradan bir adam kaçırma vakası olarak yaklaşmanın önemine inanıyordu. Annette ile Jørgen’in yaşadığına dair

bir kanıt istemeleri ve saldırganın tahliye, beslenme, tıbbi bakım konularında destek gibi başka talepleri olup olmadığını belirlemeleri lazımdı.

“Bu adama yaklaşmak, Wetre ile Mostu’nun tutuldukları yeri belirlemek için her ne gerekiyorsa yapmalıyız.” Fredrik emniyet müdürüyle göz teması kurdu. “Børre Drange’ı neden istediğini anlamalıyız.”

Neme onu düşünceli gözlerle süzdükten sonra Sebastian Koss’a doğru döndü. Koss masanın öteki ucunda Samir Bikfaya’yla yan yanaydı. “Anladığım kadarıyla sen ve PST aynı görüşte değilmişsiniz.”

Koss söze girmeden önce Fredrik’e küçümseyici bir bakış attı. “Beier ile ekibinin başlıca görevi daha bu trajedi gerçekleşmeden Annette Wetre ile oğlunu bulmaktı. O çalışma...” Uygun sözcükleri aramış gibi yaptı, “...meyve vermedi. Beier ile tecrübesiz PST’li meslektaşları canlarına mal olabilecek izinsiz bir baskınla katilin sığınağına girdikten sonra da adamımızı yakalamaya yaklaşmış değiliz. Saldırgan orada ele geçirilebilseydi tüm bu rezalet önlenebilirdi.”

Koss manikürlü tırnaklarını incelemiş gibi yaparken yine uzunca bir duraksama yaşandı. “Katil artık bize meydan okuyor. Bu davete şimdiye kadar yaptıklarımızı yaparak mı karşılık vereceğiz? Yoksa rakibimizi gün yüzüne çıkmaya mı zorlayacağız?” diye tumturaklı bir konuşmanın ardından soran gözlerle Fredrik’e baktı.

Sebastian Koss belli ki kafa derisini yüzmek istiyordu. Fredrik henüz öyle bir savaşa girmeye hazır değildi. Synne’in gidişiyle güçsüz düşmüştü ve diğer ekip liderlerinden kaçının desteğini alacağını bilmiyordu. Üstelik Koss haklıydı. Soruşturma başlayalı haftalar geçmişti ve ne tarikat mensuplarının yerini ne de mahzendeki laboratuvarın amacını tespit edebilmişlerdi. Katili avlamaya çalışırken bocalayıp duruyorlardı ve katilin hedefini sırf o söylediği için biliyorlardı. Gerçek buydu. Bir diğer gerçek de Jørgen’in kaçırılmış olması ve dostunu ararken duygularının onu kör edebileceğiydi.

Bir yüzleşme, Koss’un peşinde olduğu şey buydu. Aleni bir çatışma. Fredrik onu bu zevkten mahrum bırakacaktı. Adamın

istediğini yapmaktansa avuçlarını gösterdi ve masanın karşısına efkârlı bir tebessüm etti.

“Tamam, öyleyse senin planını duyalım.”

Koss bir an için ters ayakta yakalanmış gibi gözüksü. O savaşımaya hazırlanmıştı. Fakat kendini çabucak toparladı ve gözlerini Fredrik’inkilere dikerek devam etti.

“Beier’in tavsiyesinin tam da kaçınmaya çalıştığımız şeye yol açacağı görüşündeyim: rehinelere hayatlarını tehlikeye atmak. Saldırganın açıkça verdiği mesajı bulandırmanın bir anlamı yok. Öyle yapmaktansa onun suyuna gitmeliyiz. Bir buluşma ayarlayalım ve adamı orada enseleyelim.”

“Peki sence böyle bir şeyi tahmin etmeyecek mi?”

Sözü olay yeri teknisyenlerinin yöneticisi Therese Grøfting tarafından kesildi.

“Evet, edecek. Ama nasıl bir kuvvetle ensesine bineceğimizi tahmin edemeyecek. Onu açığa çıkartıp bir hata yapmasını bekleyeceğiz. Tek bir hata. İşte o zaman avucumuza düşecek.”

Koss bir baş hareketiyle Samir Bikfaya’nın sözü devralmasını belirtti.

“Kari Lise Wetre yarın akşam mesaja yanıt verecek,” dedi enteresan ses tonuyla. “Şu anda Børre Drange’in sahte resimlerini üretiyoruz. Saldırgana bir-iki tanesini yollayacağız. Bir nevi numune olarak.”

Bikfaya “numune” derken havada tırnak işaretleri yaptı. Adamın kasıtsızca da olsa gülünç bir tarafı vardı. Masa, Bikfaya’nın meme uçlarına geliyordu ve sözlerini her vurgulayışında gözlerinin üstündeki gri, kıllı tırtıllar kalkıp iniyordu.

Fotoğraflar gönderildikten sonra Wetre ile saldırgan arasında bir buluşma önerilecekti. Oslo Operası’nın önündeki meydana. Wetre saldırganı polise haber verilmeyeceği yönünde temin edecekti.

Therese Grøfting genzini temizledi. “Demek opera binasının önünde? Hani ortalığın insan kaynadığı yerde? Bu ciddi bir risk faktörü.”

Bikfaya o kadar süratle kafa salladı ki bukleleri dans etti. “Aynen öyle,” dedi. “Polisin yöntemlerine fazlasıyla aşina biriyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. O da aynen senin gibi düşünecek...”

Bikfaya kadının kimlik kartına bakarken kıstığı gözleri başa çıkılmaz kaşlarının içinde kayboldu, "...Grøfting. Saldırgan bu planın polisten çıkmış olamayacağını sanacak. Bizim asla böyle bir risk almayacağımız sonucuna varacak. Bu da bize üstünlük sağlayacak."

Bikfaya kaşlarını çattı. Katil bir şeylerden kuşkulanırsa planı istedikleri zaman değiştirebileceklerini belirtti. "Hemen opera binasının önündeki Kirsten Flagstads Plass Meydanı'nda operasyonumuzu planlamaya başlayacağız."

"Ya Kari Lise Wetre?" diye sordu Fredrik. "Onun bu plan hakkındaki düşünceleri ne?"

"Kendisine bilgi verildi. Kari Lise Wetre emniyet müdürünün önereceği her türlü planı kabul edecektir," dedi Koss, Neme'ye doğru kendinden emin bir bakış atarak.

61. BÖLÜM

Kafa bisikletiyle gelirken sabah güneşi sırtına vuruyordu. Onu resepsiyon bölümünün üzerindeki galeride bekleyen Fredrik aşağıda yavaş yavaş dolan kanepeleri gözden geçirdi. Genç kadının bir gözü halen siyah bantla kapalıydı. Fazla uyumuş gibi bir hali de yoktu. Fredrik'i gri bir dosyayı sallayarak selamladı.

"Aklından ne geçiyor, Fredrik?"

Fredrik başını iki yana salladı. "Bu operasyon..."

Konuşmaktan vazgeçti. Bu koridorlarda itaatsizliğe değer verilmezdi. Fredrik genç kadının amiriydi ve çekincelerini onunla paylaşırsa Kafa'yı zor bir duruma sokardı. Erkekler tuvaletinde işini bitirdiği zaman yaptığı gibi burnunu çekip omuzlarını sarstı.

"Ben de," dedi kafa ve anlayışlı bir tebessüm etti.

Genç kadın yanında taşıdığı dosyayı daha asansör durmadan açmıştı. "Kilisenin telefon kayıtlarının analizini dün gece tamamladık," diye başladı. "Sadece birkaç cemaat üyesinin cep telefonu varmış. Annette Wetre ve bir-iki kişi daha. Telefonları nadiren kullanılıyormuş. Ve cinayetlerin işlendiği gece hiçbiri çalışmıyormuş," diye devam ederken açık renkli yaz ceketinin düğmelerini açtı.

Kafa emniyet müdürlüğündeki ilk günlerinde giydiği siyah tayyör ceketten ve diz boyu etekten tümüyle vazgeçmişti. Dar kot pantolon ona daha çok yakışıyordu. Kumaşın altındaki kıvrımları görmek Fredrik'in hoşuna gidiyordu.

"Ya papazlar?"

Kafa dosyadan bir belge çıkardı. Papazlardan her birinin cep telefonu vardı. Yalnızca kilise adına kayıtlı bir yığın kontörlü kart satın almaları her türlü analizi güçleştirse de hangi papazın hangi numarayı kullandığını kaçaklardan öğrenmişlerdi.

"Eee?"

"Hat operatöründen alınan verilere göre papazlar pek çok arama yapmışlar; çoğunlukla da birbirlerine. Doğal olarak konuştukları diğer herkesi de kontrol ettik ama sıradışı bir duruma rastlamadık. Bir istisna dışında." Kafa ona göz ucuyla baktı. "Solro saldırısının gerçekleştiği gece iki telefon kapatılmış. Bjørn Alfsen'in kendi yatak odasında bulduğumuz telefonu ve Børre Drange'inki. Öte yandan Søren Plantenstedt kendi telefonunu kullanmış. Hem de birkaç defa." Belgeleri tek tek çevirdi. "Bak. Sabahın altısında iki arama. Yani saldırıdan sonra. İlk arama Asker'deki bir baz istasyonundan aktarılmış. Birkaç dakika sonraki ikinci aramaysa Lier'deki bir diğerinden. Telefon Vestfold ilçe sınırından Holmestrand beldesine girdiği sırada kapatılmış." Genç kadın kısaca duraksadı. "Yani Søren Plantenstedt E18 yolu üzerinden güneye gidiyormuş. Sağ kalan iki papazdan biri olarak kayıp cemaatiyle beraber yolculuk ettiğini varsaymakta yarar var."

"Peki telefonda konuştuğu kişi..."

"Görünen o ki kilise tarafından satın alınmış bir diğer kontörlü hattı aramış. Fakat bu numara daha önce hiç kullanılmamış."

"Sakın acil durumlar için bir telefon bulundurmuş olmasınlar? Belki farklı bir arabada yolculuk eden diğer tarikat üyeleriyle konuşuyordu?" diye fikir yürüttü Fredrik.

"O da bir ihtimal. Ama olay daha da tuhaflaşıyor."

Kafa bir kodu işaret etti. "Bu sayı dizisi, Solro'ya hizmet veren baz istasyonunun tanımlayıcısına ait. Søren Plantenstedt, *Solro'daki* birini aramış."

Fredrik kadına hayret içinde bakakaldı. "Yani... tarikat üyeleri

saldırıya uğramalarından *saatler* sonra Solro'daki biriyle iletişime mi geçmişler?"

Kafa kendinden emin bir edayla alt dudağını ısırды. Fredrik duyduklarından etkilenmişti. Genç kadının sağ kalan tarikat mensuplarının Vestfold hattında bir yerde oldukları teorisi güçlenmiş bulunuyordu. Søren Plantenstedt niye katliamın hemen ardından Solro'daki biriyle konuşarak Oslo'yu terk etmişti? Konuştuğu kişi Børre Drange mıydı? Yoksa kilise mensupları mıydı?

Fredrik kadının sırtına dostane bir şekilde vurdu. Bunun ne kadar acayip bir hareket olduğunu ikisi de sezdi.

"Sağ ol," diye fısıldadı Kafa.

Andreas, Fredrik'in çalışma masasının başında bekliyordu. Diğer iki ortağının birlikte çıkageldiklerini gördüğü zaman yüzünde tutuştuğu bir bahsi kazanmışçasına bir ifade belirdi. Yine de herhangi bir yorum yapmadı. Onun yerine okuma gözlüğünü çıkarıp camlarını titizlikle sildi.

"İlginç bazı cep telefonu kanıtları ortaya çıktı," dedi Fredrik, meslektaşının çokbilmiş ifadesine kızarak. "Kafa az önce beni bilgilendirdi."

"Harika," demekle yetinen Andreas gözlüğünü başının üstüne yerleştirdi.

Fredrik onu sabırsızca süzdü. "Bir şey mi istiyordun?"

Andreas kafa salladı. "Parmak vardı ya? Hani zarftan çıkan o serçe parmağı?"

"Evet?"

"Laboratuvara göre ölü bir adama aitmiş."

Fredrik o sabah ikinci kez duyduklarını doğru anladığından kuşku duydu. "Nasıl yani? Ölü bir adama aitmiş ne demek?"

"DNA profilini çıkarmak zaman alacağı için henüz kimliğini bilmiyoruz. Fakat laboratuvardakiler bir şeyden eminler. Parmak kesildiği sırada sahibi bir Filistin barış antlaşmasından daha ölüymüş."

62. BÖLÜM

Røa banliyösündeki sarı evin boyası dökülüyor, dağınık bahçesi çöpten geçilmiyordu. Sosyal konutun kiracıları zemin ve birinci katta kahlrlarken bina görevlisi Børre Drange bodrumda oturuyordu. Adamın ön kapısına birkaç beton basamakla iniliyordu. Fredrik ile Andreas kapıyı çalmadan önce kısaca bakiştılar. Yarım dakika sonra da birinin içeriden kilidi kurcaladığını duydular. Kapı birkaç santim aralandı ve yaşlıca bir adam kapı zincirinin üstünden onlara baktı.

“Evet?”

“Børre Drange?”

“Kim arıyor?”

Müfettişler kimliklerini gösterdiler. “Rica etsek içeride biraz laflayabilir miyiz?”

Børre Drange kapıyı açmadan önce kartları iyice inceledi.

Bodrum bir zaman kapsülü gibiydi. Holdeki pürüzlü duvar kâğıdı sararıp solmuştu. Adam eliyle çağırarak onları kasvetli, vernikli bir koridordan geçirdi. Yürürken tavan lambasının ışığı kel kafasından yansıdı. Duvara çakılı bir rafa denizdeki gemilerin renkli resimlerini taşıyan tabaklar diziliydi. Salon kalın bir kahverengi-beyaz halıyla kaplıydı. Yaşlı adam şarap kırmızısı bir kanepeyi işaret ettikten sonra kahve içip içmeyeceklerini sordu. Evet dediler.

Günüşiği içeriye yalnızca duvarın üst kısmındaki dikdörtgen biçimli iki pencereden giriyordu. Pencere pervazlarına sıralanmış çeşitli boy ve renkteki şişeler halıya farklı tonlarda uzun gölgeler düşürüyordu. Tavandan pirinç bir avize sarkıyor, çoğu evde bir televizyonun koyulacağı duvara bitişik bir sehpa büyük bir şilep maketi duruyordu. Neredeyse bir metre boyundaki maket suyun üstünde soluk sarı, altındaysa kırmızıydı. Mutfak girişinin yanında kuzey yarıküresi açılabilen, Dünya çekirdeğinin olması

gereken yerde tozlu cin ve yumurta likörü şişeleri barındıran türde kahverengi bir yerküre vardı.

Børre Drange küçük porselen fincanlarla salona geri döndü.

“Ticaret filosundan mı?” diye sordu Andreas, şilebi gösterek. Gözleri loş ortama alışmıştı ve artık geminin bordasındaki “M/S Pallas” ismini okuyabiliyorlardı.

Adam bir öksürükle doğruladı. “Yirmi iki yıl,” diyerek kahveleri koyduktan sonra cebinden bir tütün kesesi çıkardı. Sonra gri, lekeli eşofman altındaki eski tütünleri ve yaprak parçacıklarını silkeleyip tecrübenin getirdiği bir kolaylıkla sigara sarmaya koyuldu. “Karım öldükten sonra kıyıya çıkmak güvenli hale geldi.”

Sesi sertti. Espri yapıp yapmadığından emin olamayan Fredrik mahcup bir tebessüm etti.

“İspanyol?”

“Pardon?”

Denizci gözünü Andreas’a dikmişti. “Pek Norveçliye benzemiyorsun. İspanyol asıllısın, değil mi?”

“Evet,” dedi Andreas. “Figureas. Uzun zaman önce. Dedem,” karşılığını verdi. “Şili’den göçmüş.”

“Güçlü genler,” diye belirtti denizci.

“Bir vakayı aydınlatmak için buradayız,” dedi Fredrik.

Drange bakışlarını ona çevirdi.

“Kamu kütüğüne göre bu adreste Børre Drange adlı iki kişi kalıyormuş. Siz ve kırklı yaşlarının ortalarındaki bir adam.”

Drange karşılık vermeden önce sigarasını yaktı. Benzinli çakmağının ışığında cildinin ne kadar sarardığı açıkça görülebiliyordu. Emekli denizci dışarıda fazla vakit geçiriyor olamazdı.

“Hayır,” dedi.

Fredrik kanepede öne eğilip çay tabağındaki fincanı aldı. “Üzgünüm. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama emin misiniz?” Fincandaki kahveyi yudumladı.

“Yüzde yüz,” cevabını verdi denizci.

Sessizce bakiştılar. Fredrik nihayet Andreas’a doğru döndü.

“Peki öyleyse. Anlaşılan yanılmışız.”

Andreas yavaşça kafa salladı. “Öyle gözüküyor. Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz,” dedi ve ayağa kalkıp elini uzattı.

Yaşlı adam onlara şaşkın bir bakış attı. “Acaba mesele neydi?”

Fredrik kısaca gülümsedi. “Børre Drange isminde birini arıyoruz. Ama aradığımız kişi sizden çok daha genç.”

Emekli denizci, Andreas’ın uzattığı ele aldırış etmedi. Onları düşünceli gözlerle süzmesinin ardından hatırı sayılır bir zahmetle ayağa kalktı. “Bekleyin,” dedi. “Tekrar oturun.”

Mutfak girişinden adamın buzdolabı kapısına asılı bir gazete küprünü indirdiğini gördüler. Yaşlı denizci salona dönmesinin ardından Fredrik’e eskiyip solmuş bir kâğıt parçası uzattı. Bir vefat ilanı. Altı yıl önce, otuz dokuz yaşında ölen Børre Drange için. “Deniz verdi, deniz geri aldı,” diye yazıyordu ilanda. “Oğlum. Çok özleneceksin. Børre.” Ve de bir haç işareti.

“Bir oğlunuz mu vardı? Børre Drange adında bir oğul? Ve öldü, öyle mi?”

Koltuktaki yaşlı adam artık daha bitkin gözüküyordu. “Børre, Atlantik Okyanusu’nda can verdi. Bir biliminsanıydı. Denize düştüğünü söylediler. Ama naaşını bulamadılar. Bir bilim gemisinin güvertesinden düşmüş. Gece vakti. Kuzey Kutup Dairesi’nin yakarısında.” Boynunu bükte. “Bu yüzden geldiniz sandım. Onu bulduğunuz için.” Konuşurken sesi kof çıkıyordu.

“Oğlunuzun... oğlunuzun bir resmi var mı?”

Vardı. Fotoğraf eskiydi; mezuniyetin hemen ardından çekilmiş olmalıydı. Yaşlı adam bir de gazete küprü gösterdi. *Genç NTE mezunu, Savunma Bakanlığı tarafından havada kapıldı*, gülümseyen Børre Drange’in bulanık bir resminin üzerindeki manşetti. Resim sararıp solmasına rağmen Fredrik’in hiç şüphesi yoktu. Sarı, dalgalı saçlar. Gözlerdeki bakış. Duruş. Fredrik o gözleri, o yüzü hemen tanıdı. Bu aradıkları Børre Drange’dı. Per Olsen. Papaz. Fredrik küprü Andreas’a verdiğinde ortağı hafifçe ıslık çaldı. Fredrik denizciden oğlunun ölümünün öyküsünü anlatmasını istedi.

“Anlatacak daha başka bir şey yok gibi. Telefonda aradılar. Bir polis memuru bana Børre’nin öldüğünü söyledi. Nerede veya neden öldüğünü bile bilmiyordu. Arktik Okyanusu’ndaki fırtınalı bir gecede güvertede ne yapıyordu? Polis memuru onu bulurlarsa

benimle tekrar iletişime geçeceklerini söyledi.” Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Galiba beni aptal zannediyorlardı,” diye devam etti. “Bence Børre intihar etti. Bilerek denize atladı. Ama yaşlı bir adamı üzme istemediler.”

“Neden böyle düşünüyorsunuz?”

Drange suspus oldu. Sigarasını sehpadaki gümüş bir küllüğün içinde bırakmıştı. Şimdi onu tekrar yaktı. Kucağına yanan tütün ve sarma kâğıdı parçacıkları döküldü ama orali olmadı.

“Arayan adamın sesinde bir şey vardı. Kulağa... doğru gelmeyen bir şey. Üstelik oğlumu tanıyordum. Ya aşırı yüksekten ya da çok alçaktan uçardı. Tıpkı annesi gibi.”

Aynı adı taşıyan bir oğlu olduğunda Børre Drange yirmi üç yaşındaydı ve çay yaprağı balyalarıyla Hindistan’dan İngiltere’ye dönüyordu. Aynı yük gemisindeki altıncı senesiydi. Çocuğun annesi oğullarına çok özlediği kocasının ismini vermişti. Drange da o yılbaşı eve geldiğinde yataklarının yanında bebek bir Børre bulunmasından öyle hoşlanmıştı ki bebeğin adını değiştirmemişti. Annesi salonda kendini astığında Børre Drange Jr. on altı yaşındaydı. Genç Børre kadını bu salonda, avizenin üstündeki kancada asılı olarak bulmuş ve onu yere indirip ambulans çağırmıştı. Ardından babasına bir telgraf yollamıştı. Fakat baba Børre dört gün sonra en iyi takım elbisesiyle Fornebu Havaalanı’na indiğinde yalnız başına bir taksiye binmek zorunda kalmıştı. Oğlu başka bir yerde oda tutmuştu.

“Görüyorsunuz ya, Børre yanlarında olmam gerektiğini düşünüyordu. Bodil’in rahatsızlanıp ölmesinden beni sorumlu tutuyordu. Ama bunu hiç açık açık dile getirmedi. Cenazeden sonra temelli dönüş yaptım. Børre okulunu bitirdi ve Trondheim’daki Norveç Teknoloji Enstitüsü’ne girdi. Biyokimya dalında da mezun oldu. Yılda birkaç kez görüşürdük.”

Drange kahverengi kitaplığın sürgülü kapağını açtı ve kalın bir klasör çıkardı. Aradığını bulana kadar homurdanarak sayfaları çevirdi. O şey tek bir kâğıt yaprağıydı. Bir ölüm ilanı. Oğlunun tam adı Børre Andreas Drange’dı. Ölüm sebebi: Suda boğulma. Tarih: Haziran. Meslek: Bilinmiyor. Adres: Bilinmiyor. Ölüm yeri: Bilinmiyor. Cesedi kayıp olmasına rağmen öldüğü beyan edilmiş-

ti. İlan imzasızdı fakat Ulusal Kütük Bürosu'nun aynı yılın temmuz ayına ait mührünü taşıyordu.

"Oğlunuzun bir bilimsani olduğunu söylediniz sanıyordum."

Drange kafa salladı. "Evet. Çok zekiydi."

"Öyleyse neden burada yazmıyor?"

Yaşlı adam omuz silkti.

"Hiç sormadınız mı?"

"Kime soracaktım ki? Bunu posta kutumda buldum."

"Sonra birkaç yılda Børre'yle sık sık iletişim irtibat mıydunuz?"

Yaşlı adam başını yeniden iki yana salladı ve çarpık parmaklarından birini kulağına soktu.

Børre üniversiteden sonra Savunma Bakanlığı'nda iş bulmuş ve kuzeye taşınmıştı. Arada bir telefonda görüşmüşlerdi ve Børre babasına Amerikalı bir sevgilisi olduğundan bahsetmişti. Ve de tayininin çıktığından. Børre tekrar taşınmasının ardından babasını sadece bir defa ziyaret etmişti. Ölmeden dört-beş yıl önce.

"En son o zaman konuştuk."

Fredrik önce ortağına, sonra tekrar ihtiyar denizciye baktı.

"Birbirinize pek yakın değilmişsiniz," dedi usulca.

Yaşlı adam onunla göz teması kurdu. "Børre'un seçimiydi," diye net bir dille karşılık verdi. "Telefon numarasını benimle hiç paylaşmadı. Veya adresini."

"Peki siz... Kuzey Kutbu'nda ne yaptığını bilmiyordunuz, öyle mi?"

Yaşlı adam başını sağa sola salladı. "Hayır. Hiçbir fikrim yok. O konuda tek kelime bile duymadım."

"Şu sevgilisi... Kimdi o?"

"Adı Lisa'ydı. Soyadını bilmiyorum. Birkaç yıldır beraberlerdi. Kız bana Noel'de bir kartpostal yollamıştı. Amerikalılar böyle tuhaf insanlar."

Onlar sormaya fırsat bulamadan Drange mukavva klasörden iki kırmızı kartpostal çıkardı. Kartpostallardaki yazım tarzı birbirinin aynıydı, kısaydı ve pek samimi değildi. "Mutlu Noeller. Lisa ve Børre'den sevgilerle." Her iki kartpostal da Noel'den hemen

önce İsveç'in Arvidsjaur kasabasından atılmıştı. Sırasıyla on iki ve on üç yıl önce postaya verilmişlerdi.

“İsveç ha?”

Drange omuz silkti. “Bilmiyorum,” dedi. “Belki tatile falan çıkmışlardı.”

“Belki,” dedi Fredrik tereddütle. “Ama öyleyse sıradışı bir tatil yeri seçmişler. Hem de iki yıl üst üste.” Dik oturup kahvesini bitirdi ve öksürdü. “Size sormak istediğimiz son bir şey daha var. Børre'nin annesi gibi olduğunu söylediniz. Ya çok yüksekten ya da çok alçaktan uçtuğunu söylediniz. Öyle demekle ne kastettiniz?”

Drange onu sert bakışlarla süzdü. Fredrik yaşlı adamın akıllarından ne geçtiğini anlamaya çalıştığı gibi bir hisse kapıldı.

“Børre'ye neden bu kadar ilgi duyuyorsunuz?” diye karşılık verdi denizci. “Onu buldunuz mu, bulmadınız mı?”

Fredrik hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. “Maalesef bulmadık, Bay Drange. Oğlunuzun öldüğünü bile bilmiyordum. İsmi soruşturduğumuz bir vakaya karıştı.”

“Yoksa... Yoksa Børre ölmeden önce yanlış bir şey mi yaptı?”

Fredrik başını bu sefer daha kararlı bir şekilde iki yana salladı. “O yönde bir kanıtımız yok. Ortaya çıkan isimleri tek tek kontrol ediyoruz, hepsi bu.”

Børre Drange'ın alnında derin bir kırıksıklık belirdi; açıklamayı ikna edici bulmamışçasına.

“Børre son derece zeki idi. Çocukken bile. Ama bazılarının de-yimiyle biraz... hanım evladıydı. Futbola, arabalara ve oğlanların düşkün oldukları diğer şeylere hiç ilgi duymazdı. Büyüdüğünde ansızın bir sosyalist olup çıktı. O konuya çok meraklıydı. Başka bir şey konuşmazdı. Ama daha sonra ona da ilgisini yitirdi ve bir bilimsanı oldu. Araştırmalara merak sardı. Tek derdi çalışma yapmaktı. Onu son gördüğümde, yani ziyaretime geldiğinde tekrar değişmişti. Daha... sofuydu. Tanrı'yı bulduğunu, artık gerçek bir Hristiyan olduğunu söylüyordu.” Drange biraz kafa yordu. “Belki de çok yüksekten veya çok alçaktan uçmak yanlış bir tarifti. Ama kafasına hep yeni fikirler sokardı. Børre dikkatini her ne çekerse kendini ona adardı. Ve herhangi bir alanda başarısız olursa büyük bir hüsrana uğrardı. Kendine ve çevresindekilere kızardı. Kastettiğim buydu.”

Devam etmeden önce biraz sessiz kaldı.

“Kendini suçlama huyunu annesinden aldı. Hiddetiniyse ben-den.”

63. BÖLÜM

Lista, Kasım 1943

Kolbein Ihme Monsen’in kendini nispeten güvende hissettiği tek yer kulübeydi.

Nazi Klepsland’a göre küçük taş yapı aslen on yedinci yüzyıl-da korsan Peter Wessel Tordenskiold’a barut deposu olarak hizmet etmişti. Yeşil bir bayırın uzantısı olduğundan gerek damında gerekse doğal araziyle uyumlu bir eğime sahip duvarlarında çimenler yetişmekteydi. Birinin yatak odasına geldiğinizin farkına bile varmadan üstüne basıp geçmeniz mümkündü. Giriş kabaca bir metre karelik yosun kaplı tahta bir panelle kapatılıyordu ve panelin yaklaşık bir metre gerisinde ondan pek de büyük olmayan tahta bir kapı bulunuyordu. Lakin içeri girildiğinde tavan yavaş yavaş yükseliyordu ve dip duvara dayalı yatağın önünde, kapının yaklaşık beş metre uzağında Kolbein dik durabiliyordu. İçeriye biraz ışık girsin diye her bir yandaki duvardan bir çift taş sökmüştü. Bu açıklıkları ayrıca şöminesinin dumanını dışarıya yönlendirmekte kullanıyordu. Kulübede hiç masa veya sandalye olmamakla beraber “L.O. Smith - Saf İspirto” damgalı üç adet dayanıklı tahta kasa mevcuttu. Kolbein bunlardan birine oturuyor, diğerinin üstünde yemeğini yiyor ve kuru kalmaları için hem giysilerini hem de tabancasını üçüncüde saklıyordu. Yağmur yağdığı zamanlarda sıkıştırılmış toprak zeminin nemlendiği oluyordu.

Albay Hasle’dan gelen emirleri bir deftere kaydediyordu; gündüz saatleri gitgide kısılırken Østhassel toplama kampına yakın ladinlerin altında saklanarak yaptığı gözlemleri ve vardığı sonuçları da. Notlarını su geçirmez bir deri heybeye koyup sabahları su almaya ve yıkanmaya gittiği derenin yanındaki bir kayanın altına

bırakıyordu. Oraya geri döndüğünde notlar gitmiş, heybenin dibine temiz kâğıtlar koyulmuş oluyordu. Bazen heybeden konser ve yiyecek, ekmek ve tütün de çıkıyordu. Diğer zamanlardaysa temiz iç çamaşırı veya sabun buluyordu. Notlarını kimin aldığına dair en ufak bir fikri yoktu. Zaten bunu düşünmeye cesaret edemiyordu. Her şey plana uygun gelişirse yakında öğrenecekti. Gelişmezse de bilmemesi daha iyiydi.

Kolbein zaman geçtikçe hızla artan bir hüsrana kapıldığını fark etti. Elias Brinch'in iş barakasına giren ve daha sonra cesetleri kampın kamyonuna yüklenen esirleri saymak kolay bir görevdi. Peki ya içeride neler yaşıyordu? Brinch gerçekten neyin peşindeydi?

Bu merak içini kemiriyordu. Anlaşmaya göre altı hafta daha rapor vermeyi sürdürecekti. Almanlar nihayet mağlup edildikten sonra Elias Brinch'in yaptığı kötülüklerin cezasız kalmamasını sağlayacaktı. Yine de içi rahat değildi. O günden önce pek çok şey olup bitebilirdi. Kolbein profesörün bedel ödeyeceğinden emin olmaksızın oradan ayrılmaya katlanabilir miydi?

Altı haftadır böyle yaşayıp gidiyordu. Yolu yarılarmıştı. Her gece not tutuyordu. Tıpkı bu gece de yaptığı gibi. Ta ki soğuk ve korkunç bir hisse kapılana dek. Beraber yaşamaya alıştığı dışarının mehtabındaki seslerden ve kıpırtılardan başka hiçbir ses ve kıpırtı yoktu. Buna rağmen Kolbein ürperdi, kalemini bıraktı ve parafin feneri söndürdü. Colt tabancasını kapıp horozu kaldırdı.

Birkaç hafta önce eline çok ağır ve kullanışsız gelen tabancayı hiç titretmeden kapıya doğrulttu. Şöminede yanan kütükler içeriyi yavaş yavaş dumanla doldurdu. Son şüphe kırıntısı da kayboldu. Kulübenin donmuş çatısında bir şey ya da biri yürüyordu. Ayak sesleri kesik kesikti. Ağır ve yavaş.

“Kolbein!”

Pelte ses ormanda gürültüyle yankılandı. Kapının önündeki pano kenara itildi. Tahta kapı savrulurak açıldı. Kjell Klepsland içeriye baktı, gözlerini kıstı ve elini yüzünün önünde yelleyerek öksürdü. Saçları her zamankinden daha dağınıktı.

“Bir yıl,” diye dumanların arasında omurdandı güney Norveç'in yerlisi. “Bugün bir yıl oluyor, vatansever. Spartanovka'daki traktör fabrikasında. Bolşeviklerin ihtiyar Kjell'i nihayet alt ettikleri yer-

de. Bundan bir yıl önce beni Stalingrad'daki savaş meydanlarından eve gönderdiler. İyi bok yediler.”

Kapıyı dirseğiyle iterek aralıktan geçerken küfretmeyi sürdürdü. Koca başlı bastonunu önüne fırlattı. “Kahrolası bacak,” diye söylendi ve tahta paneli yerine oturttu.

Kolbein parafin feneri tekrar yaktı ve dumanı dışarıya verdi. Güneyli, bastonuna yaslanarak dik durdu. Kolbein onu ilk defa üniformasız görüyordu. Gri bir iş pantolonu ve kalın bir süveterle ayakta zor dururken eskisi kadar korkutucu bir hali yoktu.

Kolbein'in asabı bozulmuştu. “İçki mi içiyordun, Klepsland? Neden buradasın? Bir şey mi oldu?”

Kampın dışındaki ladinin altı hariç şimdiye dek hiçbir yerde buluşmamışlar veya iletişim kurmamışlardı. Zaten o fikir de Nazi'den çıkmıştı. Kjell Klepsland masa vazifesi gören kasaya kadar topalladı. Bastonunu duvara dayadı ve iki elini birden pantolonunun ceplerine soktu. Bir cebinden tabancasını, diğerinden yarı dolu yassı bir Danziger Goldwasser* şişesi çıkardı. Kolbein'in notlarını umursamazca kenara süpürdü ve şişe ile silahı aralarındaki kasanın üstüne koydu. Sonra iki küçük kadeh çıkardı. İkisinin de içine tükürdü ve pantolon cebinin dışıyla onları sildi. Kendini hızla diğer kasalardan birine bıraktı. İspirto kasası adamın ağırlığı altında gıcırdadı.

“Olan biten...” diye söze girdi, “... Randi'nin ablası ziyarete geldi. Ve Randi'nin...” Hıçkırıp sesini yükseltti, “... ablası ziyarete geldiğinde... Eh, o zaman Kjell'in çıkıp gitmekten başka çaresi kalmaz. Kjell gidip kafayı çeker. Vidar gibi değil. Çünkü...” Yeniden hıçkırdı, “... Kjell savaşmak için Sovyetler Birliği'ne gittiğinde... Vidar bir banka memuru olmak için Kristiansand'a gitti.” Öksürdü. “Ve Vidar içki içmez...” Kjell Klepsland'ın gözlerinde bilgiç bir bakış belirdi, “... çünkü Vidar'ın içmesi *gerekmez*.”

Kolbein konuşmadan karşısındaki adama baktı. Klepsland öne eğilip parmaklarını parafin fenerin küre gölgeliği üstünde ısıttı. Sonra şişeyi açtı, kadehleri doldurdu, kendininkini tek diğışte bitirdi ve tekrar doldurdu. Diğerini kasanın karşısına itti.

“Ona ne oldu?”

* Bitki kökünden üretilen bir likör. —çn

Klepsland ona bakarak gözlerini bir-iki defa alık alık kırıştırdı. Başını iki yana salladı. “Kime?”

“Kampta diğerleriyle beraber sıraya dizilen o adama. Brinch’in barakasına sokulan o Rus’a.”

Nazi taş duvara yaslanıp gözünü ellerine dikti. “Ah,” dedi ifadesiz bir sesle. “O.”

“Kuralları çiğneyen esirler cezalandırılır,” diye devam etti. “Bunu onlar da bilir biz de biliriz. Kaçmayı planlayan esirler... Doktorun karşısına ilk onlar çıkarılır.”

“Bu kadar basit mi?”

“Bu kadar basit.”

Kolbein başını iki yana salladı. “Elias Brinch’in burada yürüttüğü operasyon... İnsanları kaçmak istiyorlar diye suçlayamazsın.”

Nazi’nin gözleri çakmak çakmak oldu. “Doktor kendi davranışlarının hesabını kendisi vermeli,” diye kabaca tersledi.

Buna müteakip sessizlikte birbirlerine dik dik baktılar. Klepsland içkisini yudumladıktan sonra kadehini kasaya vurdu ve Kolbein’i sert gözlerle süzdü. “Sen hiç pişmanlık duyduğun bir şey yapmadın mı, vatansever?”

Kolbein derin bir nefes alsa da sözcükler diline gelmeye yanaşmadı. Tekrar denedi. Göğsündeki kapkara yumru büyüdü. Gözünü aralarındaki kasaya dikti.

“On beş yıl,” diye yavaşça cevap verdi. “On beş yıldan pişmanım. Ve o yıllar Elias Brinch’le tanıştığım gün başladı.”

“İçini dökmek ister misin?” diye ona sordu Nazi.

Kolbein başını iki yana salladı. Parafin fenerin fitilini ayarladıktan sonra kadehini eline alıp içeriğini kokladı. Berrak sıvının içinde ışıltılı güz yaprakları gibi uçuşan altın sarısı tanecikleri inceledi. Sonra derin bir nefes aldı, iç geçirdi ve başını kaldırdı. “Eliash Brinch durdurulmalı. Bunun için de bana yardım etmelisin.”

Kolbein peşinde Hirdvakt askeriyle kulübeden sessiz sedsız çıktığında vakit gece yarısıydı. Klepsland’a kadehi, bastonu, tabancayı ve boş şişeyi geri verdi. Sapsarı mehtapta el sıkıştılar. Askerin ardından orman bir kez daha sessizliğe büründüğünde Kolbein tekrar yeraltına indi.

Altı saat sonra uyandı. Hava halen karanlıktı. Dışarıya adım attığında gerinerek temiz ve serin havanın vücuduna canlandırmasını sağladı.

Ay ışığından yararlanarak dereyi buldu. Orada ihtiyaç giderdi ve sabah temizliği için su aldı.

Onu kulübeye döndüğü zaman fark etti. Sessizliği. Etrafından çıt çıkmıyordu. Orman zemininde kemirgenler koşuşturmuyor, gövdelere en yakın dallarda kargalar uyuklamıyordu. Ağaçların arasında rüzgâr bile esmiyordu. Duyduğu tek şey kırılan bir dal parçasının çatırtısı oldu.

64. BÖLÜM

Vakit gece yarısıydı ve açık ofiste yoğun bir faaliyet mevcuttu. Kripas'tan teknisyenler bilgisayarların etrafında gruplanmışlardı. Samir Bikfaya bir çift sert görünümlü PST görevlisinin omuzları üzerinden yapılanları izliyordu. Çalışma masalarındaki parlak ekranların önünde koyu çehreler oturuyordu ve Sebastian Koss büyük toplantı masasının göbeğinde dikiliyordu.

Fredrik ile Kafa, yarı yarıya açılmış bir pencereden sıcak gece havasının içeri girdiği odanın karşı ucunda oturuyorlardı. Çoğu kimse sonbahardan hiç hazzetmezdi. Öyleleri kışın karanlıktan ürker ve geç İskandinav baharının ilk emarelerini ümitsizce beklerdi. Fakat Fredrik için terletici yaz geceleri daha beterd. Oğlunu gömdükten sonraki ilk net anısı bunun gibi bir geceydi. Artık akşam göğünün önünde kendi cafcamlı yapraklarının ağırlığıyla sarkan koyu yeşil ağaçların görüntüsü, leylak kokuları ve de kuş cıvıltıları en iyi günlerinin geride kaldığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bundan sonra önünde bir tek eskime vardı. Soğuk kış. Fredrik için yaz gecesi kendisini bekleyenlerin bir habercisiydi, o kadar.

Kafa'yi, Børre Drange'la yaptıkları görüşmeden haberdar ettiği sırada Andreas yanlarına geldi. Adam Ulusal Kütük Bürosu'yla irtibata geçmişti. Drange on altı yaşında evden ayrılmasına karşın

onlara hiç başka bir adres beyan etmemiştir. Büro ölüm ilanının geçerliliğini doğrulamıştır. Sistemde bir hata olmalıydı.

“Sistemde bir hata mı?” Fredrik ona kaşlarını kaldırarak baktı.

Ulusal Kütük Bürosu ölüm ilanları çıkarır ve onları kayıt altına alırdı. Doktorlar ölümü tasdik ederlerdi. Bunun gibi naaşın bulunamadığı ölümlerde bir raporun, söz konusu kişinin gerçekten öldüğüne dair bir tür beyanın olması gerekirdi. Ulusal Kütük Bürosu onsuz bir ölüm ilanı çıkarmazdı.

“Ama bu durumda yokmuş, öyle mi?”

Andreas başını iki yana salladı. “Hayır. Bizzat hazırladıkları ölüm ilanı hariç ellerinde hiçbir belge yok.” Klapalarını düzeltti. “İlanı hazırlayan görevli iyi bir kadındı ve daha başka iki anormalliğe dikkat çekti. İlana göre Børre Drange haziran ayındaki belirsiz bir tarihte ölmüş. Kadın herhangi bir Norveç devlet memurunun bunu kabul etme ihtimalinin çok düşük olduğunu söyledi. Mutlaka kesin bir tarih isterlermiş.”

“Yok bir de istemeselerdi,” diye dalga geçti Fredrik.

“Ulusal Kütük Bürosu’ndaki kadın çok açık konuştu. Birileri sisteme müdahale etmiş. Ve yukarıdan kesin emir gelmeksizin hiç kimse öyle bir şey yapmamış.”

Andreas devam etmeden önce okuma gözlüğünü dağınık saçlarının üstüne kaldırdı. Fredrik ortağının bitkin düştüğünü görebiliyordu. Aynı zamanda ortağının işin bu kısmına –incelemeye, çözümlemeye ve sonuç çıkarmaya– bayıldığını da biliyordu. Nihayet bir kez daha gizemleri çözüyorlardı.

“Bir ölüm ilanı, ölümden sadece bir ay sonra çıkarılmazmış. Öncelikle kapsamlı bir soruşturma yürütülmüş. Kararlar verilmiş. Gerekli belgeler hazırlanmış. Bu olayda bunların hiçbiri yapılmamış.”

Fredrik kanepede arkasına yaslandı. Derin bir nefes verirken bir kez daha dışarıdaki yazı hatırladı.

“Drange’ın babası bize oğlunun Savunma Bakanlığı’nda çalıştığını söylemişti. Onlarla irtibata geçeceğim,” dedi Andreas. “Børre Drange hakkında arşivlerinde ne var kontrol edeceğim. Parmak izleri, kan grubu, sağlık kayıtları...”

Kafa iki müfettişi süzdü. “Peki Drange NTI’den mezun olması

ile on dört yıl sonra ölü ilan edilmesi arasında ne yapıyordu? Ve elimizde onun yaşadığını ispatlayan tanıklar ve fotoğraflı belgeler varken neden ölü ilan edildi? Onu kim ölü ilan etti? Ve neden kimlik değiştirdi?”

“Ayrıca,” diye ekledi Fredrik, “neden bir toplu katliamcı tarafından aranıyor?” Bir süre tavana baktı, sonra da gözlerini kapadı. “Børre Drange bu gizemin anahtarı,” diye mırıldandı. “Her şey onunla başlamış.”

O anda yapmayı en çok istediği şey eve gitmekti. Kolları ve bacakları kurşun gibi olmuştu. Nabızı gözbebeklerinde zonklayarak migrenden önce son bir uyarıda bulunuyordu.

Kafa ayağa kalktı ve kendi çalışma masasına doğru yürüdü. Fredrik de aynını yapacak gibi olduğunda Andreas onu durdurdu. “Bir mesele daha var, Fredrik,” dedi. “Bakman gereken bir şey.”

“Öyle mi?”

Andreas bilgisayarı çalıştırdı ve bir resim dosyası açtı. Ekran da dört fotoğraf belirdi. Birkaç saniyelik aralıklarla çekilmiş bir diziydi.

Fredrik kendisini ve Jørgen Mostu’yu tanıyınca ürperdi. Majorstuen’deki meyhanenin önünde dikiliyorlardı ve Jørgen sigara içiyordu. Resimler Jørgen’e soruşturmadan bahsettiği gece çekilmişti. Son resimde Fredrik yalnızdı ve dosdoğru lense bakıyordu. Fredrik o anı anımsadı. İzlendiğini hissettiğini de.

“Bunlar nereden çıktı?”

“Flaş bellekteki o son dosyayı hatırlıyor musun? Hani açmakta zorlandığımızı?”

Fredrik kafa salladı.

“İçeriği işte bunlar. Şifreyi daha bu akşam kırdık.” Andreas sözlerini sürdürmeden önce arkasına çabucak göz attı. “Seni doğrudan ilgilendirdikleri için Koss’a bilgi verilmeden önce haberin olsun istedim.”

Fredrik resimlere dikkatle baktı. Jørgen rahat bir tavırla gülümsüyordu. Acaba dostu şimdi ne durumdaydı?

“Sağ ol,” dedi dalgın bir edayla. “Şifre neymiş?”

“Balina,” yanıtını verdi Andreas. “Sonrasında da bir dizi rasgele rakam, sembol ve harf.”

“Balina mı?”

Andreas omuz silkti.

Diyalogları sert bir saklamayla bölündü. Sebastian Koss herkesin dikkatini çekmek için avuçlarını birbirine vuruyordu. Göz göze geldiklerinde Koss neredeyse samimi olarak nitelendirilebilecek bir tavırla Fredrik'i yanına çağırdı. Emniyet müdür yardımcısı şevke gelmişti. Önündeki toplantı masasında bir harita ve Oslo Operası'nın havadan çekilmiş fotoğrafları vardı. “Haklı çıktık,” dedi.

Elbette ki kendisinden, Bikfaya'dan ve emniyet müdüründen bahsediyordu.

“Saldırgan, Kari Lise Wetre'yle buluşmayı kabul etti. Yarın sabah saat onda opera binasının önünde.”

65. BÖLÜM

Çamurlu limandan bir hayalet uçak gibi yükselir. Oslo'nun opera binası göz kamaştıracak kadar beyaz. Petrol parasının mimariye ve Carrara mermerine dönüşmüş hali. Ancak iyice yaklaştıktan sonra o etkileyici binanın hiç de beyaz olmadığını fark edersiniz. Mermeri gridir. Aralara siyah ve kahverengi serpişmiş bir gri. Aslında üç renktir: koyu bej, sakız sarısı ve ağırlıklı olarak gri. Yani hayatın en vasat renginin akla gelen her tonu.

Geceleyin çöp bidonlarını kontrol etmişti. Polis köpekleri, opera sopranosu Kirsten Flagstad'ın bronz heykelinin etekleri altında bomba aramıştı. İnşaat işçisi kılığındaki polis memurları ağır taş fayanslarla, yani opera binasının derisini teşkil eden iri pullarla oynanıp oynanmadığını kontrol etmişlerdi. Şimdi ana girişin önündeki alan SIG-Sauer SSG 3000 tüfeklerinin dürbünüyle gözlem altındaydı. Havnelageret iş hanının, opera binasının batısındaki Tollbukaia Caddesi'nde yer alan yüz kırk metre uzunluğundaki o yeni beton bloğun kuzeydoğu kulesine bir keskin nişancı ekibi gizlenmişti. Kule ile ana girişin önündeki mermer

bank –yani buluşma yeri– arası iki yüz otuz metreydi. Sabah güneşinin parlak ışığını karşıdan alırken bile eğitilmiş bir keskin nişancı için kolay bir mesafeydi.

Başka bir keskin nişancı ve onun gözlemcisi daha bile yakına konuşlanmıştı. İkili opera binasını kuzeyden, Oslo Merkez Garı'nın karşısındaki Hotel Opera'nın damından seyretmekteydi. En üst kattaki 1001 numaralı Kuğu Gölü Süiti kendi çatı terasına sahipti ve teras ile çatının kenarı arasında çakıl kaplı daracık bir çıkıntı mevcuttu. Kentin en iyi opera binası manzarasını asfalta çakılarak ölmekten ayıran tek şey ancak ayak bileğine kadar gelen alüminyum kaplı bir korkuluktur. Keskin nişancı çakılların üstünde diz çökmüştü. Güneş yandan vuruyor, hava neredeyse hiç esmiyordu. Hedef görüş alanında kaldığı müddetçe ıskalamak mümkün değildi.

Tek sorun saldırgan ile Kari Lise Wetre'nin yalnız kalmayacak olmalarıydı.

Fredrik operanın fuayesindeydi, zemin kattan başlayıp seyirci kapılarının yanlarından yükselen kalın tavanın altında gizlenmişti. Kimse içeriye görmesin diye o kısım sarı bir “BAKIM – GEÇMEK YASAK” uyarısına sahip mavi bir brandayla kapatılmıştı. Bulunduğu yer Fredrik'e boğucu ve klostrofobik geliyor, onu şıpır şıpır terletiyordu. Sebastian Koss yanında oturuyor, ağır silahlarla donanmış maskeli ve üniformalı dört özel harekât memuru da onların arkasında ayakta bekliyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye kulağına bastırıldığı cep telefonuna fısıldadı Fredrik, oturduğu katlanır sandalyede öne eğilerek. Andreas cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

“Söylemesi zor. Ortalık karınca yuvası gibi. Nişancılar net bir görüş yakalamak için uğraşıyorlar.”

Andreas nişancının ve gözlemcisinin altındaki otel odasında Kafa'yla beraber bekliyordu. Genç kadının göz bandı, opera binasının önündeki ana girişi seyretmekte kullandıkları uzun teleskopun ucundan sarkıyordu.

Saldırganın çoktan kalabalığa karışmış olması kuvvetle muhtemeldi. Fredrik girişin dışındaki mermer kaplı meydanda yetmiş ilâ seksen arası sivil olduğunu tahmin ediyordu. Binanın eğimli

çatısında duranları da eklerse daha bile fazla. Turist otobüsleri beyaz bir güneş şemsiyesinin arkasına sıralanıyor, etrafta pusatlı aileler ve kulaklık takan öğrenciler gözüküyordu. Kari Lise Wetre'nin on iki dakika sonra oturacağı mermer bloğa daha şimdiden birkaç kişi dizilmişti. Saat 9:38'di.

Kari Lise Wetre o sırada metroda, Ulusal Tiyatro ile Storting'in arasında bir yerdeydi. İki dakika kırk saniye sonra Jernbanetorget Meydanı'nda trenden inecek ve hızlı ama aşırı hızlı olmayan bir tempoyla Oslo Merkez Garı'nın önünden geçecek, Donning Eufemias Takı'nı geride bırakacak, sonra da Opera Meydanı ile Oslo Limanı'nı birbirine bağlayan kısa yaya köprüsünü aşacaktı. Bronz heykele ulaştığında ya kısa bir süreliğine duraklayacak ya da dosdoğru mermer banka yürüyecekti. Durması, takipçisini fark ettiği anlamına gelecekti.

Yollarını ayırmalarının ardından saldırgan tutuklanacaktı. Polis ancak ölüm riski doğarsa ateş açacaktı.

Fredrik yanındaki adama kaçamak bir bakış attı. Tıpkı onun gibi Sebastian Koss'un kulağında da plastik bir kulaklık vardı. Fakat Fredrik kendi deri ceketini sandalyenin üstüne atmış olmasına ve kurşun geçirmez yeleğiyle oturmasına karşın Koss parafinli ceketini çıkarmamıştı. Ceketin altındaki sert yelek onu kaskatı ve rahatsız gösteriyordu. Her zamanki gibi sarı saçlarını arkaya taramıştı ve kibrini saklamak gibi bir çaba içinde değildi. Telsiz susmasının* emredilmesinden önceki dakikalarda iletişim hattındaki bilgi akışının ritmine göre başını sakın sakın iki yana sallamıştı. Tıpkı yeni eserin kostümlü provası yapılırken tasviple kafa sallayan bir besteci gibi.

Operasyonu iki monitörden seyrediyorlardı. Görüntüler operanın gözetim kameralarından geliyordu. Dört özel harekât memurunun görevi, sol dirseğini vücuduna yaslayarak sutyen askısının iç tarafına bantlanmış alarmları tetiklemesi halinde Wetre'yi korumaktı.

Telsiz susması bozulunca Fredrik irkildi.

“Başlıyoruz,” diye duyurdu alçak bir ses.

* Telsiz yayını yapan cihazların genellikle fark edilmeme amacıyla belirli veya tüm frekanslarda bir müddet susturulması eylemi. —çn

İşaret verilmişti. Kari Lise Wetre metrodan inmişti. Fredrik saatine tekrar göz attı. İki dakika kırk beş saniye geçmişti.

Kari Lise Wetre korkacağını sanmıştı. Fakat siyahlı adamın onun evine izinsiz girmesinden sonraki günlerde içi öfkeyle dolup taşmıştı. Kendine kızgındı. Kocasına. Tanrı'ya ve polise. Ve de Annette'e.

Ortamda etrafındaki suratları taradığını fark etti. İçlerinden biri konumunu devamlı operasyonun yöneticisine bildiriyordu. Kari Lise halktan birinin yanına gelmesinden korkuyordu. Hristiyan Halk Partisi'nin başkan yardımcısı olarak işinin bir parçası da buydu. Onunki tanıdık bir simaydı ve televizyona yeteri kadar çıkarsan insanlar seni tanıdıklarını sanırlardı. Yabancılarla sohbet etmeye, onlara sarılmaya veya bir tartışmayı reddetmeye o kadar alışkındı ki tek bir bakış bile konuşmanın ne yönde geliştiğini anlaması için yeterliydi. Fakat bu eşsiz sosyal beceri şimdi ona ayak bağı oluyordu. Suratlar. Büyük, yuvarlak camlı gözlüğünün arkasında onu tanıyorlar mıydı? Kari Lise seçmenleri, polis memurlarını ve onu birbirlerinden ayırt edemiyordu. Acaba kızını kaçırın kişi bir yerde durmuş, kendisini mi seyreliyordu? Trendeyken arkasında mı oturmuştu?

Opera binasının önündeki meydanda dertsiz tasasız gezinen onca insanı seyretmek güven vericiydi. Polis ona keskin nişancıların nerede bekleyeceklerini söylemeyi reddetmişti fakat meydanın kuzeyinde kalan yüksek binalardan birinde olduklarını anlaması için Kari Lise'nin askeri eğitime ihtiyacı yoktu. Onlara bakınmamak için büyük bir çaba harcayarak mermer meydanı kat etti ve mermer bank bloğunun ortalarında bir yere oturdu.

Şimdi geriye bir tek beklemek kalıyordu.

Fredrik kadını ilk başta tanıyamadı. Taktığı güneş gözlüğü Wetre'nin yüzünün üst kısmını örtüyor, gür saçları kahverengi desenli bol bir pançonun içinde kayboluyordu. Omzundan deri bir çanta sarkıyordu.

Fredrik bir an için kadının mermer heykelin yanında dura-

cağını zannetti. Fakat Wetre yavaşlamakla yetinip gözlüğünün üstünden baktı.

Buluşmaya dokuz dakika vardı ve Wetre yerini almıştı. Çantası bacaklarının arasında, sırtı opera binasına dönüktü. Sivil polis ekipleri kalabalığa karışmaya başladılar. Bir adam ile bir kadından oluşan ilk ekip mermer köprüye doğru su kenarı boyunca bir puset itmeye başladı. Beylik tabancaları yorganın altındaydı. Başka bir ekip girişin güneye bakan tarafına, eğimli çatının dip kısmına doğru aheste adımlarla yürüdü. Adam orada deri ceke-tinin üstüne oturdu. Silahları kadının küçük sırt çantasındaydı.

Fredrik tekrar saate baktı. Altı buçuk dakika.

Kari Lise'nin hiçbir çekincesi yoktu. Şimdiye kadar. Emniyet müdürü, Emniyet Müdür Yardımcısı Koss ve PST'den gelen o kısa boylu, tıknaz adam. Hepsi de öyle kendinden emin konuşmuştu ki. Ona tek yapması gerekenin saldırganı göz önüne çekmesi olduğunu söylemişlerdi. Kari Lise bir terslik çıkabileceğini aklından bile geçirmemişti. Saldırgan onları atlatırsa bunun Annette için yaratacağı sonuçları düşünüp taşınmamıştı. Çünkü buna cesareti yoktu. Bu sefer polise güvenmeye mecburdu. Fakat şimdi, yapayalnızken, polis memurlarıyla ve dünyadan habersiz turistlerle sarılıyken içine bir kurt düşüyordu. Kari Lise kendini son derece yalnız hissediyordu. Sutyen kayışının altındaki sert plastik etine batıyordu. Sonra uzakta belediye sarayının çanlarının çaldığını duydu. "*Jeg kjører frem gjennom strålefryd. I søndagsstillehed med klokkelyd.*" Bjørnson'ın** şiiri. Saat ondu.

On sıfır altı. Neredeyse yedi. Fredrik saatini monitörlerin arasına koymuştu. Wetre'nin gitgide huzursuzlandığını görebiliyordu. Kadın on altı dakika önce oturduğunda geriye doğru kaykılmıştı. Hareketlerinde kendinden emin bir şey vardı. Şimdiye öne eğilmiş vaziyetteydi. Kamburu çıkık, boynu büküktü. Güneş

* "Güneşigında koşuyorum neşeyle / Pazar'ın sükutundaki çan sesleriyle." -çn

** 1903 yılında Nobel Edebiyat Ödülü kazanmış Norveçli şair Bjørnstjerne Martinius Bjørnson. -çn

gözlüğünü çıkarıp alnını silmiş ve gözlüğü tekrar takmıştı. Güvenlik kameralarının düşük görüntü kalitesi bile alnındaki çaresizlik kırıkkılığını gizleyemiyordu. Buna uzun süre daha devam edemezlerdi. Arayışlarını sürdürdüler. Simaları birbiri ardına incelediler. Anormal davranışlar, büyük çantalar, ani hareketler kolladılar. Neyi gözden geçiriyorlardı? Parmaklarıyla ritim tutan Sebastian Koss kendi verdiği telsiz susması emrini bozarak opera meydanında olmayan tüm ekiplerden rapor vermelerini istedi.

“Kari Lise Wetre? Siz o siyasetçisiniz, değil mi?”

Korktuğu nihayet başına gelmişti. Tanınmıştı. Tam arkasında duran kadın ona sırdaşça bir tebessüm ediyordu. Wetre kadının yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin etti. Çekiciydi, ince yapılydı ve bir öğrenciyi hatırlatan lakayt bir tavrı vardı.

“Sizi haberlerde gördüm. Kızınıza olanları duydum. Umarım her şey iyi gider,” dedi genç kadın.

“Ben...” diye başladı Wetre. Sonra metanetini topladı. “Teşekkürler, çok nazıksınız. Özür dileirm, kabalık etmek istemem ama birini bekliyorum.”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Asıl özür dilemesi gereken benim. Niyetim sizi rahatsız etmek değildi. Cep telefonunuzu vermek istedim, o kadar.”

Wetre kadına şaşkın bir bakış attı.

“Şurada, yerde duruyordu. Üstünde adınız yazıyor.” Genç kadın ona siyah bir cep telefonu uzattı. Wetre telefonu daha önce hiç görmemişti. Cihazın arka tarafına “KLWETRE” yazılı sarı renkli, geniş bir bant yapıştırılmıştı.

“Teşekkürler,” dedi Wetre, çekinerek. Tam eline alırken telefon öttü. Bir mesaj gelmişti.

“Tamam, iyi günler,” dedi genç kadın.

Fakat Kari Lise Wetre onu duymadı bile. Gözü telefondaydı. Mesajı açtı. Neye baktığını anlaması bir, belki iki saniyesini aldı.

Ekrandaki şey bir fotoğraftı. Fondaki gökyüzü soğuk ve mavi olup ufkun haliçle buluştuğu yerde mavi renk daha sıcak bir tona bürünüyordu. Sonra Wetre resmin hemen hemen ortasında yer alan opera binasını tanıdı ve fotoğrafın arkasında bir yerden çe-

kıldığını anladı. Hızla o tarafa döndü ve başını kaldırıp Oslo Merkez Garı'nın yanındaki otele baktı.

Resim yukarıdan çekilmişti. Sağ köşede çakıl kaplı dar bir teras vardı. Siyahlar giymiş iki adam çakılların üstünde diz çöküyordu. Biri tüfeğinin dürbününden opera binasına bakıyor, diğeryse bir teleskopun arkasında duruyordu. İkisinin de sırtı fotoğrafçıya dönüktü. Resimdeki bir yansıma, onun bir pencerenin arkasından çekildiğini ele veriyordu. Alttaysa tek bir kelime yazıyordu: "Bom."

66. BÖLÜM

Lista, Kasım 1943

Aldığı darbeye ciğerlerindeki hava boşaldı. Kolbein karanlıkta ileri yuvarlandı ve kulübenin dışındaki toprağa boylu boyunca serildi. Yan dönmeye ve tabancayı kemerinden çıkarmaya çalıştı. Fakat öyle yapmasına fırsat kalmadan üstüne ağır bir beden düştü. Bir el saçlarını kavradı, arkadan başına asıldı ve onu donmuş orman zemine sertçe çarptı. Dizler beline bastırdı. Yüzündeki deri çizildi, yuttuğu kanla boğazı ısındı. Ağzına bataklığın acı tadı geldi. Sonra kolları geriye kıvrıldı ve bileklerine soğuk bir çelik parçası takıldı. Kuvvetli elleri onu ayağa kaldırdı. Yalpalayan Kolbein önündeki surete odaklanmaya çalıştı ama yüzüne güçlü bir ışık tutuldu. Her şey titreşim gölgelere büründü.

"Bakın ne bulduk," dedi ince bir ses.

Kör edici ışık kayboldu. Kolbein gözlerini bir-iki defa sertçe kırptığında karşısındaki adam netleşti. Kısa boyluydu, şişmandı ve ürkek gözlerinin üstünde bir şerif kasketi vardı. Kolbein'in tabancasını aldı. Şarjörü çıkarmakla uğraşırken gür bıyığına hızlı hızlı soludu.

"Üstünü arayın."

Bir polis memuru bacaklarını, kasiğini ve gövdesini hoyratça yoklamaya başladı.

“Burada başka biri var mı? Kimlerle çalışıyorsun?”

Şerif onun yakalarını çekiştirdikten sonra yoğun bir güneyli aksanıyla sözlerini sürdürdü. “Adın ne? Burada ne yapıyorsun?”

“Yalnızım,” diye karşılık verdi Kolbein.

“Yalancı.”

Şerif, polis memurlarından birine doğru döndü. “Asbjørnsen, iki nöbetçi dik. Şafak vakti ormanda arama yapacağız. Svendsen ve Haug, sizi kulübeyi kontrol edin. İlginç her şeyi karakola getirin. İşiniz bittiğinde bu bok çukurunu havaya uçuracağız.” Sonra bakışlarını tekrar Kolbein’e yöneltti. “Senin gibileri Lista’da istemiyoruz. Topunuzun birden canına okuyacağız.” Aralarındaki toprağa tükürdü. “Asbjørnsen! Al götür şunu!”

İki polis memuru onu oradan sürüklediler. Şerif hırıltılı soluklarla paldır küldür peşlerinden geldi. Güçlü bir motor çalıştı ve çakıllı patika farlarla aydınlandı. Koyu renkli kapalı kasa minibüse yaklaşırlarken Kolbein polis üniformalı iki adam daha gördü. Yanlarında on beş-on altı yaşlarında genç bir kız duruyordu. Beyaz bir yün bere takan kızın çillerle kaplı hoş ve dar bir yüzü vardı. Şerif, Kolbein’i ensesinden tuttu, sırtına bir yumruk attı ve ışığa sürükledi.

“Gördüğün adam bu muydu, Karen?”

Genç kız tir tir titriyordu fakat onu gördüğü için mi, yoksa ona yapılan acımasızca muamele yüzünden mi kızın öyle yaptığına dair Kolbein’in hiçbir fikri yoktu. Kız soluk mavi renkli, kar tanesi desenli yün eldivenlere sarılı ufacık elleriyle kollarının üst kısmını ovuşturdu ve cevap vermeden önce bakışlarını kaçırdı.

“Evet. Bu o.”

“Emin misin?”

“Evet. Eminim.”

“Kesinlikle emin misin, kızım?”

Kolbein irkildi. Ses başka birine aitti. Onu tanıdı. Farların ışığında bir üniforma pantolon gördü, sonra suret bir adım öne çıktı. Kjell Klepsland bastonunu yatay olarak göğsünün önünde tutuyordu.

“Evet, baba. Kesinlikle eminim.”

Karen Klepsland babasına bakarak gülümsedi.

67. BÖLÜM

Kari Lise Wetre arkasına dönüp otelin tepesindeki gölgelere bakar bakmaz Fredrik bir terslik olduğunu anladı. Sonra kulağında tiz bir ıslık sesi duydu. Alarm. Artık bir gözlemci değildi. Zaten bu kadar oturmak yeterdi. Avuçları yapış yapış olmuştu ve kanı şakaklarında zonkluyordu. Yoğunlaşmadan dolayı nemlenmiş olan branda duvarlar hafifçe dalgalanıyordu. Başına oksijen gerekiyordu. Ayağa kalkarken sandalyesini devirdi ve özel harekât memurlarının daha şimdiden brandadaki yarığa yöneldiklerini gördü. Onları takip etti. Eli uyluğunda güvenle bekleyen yarı otomatik Heckler & Koch tabancasını yokladı.

Saniyeler içinde, aheste yaz rüyası kargaşaya ve korku dolu suratlara dönüştü. Az önce Wetre'yle konuşan genç kadın şimdi mermerin üstüne yüzükoyun yatarak çığlık atıyordu. Çatının oradan çıkagelen erkek sivil polis genç kadının sırtında oturuyordu. O genç kadının kollarını arkada birbirine kenetlerken kadın polis şüphelinin başına bir tabanca doğrultarak çevrelerindeki meraklılara saldırganca bağırıyordu.

“Polis! Geri çekilin! Bu bir polis operasyonudur!”

“Polis!” diye bağıldılar özel harekâtçılar.

Kalabalık, ellerinde C8 otomatik tüfeklerle ve MP5 makineli tabancalarla opera binasından fırlayan dört başlı, maskeli hayvana hayretle bakakaldı. Özel harekâtçılardan ikisi Wetre'yi mermer bloğun arkasına itti ve kadının başında dikilerek ona canlı kalkan oldu. Diğer ikisiyse otomatik tüfeklerini doğrultarak opera meydanında zıt yönlerde doğru ilerledi.

İlk başta korkudan donakalan insanlar şimdi bağırıp çağıran polis memurlarından ve onların silahlarından kaçmaya, mermer köprüye ve opera binasının eğimli çatısına doğru koşmaya başladılar. Ağlayan bebekler pusetlerinden apar topar alındı. Devrilen su şişeleri, kitaplar ve sırt çantaları meydanda terk edildi. Fredrik'in

gözleri, birinin tek bir ısırık alabildiği bir yeşil elmanın koşan bacakların aksi istikametinde ağır ağır yuvarlandığını saptadı. Çıkan hengâme, potansiyel bir saldırganın hayalindeki senaryoydu. Sırt çantasına gizlenmiş bir bomba. Sırtta saplanacak bir bıçak. Bir keskin nişancı. Elinde makineli tüfekle ortalığa dehşet saçan bir deli. Kalabalıktakiler tehlikenin nerede yattığını bilmiyorlardı.

“Kahretsin,” diye homurdandı Fredrik. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin!”

Meydan emniyete alınana kadar beklemek çok uzun sürerdi. Bulundukları yer son derece savunmasızdı. Fredrik hemen Wetre’nin başında dikilen polis memurlarına koştu.

“Onu yerden kaldırın! Buradan gitmemiz lazım!”

Polis memurları üzerine atladıklarında Kari Lise Wetre yere devrilmişti. Kadının üst dudağı yarılmıştı ve çenesine kanlar ak-maktaydı. Güneş gözlüğü düşmüştü, gözlerinde hem korkulu hem de şaşkın bir bakış vardı. Koyu saçları karışmış ve toza bulanmıştı. Fredrik koşarak opera binasına geri gitti. Acil çıkış kapısını asılarak açmasıyla birlikte gözleri pörtlemiş Sebastian Koss’la burun buruna geldi.

“Ateş edildi mi? Ateş edildi mi?” diye ona haykırdı emniyet müdür yardımcısı.

“Bilmiyorum!” diye kükreyerek karşılık veren Fredrik adamı itip geçti.

“İçeri!” diye bağırıp güvenlik bandıyla kapatılmış vestiyeri işaret etti.

Polis memurları Wetre’yi onların önünden geçirdiler. Fredrik dikkatini yeniden Koss’a yöneltti. “Dışarıda kıyamet kopuyor.”

Koss şaşkın vaziyetteydi. “Alarm ne halt yemeye çaldı ki? Wetre onu neden tetikledi?”

“Bilmiyorum. Sen de gördün. Biriyle konuşuyordu. Sonra...”

“Neler olduğunu öğren!” diye gürledi Koss. Fredrik’e konuşma fırsatı bırakmadan da fuayeyi terk etti ve elinden geldiği kadar süratle mermer köprünün orada toplanmış kalabalığa doğru ilerledi.

Kari Lise Wetre polis memurlarının eşliğinde opera vestiyerinin

alçak tavanı altında oturuyordu. Artık dehşete düşmüş gözük-müyordu. Sadece yorgundu ve şıpır şıpır terliyordu. Yüzü kül gibiydi. Üst dudağına kompres yapmıştı. Yanındaki iki özel harekâtçı kasklarını, koruyucu gözlüklerini ve kar maskelerini çıkarmıştı. Odada ışık azdı ve dışarıdaki hengâme uzak bir gü-rültüden ibaretti.

Fredrik kadının önünde durdu. “Yaralı mısınız?”

“Hayır. Ben... yere düşüğümde dudağım yarıldı, o kadar.”

Fredrik’in sesi alçak fakat ısrarcıydı. “Neler oldu? O kadın ne istiyordu? Alarma neden bastınız?”

“Ben... bir şey...”

“Bunun yüzünden,” dedi polis memurlarından biri ve Fredrik’e bir cep telefonu uzattı. “Hemen yanında duruyordu.”

“Ben...” Siyasetçi azimle genzini temizledi ve sesinin kontro-lünü geri kazandı. “Bana bir cep telefonu verdi. O genç kadın. Yere düşürdüğümü söyledi. Gelen mesajı görmeniz gerek.”

Fredrik resme bakakaldı. “Hay aksi,” deyip en yakındaki polis memuruna doğru döndü. Geniş bir yüze sahip adamın alnında boncuk boncuk ter birikmişti. “Keskin nişancıyla iletişim halinde misin? Otelin çatısındakiyle?”

Konuşurken polis memuru da görsün diye telefonu kaldırdı. Adam herhangi bir tepki vermeksizin meslektaşlarını aradı. İki kısa denemenin ardından başını iki yana salladı.

“Resmi gönderen numarasını gizlememiş.”

“Ha?”

Polis memuru telefonu işaret ettiğinde Fredrik onun ne de-mek istediğini anladı. Saldırgan arama yaptığı numarayı sakla-mak gibi bir girişimde bulunmamıştı.

Fredrik cep telefonunu yere bırakıp polislerden ona göz kulak olmalarını istedi, sonra da koşarak dışarı çıktı. Meslektaşları dü-zeni yeniden sağlamaya başlıyorlardı. Halk herkesin kontrolden geçtiği köprünün öteki tarafına alınmıştı. Boş opera meydanının ortasına bir olay minibüsü park etmişti. Yolcu koltuğunda oturan bir kadın polis telsizi üzerinden bilgi veriyordu. Koss görünürde yoktu.

Fredrik olay minibüsünü kendisi ile otelin arasına soktu. Ara-mayı ondan sonra yaptı. Andreas en sonunda cevap verdi.

“Amma boktan iş! Çevre güvenliğinde görevli hiç kimse neler döndüğünü bilmiyor. Orada neler oluyor?”

“Bilmiyorum,” diye çabucak yanıt verdi Fredrik. “Tek bildiğim hepinizin tehlikede olduğu.”

68. BÖLÜM

Otel koridorundan gelen tek ses klimanın düşük ve monoton uğultusuydu. Andreas ile Kafa yangın merdiveninde, otelin çatı katında duruyorlardı. Andreas genç kadına göz attı. Kan ter içindeki Kafa duvara yaslanmıştı. Yere doğrulttuğu tabancası ellerinde çok büyük gözüküyordu. Biri kırmızı, diğeri beyaz gözleri kocaman açıktı. Göz göze geldiklerinde çabucak kafa salladı. Sonra Andreas tabancasını doğrultarak yanlamasına bir adımla koridora çıktı. Kafa onu takip etti. Koridor boştu. Bir opera posterinin asılı olduğu yaklaşık on beş metre önlerindeki bir duvara bakıyorlardı. Koridorun diğer ucu sola dönüyordu. Kuğu Gölü Süiti'nin ve çatı terasına çıkışın bulunduğu yer burasıydı. Andreas önden koştu. Operaya bakan pencerenin yanından geçti. Koşmayı sürdürerek duvara ulaştı. Orada kısa koridora çabucak göz gezdirdi. Boştu. Kafa hemen arkasındaydı. Genç kadın pencerenin önünde, tam da fotoğrafın çekilmiş olması gereken yerde durdu.

Keskin nişancı ile gözlemcisi halen çakıl kaplı çatıdaydılar. Biri tüfeğiyle, diğeri teleskopuyla. Kafa tabancasının kabzasını cama sertçe vurdu.

Andreas geri arayana kadar Fredrik olay minibüsünün yanında bekledi.

“Evet?”

“Her şey yolunda. Telsizde sorun çıkmış. Nişancı neredeyse on beş dakikadır iletişimde değilmiş. Ama şimdi her şey normale dönmüş gibi gözüküyor.”

“Ya fotoğrafçı?”

“Ondan bir iz yok. Tüm katı aradık. Bomboş. Herif gitmiş.”

“Harika,” diye kös kös karşılık verdi Fredrik.

Ateşi çıkmışçasına titriyordu. Burada neler oluyordu? Neyi gözden geçiriyordu?

Kari Lise Wetre hâlâ vestiyerde oturuyordu. Biri bir sehpaye ek olarak biraz kahve ve su getirmişti. Kadının üst dudağı şişip kızarmıştı. Sebastian Koss onun yanına çektiği ince bacaklı metal bir sandalyeye oturmuştu. Adamın ceketi sandalyenin arkılığına asılıydı ve mavi ipek gömleğinin koltukaltları terden kararmıştı. Kurşun geçirmez yeleğini henüz çıkarmamıştı.

“Telefonu ona veren kadının bu işle hiçbir ilgisi yok. Korkudan eli ayağına dolaşmış. Telefonu yerde bulduğunda ısrar ediyor. Ona inanıyorum,” dedi Koss.

“Orada uzun süre beklemiş olamaz,” diyen Fredrik siyasetçiye doğru döndü. “Telefonu oraya kimin koyduğunu–”

Wetre yorgun gözlerini onunkilere çevirdi. Başını hafifçe iki yana salladı. “Hayir.”

“Dikkatinizi çeken hiç kimse olmadı mı?”

Kadın başını sağa sola sallamayı sürdürdü.

Koss, Fredrik'i sehpanın oradan uzaklaştırdı. Samir Bikfaya sert adımlarla yanlarına geldi ve Koss'a şeffaf bir poşet verdi. “Resmi gönderen numara hakkında herhangi bir bilgi edinemedik,” dedi. “SIM kartı yabancı bir ülkeden. Üç gün önce etkinleştirilmiş. Baz istasyonu verilerini toplamamız biraz zaman alacak; resim gönderildiğinde telefonun konumu gibi.”

“Telefonun kendisinden ne haber?”

“Altı ay önce çalındığı bildirilmiş. Belli ki kendi SIM kartı çıkartılmış. Yerine yine isimsiz bir kontörlü kart takılmış.”

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu Koss, bir Bikfaya'ya bir Fredrik'e bakarak. “Elimizde saldırgana ulaşmakta kullanabileceğimiz bir telefon numarası var.”

Bikfaya kendinden emin bir edayla ellerini birbirine vurdu ve bakışlarını ikili arasında gezdirdi. “Benimle gelin.”

Onları tuvaletlerin olduğu yere götürdü. Fredrik şık koridorun orta yerine büyük bir masanın koyulmuş olduğunu gördü. Masanın üstü bilgisayarlarla, monitörlerle ve sunucularla kaplıydı. Üç operatör telaşlı seslerle kendi arasında konuşuyordu. Onlar içeri

girerlerken operatörlerden hiçbiri başını işinden kaldırmadı. Yerde kasklar ve kurşun geçirmez yelekler duruyordu.

“Aramayı izlemeye hazırız,” dedi Bikfaya usulca. “Adam cevap verirse yerini çabucak tespit edebiliriz. Daha şimdiden bölgedeki her baz istasyonuna bağlandık.”

Fredrik başını iki yana salladı. Bu planlanmamış bir eylemdi. Keşke Synne yanlarında olsaydı.

“Kısıtlı bir zaman aralığımız var. Ben hemen arayalım derim,” diye onları teşvik etti Koss.

Bikfaya’nın da öyle yapmak istediği her halinden belliydi.

Fredrik emniyet müdür yardımcısının kolunu tuttu. “Ama bu tam da saldırganın yapmamızı istediği şey değil mi? Sonuçta bize o numarayı tesadüfen göndermedi ya?”

Sebastian Koss kolunu kabaca çekip kurtardı. Başını asabice iki yana sallayarak titreyen bir işaret parmağını havaya kaldırdı.

“Orasını bilemeyiz! Keskin nişancıları gördüğünde paniklemiş olması mümkün. Suçlular özel harekât polisleriyle çatışmaya girmeye pek can atmazlar.” Parmağını Fredrik’in yüzüne doğru salladı. “Zaten böyle bir durumda karar verme yetkin yok. O yüzden çeneni kapa!” Sonra sesini alçalttı. “Dinle! Burada rehinelere hayatını kurtarmak için çabalıyoruz. Saldırganı şimdi elimizden kaçırırsak onu bir daha asla yakalayamayabiliriz! Tanrı aşkına, Jørgen senin dostun, öyle değil mi?”

Fredrik’in zihni fokur fokur kaynayan bir hiddetle doldu. Gözlerini kıstı. “Herif telefon numarasını bize neden yolladı? Veya resmi? Bu oyunu yöneten kişi o da ondan!”

Koss ona aldırış etmedi. “Hemen harekete geçeceğiz. Adam numarasını çabucak tespit edebileceğimizi bilmiyor. Böyle bir şeyi beklemeyecektir.” Bikfaya’ya doğru döndü. “Numarayı ara.”

PST ajanının gri bukleleri elektrik almışçasına titreşti. Bikfaya telefonu eline aldı. Ahize siyah bir kabloyla oradaki bir bilgisayara bağlıydı.

Fredrik başını şiddetle iki yana salladı. “Ya cep telefonu—”

Koss bir elini onun suratına doğru tuttu. Ahizeyi devraldı, bir düğmeye bastı ve cihazı kulağına dayadı.

“... bir tuzaksa?”

“Çalıyor,” dedi Koss.

Bir kesekâğıdı patlatılmışçasına boğuk bir gümbürtü duyuldu. Zemin sarsıldı ve bilgisayar ekranları sönüp tekrar yandı.

Fredrik Beier koştu; sessizlikten başka bir şey duymuyordu.

Koşan başkalarını da gördü. Özel harekâtçılar, fuayedeki polis memurları. Ana girişin çevresindeki camlar komple inmişti ve kulaklarına nüfuz eden ilk ses, üstüne bastığı o cam kırıklarının çıtırtıları oldu. Sonra sanki biri ses ayarını yükseltti. Çığlıklar vardı. Bir siren sesi. Yüksek sesle verilen emirler. Fredrik badem ile motor yağının karışımını hatırlatan o tuhaf kokuyu hemen tanıdı. Bu, patlayıcıların kokusuydu ve çıkışa yaklaştıkça koku güçleniyordu. Dışarıda gökten ufak ufak yanmış vernik pulları ve mermer tozu yağıyor, onlarla güneş arasında zarımsı bir perde yaratıyordu.

Olay minibüsü havaya uçmuştu. Yan duvarlarının çoğu ve tavanı parçalanmıştı ama ön koltuklar ve kaput şaseden kopmamıştı. Sonra Fredrik onu gördü. Minibüsteki kadın polisi. Kısa bir süre önce Kari Lise Wetre'nin oturduğu bank bloğunun yanında yatıyordu. Siyah özel harekât üniformaları giyen iki polis memuru, kadının üstüne eğilmişti. Kulağından kıpkırmızı kanlar akan kadın, özel harekâtçılardan birinin elini sıkı sıkıya tutmuştu. Cildi parlak ve solgundu. Fredrik yoluna devam etti. Ayaklarının hemen ilerisinde bir kol vardı. Cılız, beyaz, çıplak bir kol. Ve minibüsün yakınında bir alt gövdeyle karşılaştı. Kabaca göbek hizasından kopmuştu. Kalın bacaklarını kaplayan pantolon yırtılmıştı ve Fredrik adamın penisini görebiliyordu. Minibüsün arkasına yanaştı. Aracın içi kanla, deri parçacıklarıyla, saç telleriyle ve insan yağıyla boyanmıştı. Cesetlerin geri kalanı da işte buradaydı. Daha doğrusu çoğunluğu. Annette Wetre'yi tanımak kolaydı. Bir kolu kopuktu ve pamuklu bluzunun altından bağırsakları çıkıyordu. Fakat kafası hemen hemen sağlamdı. Jørgen ise çok daha kötü bir durumdaydı.

Dostunun kırmızı buklelerle kaplı ezik kafatası akşama, dalgıçlar liman havzasına dalana kadar bulunamadı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

69. BÖLÜM

Öne eğilerek aynada sonucu inceledi.

Gözüne çektiği kalem her zamankinden daha inceydi. Kaşları bir ton açık renkteydi. Üst dudağı hâlâ şişti.

Gözyaşları kurumuştu ama gözlerinin etrafında bıraktıkları delta bir türlü geçmiyordu. Boş ver. Utanacak hiçbir şeyi yoktu.

Siyah, dar kesim yün elbisenin yakasından köprücük kemikleri ucu ucuna görünüyordu. Taktığı haç boğaz çukurunda duruyordu. Elbise ayak bileklerine kadar iniyordu ve meyankökü rengindeki ayakkabıları kapının yanında onu bekliyordu. Kari Lise Wetre banyodan çıkmadan önce omuzlarına beyaz bir ipek şal sardı ve gümüş kol saatini taktı.

Merdivenden inerken kısık sesli sohbetleri duydu ve bir köşeyi döndüğünde kocasının şampanya kadehlerinde meşrubat ikram etmiş olduğunu gördü. Böyle bir anda bile Høyre'nin liderini meyveli gazoz hüpürdetirken seyretmenin gülünç bir tarafı vardı. Simon Riebe dimdik durmuş, bacaklarını kasmış ve bir elini belinin arkasına atmıştı. Her zamanki gibi duruma uygun giyinmişti. Adam Wetre'yi gördüğünde hemen kravatını düzeltti, sonra da bir saygı ifadesiyle başını eğdi. Wetre'nin kendi partisinin lideri, yani Vibecke Fiskvik bile ciddi giyinmeyi becermişti.

"Sevgili Kari Lise. Başın sağ olsun," dedi Fiskvik. Kadın kadehini bıraktı ve Wetre'nin ellerini tutup başını bilgiççe iki yana salladı. Wetre cevaben sakın bir tebessüm edebilmek için çok büyük bir çaba harcadı. "Hepimiz çok üzgünüz. Partideki herkes öyle."

Duygularına yenik düşen Fiskvik bir kağıt mendile sümkürdükten sonra kirpiklerindeki yaşları dikkatle sildi.

"Teşekkürler, Vibecke," diye karşılık verdi Wetre.

Riebe elini tutup ona çabucak sarıldı. "En derin üzüntülerimizi iletmek isterim."

Wetre birinden diğerine baktı. “Gelin şu işi bir an önce bitirelim, olur mu?”

Sonra Fiskvik’i de peşine takarak sırtında Riebe’nin eliyle teras kapısını açtı.

Perdeler çekildiği anda kameralar agresif tıkırtılarına başladı. Bahçede en az elli muhabir vardı. Evin tepeden baktığı meskun sokak normalde تنها olmasına rağmen şimdi kaldırımlarına çeşitli yayın kuruluşlarının karavanları ve minibüsleri dizilmiş, garaj girişlerine kamera donanımlı yayın araçları park etmiş, komşular da gösteriyi seyretmek için civarda toplanmışlardı.

Fredrik ortağıyla yan yana bekliyordu. Önlerindeki çimenlikte muhabirler işleriyle meşguldüler. Wetrelerin evine çıkan yokuşun başına bir güvenlik şeridi gerilmişti.

Andreas ona doğru eğilerek fısıldadı. “Savunma Bakanlığı’ndan haber geldi. Drange hakkında. Ellerin de hiç parmak izi yokmuş. Ama eski bir kan testi bulmayı başardım. Silahlı Kuvvetler’de çalıştığı dönemden. Bir DNA profili üstünde çalışıyoruz.”

“Güzel. İşte bu çok güzel.”

TV2’nin ekibinde görevli bir kadın onların yakınında duruyordu. Fredrik genç muhabiri televizyondan tanıyordu. Benedikte Stoltz. Basın toplantısından önceki boşluğu lakırdıyla doldurma görevi ona bırakılmıştı. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve bel ölçüsü Fredrik’e aç bir yılanbalığını hatırlatmaktaydı. Her TV2 muhabirinin ve teknisyeninin kolunda Jørgen’in anısına siyah bir bant vardı. Stoltz evdeki seyircilerin gözünden kaçmasın diye canlı yayına geçmeden evvel kendi bandını iyice yukarı çekti.

“Olay arkamdaki bu evde yaşandı. Polis bilinmeyen bir erkeğin Oslo’nun Kringsjå ilçesindeki bu huzurlu muhitte yaşayan Hristiyan Halk Partisi Başkan Yardımcısı Kari Lise Wetre’nin evine zorla girdiğini, ardından meclis üyesi ile torununu tehdit ettiğini söylüyor. Polise göre dört gün önce Oslo Operası’nın önünde büyük bir trajediyle sonuçlanan operasyonun asıl sebebi buymuş. Polis kendi araçlarından birine bir bomba yerleştirildiğini ve Kari Lise Wetre’nin kızı Annette Wetre’yle beraber TV2’nin tecrübeli siyasi muhabiri Jørgen Mostu’nun ölümüne o patlamanın sebep oldu-

gunu bir gün önce doğruladı. Ayrıca bir bayan polis memuru ağır ama hayati tehlikesi bulunmayan yaralarla Ullevål Hastanesi'ne kaldırıldı. Öldürülen iki kurban patlamadan önceki günlerde kaçırılmıştı. TV2'nin tahminince polis onları kaçıranın ve Kari Lise Wetre'yi tehdit edenin aynı kişi olduğuna inanıyor...”

Stoltz kısa bir süre sessiz kalarak televizyona yakışan güzel yüzünü yan döndürdü. Bunu yaparken de alnına bir tutam sarı saç döküldü. Belli ki kulaklığından bir mesaj alıyordu. Sonra çabucak arkasına göz attı.

“Evet... Anlaşılan Kari Lise Wetre, Høyre'nin ve Hristiyan Halk Partisi'nin liderleri Simon Riebe ve Vibecke Fiskvik'le beraber evden çıkmak üzere. Trajedi hakkında konuşacağına inanıyoruz...” Tekrar arkasına baktı. “... Evet... Bize o basın toplantısının başlamak üzere olduğu söyleniyor... Gelin ne diyecekler dinleyelim.”

Güvenlik şeridinin hemen arkasına, bakımlı güllüğün önüne etkileyici bir mikrofon buketi yerleştirilmişti. Wetre'nin siyasi danışmanı Tina Holten orada bekliyordu. Kadın koltuk değneklerini bir elma ağacına dayamıştı. Yanında duran Sebastian Koss ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıp duruyordu. Huzursuzdu ve gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Holten ülkenin başlıca üç siyasetçisinin yanlarına gelmesini bekledi, sonra da mikrofon yığınına yaklaştı. Basını selamlayıp sözü Wetre'ye bıraktı.

Kadının sesi yumuşak ama kararlıydı. “Merhaba. Öncelikle bu akıl almaz trajedinin ortasında torunuma, kocama ve bana gösterilen ilgi ve sempati için buradan sizlere teşekkür etmek istiyorum. Uzaktan yakından, tanıdığımız ve tanımadığımız insanlardan, partimin üyelerinden ve siyasi muhaliflerimden pek çok mesaj aldık. Hepsi de sevgi ve endişe yüklüydü. Bu durum içimizi ısıtıyor. Bize bu zor zamanda güç ve umut veriyor.”

Wetre konuşurken ellerini kavuşturdu. Yüzü solgun fakat sakin. Kendinden emin bir hali vardı.

Ona kızının öldüğünü Fredrik söylemişti. Sözleri, tecrübeli siyasetçinin opera mermerlerine yığılmasına yol açmıştı. Kadın yerde cenin pozisyonu almış ve karnını tutarak hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Fredrik onun neler hissettiğinin farkındaydı. Aynı şeyi kendisi de yaşamıştı.

“Bildığınız gibi torunumuz William artık bizimle kalıyor. Ve yine bildığınız gibi sarsıcı olaylar atlattı. Bu nedenle seçim kampanyasından çekilmeye ve partimden izin alıp tüm dikkatimi aileme yöneltmeye karar verdim.” Vibecke Fiskvik’e çabucak göz attı. “Hønefoss’ta bir çift, oğulları Fritjof ve Paul Espen Hennie’den bir haber bekliyor. Torunları Johannes hakkında haber almayı umuyorlar. Üstelik bu konuda yalnız değiller. Kocam ve ben Solro saldırısından etkilenen, hâlâ sevdiklerinin nerede olduğunu bilmeden belirsizlik içinde yaşayan herkese en içten dileklerimizi yolluyoruz. Tabii Solro saldırısında bir yakınını kaybedenlere de.” Genzini temizledi. “Birçoğunuz evimizi fotoğraflamak ve videoya kaydetmek istedi. Yine birçok kişi röportaj talebinde bulundu. Umarım bu açıklama onları tatmin eder de hayatımızı mahremiyet içinde yaşayabilir ve önümüzdeki günlerde rahatsız edilmeyiz. Seçim sonrasına dek kimseye röportaj vermeyeceğim. Teşekkürler.”

Bir sürü el havaya kalktı. Wetre kenara çekileceği sırada bir muhabir ona seslendi. “Opera binası operasyonu sırasında polisin verdiği kararları nasıl değerlendiriyorsunuz?”

Tina Holten tam Sebastian Koss’u mikrofonların önüne çıkaracaktı ki Wetre o tarafa doğru döndü. Konuşmadan önce muhabiri düşünceli gözlerle süzdü.

“Polisi suçlamıyorum. Tüm bunlar çılgın ve öngörülemez bir şahsın eseri.” Sesini alçaltarak devam etti. “Torunumun ve Jørgen Mostu’nun iki çocuğunun bundan böyle onları çok seven birer ebeveyninden mahrum büyüyecek olmalarının tek sorumlusu o.”

Sıra Koss’a geldi. Emniyet müdür yardımcısı avuçlarını takım elbisesinin ceketine sildikten sonra polis olarak basının vakaya gösterdiği ilgiye ne kadar minnet duyduklarının altını çizerek söze girdi.

Fredrik gözlerini yuvarladı.

“Devam eden soruşturmalar sebebiyle herhangi bir yorumda bulunamam. Fakat bazı spekülasyonları açıklığa kavuşturmak istiyorum.”

Koss kalabalığa göz gezdirdi. Yüz ifadesi, üzerlerindeki kurşunî gökyüzüyle uyumluydu.

“Annette Wetre ile Jørgen Mostu’nun olay minibüsüne nasıl

koyulduklarını henüz bilmiyoruz. Öyle bir şey nasıl mümkün olabileceğini de. Fakat ön otopsi raporu her ikisinin de ölüm anında tamamen baygın olduğunu belirtiyor.”

Koss “tamamen” kelimesini vurguladı. Devam etmeden önce notlarından başını kaldırdı.

“Bu da patlama öncesindeki saatlerde ve patlama sırasında binçlerinin açık *olmadığı* anlamına geliyor.”

Yine kısa bir duraksama.

“Ayrıca bu adam kaçırma vakalarının Solro katliamıyla bağlantılı olduğunu doğrulayabilirim. Bildiğiniz gibi Annette Wetre kilisenin bir üyesiydi ve orada yaşıyordu. Tüm cemaat mensuplarıyla iletişim kurmak için halen canla başla çalışıyoruz. Solro’da bulunmuş kişileri en kısa sürede polisi aramaya çağırıyoruz. Aynı şey öyle kişiler hakkında bilgi sahibi olabilecek vatandaşlarımız için de geçerli.”

Koss basına avuçlarını gösterdi.

“Hepsi bu kadar. Teşekkürler.”

70. BÖLÜM

Kafa onları arabanın yanında bekliyordu. Genç kadın artık göz bandını temelli çıkarmıştı. Bir an önce binmeleri için sabırsızca el etti.

“Pio vakasını duymuş muydunuz? Hani Telemark ilçesindekini?”

Fredrik şaşırmış gözüktü. “Evet?” diye tereddütle karşılık verdi. “Duymayan kaldı mı ki? O eşcinsel çiftten bahsediyorsun, değil mi? Kışın sonlarında ortadan kaybolan yerel siyasetçiden?”

Kafa avuçlarını birbirine bastırdı. “Aynen öyle,” diye başladı. “Bu yılın mart ayında Pio Otamendi ve erkek arkadaşı Carl Josef-sen bir gece gezmesi sırasında hiçbir iz bırakmadan kayboldular. Høyre’nin Porsgrunn şubesindeki diğer parti üyeleriyle beraber Pio’nun yerel belediye meclisinin başkanı seçilmesini kutluyorlardı.”

“Doğru. Şimdi hatırladım,” dedi Fredrik.

Tanıklar iki adamın bir taksiye bindiğini açıklamışlardı. Çatısında sahte bir taksi tabelası olan Mercedes marka çalıntı araç daha sonra Skien kentinin dışındaki bir korulukta bulunmuştu.

“On dakika önce laboratuvardan aradılar. Bilin bakalım Annette Wetre’nin Tina Holten’a arabada verdiği parmak kime aitmiş?” Birinden diğerine baktı. “Carl Josefsen’e. Pio Otamendi’nin erkek arkadaşına. İki vaka birbiriyle bağlantılı.”

Fredrik bir saat sonra Youngstorget Meydanı’na tepeden bakan lokantaların birinde Bettina’yla karşılıklı oturuyordu. Kadın beyaz ofis bluzunu çıkarıp masaya koymuştu. Bluzun altındaki siyah renkli kolsuz tişörtün göğsünde Rolling Stones’un salyaları akan dil logosu vardı. Tişört dekolteydi ve Bettina’nın bronzlaşmış küçük göğüslerinin arasındaki kırıksıklıklar ince uçlu bir kalemle çekilmiş çizgilere benziyordu. Kolunun üst kısmındaki kartal dövmesi Fredrik’e dik dik bakıyordu ve kadın az önce onun masanın altından uzattığı elini itmişti.

“Benimle akşam yemeğine çıkmaya vakit ayırman ne güzel,” diye laf soktu Bettina.

Fredrik o hafta iki randevularını iptal etmişti. Bettina onun yakın dostu Jørgen’in kaybı hakkında içini dökmesi gerektiği görüşündeydi. Fredrik bu görüşü paylaşmıyordu. Belki başka bir bahane uydursaydı daha iyi olurdu. Bettina mutlu değildi. Fredrik karşısındaki kadına ister kız arkadaşı, ister sevgilisi, ister başka bir şeyi desin, Bettina onun aklından geçenleri bilmek istiyordu. Jørgen konusunda değilse bile ilişkileri konusunda. Fredrik’in ise verecek bir cevabı yoktu.

Tanışmalarının üstünden neredeyse bir yıl geçmişti. Ayrı yaşamakta anlaşılmışlardı. Fakat bu anlaşmaları zamanla başka bir şeye dönüşmüştü. Fredrik’in evinde ikinci bir diş fırçası vardı. Banyo rafında parfümler ve takılar kalmıştı. Bir çekmecedeki çoraplar boşaltılmış ve yerlerini kadın iç çamaşırları almıştı. Evin yedek anahtarı kadının anahtarlığında kendine bir yer bulmuştu. Fredrik onunla sevişmekten hoşlanıyordu. İşin gerçeği buydu. Fakat Bettina’nın duymak istediği bu değildi.

Bettina daha fazlasını hak ettiğine inanıyordu. Evet, bir sonraki adım apaçık ortadaydı. İlişkiler böyle geliyordu. Veya en azından karşılıklı saygıya dayanan ilişkiler. Bettina boş sözlerle oyalanacak kadar genç değildi. Fredrik bunu muhakkak anlıyor olmalıydı.

Bettina yere eğilip çantasında güneş gözlüğünü aradı. Fredrik kadının pantolonunun kalça kısmına göz attı. Bir tanga. Bettina doğrulduğunda onun gözünün içine baktı.

“Artık birlikte yaşamamızı istiyorum.”

71. BÖLÜM

Lista, Kasım 1943

Kolbein'in beyaz badanalı şerif binasının altındaki hücreye kapatılmasından bir buçuk gün sonra o çıkageldi.

Kolbein dar kanepeye uzanmış yatıyordu. Yukarısında pencere aralığından giren ay ışığı beton zemine solgun çizgiler düşürüyordu. Mahzen girişindeki metal sürgünün kaydığını duydu; kösele tabanların basamaklardaki boğuk gıcırtilarını. Dışarıdaki ışığın yandığını. Gelenler birden fazla kişiydi ve Kolbein hücresinin önünde durduklarını işitti. Gözünü nemli taş duvardan ayırmadı.

“İşte...”

Tiz ses şerife aitti.

“Orada yatan o.”

Sessizlik çöktü.

Rol yapmanın ne gereği vardı? Kolbein doğrulup oturdu. Başını kaldırdı ve onlara baktı.

Ziyaretçisi şerifin yanında duruyordu. Profesör. Ayaklarına binici çizmeleri, doktor önlüğünün üstüneyse SS subaylarınca tercih edilen diz boyu bir deri ceket giymişti. Elias Brinch gülümsemi. Siyah gözleri çakmak çakmaktı. Kalbinin göğsünde gümbür gümbür attığını hisseden Kolbein yanaklarının içini ısırdı. Ağzını dolduran salyalar yoğun ve boğucuydu.

Profesör başparmağını yalayıp sarı perçemini kenara çekti. Tavandaki çıplak ampul yüzünden dar ve düz burnu ince dudaklarına gölge düşürüyordu.

“Cebinde bu vardı,” dedi şerif tedirgin bir sesle. Kasvetli gerginliği güneyli de sezebiliyordu. Elinde Kolbein’in tıraşı vardı. Brinch kısa bir süre baş harfleri inceledi, tıraşı açtı, sonra tekrar kapatıp göğüs cebine kaldırdı.

“Kolbein...” diye fısıldadı yavan bir sesle. Birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra ceket cebinden bir sigara paketi çıkardı ve elinin tersine hafifçe vurdu. Sigarasını içtikten sonra izmariti ayağının altında ezdi, sol başparmağını diliyle ıslattı ve perçemini bir kere daha kenara çekti.

“Onu yanımda götürreceğim.”

Elias Brinch toplama kampının ana girişi önüne park etti. Kolbein başını kaldırarak uzanıp yattığı, gözlem yaptığı, not aldığı, soğuktan donduğu ormana baktı. Nihayet dikenli tellerin arkasında neler döndüğünü kendi gözleriyle görecekti. Tabii bu, gördüğü son şey olabilirdi.

Koyu renk nöbetçi kulesi her zamanki gibi tesisin ortasında bulunan hardal sarısı binaya tepeden bakıyordu. Makineli tüfeklerin yanındaki projektörlerden Brinch’in beyaz ahşap villasına ve ona giden çakıllı yola soluk bir ışık vuruyordu. Ev, kampın ardındaki küçük bir bayıra inşa edilmişti. Önünde küçük ve çıplak bir bahçe vardı. Doktor birinci kattaki yatak odası penceresinden ufacak krallığının tamamını teftiş edebiliyor olmalıydı. Arabadan çıkarlarken iki asker onlar için kampın giriş kapısını açtı. İkisi de gencecikti. Yirmi yaşında ya var ya yoktu.

“Bu konduğum Doktor Monsen. İş barakasinda kalacak. Laboratuvarın yanındaki odada. Odanın hazırlandığından emin olun,” dedi Brinch, Almanca konuşarak.

“Peki, Doktor Kommandant,” diye karşılık veren biri elini kaskına götürerek sert bir selam çaktı.

Brinch kol saatine baktı. Alman üretimi basit bir ordu modeliydi.

“İkiye on var. Benimle gel, Doktor Monsen.”

Kolbein'in eski hocası akıcı adımlarla çakılların üstünde ilerledi. Yürürken omuzlarını yuvarlıyor, ayakları yerden neredeyse hiç kalkmıyordu. Ava çıkmış bir kedigil gibi. Her iki yanlarında üzerlerine dikenli tel sarılmış örgülü çitler yükseliyordu. Çitlerin arkasında sessiz ve karanlık esir barakaları yer alıyordu.

Elias onu penceresiz küçük bir odaya götürdü. Barakadaki oda zayıf bir ampulle aydınlanıyordu. Beyaz bir lavabonun üstündeki ayna haricinde duvarlar çıplaktı. Odanın ortasındaki dayanıksız görünümlü bir masaya oturdular.

"İyi görünmüyorsun, Kolbein."

Kolbein bakışlarını ellerine dikti. Cildi bu sonbahar sertleşmişti. Kesiklerle ve isiliklerle kaplıydı. Her bir tırnağın altında koyu renk bir hilal vardı. Şimdiye kadar aklına gelmemiştir ama Iskoçya'dan beri hiç aynaya bakmamıştır. Aradan sanki sonsuz bir zaman geçmiştir. Ellerini yanağında gezdirdi. İlk başlarda her gün sakal tıraşı olmuştu. Sonra bu sayı haftada bir-iki defaya inmişti. Ve şimdi... Son birkaç haftadır ustura kullandığını anımsamıyordu.

"Burada ne arıyorsun?"

Elias eliyle bakımlı saçlarını taradı. Ağız kenarları gerilerek ön dişlerinin alt yarısını meydana çıkardı. Bir samimiyet girişimi.

"Anlaşmayı bozdunuz," dedi Kolbein usulca. Aşağı baktı. "Hatırlamıyor musun? Hepimiz tekrar buluşuncaya dek kardeşlik çalışmalarına ara verecekti. Sen ve Elsa anlaşmayı bozdunuz."

Kolbein konuşurken başını kaldırmadı. Masa hafifçe titriyordu. Elias parmaklarıyla ritim tutuyordu.

Profesör sesinde halen bir tür içtenlikle çabucak bir soru sordu. "Nereden biliyorsun?"

Kolbein tereddüde kapıldı. Doğruyu söylemeyi yeğlerdi. Gizli mesajlar ve John hakkında. Böylece Elias keşfedildiğini öğrenirdi. Savaş kaybedildiğinde -tıpkı çok yakında olacağı gibi- kendisinin de kaybedeceğini anlardı. Fakat yapamadı. Doğruyu söylemek hem John'u hem de Albay Hasle'in ona John'un da rol aldığını söylediği Yunanistan'daki operasyonu tehlikeye atardı.

"Bu kampta o kadar çok ölüm var ki. Fark edildi. İsmi geçtiğinde benimle irtibat kuruldu. İngilizler benden fikir almak istediler." Genzini temizledi. "Fikrimce anlaşmamızı bozdun."

Bir süre Elias'ın delici bakışlarını kafa derisinde hissetti. Profesör bir sonuca varana dek konuşmadan oturdular.

“Ve işte buradasın.”

Kolbein nihayet başını kaldırdı. Elias'ın yüzü, oraya ilk girdiklerinde olduğundan daha sıkıntılıydı. Göz göze geldiler.

“Cesetleri saydım. Bu insanlara ne yaptığını gördüm. Alçaklıklarını kayıt altına aldım, Elias.”

Kolbein'in soluması hızlandı. Artık bir tepki bekliyordu. İyi de nasıl bir tepki? Elias saldırıya geçip onu oracıkta öldürecek miydi?

Kapı açıldı. Muhtemelen otuzlarının sonlarında minyon bir kadın içeri girdi. Üstünde bir hapishane üniforması vardı. Elias işaret parmağıyla masada hızlı hızlı ritim tutmaya başladı. Kontrollü ve sabırsızca. Kadın boynunu büktü ve sessizce masaya yaklaşp iki ince bardak koydu. Sonra oradan çabucak ayrıldı ve yuvarlak bir çaydanlıkla geri geldi. Bir zamanlar güzel olduğu belliydi. Şimdiyse yüzü ince ince çizgilerle bezenmiş, şakaklarındaki saçlar vaktinden önce ağarmış ve yüzü bir oyuncak bebeğinki gibi sertleşmişti. Çaydanlığı bardakların arasına bıraktı, başını iyice eğerek selam verdi ve kapıyı arkasından kapattı. Elias parmaklarıyla ritim tutmaktan vazgeçip çay koydu. Önce kendi bardağına, ardından Kolbein'inkine. Bardağını alıp kokladı.

“Kahrolası savaş,” diye mırıldandı. “Viyana'da çayın dumansı bir kokusu olurdu. Hatırlıyor musun?” Kolbein'in gözünün içine bakıyordu. “Hele o kayısı kokuları. Bir odayı, bir amfiyi sükunetle ve derin düşüncelerle doldurabilen aromalar. Adolf Hitler'in Berghof'da kalırken her gün Bavyera Alpleri'ndeki Mooslahnerkopf çayevine kadar yürüdüğünü biliyor muydun? Sırf bir bardak çayın tadını çıkarabilmek için?” Başını iki yana salladı. “Sana şu kadarını garanti edebilirim: Der Führer'e bu tür bir bulaşık suyu sunmadıkları kesin.”

Elias dişlerinin arasından emdiği çayı tükürdü. Sonra binici çizmelerini çıkarmaya koyuldu. “Alçaklıkımış,” dedi alaycı bir sesle. “Ne kadar ilkel, ne kadar vizyon fakirisin, Kolbein. Bırak öyle şeylere din adamları ve siyasetçiler kafa yorsunlar.” Bacaklarını uzatarak gerindi. “Laboratuvarda kendi gözlerinle gördün. Slav ırkını. Kuvvetli ve çalışkan oldukları kesin ama maalesef bir

o kadar da akılsızlar. Aptal işçi arılar gibi. Ya Yahudiler? Hepsi de bizim eserlerimizden beslenen, toplumumuzu ve kültürümüzü istila eden birer parazit. Peki ya zenciler? Asırlarca medeniyetsiz yaşadıkdan sonra hiçbir direnme gücü göstermeden topraklarının ve halklarının Avrupalılar tarafından kullanılmasına göz yumdular.” Ayağa kalktı ve aynanın önüne kadar gidip ince parmaklarını yanaklarında gezdirdi.

“İşte tüm bu genetik madde karmaşasının ortasında Kuzeyli ırkı var. Germenler. Ariler. Biz! Uygur. Bilge. Zeki ve kavrayışlı. İnsanoglunun varlığını sürdürmesi için her şeyden önce Ari ırkının varlığını sürdürmesi gerek!” Dönüp bağırdı. “Fareler ve bitler dertsiz tasasız üreyip duruyorlar! Antiloplardan, kaplanlardan ve baykuşlardan çok daha büyük bir süratle. Bir gün geriye canavarlardan başka hiçbir şey kalmayacak. Matematik yalan söylemez.” Duraksadı. Perçemini tekrardan yana çektikten sonra soğuk ve duygusuz bir üslupla sözlerini özetledi. “Bu, bir ideoloji meselesi değil. Bu bir hijyen meselesi.”

Elias sandalyesine çöktü. Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Karşılıklı bakiştılar. Profesörün gözlerindeki horgörü apaçık ortadaydı.

“O yüzden sakın ola ki karşıma geçip alçaklıktan bahsetme. Laboratuvarda kötülük diye bir şey yoktur. Olan tek şey gerçeklerdir. Gerçekler, gözlemler, hipotezler ve sonuçlar.” Öfkeyle devam etti. “Anlaşmadan bahsediyorsun ya? O benim anlamamdı. Benim araştırmam. Benim sonuçlarım ve benim öğrencilerim. Senin yerinde herhangi biri olabilirdi.”

Elias Brinch yine uzun bir süre duraksadı. Surat asıp derin bir nefes verdi. Sonra bir kez daha homurdanarak ayağa kalktı. Kolbein’e arkasını döndü ve duvara kadar gitti. Bir parmağını kalasların üstünde gezdirdi. Sesi ansızın içten bir tona büründü. “Nasyonal Sosyalistler her şeye baştan başlamak istiyorlar, Kolbein. Yeni bir dünya. Yeni bir medeniyet. İngilizler ne istiyorlar? Hiçbir şey! Dünyayı olduğu gibi muhafaza etme derdindeler. Dünya çürüyüp giderken zengin Yahudiler kendilerine miras kalan ayrıcalıklara sıkı sıkıya sarılıyorlar. Aç gözlerini. İşte o zaman gerçeği görürsün, Kolbein.” Arkasına döndü ve duvara yaslanıp sözlerini sürdürdü. “1928’de Almanya ne durumdaydı? Peki ya

on yıl sonra Viyana'dan ayrıldığımızda ülke neye benziyordu? Değişim, Kolbein. İrade ve vefa. Gerekeni yapma kuvveti ve isteği.”

Profesör kaşlarını çatarak onu inceledi. Sonra Kolbein'e doğru uzlaşmacı bir adım attı. Bir kurtarıcı gibi elini kaldırdı. “Bana dürüst bir cevap ver. Bu insanların burada veya savaş meydanında ölmeleri fark eder mi? Bunlar sivil değil. Kadın ve çocuk değil. Bunlar asker. Canlarını vermeye razı adamlar. Fakat şimdi insan düşmanı Bolşevizm yerine insanlık için ölüyorlar. Fedakârlıkları yeni bir başlangıca giden yoldaki bir parke taşı. O yol yönetmesi gerekenlerin yönetecekleri, hizmet etmek için doğanların hizmet edecekleri daha iyi bir dünyaya çıkıyor.” Sofuca gülümsedi. “Doğal düzeni yeniden tesis ediyoruz. Ölmek için bundan daha güzel bir şey olabilir mi?” Başını iki yana salladı. “Ve sen buna kötülük diyorsun, öyle mi?”

Kolbein penceresiz bir diğer küçük odaya götürüldü. Dar çelik yatağın üstünde bir iş kıyafeti ve çizgili bir tulum onu bekliyordu. Sonra kapı aralığında o belirdi. Kjell Klepsland. Elindeki yemek tepsisini yere bıraktı. Sulu bir çorba ve bir parça ekmek kabuğu. Kolbein adamla göz teması kurmaya çalıştı ama Hirdvakt askeri iki adım geri çekildi, kapıyı kapattı ve anahtarı döndürdü.

72. BÖLÜM

TV2 haber editörü Carl Solli kapı camının arkasından mahcup gözlerle bakıyordu.

Turid Mostu o kapıyı açmadan önce tekerlekli sandalyesiyle geçişi tıkadı. Çocuklar okuldaydı ama Solli'yi evine alası hiç yoktu.

“Çok hoş bir cenazeydi,” dedi adam ezik bir sesle. Sonra da yanında getirdiği karton kutuyu uzattı. “İşte kocanın eşyaları.”

Turid karşılık vermedi. Öyle yapmaktansa kutuyu eşelemeye

koyuldu. Parmakları kutunun dibinde sert bir elik cisim hissetti. Jürgen'in başına bir şey gelirse ondan almasını istediği para kutusu. Turid karşısındaki adama baktı.

"Sağ ol, Carl. şimdiye kadarki yardımların için teşekkürler. Ve tabii cenazede yaptığın konuşma için. Jürgen'le her konuda..." Sözlerinin devamını getirmede.

"Anlaşmazdık," diye cümleyi tamamladı Solli. Mahcup ifadesi geri gelmişti. "Ama ona bir muhabir olarak derin bir saygı besledim," diye yalan söyledi.

"şimdilik gle gle," dedi Turid.

Para kutusunu kucağına aldı ve sandalyesini Jürgen'in küçük çalışma odasına itti. Ortalığa çekidüzen verecek enerjiyi bulamadığından oda her zamanki kadar dağınıktı. Küçük alışma masasının üstüne kahve fincanları, tabaklar, dergiler ve Solro vakasıyla ilgili gazete kıpır saçılmıştı. Jürgen'in en ilginç bulduğu paragraflar keçeli kalemlemlerle ve karalamalarla hemen belli oluyordu. Turid masanın çekmecesini açtı ve orada olduklarını bildiği anahtarları buldu. Sonra da para kutusunu açtı.

Kutu ancak bir telli klasörün sığacağı kadar genişti. Turid klasörün içeriğine göz gezdirdi. Kirkerd vakası. Seçim hilesi. Hasta petrol işçileri. Kanser tedavisi dolandırıcılığı. Hep kocasının eski ykleri. Ona bir kariyer kazandıran ykler. Ve de gizli haber kaynaklarının isimleri. Ona sahte bültenleri veren doktor. Bir yerel meclisin vergi kaçırmış başkanını tanıyan bir siyasi danışman. İşte buradaydılar. Onurlu veya onursuz amaçlar doğrultusunda kariyerlerini, mevkilerini, dostluklarını ve aile bağlarını tehlikeye atan herkes. Telli klasör kalın değildi ve içinde Solro katliamına dair hiçbir şey yoktu. Turid bu gece onu ateşe atacaktı.

Para kutusunun dibinden bir cep telefonu ıktı. Kadın cihazı çalıştırdı. Açılış ekranında şifre istenmedi. Turid i geçirerek kocasından asla iyi bir gizli ajan olmayacağını düşündü. Telefon sadece bu yaz kullanılmıştı. O da tek bir numarayla iletişim kurmak için. Son ileti, Jürgen'in ortadan kaybolduğu gün gerçekleşmişti. Bir kısa mesajdı. Turid mesajı okudu: "Buluşmaktan mutluluk duyarım. Zaten benim de seninle görüşmek istediğim bir şey vardı"

Turid gözlerini yumdu. Telefonu iki eliyle birden tutarak sıkı. Hem de sertçe. Sonra gözlerini açtı, ayarlardan telefonun numarasını gizledi ve geri arama tuşuna bastı.

Hat çaldı. Bir defa. İki. Üçüncüde yanıt verildi.

“Ben Simon Riebe. Ne vardı?”

73. BÖLÜM

Fredrik Beier perdeleri açtığı anda otel halen uzun bir gölge düşürüyordu. Sabah güneşi Telemark’tan Vestfold’un içlerine kadar huzurla yayılan ormanın biraz üzerinde asılı duruyordu. Fredrik’in yine migreni tutmuştu. Gözüne neredeyse hiç uyku girmemişti.

Otel odasının penceresinden Porsgrunn’u teşkil eden itici beton ve tuğla yığına göz gezdirdi. Eşcinsel çift en son bu kentte görülmüştü. Ve Kafa’nın tren tarifelerine yönelik araştırması, Annette Wetre’nin kaçırılmadan önce Oslo’ya Vestfold hattı üzerinden geldiğini düşünmekte haklı olduklarını ispatlıyordu. Porsgrunn da o tren güzergâhındaki bir duraktı.

Sebastian Koss’un bir kara panteri andıran arabası altı kat aşağıdaki bir süpermarketin önüne park edilmişti. Ve Fredrik yukarı bakacak olsa nehri, yani Telemark akarsu şebekesinin Frier Halici’ne karışmadan önceki son ayağını görebilirdi. Porsgrunnlular ona Porsgrunn Nehri derlerken Skienliler ona Skien Nehri diyorlardı.

Fredrik zaman içinde birbirine karışmış iki kentin neden hiç resmen birleşmediğine oldu olası anlam verememişti. Her ikisi de kendi başarısız futbol takımına ve komşuları için derin bir hor görü besleyen birkaç bin sakine sahipti. Skien ünlü hain Vidkun Quisling’i* çıkarmışken Porsgrunn en çok klozet üretimiyle tanınırdı. Fredrik, Oslo’dan yaptıkları iki saatlik sıkıcı yolculukta bunu Kafa’ya izah etmeye çalışmışsa da genç kadının konuya pek

* İkinci Dünya Savaşı sırasında ülke Nazi işgali altındayken Almanlar adına Norveç’i yöneten Norveç asıllı devlet başkanı. –çn

ilgi duymadığını sezinlemişti. Turid aradığı sırada Tønsberg ilçesine daha yeni girmişlerdi. Tarlalar akşam güneşinin kırmızılına ve turuncularına boyalıydı.

Jørgen'in gizli kaynağı Simon Riebe'ydi. Høyre Partisi'nin lideri Simon Riebe, TV2'nin muhbiriydi. Fredrik son on iki saatte bunu kendine o kadar sık hatırlatmıştı ki başı dönüyordu. Jørgen, Riebe'yi ifşa edebileceği için mi öldürülmüştü? Simon Riebe neden henüz tamamlanmamış bir polis soruşturması hakkında bilgi sahibiydi? Bu bilgileri ona sızdıran kimdi? Riebe sadece bilgilendirilmekle mi kalmıştı, yoksa olaylara bilfiil müdahil miydi? Tanrı aşkına, herif muhtemelen Norveç'in bir sonraki başbakanı olacaktı.

Fredrik sırtını Porsgrunn'a çevirip gözlerini kapadı.

Bir saat sonra Vidar Saga'nın elini sıkarken polis okulundan eski arkadaşının üstten inceliyor ortadan kalınlaştığı sonucuna vardı. Otelin önünde duruyorlardı.

"Vay be, Beier. Görüşmeyeli ne çok oldu," dedi Telemark polis müfettişi.

Patatase benzer burnunun üstünde büyük, yuvarlak camlı bir güneş gözlüğü vardı. Fredrik başını iki yana sallayarak gülümse-di.

"Ah, evet. En az yirmi yıl. Bir ömrün yarısı."

"Doğru," karşılığını veren diğer adam polis şapkasını düzeltti. Saga'nın gözde kıyafeti hep üniforma olagelmmişti.

Fredrik onu Kafa'yla tanıştırdı. Vidar Saga genç kadının gözlerine bakmadan önce dar kot pantolonunu ve geniş yakalı bluzunu süzdü.

"Demek merkezde görevli ajanlar artık böyle görünüyorlar. Öğrendiğim iyi oldu," dedi adam, Fredrik'in anlam veremediği bir ses tonuyla. Acaba Kafa'nın cinsiyetine mi, giysilerine mi, yoksa ten rengine mi atıfta bulunuyordu?

"Ve demek taşradaki orta yaşlı polis memurları artık böyle görünüyorlar," diye hemen cevabı yapıştırdı Kafa. Sonra adamı bir Noel sosisini andıran soluk boynundan üniforma pantolonunun dışına taşmış göbeğine kadar süzdü.

Saga önce ona kaşlarını çattıysa da hokey eldiveni kadar büyük ellerinden birini uzatması uzun sürmedi. “Hehe,” diye gevrek gevrek güldü.

Carl Josefsen ile Pio Otamendi’nin son görüldükleri yer, otelden sadece birkaç yüz metre uzaktaydı.

“Kapanış saatinden hemen sonra ortadan kaybolmuşlar. Takisi şuraya park etmiş,” diyen Saga lokantanın önündeki bir alanı işaret etti. “Bunu sokağın karşısındaki bankanın güvenlik kamerası görüntülerinden biliyoruz.” Parmağıyla gösterdi. “Maalesef aradaki mesafe ayrıntılı bir görüntü alınamayacak kadar büyük. Sürücünün büyük ihtimalle yalnız olması dışında.”

Fredrik polis aracının ön koltuğuna, Kafa ise arka tarafa oturdu. Nehri geçip Porsgrunn Porselen’in eski tuğla fabrikasından sola döndüklerinde Saga onlara soruşturmanın nasıl çıkmaza girdiğini açıkladı.

“Kripos çalışmaları gözden geçirdi,” dedi, yerel polisi her türlü sorumluluktan muaf tutan bir ses tonuyla. Başını öyle sert bir şekilde sağa sola salladı ki yanakları titredi. “Düşmanlarını araştırdık. Eski erkek arkadaşlarını. Bazen aileler aralarında eşcinseller olmasından hoşlanmaz. Ama burada öyle bir sorun varmış gibi gözüküyor.”

“Kayıp adamlar hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu Kafa.

“Eh, Carl Josefsen aslen Mosjøenli* bir Sami. Otuz beş yaşında. Fırincılık eğitimi almış ve Skien’deki bir fırında çalışmış. Ebeveynleri yok ama ikisi de kuzeyde yaşayan bir kız ve erkek kardeşi var. Pio Otamendi... Kırk üç yaşında, bir Basklı, İspanya’nın Bilbao şehrinden... En azından yerel olarak iyi tanınan bir siyasetçi. Sevilen biri. Siyasetin yanı sıra şarap ithaliyle meşgul. İkisinin de sabıka kaydı yok. Bir park cezası bile almamışlar.”

“Peki uzun zamandır birlikte miymişler?”

“Evet, en az on sene. İlişkileri ilk başlarda bir küs bir barışık geçmiş. Yedi-sekiz yıl önce Oslo’dan buraya taşınmışlar.”

“Eşcinsel olmaları...” diye başladı Fredrik. “Bu durum birilerini kışkırtmış olabilir mi? Aile dışından birilerini?”

Müfettiş asabice homurdandı. “Sanmam. Kesinlikle hayır.

* Norveç’in kuzeyindeki bir kasaba. -çn

Bunu akla getirecek hiçbir şey yok. Dünya değişti. Burada, taşrada bile.”

Konuşmadan yollarına devam ettiler. Dolambaçlı ve dar yollar onları Porsgrunn’un batısındaki kırsal bölgeye götürdü. Üç ya da dört kilometrenin ardından anayoldan çıktılar ve çam ormanından geçen engebeli bir patikayı izlediler. Arazi önlerinde yükseldi. Saga en sonunda aracı oluklu demirden yapılmış virane bir garajın önündeki açık alanda durdurdu. “İşte,” dedi. “Arabayı burada bulduk. Külüstür bir Mercedes. Patronunun caka satmaktan hoşlandığı o havalı modellerden biri değil.”

Kripos otomobilde arama yapmıştı. Ve de onun bulunduğu yerde. Araba çalıntıydı ve şoförün eldiven taktığını varsayıyorlardı, çünkü yalnızca iki kayıp adamın parmak izlerine rastlamışlardı. Ayrıca döşemede kırık bir tüp bulmuşlardı. Vidar Saga plastik bir dosyadan bir resim çıkardı. Resimde çocuk parmağı ebatlarında mavi bir cam deney tüpü gözüküyordu.

“Tüpte anestezi izine rastlandı. Ağzındaki folyo muhtemelen bir iğneyle veya şırıngayla delinmiş. Laboratuvardakiler tüpteki maddenin ticari bir ürün olmadığı görüşündeler. Birilerinin onu kendi kullanımları için ürettiğini düşünüyorlar.”

Patıkada ve metal garajın kenarlarında yabani otlar bitmişti. Saga garaj kapısına kadar yürüdü ve eğildiğinde yere yakın duran sağlam asma kilide zar zor erişebildi. Fredrik eski dostunun yardım almadan belini doğrultup doğrultamayacağını merak etti. Garaj tümüyle boştu.

“Burası kime ait?” diye soran Kafa içeri girdi.

“Belediyeye. Eskiden burada kar sabanları ve kum depolanırdı. Araba tesadüfen bulundu. Garajın yıkılmasına karar verilmişti.”

Zemin betonu ve oluklu demirdeki çatlaklardan sızan günışığı oraya ince çizgiler düşürüyordu. Eski yağ ve nemli toprak kokusu alabiliyorlardı.

“Hiçbir kanıt çıkmadı mı?”

Kafa şişman polisi şüpheli denebilecek bakışlarla süzdü. Adam başını yavaşça iki yana salladı.

“Şey, fazla değil. Dışarıdaki sulu çamurda kısmi bir bot izi bulduk. Ne marka olduğunu belirleyemedik. Yine de bir erkek botu olduğu kesin ve Kripos onu giyenin yetmiş beş ilâ doksan

beş kilo arasında olduğunu hesapladı. Ama... Olayın ilkbaharda yaşandığını unutmayın. Kar, çamur ve kötü hava koşullarını dikkate alırsak kayıp adamlardan birine de ait olabilirdi.”

Vidar Saga ellerini beline koyup Kafa'ya dik dik baktı. Genç kadın o bakışlara aynı şekilde karşılık verdi. Fredrik günışığına çıktı.

“Başka bir şey?”

“Yok.”

“İki kayıp adam nasıl bir vücut yapısına sahipti?”

Saga alaycı bir homurtu çıkardı. “Vücut yapısı mı? Ne demek istiyorsun? Herhalde normaldi. Sıradan birer yetişkin erkek işte. Ne şişman ne de zayıf.”

“Yani Pio Otamendi ile Carl Josefsen'in buraya getirilmediklerini güvenle farz edebiliriz,” diye duyurdu Kafa.

“Öyle mi?”

“Evet. Çünkü kaçırın kişi onları taşısaydı doksan beş kilodan çok daha ağır olurdu. Değil mi?”

“Onları taşıdığını nereden çıkardın?”

“Çünkü arabada kırık bir anestezi tüpü var.”

Vidar Saga uzun bir süre konuşmadı.

74. BÖLÜM

Orman zemini adamın ayakları altında yumuşaktı. Etrafındaki yaprak dökmeyen ağaçlar, ladinler ve çamlar alçak bayırlara egemen olmak için mücadele ediyordu. Bölge, doğa yürüyüşçüleri arasında popülerdi. Burada bulunarak görülme riskine giriyordu. O yüzden bir bayırın gölgesi altına girene dek sinsice hareket etti. Burada, dağların yakınında çevresiyle uyum içindeydi. Aşağısında kayışat vardı. Arazi tekrardan düzleştiği noktaya kadar zar zor aşılabilir cinstendi. Sığınağın girişi de oradaydı.

Afganistan'ı hatırladı. Çukurlarda, mağaralarda ve dik dağ yamaçlarında geçirdiği tüm o gündüzleri ve geceleri. Kendisi, Balina, bir de tüfek. Konvoydaki bir arabayı beklediğini. Sakalı

alacalı adamı. Keçi çobanlarının arasında saklanan NATO ajanını. intihar yelegi giyen kızı.

Buradaysa yapayalnızdı ve Balina ekrandaki bir çehreden ibaretti. Bir daha beraber çalışacaklarını sanmıyordu. Kandahar valisine düzenledikleri suikast bir sondu.

Valinin cinayetiyle nasıl ilişkilendirildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Fakat büyük bir pişmanlığı vardı. Ona minaredeki yaşlı imamın hayatta kaldığı söylenmişti. Bir hata yapılmıştı. Balina'nın hatası. Teşkilat küplere binmişti. Öyle hatalar kendisi gibi neferler için tehlikeliydi. İşinde iyi olduğunun farkındaydı ama yine de gözden çıkarılabilecek biriydi.

Kamufraj ağını kurduktan sonra siyah sırt çantasını açtı. Su geçirmez brandayı yere serdi, M4A1 otomatik tüfeğini ve şarjörleri önüne dizdi. Çek yapımı özel tasarım CZ 75 tabancasını bacak kılıfından çıkarmaksızın patlayıcıların yanına koydu. Ardından siyah asker pantolonunun çizmelerini üstünde sıkıca durup durmadığını kontrol etti. Hücum yelegini üstüne geçirip tabanca kılıflarını ve su tulumunu kuşandı. En sonunda da maskeyi gevşetti. Bedensel efor, damağı ile silikon arasında yoğunlaşmaya sebep olurdu. Arkasında herhangi bir iz bırakmaktan korkuyordu.

Uzun boylu suret yere bağdaş kurdu ve dizüstü bilgisayarını kucağına aldı. Balina işaret verdiğinde operasyon başlayacaktı.

Şimdiye kadar av hep kendisi olmuştu. Tüm operasyon tehlikeye girmişti. Kendisi tehlikeye girmişti. İçine düştüğü durum onu harekete geçmeye zorlamıştı. Bu fikir de aklına öyle gelmişti. Yapacağı şey polisin dikkatini dağıtmakla kalmayacaktı. Kurnazlığı sayesinde polisten yararlanarak hedefini de bulacaktı. Annette Wetre trenle Oslo'ya giderken cep telefonunu çalıştırdığında ve böylelikle bakmayı bilen herkes için izlenebilir hale geldiğinde adamın planı da devreye girmişti. Neticede Annette'e çektiirdiği acıya ve utanca rağmen genç kadının çaresizce yakarıp bakışlarını Tanrı'ya çevirmesi en ufak bir fark yaratmamıştı. Tarikatın nerede saklandığını söylememek için dudağını kan akacak kadar sertçe ısırması ve ağzının şişmesi de.

Adam çenesinden şeffaf bir damla sildi.

Oslo Merkez Garı'ndan elini kolunu sallaya sallaya uzaklaşır-

ken ve telefonu cebinde titreşirken ne hissetmişti? Peki ya arkasında bıraktığı bomba patladığında? Zafer. Hissettiği işte buydu.

Polis onu Porsgrunn'a getirmişti. Daha önce yaptıkları onca hatanın ardından soruşturmanın yeni başı Koss ekibini gözünün önünden ayıracak değildi. Bu nedenle emniyet müdür yardımcısı lüks Mercedesine atlayıp hızla güneye yöneldiğinde adamın tek yapması gereken onu takip etmek olmuştu.

Otelin önündeki otoparktan tombulun, topalın ve de Pakistanlının yola çıkmalarını seyretmişti. Onları ormana kadar takip etmişti. Ve orman yolunun yanındaki paslı tabelayı gördüğünde yapbozun parçaları yerine oturmuştu. "Kverndammen Sığınağı" diyordu tabela. Adam polis memurlarını kendi hallerine bırakmış ve tabelanın gösterdiği yöne sapmıştı. Elbette ki bir sığınak olacaktı. Son yıllarda Norveç'te onlardan pek çoğu satışa çıkmıştı. Soğuk Savaş'tan kalma ihtiyaç fazlaları. On metre kalınlığında sessiz taş duvarlar. Hep aynı ışık, hep aynı sıcaklık. Unutulmuş ve gözden uzak. İdeal saklanma yeri; tabii saklayacak bir şeyi olanlar için.

Tıpkı Tanrı'nın Işığı'nın papazları gibi.

Porsgrunn'un heybetli belediye sarayı, kentin içinden akan nehrin harikulade bir manzarasına sahipti. Fakat Storgaten Caddesi'nin daha aşağılarına doğru bir taş atımlık mesafedeki tuğla bir binaya sıkışıp kalmış belediye hizmet merkezindeki manzara karşı binanın ön cephesiyle sınırlıydı. Bu durum Fredrik ile Kafa'nın umurlarında değildi. Fredrik kadastro dairesinden aldığı haritaları inceliyor, Kafa ise telefonda Andreas'la konuşuyordu.

Tanrı'nın Işığı üyelerinin gizlenmeleri nasıl mümkün olmuştu? İkiliyi belediyede çalışan minyon bir bayan mühendis karşılamıştı. Oraya neden geldiklerini açıkladıklarında kadın başını iki yana sallamıştı. Fakat şimdi bir bilgisayarın arkasından Fredrik'e mutsuz gözlerle bakmaktaydı. Ellerini ağaran kahverengi saçlarına gömmüş, fitilli kadife ceketini bir sandalyenin arkasına asmış ve uzun bacaklarını çalışma masasının üstüne koymuş olan Fredrik'in yakın bir zamanda çekip gidecekmiş gibi bir hali yoktu. Kapıdaki tabelaya göre hizmet merkezi birkaç saat evvel

kapanmıştı. “Haritalar elektronik ortamda da mevcuttur,” diye şansını denemişti kadın; fakat Fredrik onu duymazdan gelmişti. Bölgedeki araziye dair bir izlenim edinmeliydi. Ve bunun en iyi yolu, ellerinde hakiki bir kâğıt olmasıydı.

Andreas’la yaptığı konuşmayı bitiren Kafa ona doğru eğilip fısıldadı.

“Sanırım bulduk!”

Fredrik kaşlarını kaldırarak genç kadına baktı.

Andreas, Papaz Plantenstedt’in kilisenin Oslo dışındaki banka hesaplarından yaptığı tüm para çekme işlemlerini kontrol etmişti. Papaz yedi yıl öncesinin yazında Tønsberg’deki bir bankadan üç yüz bin kron çekmişti. Birkaç saat sonra aynı işlemi Porsgrunn’da da tekrarlamıştı.

“Demek öyle?”

“Biz de bölgede aşağı yukarı altı yüz bin krona satın alınmış bir mülk aradık,” diye devam etti Kafa. “Hiçbir şey bulamadık.”

Kafa’nın bembeyaz sırtışı, devamının da geleceğini müjdeliyordu. “Ama sonra Andreas aramayı genişletti. Meğer Plantenstedt ondan bir buçuk hafta önce Oslo’da iki yüz bin çekmiş.” Tablet bilgisayarını aralarındaki çalışma masasına koydu. “Bak.”

Ekranda Porsgrunn’daki emlak satışlarının yedi yıl öncesine ait bir listesi vardı. Kafa kısa, vurgulanmış bir metni işaret etti. “Norveç devleti (satıcı) Kverndammen Sığınağı’nı (mülkü) yedi yüz elli bin kron karşılığında Solorinvest’e (alıcıya) satmayı kabul etmektedir.”

“Solorinvest.” Kafa heyecandan yerinde duramıyordu. “Solor. Solro?”

“Vay anasını.”

Fredrik ayağa kalkıp belediye mühendisinin yanına gitti. Kadının gözlük camlarının üstünden ona baktı, sahte bir tebessüm etti ve Kafa’nın heyecanını fark etmemiş gibi davrandı.

“Bana şemalar lazım,” dedi Fredrik. “Kverndammen Sığınağı’nın şemaları. Ayrıca satış sözleşmesinin bir kopyasını bulman gerekiyor.”

Kadın tableti onun ellerinden alıp ekrana baktı. Burun delikleri sıcak bir kızartma tavaındaki domuz pastırması gibi dalgalandı.

“Size şemaları temin edebilirim. Sözleşmeyse... zaman alır. Belediye meclisi satışa taraf olmamış,” dedi, tableti göstererek.

Fredrik hoşgörüyüyle gülümsedi.

Belediye mühendisi yarım saat sonra arşivden geri geldi ve önerindeki masaya bir satış sözleşmesi koydu. Belgede Per Olsen’in imzası vardı.

Güneş bayırın arkasında kaybolmuştu ve basınçlı çelik kapının alarmı yüksek, tiz bir zırlıtiyla öttüğünde vakit ikindinin sonlarına geliyordu. Mekanizma üçte bir tur dönerek direkt aşağıya çevrildi. Durduğunda da adamın kulağına tok, metalik bir güm-bürtü çalındı. Kilit.

Beklemişti. Çift kanatlı soluk sarı kapı paslanmış ve üstündeki boya dökülmüş olabilirdi fakat sonuçta bir nükleer savaşa dayanacak şekilde üretilmişti. O kanatları gürültü çıkarmadan zorla açmak mümkün değildi. Zaten öyle bir şeye gerek de yoktu. Tarikat saklanalı bir aydan çok olmuştu. Ve tecritte geçen bir ay, sağlıklı düşünme yeteneğini yıpratırdı. Adam bunu biliyordu. Girişin önündeki nemli toprakta kırık dal parçaları, ezilmiş izmaritler ve ayak izleri bulmuştu. İçerideki biri temiz hava almak ve azıcık günışığı görmek için gizlice dışarı çıkmayı âdet edinmişti. Her şey bir zaman meselesiydi. Adamın tek yapması gereken beklemekti.

Dağın beton bir kemerin üstüne doğru çıkıntı yaptığı sığınacağın girişi ona bir tüneli hatırlatıyordu. Aradan geçen yıllar, kaya düşmelerine karşı koruma sağlayan kemeri yosun bürümüş rutubetli bir sundurma haline getirmişti. Adam ilk başta girişin bir kamerayla görüntülendiğine inanmıştı ama daha sonra görüntülenmediğini anlamıştı. En azından dışarıdan. Çünkü modern bir güvenlik kamerası dikkat çekerdı. Ve tarikatın kapalı kapılar arkasında çevirdiği iş her neyse çok gizli saklıydı. O yüzden adam çelik kapının yakınındaki kayalara kadar sinsice yaklaştı. Orada bir dizi üstüne çöktü ve ellerindeki tabancayı tümüyle hareketsiz tutabilmek için dirseğini diğerine dayadı.

Sığınaktan çıkan kişi, yara izli saldırganın ummaya cesaret ettiğinden bile daha dikkatsizdi. Ne sağına ne soluna baktı. Kapıyı

arkasında açık bırakıp hevesle günışığına doğru yürüdü. Haliha-zırda ağzının kenarında bir sigara vardı, kapüşonlu svetsörtünün cebini yokladı. Susturucunun tıkırtıları sağır ediciydi. Fakat saldırgan çıkan sesin fazla yayılmayacağını farkındaydı. Adamı bir defa başının arkasından, bir defa da kürek kemiklerinin arasından vurdu.

İkinci mermi isabet ettiğinde tarikat mensubu dizleri üstüne yığıldı ve öne kapaklandı. Cesedi yosun kaplı taşlık toprağa çarptığında hafif bir patırtı çıktı.

Saldırgan döndü, üç hızlı adımla yana çekildi ve silahını dağa giren tünele doğrulttu. Giriş boştu. Onu karşılayan tek şey beraberinde bayat hava taşıyan hafif, sıcak bir esinti oldu.

Tünel tek bir arabanın sığabileceği kadar geniş ve beyaza boyalı beton duvarlar yontulmamış kaya tavanla buluşana dek neredeyse dört metre yükselmekteydi. O tavana yaklaşık beş metrelik aralıklarla alüminyum fenerler asılmıştı. Saldırgan o fenerlerden beş tane saydı. Koridorun sonunda giriştekiyle aynı tipte bir diğer çift kanatlı çelik kapı gördü. Siyaha bürünmüş suret tabancasını uyluk kılıfına koydu. Ölü adamı yakasından ve kasığından sıkıca tutarak omzuna attı. Ardından otomatik tüfeğini eline alıp içeri girdi.

Cesedi kapının yanındaki gölgeli bir köşeye bıraktı. Ölü adam beton zemine çarptığında hafif bir gürültü çıktı. Saldırgan eldivenli eliyle cesedin çenesini kavradı ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. Genç bir adam. Yaşça kendisinden daha küçük. Muhtemelen otuzlarının başında. Sakallı. Uyuyan bir atınkiler gibi açık ama dalgın bakışlı iri, mavi gözler. Dalgalı saçları altında yer alan ceviz büyüklüğündeki delikten akan kanla ıslanmıştı. Kalın kaşlarının arasından soluk beyin dokusu sızıyor, dudaklarının arasında hâlâ kopuk bir sigaranın kalıntısı duruyordu. Saldırgan onu brifingden tanıdı. Fritjof Hennie. Tarikat çekirdeğinin bir parçası. Balina onların kendilerine mahzen grubu adını taktıklarını söylememiş miydi? Saldırgan parmaklarındaki kanı genç adamın kapüşonuna sildikten sonra çelik kapı kanatlarını arkasından çekti. Sonra silahının emniyetini tekrar açıp koridordan aşağı hızla ilerledi.

İkinci çelik kapının önünde çömelip kulak kesildi. Kapı ka-

natlarından biri aralıktı. Hiç ses yoktu. Ağır yapıyı itti. Önündeki koridor arkasındakiyle aynı uzunlukta idi. Fakat sağa sola el örgüsü kilimler serilmişti ve duvarlar Grönland bölgesinin çerçeveli kartpostallarıyla süslenmişti. Sıcaklık dışarıdan birkaç derece daha yüksekti.

Saldırgan ikinci koridora geçti ve kapı kanadını arkasından kapattı. Artık sığınağın iç kısmındaydı. Yerleşim alanında.

Koridorun yan duvarlarında birer kapı vardı. Daha geniş bir tanesi de karşı uçtaydı. İşe sağdakinden başladı. Sığınağın yatak odaları. Üçü de boştu. Koridorun ucundaki kapı kilitliydi.

Böylece gidebileceği tek bir yol kalıyordu. Sol duvarda savru-
larak açılan tokmaksız bir başka kapı.

Onun da önünde çömelip kulak kabarttı. Bir konuşmanın al-
çak mırıltılarını duyar gibi oldu. Patlayıcıların bulunduğu sırt çantasını dikkatle eline aldı. Kapıyı yavaşça itti. Kapı, menteşeleri üstünde gıcırdamadan açıldı. Karşısındaki oda dikdörtgensel ve loştu. Zemin soluk bir muşambayla kaplıydı ve sunta masaların üstüne parlak alüminyum bacaklara sahip koyu renk plastik sandalyeler koyulmuştu. Biri seslendi.

“Fritjof?”

Bir erkeğe ait olan ses dalgalı ve meraklıydı. İçgüdüler devreye girdi. İki metre uzunluğundaki suret doğruldu, silahını kaldırdı ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Nişangâhtan baktığında odanın yedi-sekiz metre genişliğinde ve yaklaşık otuz metre derinliğinde olduğunu görebiliyordu. Yemekhanenin üçte ikisi masalarla ve sandalyelerle kaplıydı. Karşı uçtaki sürgülü duvarlar kenara çekilerek bir mutfak meydana çıkarılmıştı. Servis tezgâhının hemen önünde, odadaki yegâne ışık kaynağı olan tavana asılı bir lambanın altında iki adam oturmaktaydı. Sağlarındaki duvarda bir kapı vardı. Saldırganın görebildiği kadarıyla adamların tek kaçış güzergâhı orasıydı. Ateş açtı.

Susturucuya rağmen beton duvarlar silah seslerinin yankılanmasını sağladı. İlk mermi salvosu, ona sırtı dönük olarak oturan adama isabet etti. Saldırgan, kafatasının bir yarısı kırmızı bir kan bulutu içinde kaybolan adamın öne devrilerek masayı tepetaklak etmesini seyretti. Diğer taraftaki adam kendini geriye attı ve ters çevrilmiş bir başka masanın arkasında siper aldı.

Saldırgan durdu. Nişangâhın üstünden baktı. Etrafa iyice bir göz gezdirmesinin ardından hızlı ve kararlı adımlarla odanın ortasına doğru yürüdü. Lazerin noktası biraz ilerisinde dans ediyordu. Masalar ve sandalyeler görüş alanını kapatsa da önemi yoktu. Her şey bir zaman meselesiydi, çünkü içeride yalnızca iki çıkış vardı. Yan duvardaki ve arkasındaki kapılar. Saldırgan hızını azalttı. Sırtındaki, kollarındaki ve boynundaki kasları gerdi.

İnsan doğası hakkında bir şeyi iyi bilirdi. İnsanlar avlandıklarında kaçarlardı. Tek yapması gereken kaçış güzergâhını açıkça görebilmektir. Sonunda korku ağır basacaktı ve gizlenen adam büyük ihtimalla şu an etmekte olduğu acınası duayı bitirecekti. Altına kaçırın av zavalıca bir sızlanmayla yerinden fırlayacaktı. Fakat mermiler kalbini ve ciğerlerini deşmeden önce aradaki yolu yarılayamayacaktı bile. O da tavan lambasının ışığında parlayan hayret dolu gözlerle ölüp gidecekti.

Siyahlı saldırgan bir masanın üstündeki sandalyelerden birini yere düşürdü. Yarattığı yıkımdan zevk alıyordu. Delik deşik ettiği cesedi artık görebiliyordu. Aralarındaki mesafe yedi-sekiz metreden azdı.

Vurulmak can yakmaz. En azından ilk başta. Önce kayak botu giyen birinden felç edici bir tekme yemiş gibi olursun. Veya bir beyzbol sopasından bir darbe. Çarpma o kadar şiddetlidir ki vücudun parçalandığını hissetsen de acı duymazsın. Kırmızı bir pusun içindeki beyaz havai fişek patlamaları misali onu sadece görürsün. Yaralı bedeninden gelen sinyaller öylesine yoğun, öylesine anlaşılmazdır ki beyin kapanması gerektiğini idrak edemez. Hayvansı içgüdüler devreye girer. Acı daha sonra baş gösterir.

Vücuduna aldığı darbe öyle güçlüydü ki saldırgan duvara savruldu. M4 tüfeği elinden kaydı ve dizleri üstüne yığıldığında iki eliyle birden düşüşünü yumuşatmak zorunda kaldı. İşte ağzında kan tadı aldığı o anda sağ omzuna yanan bir kömür gömülüymüş gibi gelmeye başladı.

Kolu ağırlığını taşıyamayınca öne devrilmeyi sürdürdü ve başını muşambaya çarptı. Çarpma sert değildi ve onu bayıltacağına zihnini açtı. Vurulmuştu. Kendisi vurulmuştu. Sırtından. Anlamı-

yordu. Arkasındaki bölge boştu. Orada hiç kimsenin olmaması gerekirdi. Sırtüstü yuvarlandı ve daha saniyeler önce öldürmeyi planladığı adamla göz göze geldi.

Søren Plantenstedt ters duran masanın arkasına sinmişti. Korkudan sapsarı kesilmiş gözleri ona dikiliydi.

“Søren! Paul!”

Saldırgan Plantenstedt’le göz temasını kesip başını çevirdi. Onu vuran adam orada, az önce içeri girerken kullandığı kapının yanındaydı. Ellerinde yarı otomatik bir Glock tabanca vardı. Bu *oydu*. Balina’nın gönderdiği resimlerde yüzü sinekkaydı tıraşlıyken artık sakallı olmasına rağmen yanılması mümkün değildi. Sarı, dağınık saçlar yikanmamıştı. Rengi solgundu ve gözleri dosdoğru ileri bakıyordu. Børre Drange haykırdı.

“Søren! Paul!”

Ters çevrili masaya yaslanan Søren Plantenstedt’in göğsünden derin gurultular geliyordu. Adam iki büklüm olup kustu. Ağzından çıkan köpüklü sıvı turuncu-beyazdı.

Drange odada sert adımlarla ilerledi. Sonra durdu. Plantenstedt’in tekrar doğrulmasını, gözlerini ve ağzını silmesini bekledi. Katil iki papazın bakışıklarını gördü. Plantenstedt dehşet içindeyken diğeri buz gibiydi. Buz gibi ve azimli.

“O taraftan çıktı git,” diye Plantenstedt’e tısladı Drange, tabancasıyla kapıyı işaret ederek. Sonra derin bir nefes aldı. Lacivert hırkasının yeniyle alnını sildi. Gözleri kısıldı. Papaz saldırı-na doğru bir adım attı.

“Artık gebereceksin, piç kurusu.”

Derin, metalik gümbürtüler ikisini de hazırlıksız yakaladı. Papaz başını sese doğru çevirince siyahlı saldırı-gan fırsatı kaçırmadı. İleri atılan adam başını ve sağlam omzunu kullanarak masaların altına daldı. Çarptığı sandalyeler büyük bir patırtıyla etrafa saçılırken Glock’tan gelen üç kısa, keskin patlama duydu. Vurulmadı. Yerde sürünmeye devam etti. Bir ara durdu, kulak kabarttı ve ilerlemeyi sürdürdü. Sonra tekrar durdu. Bir hisse kapılmıştı. Ölümle yüz yüze geldiği fakat ölümün cayıp geri çekildiği tüm o zamanlardan tanıdığı bir hisse. Yalnız olduğunu, kendisini vuran adamın kaçtığını anladı. Ayağa kalktı.

Dış koridordan kulak tırmalayıcı bir gürültü geliyordu. Saldırgan yanık boya ve eriyen metal kokusu alabiliyordu. Birileri güçlü bir kaynak makinesiyle iç kapıyı kesiyordu.

Saldırgan dönüp koşmaya başladı. Tüfeğini yeleğindeki bir kayışa tutturduktan sonra öldürmeye geldiği adamlarla aynı yönde kaçtı.

75. BÖLÜM

“İki tane daha,” diye homurdandı Fredrik.

“Ne biçim bir iblisle uğraşıyoruz böyle?”

Fredrik yemekhanede katledilmiş adamın üstüne eğilen Kafa'ya baktı. Sebastian Koss onun karşısındaki sunta masalardan birinde oturuyordu. Emniyet müdür yardımcısının yüzü süz-gün ve solgundu. Ellerini saçlarından geçirerek bitkin gözlerle Fredrik'i süzdü. Başını iki yana salladıysa da konuşmadı. Sessizliği bozan Kafa oldu.

“Kardeşler,” dedi genç kadın usulca. “Çıkıştaki adam Fritjof Hennie. Bu da...” Servis tezgâhının yanındaki cesedi işaret etti. “Çok zarar gördüğü için belirlemesi biraz daha zor. Ama bence bu Paul Espen Hennie.” Genzini temizledi. “Ebeveynleri Hønefoss'ta oturuyor.”

“Birini yollayıp onları haberdar ederiz,” dedi Koss çaresizce. Fredrik'e bakarak omuzlarını silkti. “Öyle değil mi?”

“Bir oğlu var,” dedi Fredrik. “Paul Espen Hennie'nin genç bir oğlu var. Bana kaçaklardan biri söylemişti. İsmi Johannes'mış.”

Ansızın arkalarındaki kanatlı kapının savrulduğunu duydular. Yemekhaneye ağır silahlı üç polis memuru girdi. Geniş, bombeli vizörlere sahip siyah kasklarını kemerlerine asmışlardı. Liderleri kime hitap edeceğinde kararsız kalmış gibiydi. Fredrik eliyle adamı yanına çağırdı.

“Hiç kimse yok,” diye kısaca rapor verdi sorumlu memur. “Devriye arabaları çıkardık. Ama şimdiye kadar bir şey çıkmadı.”

Telemark polisleri dış kapıyı kestikleri sırada özel harekâtçılar helikopterle Oslo'dan çıkagelmışlerdi. Koridordaki patlayıcı dolu küçük sırt çantasını devredışı bırakmalarının ardından odaları tek tek emniyete alırlarken Fredrik onları yakından takip etmişti. Çantadaki C4 patlayıcılar opera binasının önünde kullanılanlarla aynı tipti.

Üç yatak odası bulunan sığınak banyolara ve tuvaletlere, bir yemekhaneye ve en içteki geniş kapının arkasında yer alan büyük bir depoya sahipti.

“Görmenizi istediğim bir şey var,” dedi sorumlu memur.

Kafa ile Fredrik adamın peşinden gittiler. Özel harekâtçı yerleşim alanını dışarı çıkan koridordan ayıran çelik kapının önünde durdu.

“Bakın,” deyip diz çöktü.

Yıpranmış bir çelik pervaz, beton zeminden bir santimetre kadar çıkıntı yapıyordu. Olsa olsa bir saç teli kalınlığındaki beyaz bir silikon misina o pervaz boyunca zemine gerilmişti. “Bu bir alarm sistemi. İpliğin bir ucu bu çelik kapıya tutturulmuş.” Kapıya, zeminden birkaç santim yukarıya takılı ufacık bir kancayı işaret etti. Kancada halen kopuk bir misina düğümü duruyor, misinanın diğer ucu duvardaki bir delikte gözden kayboluyordu. “İplik kopmadan önce çelik kapının on beş santim civarı açılabilceği kadar uzun.” Sorumlu memur Fredrik’e doğru döndü ve kısacık saçlarının arasını kaşıdı. “Ama anlamadığım şey alarmin nereye gittiği. Tesisin tamamını iki defa kontrol ettik. Hiçbir ses veya ışık sinyali almadık. Bu hiç mantıklı değil.”

“Öyleyse tekrar kontrol edeceğiz,” dedi Fredrik.

İşe yatak odalarından başladılar. Her birinde ikişer yatak bulunan birbirine komşu üç oda. Fredrik dönüp Kafa'ya baktı. Yatakların sayısı tüm kayıp kilise üyelerine yetmeyecek kadar azdı. Polis memuru onları ortadaki odaya yönlendirdi. Sonra yatakların arasında bulunan ve bir gardırop kapağını andıran alçak bir kapıyı işaret etti. Gösterdiği şey bir acil durum çıkışıydı. Onlara arkadaki geçit kullanılarak ana girişin aksi yönünde dağdan dışarı çıkılabildiğini söyledi. Kapıyı açtılar. Dar geçidin duvarlar ve tavanı yontulmamış, kayaydı. İçerisi rutubetliydi ve sıcaklık

yedi-sekiz dereceden yüksek olamazdı. Tavana soluk ampuller asılıydı. Ayak sesleri şapırtılı yankılar çıkardı. On metre ilerledikten sonra yan duvarda bir çelik kapıya ulaştılar. “Bu kapı depoya çıkıyor. Geçit on beş metre daha devam ediyor ve dışarıya açılan güçlendirilmiş bir diğer kapıyla son buluyor. Biz geldiğimizde kapı açıktı,” diye açıkladı.

“Kaçış güzergâhı,” dedi Kafa yavaşça.

Boş depoya girdiler. Tavan en az on beş metre yüksekteydi. Dağ sığınağının geri kalanında olduğu gibi burası da sıcaklık bakımından dışarıya göre çok daha rahattı. Hava kuruydu. Acil durum kapısı arkalarından çarparak kapandı.

“Siz de fark ettiniz mi?” diye sordu Kafa.

Diğer ikisi ona soran gözlerle baktı.

“Burada yüksek basınç var. Kapı bu yüzden o kadar sert çarptı. Kulaklarınız tıkanmadı mı?” İkisi de tereddütle kafa salladı. “Yüksek basınç, dışarıdaki kirli havanın havalandırma sistemine girmemesini sağlar. Bu da örneğin bir nükleer saldırının ardından radyasyon zehirlenmesini önlemeye yarar. Çoğu sığınak bu şekilde inşa edilir. Ama yüksek basınçlı bir havalandırma sistemi çalıştırmak pahalıdır. Normalde ancak gerçek bir kirlilik riski olduğunda kullanılır...” Genç kadın duraksadı. “Solro’da da benzer bir sistem vardı,” diye ekledi.

Geri geldiklerinde Sebastian Koss hâlâ yemekhanedeki aynı masada oturuyordu. Adam asık bir suratla onları yanına çağırdı.

“Oturun,” dedi.

Emir mi veriyor dua mı ediyor belli değildi. Fredrik imâlî bir şekilde ona sırtını döndü ve yanlarındaki mataradan dumanı tüten iki fincan kahve koydu. Sonra fincanlardan birini masanın karşısına itti. Kafa utangaç bir teşekkür mırıldandı. Koss çene kaslarını şişirerek Fredrik’e kötü kötü baktı. Ona acil durum çıkışından bahsettiler.

“Yani burada en fazla altı kişinin yaşadığını varsayıyoruz,” diye çıkarım yaptı Koss. “İkisi öldürüldü. Bu da iki ilâ dört kişinin kaçtığı anlamına gelir.”

“Annette Wetre’nin William’la beraber burada kaldığına inanmak için sebeplerimiz var. Kardeşler kilisenin mahzen grubuna

mensuptu. Yani beyin takımına. Tıpkı Annette gibi,” diye araya girdi Kafa.

Koss ona baktı. Düşmanca değil, boş ve yorgun gözlerle. “Kulağa mantıklı geliyor.”

“Søren Plantenstedt’in cep telefonu katliamdan sonra E18 üzerinde kullanıldı. Kardeşleri, Annette’i ve William’ı da dahil edersek toplam beş kişi ederler. Altıncı kişi Børre Drange mıydı? Firariler arasında o iki papaz da olabilir mi?” diye tahmin yürüttü Kafa.

Koss karşılık vermedi. Öyle yapmaktansa alçak sesle sözlerini sürdürdü. “Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor. Burada neler oldu?” Parmağını masaya o kadar sert bastırdı ki Fredrik onun kırılacağından korktu.

“İki olası açıklama var,” dedi Fredrik. “Ya grup içinde bir bölünme yaşandı, ya da dışarıdan saldırıya uğradılar.”

“Hayır,” diye katiyetle beyan etti Kafa. “Tek bir olası açıklama var.”

Koss ona hayretle bakakaldı. Fredrik emniyet müdür yardımcısının üstlerine karşı çıkan polis memurlarına alışkın olmadığıнын farkındaydı. Koss öyle şeylerden hazzetmezdi. Lakin içinden bir ses Fredrik’e karşı çıkılan kişi kendisi olduğunda Koss’un buna seve seve göz yumacağını söylüyordu.

“Önce Fritjof Hennie öldürüldü. Sığınağın dışında başının arkasından vuruldu. Kan delili bunu ispatlıyor. Haklı mıyım?”

“Evet...” diye geveledi Koss.

“Fritjof gafil avlanmış olmalı. Katil cesedi içeriye sakladı ama kanı temizleyecek vakti yoktu.” Kafa’nın bakışları Koss’tan Fredrik’e çevrildi. “Bu da katilin onu dışarıda beklediği anlamına gelir. Katil kendi başına içeri giremeyecek biriydi. İstenmeyen biri. Harici bir saldırgan.”

İkisi de bir şey demeyince sözlerini sürdürdü. “Katil ikinci kapıyı açtığı anda alarmı çalıştırdı. Farkına varmadan. Yemekhaneye geçip Paul Espen Hennie’yi başından ve sırtından vurdu. Tüm mermiler vücudun üst kısmına isabet etmiş. Demek ki Hennie vurulduğunda büyük ihtimalle oturuyordu. Yani o da gafil avlandı.”

Fredrik, Koss'un kaşlarını kaldırdığını gördü. Belli ki duyduklarından etkilenmişti. "Ya sonra?"

"Bir de buradaki kan delili var." Kafa ayağa kalkıp duvarı işaret etti. "Burada üçüncü biri daha vurulmuş. Bence o kişi katilin ta kendisiydi."

Fredrik gülümsemeden edemedi.

"Öyle mi? Duvardaki kanın üçüncü bir kişiye ait olduğunu nereden biliyorsun?" diye öğrenmek istedi Koss.

"Paul Espen Hennie otomatik bir silahla vuruldu," dedi genç kadın. "Yaralarına bir bak. Ve de kanın nasıl sıçradığına."

Kafa cesedin başında diz çöken olay yeri teknisyenlerinden birinin etrafında dolaştı. İki amiri yerlerinden kalktı. Servis tezgâhının üstü ve geniş bir yelpaze üzerinden mutfağın dört bir yanı kan revan içindeydi. Kafa duvara kadar gitti.

"Fakat burada küçük kan birikintileri var ve duvara az miktarda ufacık damlalar püskürmüş." Parmağıyla betondaki, daha seyrek kan serpintisinin yaklaşık yarım metre sağındaki bir çentiği işaret etti. "İşte mermi. Dokuz milimetre çapında. Bu da bir tabancadan ateşlendiğini gösterir."

Kafa yanlarına döndü. "Fritjof Hennie dışarıda bir tabancayla vuruldu. Bu da çok doğal, çünkü katil saklanıyordu. Mesafe ve zamanlama uygun olduğunda saldırabilirdi. Ateş ederken susturucu kullandığını söylesem herhalde yanılmam. Çünkü fark edildiğini düşünseydi cesedi saklamakla uğraşmazdı." Devam etmeden önce kahvesinden bir yudum içti. "Fakat katil içeri girdikten sonra kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. O yüzden otomatik bir silaha geçti. Paul Espen Hennie'yi hazırlıksız yakalayıp vurduktan sonra kendisi de duvarın orada hazırlıksız yakalanıp vuruldu. Bu da papazlara kaçma fırsatı sundu. Katil bizimle karşılaşmadan kullanabileceği tek yolu kullanarak onları takip etti."

Koss ile Fredrik bakiştılar. Koss gönülsüzce genzini temizledi. "Göreceğiz," dedi yavaşça. "Bakalım analizden ne çıkacak." Sonra da ayak sürüyerek yanlarından ayrıldı.

Fredrik genç kadına sırtıttı. "Haklıysan büyük bir ilerleme kaydettik," dedi usulca. "Duvardaki kan gerçekten katile aitse kimliğini tespit etme şansını yakaladık demektir."

76. BÖLÜM

Fredrik irkilerek uyandı. Gözüne neredeyse hiç uyku girmemişti. Beyni sığınağın içinde gördüklerini –daha doğrusu *görmediklerini*– değerlendirirken biraz kestirmişti, hepsi bu.

Buraya asıl geliş sebeplerini bir türlü aklından çıkartamıyordu. O eşcinsel çift. Neredeydiler? Veya en azından cesetleri neredeydi? Bir saklanma yeri daha mı vardı?

Bir şey kafasını kurcalıyordu. Daha en başından beri huzurunun kaçırılan o şeyin ne olduğunu şimdi anlıyordu. Patlayıcılar. C4 askeri bir patlayıcıydı ve kolay kolay elde edilemezdi. Opera binasında da C4 kullanıldığı düşünülürse katil onu yanında getirmiş olmalıydı. İyi de neden patlayıcıya ihtiyaç duymuştu? Sığınağın kapısını patlatmak için değil. Öyle bir saldırı çok fazla gürültü çıkarırdı. Papazlar kaçmak veya bir savunma tertiplemek için fazla fazla zaman bulurlardı. Sığınağı komple havaya uçurmak için de değil. Patlayıcının miktarı o tür bir eylem için çok azdı. Demek ki amaç başkaydı. Saldırgan dağın içindeki bir şeyi imha etmek, onu haritadan silmek, bulunmasını imkânsız kılmak istemiş olmalıydı.

Dur bir dakika. Neden haritadan silecekti ki? Yatağında doğrulup oturdu. Vakit hâlâ geceydi. Saat dörde on vardı. Bir şeyi gözden kaçırmışlardı. Ve Fredrik o şeyin ne olduğunu artık biliyordu. Bu kavrayış onu cin gibi yaptı. Kalkıp uykudaki şehre göz gezdirdi. Haklılığından öylesine emindi ki su ısıtıcısını kaynatmaya vakit ayırdı. Sonra mahmur bakan gözlerine su çarpmak ve düş almak için banyoya gitti. Beline bir havlu sardı ve çalışma masasının başına geçti. Şemaları ancak o zaman açtı. İyice ikna olması için tek bir bakış yetti. Kahrolası şey o kadar barizdi ki. Bütün gün burnunun dibinde durmasına rağmen onu görememişti.

Telefona cevap verdiğinde Kafa'nın sesi uyku mahmuru ve şaşkındı.

“Depo, Kafa. Olması gerekenden daha küçük,” dedi Fredrik.

Sözlerini sürdürmeden önce genç kadına bu bilgiyi sindirme fırsatı tanımadı. “Şu anda şemalara bakıyorum. Onlara göre deponun çok daha büyük olması gerekirdi. Orada gizli bir oda var. Sığınakta. Girişi depoda olmalı. Bir laboratuvar daha var.”

Kafa derin bir nefes verdi. “Evet... Ah. İyi...” diye mırıldanıp genzini temizledi. “Neden oranın bir laboratuvar olduğunu düşünüyorsun?”

“Yüksek basınç. Sığınaktaki yüksek basınç, dış kirliliği önlemek için değil. İç kirliliği önlemek için. Yani laboratuvardan geleni. Laboratuvardaki havanın dışarı verilmesini garantilemek için.”

“Ah,” diye tekrarladı genç kadın. “Peki öyle yapmalarındaki amaç ne?”

“Biliyorsam yalancıyım. Ama on dakika sonra lobide buluşup gerçeği öğreneceğiz. Sen özel harekâtçıları ara, ben de Koss’a haber vereyim.”

Gizli kapıyı bulmaları bir saatlerini aldı. Kapı çok iyi saklanmıştı.

Fredrik bir konuda yanılmıştı. Kapı, depoda değildi. Oradaki duvarlar dayanıklı ve sımsıkıydı. Tam betonu kırmayı tartışırken Kafa yemekhaneden onlara seslendi.

Fredrik, Sebastian Koss ve dört özel harekât polisi olay yerinde çalışmayı sürdüren teknisyenlerin etrafından dikkatle dolaştılar. Paul Espen Hennie’nin bir sedyeye yatırılmış cesedinin üstü örtülmüştü. Beyin dokusu hâlâ yerdeydi.

Mutfak, yemekhanenin basit bir uzantısıydı. Raflardan, tezgâhlardan, bulaşık makinelerinden, iki geniş ocaktan, buzdolaplarından ve derin donduruculardan teşkil di. Her şey sanayi tipi parlak alüminyumdandı. Raflardaki yüzlerce kâsenin, tabağın ve bardağın üstünü kalın bir toz tabakası kaplamıştı.

Kafa buzdolaplarından birinin üstünde, yerden yaklaşık iki buçuk metre yukarıda yer alan havalandırma kanalına benzer bir açıklığı gösterdi. Sonra ayağını yerde gezdirdi. Muşambadaki ince, eğri çizgiler buzdolabının hareket ettirildiğini ele veriyordu.

Fredrik bir sandalye kapıp getirdi. Ellerini tel panele koydu. "Mutfaktaki hava çekiliyor," dedi.

Kafa diğerlerine bakarak durumu açıkladı.

Buzdolabının arkasındaki modern, beyaza boyalı metal kapıyı kamufle etmek için herhangi bir girişimde bulunulmamıştı. Kapı kilitliydi; fakat bir kaynak makinesiyle dört dakikalık çabanın ardından yere çarpan çelik bir silindirin alçak, tınılı çınlamasını duydular. Özel harekâtçılar gaz maskelerini takıp yerlerini aldılar. Kapının iki yanına birer kişi geçti, diğer ikisi de içeri girmeye hazırlandı.

Fredrik ile Kafa tabanca kılıflarını takarlarken Koss bir kurşun geçirmez yelek kuşandı. Kısacık saçlı özel harekât polisi onlara bakarak Koss'un kafa sallamasını bekledi. İşaret verilince de kapıyı bir tekmeyle açıp karanlığa daldı.

"Polis!" diye bağırdı.

İki yanındaki polisler kapı eşiğini daha bir adım bile aşmamışken güçlü bir patlama onları yere yıktı. Sırtüstü devrilen adamlar uyuşturulmuş birer ahtapot gibi kıvrılıp kaldılar.

Göz kamaştırıcı şimşegi kulakları sağır edici bir gümbürtü izledi ve herkesin kendini yere atmasına yol açtı. Fredrik bir anda terden sıırıslıslam oldu. Kulakları çınlıyor, kanı şakaklarında zonkliyordu. Karnında yer açarsa çıkageleceğini iyi bildiği mide bulantısından korkarak ciğerlerini havayla doldurmaya uğraştı. Karıncalanmakta olan kolları ve ayakları adeta buz kesmişti. Dehşet içindeydi. Önündeki sahne büyüyüp küçüldü. Kapkara duvarlar üstüne üstüne geldi. Görüş alanı daraldı. Başa çıkamayacaktı ve bunun farkındaydı. Koss toz bulutunun arasından ona baktı. Fredrik öne eğilip avuçlarını yere dayadı. Sonra elleri ve ayakları üstünde doğruldu. Bir çığlık duyar gibi oldu. Ses kendi ağzından çıkıyordu. Solumasına yoğunlaştı. Hızlı hızlı nefes alıp verdi.

Fredrik Beier ilk plak çalarına kavuştuğunda on üç yaşındaydı. Bazen başparmağını plağın ortasındaki kâğıt daireye sertçe bastırarak dönüşünü durdururdu ve müzik susardı. Sonra parmağını çekerdi. O an, hızın normale dönmesinden önceki o saniye onu hep büyülerdi. Adeta zaman dururdu ve toparlanmak için biraz çabalaması gerekirdi.

Gözlerini açtığında kendini işte öyle hissetti. Cığerlerini toz ve oksijenle doldurup başını kaldırdı.

Önündeki duvar boydan boya şişip çatlamıştı. Kapı çerçevesi yerinden çıkmış olmalıydı, çünkü metal kapı yarıya kadar açıktı ve vakum pompası onu her kapatmaya çalıştığında gıcırıyordu. Patlamanın yıktığı iki özel harekâtçı tekrar ayağa kalkmışsa da Fredrik'in önünde yatan meslektaşlarının, yani tim liderinin arkasından içeri dalan adamın üstüne eğilmişlerdi.

Kafa ile Koss ortada yoktu. Olay yeri teknisyenlerinden biri koşarak yanından geçti. Adamın beyaz tulumunun göğsünde kan lekeleri vardı ve başından çıkarmış olduğu kapüşonu şimdi sırtındaki yeşil-beyaz bir kambura benziyordu. Elinde bir defibrilatör tutuyordu. Metal kapıyı kenara itti ve karanlığa girerek gözden kayboldu.

Sonra Fredrik için zaman normale döndü.

Tabancası halen uyluğundaki kılıfındaydı. Giysileri terden ıslanıp sogumuştı. Fakat kalp çarpıntıları geçmişti. Orada bulunma hissi ansızın aşırıya çıktı. Duyuları dört bir yanından izlenimler topladı ve beyni onlardan her birini idrak etti. Fredrik gözlüğünü burnunun yukarisına doğru itip harekete geçti.

İllerlerken yerde yatan polis memuruyla göz göze geldi. Adamın şaşkın ve öfkeli bir hali vardı. Meslektaşları ayak bileğini sarmakla meşgullerken o da çenesine kompres yapıyordu.

“Tut şunu!”

Kafa'nın sesi kararlıydı. Kapıya ulaşan Fredrik durdu. Mutfak duvarına paralel olarak uzanan karanlık, dar koridorda Sebastian Koss ve olay yeri teknisyeni diz çöküyorlardı. Aralarında da özel harekâtçıların lideri yatıyordu. Kafa, Fredrik'e güçlü bir el feneri verdi. Yanından koşarak geçerken Fredrik düşmemek için kapı çerçevesine tutundu. “Gidip bir lamba bulacağım. Ambulans yolda.”

Koss ile olay yeri teknisyeni yaralı adamın gövdesini soymuşlardı. Koss hızlı ve emin hareketlerle ona kalp masajı yaparken teknisyen kıllı göğse elektrotlar tutturma derindeydi. Tim liderinin cildi soluk ve ıslıtlı, gözleri kapalıydı. Kafa güçlü bir halojen lambasıyla geri geldiğinde elektrotlar yerlerini almıştı. Fredrik lambanın ışığında polis memurunun sol bacağıнын dizin

altından kopmuş olduğunu görebiliyordu. Uzun etrafına bir atkı sıkıca bağlanmıştı. Adamın sağ bacağı yerinde durmasına rağmen kaval kemiğinin yukarısına kadar anormal bir açıda kıvrılmıştı.

“Telli bir bubi tuzağı. Koridordaki gibi,” dedi Kafa.

Kalan bacağın yanına oturup pantolonu yırtmaya koyuldular.

“Duvara tutturulmuş bir patlayıcı. Sanırım bir mayın.”

Kafa ona baktı. Yüzünde kan damlacıkları vardı. Büyük, koyu gözleri berrak ve ışıltılıydı. Elleri hızla ve efektif bir biçimde çalışıyordu. Kaval kemiği kırılmış ve bir ucu açık bir yaradan dışarı fırlamıştı.

“Sen iyi misin?” diye sordu genç kadın.

Fredrik kafa salladı. “Bir süreliğine nefes alamadım,” diye yanıtladı. “Ciğerlerime toz kaçmış olmalı.”

Onlar yaralı adamı dar koridordan çıkarırlarken sağlık görevlileri çıkageldi.

“Ben onunla beraber hastaneye gideceğim,” dedi Koss. “Siz burada kalın. Skien polisi yolda ve bomba imha ekibine haber verildi. Benim iznim olmadan hiç kimse o koridorda ilerlemeyecek. Siz ikinizin başına buyruk operasyonlara kalkışmanızı istemiyorum. Bu şahsi bir kan davası değil! Anlaşıldı mı?”

Sebastian Koss’un birbirine dolanıp kafa derisine yapışmış saçları toz içindeydi. Gömleğinin yenlerini dirseklerine kadar sıyırmıştı ve beyaz, kanlı lastik eldivenleriyle kendini savaş meydanında bulmuş bir borsacıya benziyordu. Onlara sert bir bakış attı, sonra da dönüp gitti.

Mutfak duvarının arkasındaki dar koridor yedi-sekiz metre uzunluğunda ve olsa olsa bir metre genişliğindeydi. Diğer uçta az önce havaya uçana benzer bir kapı vardı.

Kafa ellerini beline atmış, gözünü tepelerindeki tavana dikmişti. Fermuarlı svetşörtünün üstündeki kurşun geçirmez yeleği henüz çıkarmamıştı ve tabancası kot pantolonunun uyluğunda asılıydı. Fredrik gibi o da boynuna hava filtreli bir plastik maske geçirmişti.

Projektörün ışığında patlayıcının nereye yerleştirilmiş olduğunu görmek kolaydı. Koridorun yaklaşık bir metre içerisinde,

yerden yirmi beş santim yukarıda beton duvar kararıp çatlamıştı. Patlamanın gerçekleştiği noktada bir oyuk açılmıştı.

Tanrı'nın ışığı böyle patlayıcıları nereden bulmuştu ki? Fredrik ellerini saçında gezdirdi. Başı ter ve toz içindeydi.

Kafa mayının kalıntılarını bir cımbızla havaya kaldırıp şeffaf bir poşete koydu. Polis memurunun kopuk bacağı onunla beraber ambulansa alınmıştı. Kan birikintisinin etrafında halen giysi lifleri ve deri parçacıkları duruyordu.

“O işi olay yeri teknisyenlerine bırakman daha doğru olmaz mı?”

“Boş durmaktan sıkıldım,” diye mırıldandı Kafa.

Fredrik tam karşılık verecekken genç kadın rüzgâr yön değiştirdiğinde bir geyiğin yapacağı gibi başını kaldırdı ve ona susmasını işaret etti. Aslında öyle yapmasına gerek yoktu. Sesi Fredrik de duymuştu. Çınlamayı andıran hafif bir tıkırtı. Fredrik koridorun diğer ucundaki kapalı kapıya doğru kulak kabarttı. Ses tekrarlandı. Bu sefer daha yüksekti.

“Oradan geliyor,” dedi. “Biri... kapıya mı vuruyor?”

Kafa karşılık vermedi. Tıkırtılar düzensizdi ve seviyesi değişiklik göstermekteydi.

“İçeri giriyoruz,” dedi Fredrik.

“Ama... Koss dedi ki—”

“Başının uçurulmasından birkaç santim farkla kurtulduktan kısa süre sonra işinin başına döndün. Dostum öldürüldü. Meslektaşlarımızdan biri az önce bir bacağına kaybetti. Sebastian Koss'un ne dediği umurumda değil. Bundan daha şahsi bir mesele olamaz. O sesin bir insan tarafından çıkarıldığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. İçeri giriyoruz, işte o kadar.”

Kafa onu kuşkuyla süzerken Fredrik yemekhaneye şöyle bir bakındı. Yerel polis yakında oraya ulaşacaktı. Geldiklerinde idareyi devralacaklardı ve Fredrik ne yapacaklarını adı gibi biliyordu. Hiçbir şey. Destek almadan kollarını bile kıpırdatmayacaklardı. Arkasına döndü, tabancasını kılıfından çıkardı ve maskeyi ağzı ile burnunun üstüne taktı.

Kafa çoktan hazırды.

77. BÖLÜM

Lista, Kasım 1943

Kolbein o penceresiz odada zaman kavramını tamamıyla yitirdi. Saatler dakika gibi gelir oldu. Dakikalarsa bitmek bilmedi.

Laboratuvarın yanındaki odaya kapatılmasının üstünden dokuz gece geçmişti. Kjell Klepsland her sabah ellerinde bir kahvaltılık tepsisiyle geliyor, sessiz ve vakur bir edayla onu uyandırıyor. Kahvaltılık hiç değişmiyordu: bayat ekmek ve ringa balığı. Birbirlerine tek kelime etmiyorlardı.

Elias kahvaltıdan sonra geliyor. Çay içtikleri odada Kolbein'in ihtiyaç gidermesine izin veriliyordu. Zamanın geri kalanıysa laboratuvarda geçiriyorlardı.

Savaş esirleri silinmemiş pencere camlarının ardındaki gri gölgelerden ibaretti. Dikdörtgensi oda sekiz metreye yirmi metre ebatlarındaydı. Kolbein onu adımlarıyla ölçmüştü. Oda neredeyse onunla aynı uzunluktaki çelik bir tezgâh tarafından ikiye ayrılıyordu. Tezgâhın kapiya en yakın kısmına belgeler ve kaynak kitaplar yığılıydı. Ortasındaysa vücut sıvıları kolayca boşalsın diye eğimli ve oluklu bir otopsi masası mevcuttu. Profesörün çalışma masası en uçtaydı. Tezgâhın altında çelik bir kasa duruyordu ve duvarlardaki raflarda insan kemikleri sergileniyordu. Parmaklar, uyluk kemikleri, kafatasları ve köprücük kemikleri. Bir çifti sayısal bir kodla ve bir başlıkla etiketlenmişti. "00100434 Orta Avrupa, Nisan 1942" ve "00200430 Sovyetler Birliği, Ural'ın doğusu, Mayıs 1942." Şekli bozulmuş bir kemiğin üstünde "Hg" yazıyordu. Cıvanın kimyasal formülü.

Klepsland öğleyin bir yemek tepsisiyle ve Elias'ın daha sonra alıp villasına götürdüğü gazetelerle tekrar çıkageliyordu. Profesör günlerini okuyarak, notlar alarak ve çalışmalarını kontrol ederek değerlendiriyordu. Kimi zaman masasının başında saat-

lerce oturuyor, biraz ekmek yiyerek dalgın gözlerle boşluğa bakıyordu.

İlk günlerin birinde Kolbein'i yanına getirtti. Başparmağını yalayıp perçemini kenara çekti.

"Diğerleriyle irtibatta mısın?"

"Hayır," diye yalan söyledi Kolbein.

"Ben irtibattayım," diye bilgi verdi Elias. "Elsa'yla."

Kolbein profesör tarafından dikkatle incelendiğini hissetti. Elias bir öfke, nefret, ümitsizlik emaresi arıyordu. Aramakta haklıydı da. O ve Elsa'nın ilişkileri, Elsa hâlâ kendisiyle beraberken mi başlamıştı? Elsa onu aldatmış mıydı? Bu soru öyle uzun bir süre Kolbein'in içini kemirmişti ki. Ama bir yemin etmişti. Elias Brinch onu ne kadar incittiğini öğrenmenin doyumuna asla ulaşamayacaktı. Bu nedenle profesörün bakışlarına ifadesiz gözlerle yanıt verdi.

"Diğerleri... dağıldılar," dedi Elias. "John, Iskoçya'ya gitti. Ulf yine İsveç'te. Ve Thomas askere alındı. O Yahudi tahminimce diğer farelerin arasında saklanıyordur. At suratlıysa ortadan kayboldu."

Kolbein ile Elias bu diyalogun ardından birbirlerine neredeyse tek kelime bile etmediler. Aslında Kolbein onunla konuşmak istemiyor değildi. Çünkü anlamaya ihtiyacı vardı. Profesörün Elsa'yı kızlarını ondan ayırmaya neden ikna ettiğini. Elias'ın istediği herkesi elde edebilecekken neden Elsa'yı seçtiğini. Acaba kötülük henüz Viyana'da onun kanatları altındayken mi profesörün kalbine girmeye başlamıştı? Elias mı bu yolu, yoksa yol mu onu seçmişti? Sormak istediği öyle çok soru vardı ki. Fakat Kolbein'in nereden başlayacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Doğru sözcükleri bir türlü bulamıyordu. Profesör de kendi adına sessiz kalmayı yeğliyordu.

Laboratuvardaki yaşantısı kısıtsızdı. Kolbein ne zaman çekinecek defterleri eline alsa, kimyasal raflardaki şişeleri incelese veya dosya dolaplarını açsa Elias elini ilgisizce sallamakla yetiniyordu. Her şey buradaydı. Viyana Kardeşliği'nin tüm arşivi, yaptıkları bütün yazışmalar ve basılı çalışmaları. Profesör onu kampta tutma amacını onunla paylaşmadı. Kolbein de eline ne geçerse okudu. Profesörün burada yürüttüğü araştırma, özünde basit bir tür

deneydi. Elias esirleri ırklara göre gruplara ayırmıştı. Esir barakalarının birinde Doğu Asya kökenli Sovyet askerlerini tutuyordu. İkincisinde bir Letonya garnizonunu, üçüncüsündeyse Ukrayna bozkırlarından getirilmiş mahkumları. Esirlere bir ay boyunca aşırı dozda A vitamini verilmişti. Birinci grupta geniş çaplı dalak ve karaciğer hasarı oluşmuştu. İkinci grupta saç dökülmesi veya cildin sararması gibi daha görülür belirtiler çıkmasına karşın iç hasar daha azdı. En çok ölüm üçüncü grupta yaşanmıştı. İki ay sonra esirlerin içme suyuna cıva eklenmişti. Depresyon, halüsinasyon, kanlı öksürük ve kas krampları kamptaki hayatı cehenneme çevirmişti. Ve bu böyle sürüp gitmişti. D vitamini. Demir. Çinko. Çeşitli maya mantarları. Frengi ilacı salvarsan ve insülin.

Deneylerde hiçbir metodoloji, çeşitli safhalarda yapılan herhangi bir test yoktu. Kimyasallar, ecza ürünleri ve besin takviyeleri adeta laboratuvar fareleri üstünde deneniyordu. Biri ölürse yerine başka biri getiriliyordu. Kampta bir hastane bulunmuyordu. Burası yalnızca bir gözlemeviydi. Böylesi daha mantıklıydı. Bir doz aşımını gözlemleyeceksen belirtileri tedavi etmenin yararı dokunmazdı. Kolbein öğrendikleri karşısında şaşkıındı. Yapılanlar Elias'ın Viyana'daki son günlerinde bile laboratuvarda bizzat öve öve göklere çıkardığı metodolojiden –onlara bu kadar mesafe kat ettiren şeyden– öyle uzaktı ki. Lakin kampta okudukları Kolbein'i hayrete düşürmüştü. Daha önce ırksal biyolojideki ayrımlar konusunda bundan daha geniş çaplı bir dayanak görmemişti.

Dokuzuncu gün öğle yemeğini bitirdiklerinde profesör ayağa kalktı ve onun önünde durdu.

“Bugün Alman dostlarımızla beraber Tövbe ve Temenni Günü'nü* kutlayacağız. Villada bekleniyorsun,” dedi.

* Almanya'nın Sakson eyaletinde halen kutlanan ve kasım ayına denk gelen eski bir Alman dini bayramı. –çn

78. BÖLÜM

Fredrik kapıya ağırlığını verdiğinde hafif bir tıslama çıktı ve betona ince bir ışık çizgisi düştü. Öteki tarafta bir bubi tuzağı olup olmadığını dikkatle kontrol etti.

“Hiçbir şey yok,” diye fısıldadı en sonunda.

Kulak kabarttılar. Tıkırtılar arttı. Fredrik kapıyı on santim daha araladı. Kapı çerçevesini tekrar kontrol ettiler. Beş santim daha. Artık aralık Kafa'nın sığabileceği kadar genişti. Genç kadın tabancasını gövdesine dayadı ve aralıktan geçerken kocaman açılmış gözlerle Fredrik'e baktı. Maskesi adamın göğsüne sürttü.

“Ah, Tanrım.” Fredrik genç kadının soluğunun kesildiğini duydu. Kafa'nın yüzü aralıkta belirdi. “Gelebilirsin.”

Oda bir spor salonu ebatlarındaydı. Tepelerindeki kaya tavana florasan tüpleri asılıydı. Tüplerin ışığı odanın ortasındaki parlak bir alüminyum tezgâhtan yansıyor. Duvarlarda Solro'dakilerin aynısından raflar, aygıtlar ve buzdolapları vardı. Uzun duvarlardan birinin önüne yaklaşık iki metre yüksekliğinde bir paravan kurulmuştu. Paravanda üç kapı mevcuttu ve bunlar hiç şüphesiz laboratuvar dahilindeki üç kapalı alana açılıyordu. Ağır bir temizlik ürünleri kokusu Fredrik'in burun deliklerini kaşındırıyor, buna başka bir koku daha karışıyordu. Çürümenin o tatlı, mide bulandırıcı kokusu.

Alüminyum tezgâhın önüne beyaz bir plastik örtü serilmişti. Örtünün üstünde de bir adamın kesilip biçilmiş kalıntıları yatıyordu. Koyu, düz saçlarla kaplı bir kafa derisi. Örtüye ters kapatılmış bir surat. Suratın kesilip çıkartıldığı, boyun omurgasının ve gırtlığın açıkta kaldığı koyu kırmızı etli yüzey. Göbeğin tam altından ve yine kalçanın beş santim aşağısından kesilerek ayrılmış alt gövde. Ayak bilekleri ve bir çift ayak. Göğsü yarılarak açılmış üst gövde. Ve son olarak iki tane el. Sol elin serçe parmağı kayıptı. Alüminyum tezgâhın üstünde elektrikli bir et testeresi vardı.

Aralarında bakiştılar. Fredrik oda sıcaklığındaki polimer tabanca kabzasını sıkıca kavrayıp yutkundu. Birbirlerinden ayrı-lıp tezgâhın iki yanına doğru yürüdüler. Kafa duvardaki raflar ve dolaplar boyunca ilerlerken Fredrik öteki taraftan dolaştı. Parçalanmış cesedin yanından geçerken de kendini bakmaktan alıkoyamadı. Ciğerler ve kalp halen açık göğüs boşluğunun içindeydi. Yeşil-kırmızı mide aşağıya kayarak temiz kesici mahvet-mişti ve şimdi büzüşmüş bir torba gibi plastik örtünün üstünde duruyordu. Çürüme çoktan başlamıştı. Fredrik tekrar yutkuna-rak başını çevirdi. Metalik tıkırtı artık daha yüksekti. İlk kapı-dan geliyordu.

Kilidi tepeden tırnağa incelemelerinin ardından başka bir tu-zak olmadığına karar verdiler.

Duvara dayanmış çift kanatlı buzdolaplarından birini açtılar. Dolap ağzına kadar doluydu. Bir yarısında narin plastik muhafa-zalara koyulmuş parmak uzunluğunda plastik test tüpleri vardı. Sayısı yüzleri bulan tüplerin ağzı mavi kapaklarla kapatılmıştı ve sulu bir sıvı içeriyorlardı. Dolabın diğer yanınaysa petri kapları* sıralanmıştı. Her biri üst üste onar kaptan oluşan on sıra mevcut-tu. Bazılarının içi boş gözüküyordu. Diğerleri çeşitli maddelerle doluydu. Bu maddelerden bazıları küçük denizanelerine benzer-ken diğerleri gri küf topraklarını veya katılaşmış meniye hatırlatı-yordu. Kafa buzdolabını kapattı ve dönüp ona baktı. Sözcüklere gerek yoktu. Gerçeği öğrenmek üzereydiler. Tık. Tık tık. Tıkırtı devam ediyordu. Fredrik en uzaktaki kapıyı işaret etti. "Oradan başlayacağız. Çalınan kapıyı en sona bırakacağız." Yerini aldı. Tabancasını iki eliyle birden kavradı. Elleri titremiyordu. Korku yoktu. Terleme ve kalp çarpıntısı da. Silahın namlusuyla Kafa'ya işaret verdi. Genç kadın kapıyı açtı. Oda küçük ve loştu. Karşı duvarda bir fırın vardı. Arkalarındaki zeminde duran vücut par-çalarından en büyükleri, fırının kare şeklindeki ağzından ancak sığardı.

İkinci kapının arkasında bir ambar buldular. Duvarlardaki raf-lar laboratuvar ekipmanlarıyla doluydu.

Tıkırtı kesilmışti. Fredrik ateşe hazır bir şekilde tekrar konuş-

* Bakteri üretmekte kullanılan yuvarlak ve sığ bir kap. -n

landı. Kafa ona baktı. Gergindi. Alnı terden parlıyor, alt çenesini ileri çıkarıyordu. Son kapıyı açmak için Fredrik'in işaretini bekledi.

Diğer iki oda gibi bunun da duvarları ve tavanı beyaz alçıpan kaplıydı; fakat alçıpan burada sağlam çelik çubuklarla takviye edilmişti. Yanlara dar ranzalar yerleştirilmişti. Güçlü bir elektrikli ısıtıcı burada da sıcaklığın her daim yirmi derecenin üstünde kalmasını sağlıyordu. Dışarıdan bakıldığında narin gözüken kapı, içeriden kalın bir çelik levhayla güçlendirilmişti ve kapı kolu sökülüştü.

Odanın ortasındaki hasta yatağında yatan çıplak adamın kaçma tehlikesi yoktu. Şilte plastik kaplıydı ve sapsarı lekelerle dolu çarşaf, yatağın yanından aşağı sarkmıştı. Adam orta boyluydu ve bir zamanlar diri, koyu bir tonda olması gereken teni sağlıksız bir beyaza bürünmüştü. Siyah, kirli bukleleri avurtları çökük suratına yapışmıştı. O surat çıbanlarla kaplıydı ve patlayan çıbanların çevresine sarı renkli vıcık vıcık bir sıvı akmıştı. En fena kısım surat olsa bile kollar, göğüs ve bacaklar da kahve çekirdeği iriliğinde akıntılı çıbanlarla bezeliydi. Adamın solukları gurultulu ve kesik kesik olup metal bir askılığa takılı boşalmış bir serum torbasından kolundaki kanüle berrak biri sıvı akmaktaydı. Dışkı, idrar ve iç bayıltıcı enfeksiyon kokularının bir karışımı olan pis koku Fredrik'in içini kaldırdı. Adam gözlerini kırıştırıp onları fark ettiğinde ellerini dikkatle yukarı aşağı oynattı. Narin bileklerini saran kelepçeler çelik yatağa çarpıp takırdadı.

"Bu Pio," diye hafifçe fısıldadı Kafa. "Pio Otamendi'yi ve Carl Josefsen'i bulduk."

Bundan sonrası Fredrik için bir rüyadaymış gibi geçti. Yerel polis memurları çıkageldiler. Tabii sarı renkli koruyucu elbiseler giymiş adamlar da. Sebastian Koss'un telefondaki asabi sesini hatırlıyordu. Öfkesini ve çaresizce alıp verdiği solukları. Özel harekât liderinin öldüğü haberini.

"Şunu gördün mü?"

Ses zihnindeki pusu dağıttı ve başını Kafa'ya doğru çevirdi. Güçlü laboratuvar ışıklandırmasında ağrıyan gözlerini kısarak genç kadının ellerinde tuttuğu şeye baktı. Bir fotoğraf.

“Şuradaki mikroskobun üstündeki duvara asılıydı,” dedi Kafa, parmağıyla göstererek.

Siyah-beyaz fotoğrafta sekiz kişi vardı. Beşi oturuyor, üçü ayakta duruyordu. Fredrik’in bilmediği görkemli bir binanın önünde çekilmişti. Ayaktaki herkes erkekti. Dördü koyu renk takım elbise, içlerinden en kısa boylusu –kıvrıkcık saçlara ve yuvarlak camlı bir gözlüğe sahip olanı– ise doktor önlüğüne benzer bir şey giymişti. Gülümsüyorlardı. Biri pipo içiyordu.

Resmin odak noktası gibi gözüken bir adam önde oturuyordu. Yaşça diğerlerinden daha büyük olup muhtemelen kırklarının başındaydı. Hafifçe öne eğilerek gözünü kamera lensine dikmişti. İki yanında birer kadın vardı. Kadınlar birbirlerine taban tabana zıttı. Biri itici, tıknaz ve ifadesizdi. Diğeriyse güzel ve işveli. Sağ köşeye *Viyana 1931*, altına da şunlar yazılmıştı: *Viyana Kardeşliği yaşıyor. Dostun Elias.*

Fredrik başını şaşkın şaşkın iki yana salladı. Kafa resmin arkasını çevirdi. Biri ince, zarif bir el yazısıyla sepya kâğıdına sekiz isim karalamıştı.

Kafa sesli okudu. “Soldan başlayarak Ulf Plantenstedt, *diri*. Thomas Bergmann Hagelin, *ölü*. Kolbein I. Monsen, *ölü*. John Monkland Acton, *ölü*. Sigmund Blatt, *ölü*. Lyobov Pasechnika, *sağ*? Elias Brinch, *sağ*. Elsa Schrader, *ölü*.”

Fredrik kaşlarını çattı. “Ulf Plantenstedt mi?” diye tereddütlerle tekrarladı.

“Evet, benim dikkatimi de o çekti,” dedi Kafa.

Fredrik fotoğrafı ondan aldı ve yine ön yüzünü çevirdi. Koyu, çizgili takım elbise giyen bodur adamı tekrar inceledi.

“Bu bir tesadüf olamaz,” diye devam etti.

Çünkü gerçekten de olamazdı. Bir Plantenstedt’in izini sürüyorlardı. Søren Plantenstedt. Bu yaygın bir isim değildi. Acaba Søren fotoğraftaki adamın oğlu muydu? Torunu mu?

Kafa’nın aklından da aynı fikir geçiyordu.

“Søren Plantenstedt’in ebeveynleri *ölü*,” dedi. “Bundan bahsediyorduk, hatırlıyor musun? Hani tavan arasında saldırıya uğramadan önce?”

Fredrik başını hafifçe sağa sola salladı.

“Søren Plantenstedt’in ebeveynleri o on iki yaşındayken *öl-*

müş. Bir araba kazasında. O da büyük ebeveynleriyle yaşamaya başlamış. Ninesi ölünce dedesinin yanından kaçmış,” dedi PST ajanı.

Fredrik tam fotoğrafı ona geri verecekken hafızasında bir anı canlandı. Arka taraftaki isimleri tekrar gözden geçirdi. Sonra arka sıranın ortasında duran adamı yakından inceledi. Orta boylu, sarı saçlı adamın dudaklarında içten bir tebessüm vardı.

“Kolbein I. Monsen!” dedi heyecanla. “Onunla tanıştım. Ölü falan değil.” Bir adım geri çekilip Kafa’ya şaşkın şaşkın baktı. “Oslo Askeri Cemiyeti’ndeki gazilere verilen davette o da vardı. Çok yaşlıydı. Savaş kahramanı mıymış neymiş. Andreas ve ben orada Kari Lise Wetre’yle görüştük. Adam yemek masasında onunla yan yana oturuyordu.”

79. BÖLÜM

Suyun karşısında gökyüzü bulutluydu. Nehir kenarında duran Fredrik’in avucu çakıl taşlarıyla doluydu. Sabahı bol rüyalı, huzursuz bir uykuda geçmişti.

Banketin yakınındaki girdaplı nehre birkaç taş fırlattı. Çakıl taşları akan suda çaresizce taklalar attıktan sonra dibe battı. Tüm müyle kaderin insafına kalmak diye buna denirdi. Saat neredeyse akşamüstü dörttü.

Gördüklerine bir anlam vermekte hâlâ zorlanıyordu. Yatakta, hücrede, laboratuvarda. Kesilip biçilmiş bir adam. Hastalığın pençesindeki bir diğeri. Bunlar ezber bozan gelişmelerdi.

Şimdiye kadar hep gölgelerin peşinden koşmuştu. Akıl sır ermez bir amaçla hareket eden, kuş uçmaz kervan geçmez bir çiftlikteki ufak çaplı dini bir teşkilatın bazı üyelerini katleden bir katil. Gizli bir mahzen, tarikatımsı nitelikler ve dünyanın sonu için yapılan hazırlıklar. Fredrik elbette ki ortada büyük bir terslik olduğunu anlamıştı. Ama böylesi? Tanrı’nın ışığı kilisesinin masum insanları kaçırmayı, işkenceden geçirmesi ve öldürmesi?

Düzgün bir çakıltası, avucuna rahatça oturdu. Fredrik bir adım geri çekildi ve çamurlu nehir yatağına gömülü eski bir direğe nişan aldı.

Kendi kendine konuştu. “Kilise mensupları masum insanları kaçırdılar, işkenceden geçirdiler ve öldürdüler.”

Taş, hedefini açık ara iskaladı.

Peki ya peşinde oldukları adam? Solro katili. Kafa’nın başını uçurmasına ramak kalan, hem Annette Wetre’yi hem de yakın dostu Jørgen’i kaçııp öldüren o meçhul canavar. Herif kimin nesiydi? Kötü biri miydi? Yoksa iyi mi?

En azından artık Solro’nun neden saldırıya uğradığını anlıyordu. Birileri kilisenin ne işler çevirdiğinden haberdar olmuştu. Ve o kişiler Solro’da –ve tabii sığınakta– yapılanların asla öğrenilmemesi için pek çok insanı feda etmeye hazırdı. Yani kötülüğü kötülükle defediyorlardı.

Fredrik sabahleyin bir ara fotoğraftaki bir ismi daha tanıdığını fark etmişti. Elias Brinch. O sırada aradaki bağlantıyı hemen göremeyecek kadar yorgundu. Sonradan Papaz Alfsen’in yatak odasında buldukları eski İncil aklına gelmişti. *Profesör E. Brinch. Unsere tiefste Dankbarkeit. Der Wiener Gesellschaft für Rassenpflege. Wien 1936.* 1930’lardan yaşamış bir ırk biyologunun sığınakta işlenen hunharlıklarla ne gibi bir alâkası olabilirdi?

Fredrik yaklaşık bir santim genişliğindeki beyaz, ışıltılı bir kuvarsı aldı. Taşların geri kalanınıysa fırlatıp attı.

Porsgrunn’dan Skien’e kadarki kısa araba yolculuğunda Kafa ile Koss onu bilgilendirdiler.

“Yemekhanedeki kan iki farklı kişiye ait,” dedi Koss. “Biri Paul Espen Hennie. Diğeri, yani duvarın yakınında vurulan kayıtlarda yok. Interpol’den yardım istedik,” diye ekledi.

“Desene haklı çıktın, Kafa. Kan katile aitmiş.”

Gözlüğünü çıkarıp camlarda biriken kiri gömleğine silmeden önce genç kadının bembeyaz dişleri ve gülümseyen dudakları Fredrik’in gözüne ilişti.

“Evet, öyle gözüküyor,” dedi Koss ve laboratuvarında bulunan delillerin incelenmekte olduğunu söyledi.

Skien tren garının önünde durdular. Kafa çalışmalarında Andreas'a yardım etmek için gönülsüzce başkente dönüyordu.

“Bir ordu mayınıymış. Anti-personel mayını,” dedi kadın, arabadan inmeden önce dönüp arka koltuktaki Fredrik’e bakarak.

Fredrik kaşlarını kaldırdı. “Orduda anti-personel mayınları kullanıldığını bilmiyordum. Uluslararası hukuk tarafından yasaklandığını sanıyordum.”

Kafa omuz silkti. “Orduda kullanılmıyor. Seri numarasına göre o mayın on yıl önce imha edilmiş.”

Kafa'nın başını eğerek çiseleyen yağmur altında koşturmasını sessizce seyrettiler. Koss eli anahtarda oturuyordu. Onun da fazla uyumuş gibi bir hali yoktu. Cildi solgun, gözleri baygındı.

“Katilin oraya bizden önce nasıl gidebildiğini bir türlü anlamıyorum,” dedi karamsarca. Arabayı çalıştırıp kasabanın hastanesine doğru sürdü.

Başhekim Margrethe Hansson'un ofisi, dışarıdaki asfalt kaplı alana tepeden bakan tek bir pencereye sahipti.

Çalışma masasının önünde iki sandalye vardı ve Koss onlardan birine oturdu. Fredrik ayakta kaldı ve çerçevelenip duvara asılmış eski çelik şiringaları inceledi. Arkasındaki kapı açıldı ve ellili yaşlarının sonlarında kısa boylu, tıknaz bir kadın sert adımlarla içeri girdi. Saçları kısa ve griydi. Kapıyı hemen arkasından kapattı. Fredrik bunun bulaşıcı hastalıkları önleme biriminde çalışmaktan gelen bir alışkanlık olabileceğini düşündü.

Margrethe Hansson onları selamlamadı; öyle yapacağına geniş poposunu çalışma masasının arkasında duran ve bir bar taburesini andıran iskemleye koydu. Sonra burnunun ucuna zarif bir gözlük oturttu. “Beklettiğim için üzgünüm,” dedi derin bir sesle. “Bütün gün toplantılar düzenledik. Bu bizim için emsalsiz bir durum,” diye ekledi.

“Ben Emniyet Müdür Yardımcısı Sebastian Koss,” diye söze girdi Koss. “Bu da meslektaşım Başkomiser Fredrik Beier.” Fredrik'ten tarafa soğuk bir bakış attı. “Lütfen son gelişmeler hakkında bizi bilgilendirir misiniz?”

“Hasta, suçiceğine yakalanmış,” diye lafı dolandırmadan açıkladı kadın.

Koss bilgiche kafa sallamaya çalıştı; fakat başhekimin yüz ifadesinde onu duraksatan bir şey vardı.

“Ne dediğimi anlıyor musunuz?”

“İnsan ırkı bugüne kadar pek çok kâbus atlattı. Bunlardan en kötüsü muhtemelen suçiceğiydi. Virüs sadece geçen yüzyılda en az üç yüz milyon kişiyi öldürdü. Bu sayı, İkinci Dünya Savaşı kurbanlarının beş misli.

“İspanyolların on altıncı yüzyılda haşmetli İnkaları kırıp geçirdiklerini söylemek yanlış olur. Onu asıl yapan yanlarında geçirdikleri hastalık, yani aşırı derecede bulaşıcı bir suçiceği virüsüydü. Suçiceğine hiç maruz kalmamış bir nüfusta ölüm oranı akıl almaz boyutlardadır. Yüzde altmış ile doksan beş arası. Hastalığın bulaştığı her yirmi kişiden on dokuzu sağ kalmaz. Daha önce maruz kalmış bir nüfusun bile üçte biri can verir.

“Erken belirtiler arasında ateş, baş ağrısı ve titreme bulunur. Sonra ciltte zamanla çibana dönüşen kırmızı isilikler çıkar. Avuçlarda ve tabanlarda bile. Dilin üstünde ve ağzın içinde de. Bazı hastalar ayrıca deri altında ağır kanama yaşarlar. Bazıları karaciğer, mesane veya yumurtalık kanamalarına bağlı olarak ölür. Sağ kalanların pek çoğu da korkunç çiçekbozuğu izlerini ömür boyu üzerlerinde taşırlar. Kornea enfeksiyonuna müteakip körlük yaygındır. Diğerleri deformasyonlarla kurtulur.

“Etkili ilk aşığı 1796’da İngiliz doktor Edward Jenner geliştirdi. Başka hiç kimsenin onun kadar çok hayat kurtarmadığı söylenir. Jenner, İngiliz sütçü kızlarının neden o kadar güzel olduklarını araştırmaya karar verdi. Bu kızlar hastalığa nadiren yakalanıyorlardı ve çok azında çiçekbozuğuna rastlanıyordu. Jenner sütçü kızların daha önceden inek suçiceğine yakalandıklarını keşfetti. İnek suçiceği, hastalığın çok daha zayıf bir koludur ve hastayı çiçekbozuğuna bağışıklı hale getirmek gibi harikulade bir etkisi bulunur.

“Edward Jenner 1796’da inek suçiceği taşıyan bir sığır dokusunu James Phipps adlı sekiz yaşında fakir bir oğlana enjekte etti. Oğlan biraz rahatsızlansa da çabucak iyileşti. Doktor altı hafta

sonra onu inek suçiçeğine maruz bıraktı. Yanılması halinde çocuğun ölmesi gibi ciddi bir risk vardı. Fakat yanılmıyordu. Edward Jenner'ın bahçıvanlığını yaptığı altmış beş yıllık yoksul yaşantısı boyunca Phipps suçiçeğine tekrar tekrar maruz kaldı. Fakat asla hastalanmadı.

“1970’te bir Norveç tıp öğrencisi Afganistan’da aynı hastalığa yakalandı. Yirmi beş gün sonra Kopenhag’daki bir hastanede öldü. Hastalığın Norveçli son kurbanı oydu. Son doğal salgın 1977’de Somali’de çıktı. Ve 1978’de İngiliz bir fotoğrafçı bir laboratuvarı hastalandıktan sonra can verdi. Kadın hastalığı annesine de bulaştırdı ama annesi sağ kaldı. 1980’de Dünya Sağlık Örgütü dünyayı suçiçeğinden arınmış ilan etti,” diye açıklamasını tamamladı Margrethe Hansson.

İki müfettiş aralarında bakıştı.

“Yani oradaki adama...” dedi Sebastian Koss, başparmağıyla işaret ederek. “Pio Otamendi’ye artık var olmayan bir hastalık mı bulaşmış?”

“Artık var olmadığını söylemek pek doğru olmaz.”

“Ama az önce dediniz ki—”

Hansson emniyet müdür yardımcısının sözünü kesti. “Resmi olarak dünyada virüsün iki farklı kolu hâlâ varlığını sürdürüyor. Biri Amerika’daki bir laboratuvarı. Diğeriyse Rusya’daki bir başka laboratuvarı.”

“Neden?” diye sordu Koss.

Cevap Fredrik’ten geldi. “Suçiçeği bir biyolojik silah. İlk başta her iki süper gücün de virüsü yok etmesi amaçlanmıştı. Fakat ikisi de yok etmedi. Doksanlarda Rusların virüsü geliştirmeye, daha ölümcül hale getirmeye çalıştıkları ortaya çıktı. Amerikalıların da aynı şeyi yaptıklarını varsayıyoruz.”

Başhekim kafasını kaldırıp onlara baktı. “Tıp çevrelerinde teröristlerin veya Rusya ile ABD’den daha istikrarsız devletlerin virüsü ele geçirdiğinden korkuyoruz. Çünkü durum bugün pek çok açıdan daha tehlikeli,” deyip derin bir iç geçirdi. “Norveç’te suçiçeğine karşı aşı yapmayı 1976’da bıraktık. Ve o günlerde aşı yapılanlardan hiçbirisi bugün bağışık değil. Dünya nüfusunun bü-

yük bölümü bu hastalığa hiç maruz kalmadı. Şimdilerden ortaya çıkacak bir salgın, beş yüz yıl önce İnkalara yaptığı gibi bizi kırıp geçirir. Vebayı sil baştan yaşarız.”

Doktor Hansson bar taburesinde daha da geriye kaydıldıktan sonra ellerini göğsünde kavuşturdu.

“O yüzden tahmin edebileceğiniz gibi yoğun bir gün geçiriyoruz.”

80. BÖLÜM

Fredrik kolundaki iğne izini ovuşturdu. Bir hafta içinde bağışıklık kazanacaktı.

Beyaz bir pantolon ve tişört ödünç almıştı. Şimdi vestiyerde onlara bakmaktaydı. Sarı renkli koruyucu elbise. Saç filesi. Üstündeki steril plastik hâlâ çıkarılmamış küçük bir vizöre sahip solunum cihazı, eldivenler ve ayakkabılar. Bir hemşire onları giymesine yardım etti.

“Pio Otamendi çok hasta bir adam,” demişti Doktor Hansson. “Bana kalırsa kurtulma ihtimali düşük. Fakat bilinci açık. Biriniz onunla beş dakika konuşabilirsiniz. Daha fazla değil.”

Koss vakur bir kafa sallamayla razı olmuştu. Fredrik emniyet müdür yardımcısının hastayla bizzat görüşmek isteyeceğini sanmıştı ama Koss bu işi beklenmedik bir tevazuuyla ona devretmişti. “Bence sen böyle işlerde daha iyisin,” demişti.

Müfettiş hava kilidinden çıktığında Pio Otamendi gözünü bile kırpmadı. Üstü başı halen irinli çibanlarla kaplıysa da Fredrik adamın on iki saat öncesine kıyasla biraz daha iyi görüldüğünü düşündü. Otamendi temiz, soluk mavi bir hastane önlüğü giyiyordu. Vücudu yıkanmış ve yaraları temizlenmişti. Koluna da bir serum takılmıştı. Bir kalp monitörü düzenli aralıklarla ötmekteydi. Yatağının yanındaki iki hemşire Fredrik’i kısaca selamlayıp odayı terk etti.

“Adım Fredrik Beier,” dedi. “Polisim. Sizi bulduğumuzda oradaydım.”

Hasta bedene dokunmak için kendini zorlaması gerekti. Sertçe yutkunmasının ardından lateks kaplı eliyle Pio'nun elini kavrayıp sıktı. Dokunuşu hastayı canlandırır gibi oldu. Basklı adam başını yavaşça ona doğru çevirdi.

“Kapıda birini gördüğümü hayal meyal hatırlıyorum. Ondan başka birini. Iblisten.” Sesi kuru ve tizdi. Grameri kusursuz olmasına rağmen hafif bir aksana sahipti. Fredrik'in elini tutan parmakları kasıldı. “Carl? Carl nerede? Hiç kimse bana onun nerede olduğunu söylemiyor.”

Fredrik adamın gözünün içine baktı. Siyah gözler donuktu. Ondan Carl'ın iyi olduğunu söylemesi istenmişti.

“Carl... Bilmiyorum. Gelişmelerden haberdar değilim. En son Oslo'ya götürülmüştü.”

Aslında bir bakıma yalan söylemiyordu. Carl sahiden de Adli Tıp Enstitüsü'nde otopsisinin yapılması için Oslo'ya götürülmüştü.

“Oradakiler işlerinin en iyileridir,” diye fısıldadı Pio.

Fredrik kafa salladı. “En iyileridir,” diye tekrarladı.

“Bana... çiçek hastalığı geçirdiğimi söylüyorlar. Suçiçeğiymi, değil mi? *La viruela*?”

Hasta adamın ifadesi şaşkındı.

“Evet.”

Pio Otamendi kaçırılma ânını hatırlamıyordu. Fakat uyandığını hatırlıyordu. Onu buldukları yatağa kelepçelenmiş olarak. Carl ilk başta yanındaki yatakta yatıyordu. Ancak haftalar sonra birbirlerinden ayrılmışlardı. Hatırladığı bir diğer şey de başlarında dikilen bir adamdı. Saçları sarı ve dağınıktı. Yatağın ayak ucunda durup gülümsemiş ve öne eğilmişti. Gözleri çıkmak çaktı. Fakat onlarla göz göze gelmemişti. Sanki direkt arkalarını görüyordu. O gün ve yalnızca o gün onlarla konuşmuştu.

“Günah içinde yaşıyorsunuz,” demişti. “Ve tıpkı Tanrı'ya sırt çevirdiğiniz gibi O da size sırt çevirecek. Fakat Tanrı merhametlidir. Reddettikleri için bile planları vardır. Hepimiz Tanrı'nın planının bir parçasıyız,” diye sözlerini tamamlayarak zalimliğine bahane bulmuştu.

Pio Otamendi hastalığın onlara ilk olarak aylar önce bulaş-

tırıldığını tahmin ediyordu. İyileşmişler ve sonra tekrar mikrop bulaştırılmışlardı. Sarışın adam onları beslemiş, tıraş etmiş, yıkamış, dışkılarını silmiş ve idrar yollarına kat eterler sokmuştu. Kimi zaman kendi kendine bir şarkı mırıldansa da hiç konuşmamıştı. Haykırdıklarında haykırmalarına izin vermişti. Panikle, yalnızlıkla ve korkuyla eziyet çektiklerinde; yataklarında debelendiklerinde; kelepçelerine asıldıklarında; kanayana dek dillerini ısındıklarında kudurmalarına göz yummuştu. Canları çıkma noktasına geldiğinde; dehşet, hummalı tenlerindeki titrek bir anı olup çıktığında vücut sıvılarını silmiş ve alınlarına soğuk bez koymuştu.

“Size ismini hiç söylemedi mi?”

“Hayır.”

“Bu adam mıydı?” Fredrik, Børre Drange’ın resmini gösterdi.

“Evet.”

“Başka birini gördünüz mü?”

“Hayır.”

Fakat Pio bir kadın sesi duymuştu. Daha doğrusu duyduğunu sanıyordu. Hayal görmüş de olabilirdi.

“Bu da Annette Wetre’nin neden kaçtığını açıklıyor,” dedi Fredrik tekrar arabaya bindiklerinde. “Yapılan çılgınlığı görünce ondan uzaklaşmak istemiş.”

Børre Drange, Annette’i yanlış değerlendirmiş olmalıydı. Genç kadının bağınazlığının şeytani çalışmalarını, can çekişen ganimetlerini ona gösterebileceği kadar derin olduğunu sanmıştı. Bu aynı zamanda Annette’in neden Carl Josefsen’in parmağını kestiğini de açıklamaktaydı: Elinde bir kanıt bulunsun diye.

Fredrik yanaklarını ovuşturdu. Cildi kuru ve tıraşsızdı.

Çıkardığı hışırtılar Koss’a başını ona doğru çevirtti. “Børre Drange nasıl oldu da suçüçeğı virüsü bulabildi? Ve Neden? Virüsle ne yapacaktı? Daha başka eşcinsellere de eziyet mi edecekti?”

Fredrik karşılık vermektense yüksek, efkârlı bir iç geçirdi. Ona göre sebep barizdi. Børre Drange’ın tek tük homoseksüeli kaçırıp öldürmekten çok daha hırslı planları vardı. Adam deneyler yapıyordu. Laboratuvarda, kontrollü çevrelerde hastalık hakkında

bilgi edinmişti. Hazırlıklı olmak için. Tanrı ona virüsü salmasını emrettiği gün neler yaşanacağını bilmek için.

Yağmur henüz dinmemişti. Güneş batıyordu ve sokak lambaları yanlarından hızla geçip gidiyordu. Cep telefonu titreşti. Fredrik arayan numarayı tanıdı: TV2. İlk başta aramayı reddedip telefonu cebine koyacak ve zihnini boşaltacaktı. Fakat içinden bir his onu telefona cevap vermeye zorladı. Koss da duyabilsin diye hoparlörü açtı.

“Alo?”

“Fredrik Beier’le mi konuşuyorum?”

“Evet.”

“Ben Carl Solli. TV2’nin haber editörü. Turid ve Jørgen Mostu’nun evinde tanışmıştık. Hani—”

“Evet, evet. Hatırlıyorum,” diye yanıt verdi Fredrik.

“Sabahtan beri Solro cinayetleri soruşturmasını yöneten biriy-le konuşmaya çalışıyoruz. Ama hiç kimse müsait değil.”

Fredrik çabucak Koss’a göz attı. Emniyet müdür yardımcısı omuz silkti.

“Eee?”

“Porsgrunn’daki bomba deposunda yaşanan silahlı çatışmanın Solro katliamıyla bağlantılı olduğunu biliyoruz. Bunu haber vermek istedim. İki kilise üyesinin daha öldürüldüğünü öğrendik. Paul ve Fritjof Hennie kardeşler. Bir polis memurunun da bir tür patlamada hayatını kaybettiğine inanıyoruz.”

“Anlıyorum,” dedi Fredrik.

Koss direksiyonu daha sıkı tuttu.

“Peki tüm bunları nasıl öğrendiniz?” diye sordu Fredrik.

“Orasını söylemem.”

Zaten söylemesine gerek de yoktu. Kardeşlerin çaresiz durum-daki ebeveynleri bir rahip ve iki polis memuru tarafından aran-dıktan sonra gerçeğin ortaya çıkması kaçınılmaz hale gelmişti. O tür dedikodular deyim yerindeyse veba gibi yayılmaya müsait olurdu.

“Madem öyle, beni neden aradın?”

Carl Solli bir anlığına duraksadı. “İsterseniz buna bir kıyak deyin. Kaçaklar sebebiyle Jørgen’le tartıştığınızı biliyorum. Bana kalırsa vakadaki önemli gelişmeleri haber yapmadan önce sizi

bilgilendirmek doğru bir davranış olur. Hem zaten polisten bir yorum almak istiyoruz.”

“Anlıyorum,” diye tekrarladı Fredrik. “Hiçbir şeyi doğrulamayacak veya yalanlamayacağım. Yani onun için aradıysan unut gitsin. Konuşman gereken kişi Sebastian Koss. Seninle görüşmek isterse telefonuna cevap verecektir.”

Koss başını iki yana salladı. Telefonun öteki ucuna sessizlik çöktü.

“Harika,” diyen Fredrik tam görüşmeyi sonlandıracakken fikrini değiştirdi. “Carl, dinle. Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Çatışmanın yaşandığı yer bir bomba deposu değildi. Bir yer altı sığınağıydı.”

“Öyle mi?”

“Böyle konularda hata yapmamak önemlidir, değil mi?”

“Evet, mutlaka.”

“Ve orada iki kişi daha vardı. Pio Otamendi ile Carl Josefsen. Eşcinsel siyasetçi ve hayat arkadaşı. Josefsen öldü, Otamendi hayatta. İkisine de işkence edildi.”

Carl Solli’nin aldığı nefes o kadar derindi ki sesi telefonda bile duyuldu. Koss arabayı neredeyse yoldan çıkaracaktı.

“Beni bir daha arama,” diyen Fredrik görüşmeyi bitirdi.

Koss’un bitkin yüzündeki kuşku, öfke ve hayret karışımı ifade Fredrik’e biraz huzur verdi.

“Bir an önce aradan çıkarıp kurtulalım istedim,” dedi. “Nasıl da yarınki basın toplantısında gündeme gelecekti. Artık bütün gece gözüne uyku girmeden toplantıda ne diyeceğine kafa yorman gerekmeyecek.”

Koss’un ondan nefret etme sebebi işte buydu.

81. BÖLÜM

Kapıldığı his, bindiği uçağın burnunu yere çevirmesi gibiydi. Hani gökyüzü bulutların üstünde gözden kaybolur ve uçağın gövdesi gri bir sisle sarılıyken yeryüzü birdenbire görüş alanına girer ya, işte öyle. Karamsar, yavan ve hüzünlü. Uyandığında kendini aynen böyle hissediyordu.

Uzunca bir süredir kapıya vuruluyordu ve saat henüz sekiz bile değildi. Fredrik dinlenememişti.

“Tanrı aşkına,” diye homurdandı, kapı aralığından meslektaşını görünce.

Vidar Saga siperlikli bir polis şapkası takmış ve üniforma gömleğinin üstünde bir deri ceket geçirmişti. Sarkık gözlerini kısarak Fredrik’e bakarken kaşları terden ışıldıyordu ama şişman adamın merdivenlerden çıktığını hayal etmek bile imkânsızdı. Saga onu iterek içeri girdi ve odayı çabucak taradı; muhtemelen otelin ikramlık çikolatalarından var mı diye.

“Dün gece beni biri aradı.”

Fredrik ona soran gözlerle baktı.

“Biri bizimle buluşmak istiyor. Ölmekten ödü patlayan biri.”

Skien’e giderlerken direksiyonun başında Vidar Saga vardı.

“Burada çıkan yangını hatırlıyor musun?”

Fredrik omuz silkti. “Yangın her yerde sıradan bir olay değil mi?”

“Bahsettiğim yangında bir kilise yanmıştı,” diye tersledi Saga. “Gjerpen Kilisesi. Birkaç yıl önceydi.”

Bu isim Fredrik’in kafasında bir ışık yaktı. “Sanırım hatırlıyorum. Kundaklanmıştı, değil mi?”

Saga yanaklarını titreterek hevesle kafa salladı. “Soruşturmanın başında ben vardım. Rahiple epeyce haşır neşir oldum. Veya rahip hanımla. Artık kadın papazlara her ne deniyorsa.” Alaycı bir

homurtu çıkardı. “Sigrid,” diye devam etti. “Adı Sigrid Hensen’di. Beni arayan oydu.”

Skien kasaba merkezinden birkaç kilometre uzaklıktaki orta-çağdan kalma gri kiliseye doğru sapana kadar konuşmadı.

“Quisling burada gömülüdür,” diye Fredrik’i bilgilendirdi, taş duvarın üstünden otoparka göz atarak. “Karısı da.”

Rahip onları kilise basamaklarında bekliyordu. Onlar arabadan çıkarken saatine baktı.

“Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler,” dedi kadın ciddiyetle. Sesini alçalttı. “Telefonda bahsettiğim adam evvelsi gün geldi. Canından endişe ediyor. Yetkililerin onu öldüreceklerini düşünüyor.”

Öyle bir şeyin olmayacağına dair güvenceye ihtiyacı varmışçasına cılız ellerini birbirine bastırarak onları süzdü. Fredrik kadına o tür bir güvence verecek bir ifade takınmaya çalıştı. Saga gözlüğünü şiş burnunun biraz daha yukarına itti.

Kapı yankı yaparak arkalarından kapandı. Beyaz badanalı duvarlar oturakların koyu ahşabına tezat teşkil ediyordu. Fredrik bir anlığına kilisenin boş olduğunu sandı. Sonra mihrabın yakınında bir kıpırtı fark etti. Aradaki yolu yarılادıklarıında suret ayağa kalktı ve başını önüne eğerek orta koridordaki kardinal kırmızısı halıya doğru ağır ağır yürüdü.

Adam kısa boylu ve tıknazdı. Ufacık gözleri fıldır fıldırdı. Koyu bir ceket, yine koyu ve ütülü bir pantolon ve de kösele pabuçlar giyyordu.

Rahip teşvik edici bir kafa sallamanın ardından kenara çekildi.

“Bunlar sana bahsettiğim polis memurları,” dedi kadın, Saga’ya bakarak. “Onlara güveniyorum.”

Fredrik elini uzattı. Önündeki suret çekinerek de olsa onunla el sıkıştı. “Başkomiser Fredrik Beier.”

Adamın ağız kenarları seğirerek çarpık bir tebessüm yarattı. “Søren Plantenstedt,” dedi. “Galiba beni arıyormuşsunuz.”

Fredrik için karşısında duran adamın bir kilise papazı, bir otorite ve bir lider olduğuna inanmak güçtü. Plantenstedt evsiz bir serseriye benziyordu. Cildi turuncu-beyaz sağlıksız bir parıltıya sahipti ve alt dudağı şişmişti. Yanaklarında ve çenesinde öbek öbek sakallar uzamıştı. Onunla el sıkışmak, yağlı bir sünger sık-

mak gibiydi. Birbirlerinin elini bırakırlarken Plantenstedt gözlerini sımsıkı yumdu ve onları silip dudaklarını kasıtsızca buruşturdu. Sonra ellerini uzamış siyah saçlarında gezdirdi.

Sigrid Hansen onları arka odaya götürdü. İçeride kare bir masa ve dört sandalye mevcuttu. Gümüş bir şamdanda bir mum yanıyordu.

Oturdular. Fredrik adamın çaprazına geçti. Rahip ve Saga onların iki yanındaydı. Hansen bir elini papazın solgun yumruğunun üstüne koydu. Plantenstedt uzunca bir süre nakışlı masa örtüsüyle oynadı. Sonunda başını kaldırıp Fredrik'in gözünün içine baktı.

"O meçhul adam kim?" Sesi kısık olmasına rağmen kararlıydı. Kelimeleri, bir İsveç konuşma kalıbının izlerini taşıyordu. "Bizden nefret eden ve bizi öldüren kişi kim?"

Fredrik karşındaki adamı yakından inceledi. Plantenstedt'in yapış yapış alnından aşağı soğuk terler akıyordu. Gerçeği bilmiyor muydu? Sahiden de bilmiyor muydu? Yoksa bilmezlikten mi geliyordu? Hep beraber bir gösteri mi seyrediyorlardı?

Fredrik soruyu duymazdan gelmeyi seçti. "Børre Drange nerede?"

Papaz başını iki yana salladı. "Ben... bilmiyorum. Kaçarken... kaçarken birbirimizden ayrı düştük. Kovalanıyorduk. Avlanıyorduk. O canavar tarafından..."

Fredrik'le birkaç saniye daha bakıştıktan sonra Plantenstedt kontrolsüzce gözlerini kırıştırdı. Yüzü çok sayıda kontrolsüz tikle çarpıldı. Başı tekrar önüne düştü. Sonra hıçkıra hıçkıra, burundan sümükler aka aka ağlamaya başladı.

"Pekâla," dedi Fredrik nihayet. "Bana o gece Solro'da neler olduğunu anlat."

Dışarıdaki sağanak yağmur bile gırtlaksı iniltileri, kesik kesik solumaları ve karyolanın kereste duvara çarparken çıkardığı takırtıları bastıramıyordu.

Bjørn Alfsen'in böyle başına buyruk hareket etmesi onu rahatsız ediyordu. Fakat Per Baba ondan Bjørn'a aldırış etmemesini istemişti ve o da etmiyordu. Yandaki yatak odasında kalan çifti

düşleyerek yattığı yerde birkaç dakika cinsel organıyla oynadı. Sonra gözlerini kapatıp uykuya daldı. Sığ, huzursuz bir uykuya. Biri kapısını çaldığında işte bu haldeydi. O uyku sersemliğiyle kapının çalınmasını komşu odadaki düzüşme patırtılarına benzetti, yan döndü ve sarı saçlı tıknaz adam onu omzundan tutup sarsana kadar uyanmadı.

“Gitmem gerek,” diye ivedice fısıldadı Per Baba. Gözleri kocaman açılmış, soluması hızlanmıştı. Yün bir hırkanın üstüne ince bir ceket giymişti.

Per Baba’nın gönlünce gidip gelmesi Søren Plantenstedt için yeni bir şey değildi. Öyle yapmak Per Baba’nın hakkıydı. Tanrı, Per’i onlara bahsetmişti ve talimatlarını onun vasıtasıyla verirdi. Søren bu ânı unutmuyacaktı. Per’in gözlerinde bir şey vardı. İçi hep sükunetle, Tanrı’yla dolu olan Per kaygılıydı. Sesi zayıftı. Sözcükleri alelacele telaffuz ediyordu.

“Porsgrunn’da olacağım. Bir terslik çıkarsa.”

Bir terslik mi çıkacaktı? Per Baba bir isim listesi saydı. “Başka hiç kimse gelemez.”

“Yani sadece mahzen grubu, öyle mi?” diye sordu Søren, tasdik beklerken gözlerini ovuşturarak. Diğer papaz kafa salladı. Sonra da Søren’in alnına hızlı bir öpücük kondurdu.

“Tanrı yardımcınız olsun.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Søren.

“Bilmiyorum. Tanrı benimle konuştu,” karşılığını verdi Per.

Sonra oradan ayrıldı. Søren Plantenstedt kulak kabartarak dinledi. Tahta basamakların gıcirtısını ve ön kapının uzaktaki kapanışını. Duvarın öteki tarafından derin, monoton bir horultu duyabiliyordu. Gene yan dönüp uykuya daldı. Bu sefer derin bir tanesine.

Dışarıdan gelen çığlıklar onu uyandırdı. Sesler bir hayvanın haykırıışları gibi dehşet dolu ve çaresizceydi. Søren onların bir kadından mı yoksa bir erkekten mi geldiğini kestiremedi. Doğrulup oturduğunda kapısının üzerindeki küçük kırmızı alarm ışığının yanıp söndüğünü gördü. Fakat yataktan fırlamadı. Korkuyla pencereye koşmadığı gibi panikle dua etmeye de başlamadı. Ellerini yorganının üstünde katlayıp bekledi. O bir kahraman değildi. Dışarıda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tanrı ne isterse o olurdu.

Çığlık atan kişi bir kadındı. Søren artık o kadarını çıkartabi-

liyordu. Kadın kısa, ciyak ciyak nidalarla sağanak yağmurun pırtısını bastırıyordu. Komşu odalardan sesler gelmeye başladı. Yetişkinlerin kısık ve ciddi konuşmaları. Korku içindeki çocukların sızlanmaları. Sonra kapısı bir anda açıldı. Annette. Genç kadın William'ı kollarına almıştı. Karmakarışık haldeki sarı saçları ıslak yüzüne yapışmıştı. Gözleri kocaman açık, dudakları bembeyazdı. Yalnızca bir tişört ve külot giyiyor, Søren sırlısıklam haldeki kumaşın altından kadının geniş ve koyu meme uçlarını seçebiliyordu.

“Sana ihtiyacımız var,” dedi Annette usulca. “Per ortada yok. Ve Bjørn... Papaz Alfsen öldü.”

Son günlerin ilki.

Lakin tümüyle hazırlıklıydılar. Konuşmuşlar, plan kurmuşlar ve hazırlıklarını önceden tamamlamışlardı. Yetişkinlerden ve çocuklardan oluşan küçük grup mutfakta toplandı. Kadınlar giysi, tuvalet malzemesi, ilaç ve hayatta kalma teçizatı dolu çantaları bulmuşlardı. Erkekler pencerenin önünde durarak bahçedeki ölü dostlarının ilerisine, motorları çalışan arabalara bakıyorlardı.

Hazırlıklı olmayan tek kişi kendisiydi. Søren onlara eşlik edeceğini, kimlerin gelip kimlerin geride bırakılacağına karar vereceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Avuçları ter içindeydi ve o ağız kenarlarında agresifçe seğiren kasları kontrol altına almak için çaresizce uğraşırken çocuklar ona aval aval bakıyorlardı. Sonunda bir elini yanağına bastırdı ve seğirme kesildi. Orada duran kişi Per Baba olmalıydı. Veyahut Bjørn. Zavallı Bjørn.

Fredrik genzini temizleyince karşılarında oturan adamın yüzündeki dalgın ifade kayboldu. Gözlerini sertçe kırıştıran Plantenstedt kendini tekrar arka odada buldu.

“Bir laf ettin,” diye başlayan Fredrik diğeri polis memurunun bir şeyler karalamakta olduğu not defterine göz attı, “Son günlerin ilki. O ne demek?”

Müfettiş karşısındaki adamdan gelen bakışı yorumlayamadı. Papaz aynı anda hem gururlu ve utkulu, hem de çaresiz ve tedirgin gözüküyordu. Søren Plantenstedt bir şey söyleyecekmişçesine derin bir nefes aldıysa da sessiz kaldı. Sonra gözlerini kırtı ve ikinci bir girişimde bulundu.

“Kıyamet,” dedi. “Mahşer günü.”

Kafasını kaldırıp Fredrik’in gözünün içine baktı. “Hıristiyan mısınız? Dindar biri misiniz?”

Fredrik başını yavaşça iki yana salladı. “Pek değilim,” yanıtını verdi.

Plantenstedt’in gözkapakları titredi. “Biz... biz inananlar,” diyerek rahibe baktı. “Biz inananlar bizler Kıyamet Günü’nü iple çekeriz. Çünkü o gün Cennet’in kapıları açılacak. O gün erdemliler günahkârlardan ayrı tutulacak. Tüm iyilikler mükâfatlandırılacak. Kötülükler cezalandırılacak.” Şiddetli bir göz kırpmaya nöbetinin ardından sözlerini sürdürdü. “Bu Tanrıtanımaz çağda çoğu kimse Kıyamet Günü’nün gerçek anlamını unuttu. Ona tehlikeli, olumsuz bir gözle bakmaya başladı. Medya kıyamet kuyruklu yıldızlarından, kıyamet bakterilerinden bahsedip duruyor. İnsanlar Kıyamet Günü her şeyin sona ereceğini zannediyorlar.”

Plantenstedt artık daha kendinden emindi. “Fakat Mahşer Günü gerçekte hiç de öyle değildir. O bir hüküm günüdür. Suçluların ebedi eziyete ve azaba çarptırılacakları, masumların yeniden doğacakları gündür. Ruhu kurtulan bizler için o bir son değildir. Tam tersine bir başlangıçtır.” Fredrik’le göz teması kurdu. “Solro’da Kıyamet Günü’nden korkmazdık. Onu sabırsızlıkla bekledik.”

Fredrik adama yakından baktı. “İyi de...” dedi şaşkınlıkla. “Son günlerin ilki derken *tam olarak* ne kastediyorsun?”

Soren Plantenstedt’in gözkapaklarındaki titreme artık yoktu. Soluması daha sakindi ve gözlerinin çevresindeki tikler kesilmişti.

“Zamanın sonunu kastediyorum. Kıyamet Günü geliyor.”

82. BÖLÜM

“Bu Tanrı’nın bir lütfu. Sence de öyle değil mi?”

Bjørn Alfsen Jr ona göz atıp gülümsedi. Løvebakken’de, Storting’in biraz aşağısında bulunan küçük parktaki bir bankta oturuyorlardı. Bahar güneşi yüzünü gösterip başkenti sarıya bo-

yar boyamaz havadaki serin esinti kayboldu. Søren karşılık vermeye fırsat bulamadan ikisi de onlara doğru yürüyen adamı fark etti. Aslında yürümek doğru bir ifade değildi. İnce yapılı suret koşar adım ilerliyordu. O gelip önlerinde durmadan önce ayağa kalkacak zamanı zor buldular. Adam koltukaltına deri bir evrak çantası kısırmıştı.

“Børre Drange,” deyip elini uzattı. Bjørn o ele aldırış etmedi. Uzun bir adım atıp adama sarıldı.

“Tanrı’nın Eli,” dedi heyecanla. “Seninle tanışmayı dört gözle bekliyorduk.”

Tıknaz papaz uzun bir süre sarıldıktan sonra onu bıraktı.

Børre Drange, Plantenstedt’e doğru döndü. Søren daha önce hiç bu kadar parlak gözlere rastlamamıştı. Gözler daha o anda ruhunu dağıldı.

“Sen de—”

“Søren’im,” dedi Søren. “Søren Plantenstedt.”

Børre Drange’in gülümseyen yüzüne bir tebessüm yayıldı. Sarı, kabarık saçları güneş altındaki bir deniz misali dalgalanıyordu. “Demek siz de O’nun hizmetkârlarısınız,” dedi tatlı bir sesle.

Plantenstedt çekinerek Papaz Bjørn’a göz attı. İnternet’teki hevesli sesle buluşma fikri ondan çıkmıştı.

“Deden Ulf Plantenstedt’in başarılarına hiç yabancı değilim,” dedi Drange, onun eline sertçe bastırarak. “Onun torunu olduğunı öğrenmemi Tanrı sağladı. O’nun arzusunu işte o zaman anladım. Benden seninle tanışmamı istiyordu. Tanrı’nın Işığı kilisesini kendi kilisem bellememi. Üçümüzün içinde yeni ve kutsal bir Üçlü’nün yattığını.” Plantenstedt’in elini iki eliyle birden sıktı. “Ben de senin gibi bir biyokimyagerim,” dedi, muzipçe bir göz kırpışla. “Tanrı’nın işine akıl sır ermez.”

“Bana bir yüzük verdi. Sanırım dedeme aitti. Onu nereden bulduğunu bile bilmiyorum. Sormadım da. Dedem ve ben... Hiç yakın bir ilişkimiz olmadı. Zaten yüzük artık bende değil.” Plantenstedt tereddüt etti.

“Papaz Alfsen’e de bir İncil hediye etti,” dedi Fredrik. “Eski bir Alman İncili, öyle değil mi?”

Plantenstedt başını hayretle iki yana salladı. “Evet... Nereden biliyorsunuz?”

“Elias Brinch kim? Viyana Kardeşliği nedir?” diye soran Fredrik ona dik dik baktı.

Plantenstedt başını sallamayı sürdürdü. “Hiç... hiçbir fikrim yok. Kardeşlik diye bir şey duymadım. Veya... bahsettiğiniz o adamı.”

“Børre Drange bir fotoğrafa sahipti. Viyana Kardeşliği’nin eski bir fotoğrafına. O resimde deden de yer alıyor.”

Søren Plantenstedt başını kaldırdı ve arka odanın beyaz badanalı tavanına uzun uzun baktı.

“O konuda hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. “Öyle bir resim görmedim.”

Fredrik hüsrarla homurdanıp Plantenstedt’den hikâyesine devam etmesini istedi.

Børre Drange’ın Solro’ya taşınması, Løvebakken’deki ilk buluşmalarından altı ay sonrana denk geliyordu. Yani Noel’e. O noktada ismini Per Olsen diye değiştirmişti. Onu çok yaygın bir isim olduğu için seçmişti. “Meselenin benimle bir ilgisi yok,” demişti Per. “Tanrı’yla var. Ben sadece bir hizmetkârım. Tanrı’nın sesi ve hizmetkârı.”

Plantenstedt’in alnı kırıştı. “Çocuklardan kendisine Per Baba demelerini istedi. Fazla geçmeden hepimiz öyle der olduk. Çünkü bu isim ona yakışıyordu. O hepimizin babasıydı. Per Baba.”

Solro’da hayat bir daha asla aynı olmayacaktı. İlk başta son günlerin yaklaştığını yalnızca papazlar biliyorlardı. Hastalıklar Dünya’yı kasıp kavuruyordu. HIV virüsü. SARS. Kuş gribi. Ebola. Tanrı’nın planı. Fakat bunlardan hiçbiri onları bekleyen şeyle boy ölçüşemezdi. İnsan ırkının bir eşini daha tecrübe etmediği bir veba. Keçileri koyunlardan, Müslümanları Hristiyanlardan, kötülerini iyilerden ayıracak bir salgın.

“Tanrı, kullarını son günler için silahlandırıyor. Ve O bizimle Per vasıtasıyla konuştu. Hazırlanabilelim diye.”

Plantenstedt’in sesi hülyalı bir ton kazandı. “Tanrı selden kaçabilirsin diye Nuh’a gemisini inşa etmesine izin verdiği gibi erdemlilerin de Kıyamet Günü’ne kadar yaşamalarına izin verecek.”

“Bu durumda erdemliler siz mi oluyorsunuz?”

“Evet.”

Plantenstedt'in cevabı ne esprili ne de ironikti. Fredrik sandalyesini geriye itip terinden kalktı. Kahverengi fitilli kadife ceketini çıkardı ve kapının yanındaki bir askıya astı. Sonra masanın etrafında ağır ağır gezindi. Rahip ve Saga başlarını ona doğru çevirdilerse de Søren Plantenstedt gözünü bir kez daha masaya dikti.

Fredrik adamın arkasında durdu. "Şu hazırlıklar," dedi yavaşça, bıyığını okşayarak. "Neyden teşekkürdü?"

Søren Plantenstedt arkasına dönmek gibi bir girişimde bulunmadı. "Per Baba çiftliğin saldırıya uğrayacağını öngördü. Tanrı ona saldırı gerçekleştiğinde son günlerin ilkinin gelip çatacağını anlayacağımızı söyledi. Biz de hazırlık yapmaya başladık. Alarmlar taktık. Kameralar. Kendimizi savunma araçları temin ettik. Çünkü son günlerin tabiatı öyledir," derken sesi dalgındı. "Kargaşa hüküm sürer. Ve Tanrı'ya inananlar tehlike altındadırlar. İnsanoglu zayıf iradelidir. Kıskaçtır. Ruhu kurtulanlara öfke duyar."

"Peki ya Solro'daki laboratuvar? O ne içindi?"

Papaz kısa bir kahkaha attı. "Aşılar için. Aşı üretiyorduk. Binlerce doz. Vebanın patlak vereceği gün için."

Rahibe bakarak anlayış bekledi. "Ben bir biyokimyagerim. Fakat bize nasıl yapacağımızı Børre gösterdi," dedi.

Fredrik şaşkın bir halde başını iki yana salladı. "İyi de aşıya neden ihtiyaç duyarsınız? Veba iyiyi kötüden, Hristiyanları Müslümanlardan ayırmayacak mı?"

Papazın sesine sofu bir ton karıştı. "Yağmur yağdığında ayağımıza bot giyip yanımıza şemsiye alırız, değil mi ya?"

Sahte dindarlık, diye aklından geçirdi Fredrik. Taklit. Yine masanın etrafında turladı. Sonra ellerini Plantenstedt'in sandalyesinin arkasına dayadı. Başını onunkiyle aynı hizaya getirdi. "Bir laboratuvar daha vardı," dedi, her heceyi tek tek vurgulayarak.

Önündeki tikli suratı okumaya çalıştı. Adamın kaçamak, üstünlük taslayıcı tavrı asabını bozuyordu. Fredrik bir anda doğruldu ve iki yumruğunu birden masaya öyle sert vurdu ki şamdan sağa sola sallandı.

"Seninle konuşurken suratıma bak, bok herif!"

Søren Plantenstedt'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bir laboratuvar daha vardı! Sığınakta! Sen, Børre Drange ve psikopat tarikatınızın geri kalanı orada iki adama aylarca işkence ettiniz. Biri öldü, diğeryse ölüyor! Sen de kalkmış neden

manyanın tekinin peşinize düştüğünü merak ediyorsun, öyle mi?”

Fredrik pozisyonunu bozmayarak şakaklarında zonklayan şarkının tadını çıkardı. Papaz ona ağzı bir karış açık bakakalmıştı. Afallamış bir halde başını iki yana salladı. Dudağının kenarı tükürükle ıslanmıştı.

“Hayır,” diye geveledi Plantenstedt, kafasını hızlı hızlı oynatarak. “Size hiçbir şey söyleyemem. Öyle şeylerden bahsedemem. Doğru değil. Amacımız işkence etmek değildi.” İki elini birden yüzüne kapattı. “Hayır,” diye sızlandı.

Fredrik karşısındaki adamın titremekten vazgeçmesini bekledi.

“Katliamdan saatler sonra Solro’daki birini aradın. Kimi? Cemaatin geri kalanı nerede?”

Plantenstedt avuçlarını yavaşça masaya dayadı. Bakışları sertti. Mesafeli.

“Bir avukat istiyorum.”

Polis arabasında Fredrik papazın arkasında oturuyordu. Başını cama yaslamış olan Søren Plantenstedt boş gözlerle tarlaların ötesindeki gri bulutlara bakıyor, bir yandan da parmaklarını camda gezdiriyordu. “Onlar... homoseksüeldi...”

Sesi aldırışsızdı. Fredrik sözlerin bir soru mu yoksa beyan mı olduğuna karar veremedi.

“Hâlâ... hâlâ hayatta olan ne durumda?”

“İsmi Pio. Pio Otamendi,” diye homurdandı Fredrik. “İyi değil. Öleceğini düşünüyorlar.”

“O zaman Tanrı öyle istediği içindir,” karşılığını verdi Plantenstedt.

Fredrik’in içinden adamın başını kapıya çarpmak geldi.

83. BÖLÜM

“Viyana Kardeşliği hakkında bilgi almak mı istiyorsunuz?”

“Doğru,” diye yanıtladı Kafa. Fotoğrafı Stein Brønner’a uzattı ve adam cebinden eski bir okuma gözlüğü çıkardı.

O fotoğrafı incelerken Kafa'nın bakışları perdeler arasındaki dar günışığı huzmesini takip etti. Huzme koyu ahşaptan yapılmış vernikli çalışma masasını boylu boyunca katediyor, Şark halısının bazı kısımlarını aydınlatıyor ve Otto Ruge'un -1940'ta Almanlara karşı verilen savaşın başındaki generalin- kötü bir portresine doğru yoluna devam ediyordu. Portrenin yanına asılmış yassı bir İngiliz saati öyle yüksek bir tıkırtı çıkarıyordu ki geçen her saniye kendini belli ediyordu. Herhalde bazı tarihçiler zamanın nasıl da akıp gittiğinin doğrulanmasından hoşlanıyorlardı.

Kafa, üzeri kâğıt yığınlarıyla dolu çalışma masasının önünde oturuyordu. Tarihçinin kızıl saçlarından fazlasını görebilsin diye tıknaz adam oraya bir ofis sandalyesi çekmişti.

Brønner'la temas kurmasını genç kadından Fredrik istemişti. Fredrik savaş tarihçisiyle Oslo Askeri Cemiyeti'nde Kari Lise Wetre'yle ve savaş gazisi Kolbein Ihme Monsen'le konuşurken tanışmıştı. Aynı Kolbein Ihme Monsen'in ismi, sığınaktaki laboratuvarında buldukları eski resmin arkasında yazılıydı.

"Bilirsiniz," dedi adam, kaşlarını çatarak, "görgü tanıkları zaman içinde ölür giderler." Fotoğrafı masaya bıraktı.

"Fotoğraf Viyana Üniversitesi'nin önünde çekilmiş," diye devam etti. Sonra kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı ve tekrar konuşmaya başladı.

1890'ların ortasında Oslo'nun artık Vika adıyla bilinen bölgesinde bir erkek bebek doğmuştu. Vika'ya o günlerde Pipervika, başkenteyse Kristiania deniyordu ve bahsi geçen bölge berbat bir varoştı. Bebek, Elias Brink ismini almıştı ama büyüüp eğitime başladığı sonbaharda K'yi bir C ve bir H'yle değiştirmişti. Mütevazı bir aileden gelmesine rağmen parlak bir zekâya sahipti. Öyle ki Kral Fredrik Üniversitesi -Brønner oraya artık Oslo Üniversitesi dendiğini belirtmeden geçmedi- ona burs vermişti. Brinch biyoloji dalında doktora yapmak için Avusturya'ya gitmişti. O günlerin çalkantılı Viyana'sında kendi branşından başka iki büyük aşk daha keşfetmişti: kadınlar ve siyaset. Viyana Öjeni Cemiyeti 18 Mart 1925'te kurulmuştu. Viyana Üniversitesi'nin balo salonunda ağırbaşlı bir merasim düzenlenmişti. Davetlilerden biri de Doktor Elias Brinch'ti. Çünkü Brinch bir Nazi, bir öjenist ve döneminin en büyük biliminsanlarından biriydi.

Stein Brønner gözlük camlarının arkasından genç kadına imalı bir bakış attı.

Genç Brinch dünyaya o güne kadarki en kapsamlı *Encyclopædia Homo Sapiens*'i sunmayı kendine görev bilmişti. Ansiklopedisi dünyadaki her insan ırkının ayrıntılı bir tarifini içerecekti. Fizyolojik, psikolojik ve kültürel olarak. Çalışmalar boy ve kiloya, ten rengine, başın ve gövdenin şekline, alnın ve burnun eğimine yönelik normal değerler gibi basit hususların kaydıyla başlamıştı. Sonra vücut kıllarının, cinsel organların biçiminin, vücuttaki kas ve yağ oranlarının, doğurganlığın ve konuşulan lisanın haritasını çıkarmışlardı. Zekâyı sınıamışlar, duyu organlarını ve acıya hassasiyeti ölçmüşler, kültürel birikimi ve yazılı dili saptamışlardı. “Kısacası insan ırkının dünyanın daha önce hiç görmediği bir şekilde haritalandırdılar. Brinch bu çalışmayı gerçekleştirebilmek için emrinde çalışacak bir grup genç biliminsanını bir araya getirdi. Kendilerine Viyana Kardeşliği adını taktılar.”

Savaş tarihçisi diken diken bıyığını öyle bir hevesle okşadı ki Kafa kendini rahatsız hissetti. Acaba Fredrik olsa ona Tırtıl Dudağı adını mı takardı? Belki orası erojen bir bölgeydi.

“Fakat Brinch farklı ırkların kendine has özelliklerini saptamakla yetinmedi. Öjenik bir girişim olarak o özelliklerin nasıl sömürülebileceğini öğrenmek istedi. Nazilerin hazzetmedikleri nüfus gruplarına zarar vermek amacıyla. Yahudilere, Romanlara, Slav halklarına ve diğer *Untermenschen*'lere.*

Brønner başını dehşetle iki yana salladı.

Yöntemleri zalimceydi. Esirler, tımarhanelerde yatan hastalar ve düşük zekâlı kişiler üzerinde deneyler yapmışlardı. Toksinleri test etmişler ve insanlara farklı farklı hastalıklar bulaştırmışlardı. İlaçların nasıl farklı ırklar üzerinde farklı etkiler yarattığını belgelemişlerdi. Yalnızca ilaçların da değil. Bazı ırklar besin maddelerini diğerlerinden daha iyi özümseyordu. Veya vitaminleri. Tuzları. Aşıları. Zehirleri.

“Üstelik tüm bunlar savaş çıkmadan önceydi!” Tarihçi yumruğunu masaya vurdu.

Kafa adamı çatık kaşlarla süzdü. Aklına yatmayan bir şey var-

* Nazilerin beyaz ırk dışındaki ırklar için kullandıkları aşağılayıcı bir terim. —çn

dı. Kolbein Ihme Monsen eğer öyle hunharlıklara bulaştıysa Norveç savaş gazileri için düzenlenen bir etkinlikte ne arıyordu?

Brønner yine onun gözünün içine baktı ve kalın parmaklarından birini fotoğraftaki Brinch'in alnına bastırdı. "Profesör savaş sırasında Lista'daki Rus savaş esirlerinin tutulduğu bir kampın başına getirildi. Kamptaki ölümlerin sayısı o kadar fazlaydı ki Londra'da bulunan sürgün Norveç hükümeti harekete geçti. Kolbein Ihme Monsen'le iletişim kurdular."

Stein Brønner saçlarını yandan ayırmış güler yüzlü, genç adamı gösterdi. "Kolbein uzun yıllar Viyana Kardeşliği'nin bir üyesiydi. Fakat daha sonra grubun yöneldiği korkunç istikametın farkına vardı. Savaş başlamadan onlardan ayrılıp Londra'ya taşındı. Sonrasında da Lista'ya bir ajan olarak gönderildi. Oradayken savaştan önce yaptıkları şeylerin Brinch'in şimdi meşgul olduğu zalimliklere kıyasla bir hiç olduğunu keşfetti. Brinch adeta bizim kendi Doktor Mengele'mizdi.* Kolbein nihayetinde Londra'dan izin aldı ve bir görev yürüttü. Öyle yaparak da pek çok hayat kurtardı."

"Peki Elias Brinch'e ne oldu?"

"Ortadan kayboldu. Büyük bir yangın çıktı ve Brinch alevlerin arasında yitip gitti. Kolbein o günün izlerini hâlâ üzerinde taşır. Katkılarından dolayı madalya aldı. Sanırım daha vakit varken doğru tarafı seçecek kadar akli başında biriydi."

Kafa kapıda yardımcıları için tarihçiye teşekkür etti.

"Dinleyin, aklıma bir şey geldi," dedi Brønner, onun elini bırakmadan. "Kolbein Ihme Monsen'in haricinde bu öyküyü iyi bilen başkaları da var. Oğluyla konuşsanız iyi edersiniz."

"Oğlu mu?"

"Gerhard Monsen."

"Şu siyasetçi mi? Hani şirketi sahibi?"

"Aynen. O Kolbein'in öz oğlu."

"Vay canına! Sağ olun," diye karşılık verdi afallayan Kafa.

Genç kadın dışarıya, tarihçinin ofisinin bulunduğu Akershus

* Alman subay ve hekim Josef Mengele, İkinci Dünya Savaşı sırasında Auschwitz toplama kampında çalışmış ve Yahudi esirler üzerinde pek çok deney yürütmüştü. —çn

Kalesi'ndeki eski kışlanın önünde bulunan çakıl kaplı tören meydanına çıktı. Demek Gerhard Monsen, Kolbein Ihme Monsen'in oğluydu. Kafa cep telefonunu çıkardı. Fredrik açar açmaz da söze girdi.

“Bana annenin cenazesine Gerhard Monsen'in de katıldığını söylememiş miydin?”

“Eee?”

“Gerhard Monsen sana Sebastian Koss'un babası olduğunu orada söylememiş miydi?”

“Evet?”

“Kolbein Ihme Monsen, Sebastian Koss'un dedesiymiş!”

Sebastian Koss'un dedesi bir ırk biyologuydu. İkisi de sessiz kaldı. Kafa Oslo'da, Fredrik Porsgrunn'da. Onlar bu yeni bilgiye kafa yorarken Viyana Kardeşliği ve Solro Kilisesi birbirine karışarak iç içe geçti.

Kilise, Tanrı tarafından seçilmişti. Elias Brinch seçilmiş Ari ırkıydı. Ve nasıl ki tarikat dini ve ahlâki çöküntünün tehdidi altında olduklarına inandıysa başka ırklara mensup doğurgan insanlar da *Übermensch** için bir tehditti. Naziler ve kökten dinciler aynı nihai çözümü akıl etmişlerdi. Rasgele ölümler yaşanmasın diye toplu katliamdan ve rasgele bir ölümden önce birkaç kişinin üstünde deneyler yürüt. Al sana kurtuluş. Veba yahut gaz odası. İdeoloji yahut din. Arada gerçek bir fark var mıydı ki?

84. BÖLÜM

Lista, Kasım 1943

Takım elbisenin yakasında bir etiket vardı ama önceki sahibin adını belirten mürekkep okunmaz haldeydi. Pantolon fazla kısaydı ve manşetler sökülmeye başlamıştı.

“Hazır mısın?”

* Friedrich Nietzsche'nin felsefesinden doğan ve Nazilerin beyaz ırk için kullandıkları “üstün insan” anlamına gelen sözcük. —çn

Kjell Klepsland onu bekliyordu. Dışarıda hava ılıktı ve bir yağmur çiseliyordu. Projektör huzmeleri ısıtılı buz kütlelerinden yansıyordu. Villanın sıcak salonunda kızarmış soğan, et ve yeni yakılmış sigaraların iştah açıcısı aroması onları bekliyordu. Konuk odasındaki şöminede kütükler çıtırdıyor, yemek odasında üniformalı adamlar oturuyordu.

“Baylar, işte geldi. Öğrencim, meslektaşım ve evladım. Brutus.”

Elias. Dudakları beklentili bir tebessümle ayrılmıştı. Üstünde dar kesimli, koyu gri bir takım elbise vardı.

Almanlardan sessiz kahkahalar geliyordu. Elias yanındaki Kolbein'i maun masanın ucundaki boş bir sandalyeye yönlendirdi. Masa beyaz porselenlerle, gümüş çatal-bıçaklarla ve ince belli kristal bardaklarla kaplıydı. En yakındaki subay ayağa kalktı, topuklarını birbirine vurdu ve elini uzattı. Kolbein'le hemen hemen aynı boydaydı. Kısık gözleri ona yuvarlak gözlük camlarının arkasından bakmaktaydı. Otuzlu yaşlarının sonlarında bir yerdeydi.

“Bu Kriminalkommissar ve Hauptsturmführer Randolph Ferner. Kendisi Kristiansand ve Sørlandet'teki polis güvenlik operasyonlarından sorumludur,” dedi Elias, Almanca konuşarak.

Ferner'in tokalaşması yarım yamalak ve ilgisizceydi. Yanında asistanı oturuyordu. İkisi de yakalarında SS logosu bulunan üniformalar giyiyordu. Diğer iki adamsa Wehrmacht* subaylarıydı.

“Hauptmann Heinrich Willüber bölgedeki donanma savunmalarının inşasından sorumludur ve kampın işgücü kapasitesinin başlıca kullanıcıları arasındadır,” diye tanıttı Elias.

Saçları dökülen dazlak bir adam bembeyaz elini uzattı.

“Dedikodulara bakılırsa kampın işgücü kapasitesini istismar ettiğimi düşünüyormuşsun,” dedi subay yüksek sesle, sonra da kahkahalarla güldü. Diğerleri hoşgörüle gülümsedi. Kolbein, Profesör Brinch'in son misafirine doğru döndü.

“Robert Nietzke, Oberleutenant. Lista'daki çalışma kamplarından o sorumludur.”

Siyah saçlı Nietzke yerinden kalkmadı. Öyle yapmaktansa masanın karşısından elini uzattı. Kolbein o eli tuttuğu anda bir

* Nazi Almanyası Silahlı Kuvvetleri. -çn

ürpertiyeye kapıldı. Gözünün içine bakarak gülümseyen adamın yüzük parmağında iki eklem noksanı. Elin üstünü kaplayan deri de sert ve pürüzlüydü. Yara dokusu. Alman, çenesini eline dayayıp Kolbein'i düşünceli gözlerle süzdü.

"Burada yürütölen bilimsel çalışmalar hakkındaki değeren-
dirmeniz nedir, Herr Doktor Monsen?"

"Şey," diye yavaşça karşılık verdi Kolbein, "Profesör Brinch, ben on beş yıl önce yanında çalışmaya başladığımdan beri bu alanda başı çeken bir kuvvettir. Irk biyolojisi... çok yönlüdür. Ve de karmaşık." Başını kaldırıp Elias'la göz göze geldi. Profesör yemek masasının öteki tarafında duruyor, onu ilgiyle seyrediyordu. "Yalan söylemeyeceğim. Burada kullanılan bazı yöntemlerden endişe duyuyorum. Fakat onlar sayesinde bilimsel sonuçlara barış zamanında mümkün olandan daha çabuk ulaşılabileneğine inanmak için sebeplerim var."

"Hımmm," dedi Nietzsche, Elias'ı sert bakışlarla süzerek. "Senin şu çırac da tam bir diplomatmış."

Elias Brinch eliyle Kolbein'e oturmasını işaret etti. Kendisi ayakta kaldı. Villaøsthassel adını verdiği konutuna yaptıkları ziyaret için teşekkür etti ve onları Tövbe ve Temenni Günü'ne katılımları dolayısıyla övdü.

"Tıpkı bizim de Mahlerstraße'de* kutladığımız gibi," diye sözünü tamamlarken bakışları Kolbein'de oyalandı.

Yemek masasının etrafındaki gürültü seviyesi kısa süre içinde arttı. Yeni yakalanmış balık, geyik bifteği ve böğürtlen kreması yediler. Sofrada Fransız şarabı ve konyak da vardı. Kolbein, Viyana'dan beri karnını böyle doyurmamıştı.

Kolbein bir ara artık yalnız olmadıklarını fark etti. Gülüşmeler duyuyordu. Genç kız gülüşmeleri. Konuk odasından. Subaylar onun aklından geçenleri okumuşçasına ayağa kalkıp oraya yöneldiler.

Norveçli kızlar ile subaylar birbirlerini tanıyorlardı. Almanlar ve beş genç kız ellerinde geniş ağızlı bir şampanya kadehiyle fiskos masasının önünde toplandılar. Elias, Kolbein'le beraber kapı aralığında bekledi.

* Viyana'da bir cadde. -çn

Grubun ortasında duran Willüber bir şampanya şişesini açmakla meşguldü. Tıpa hafif bir tıslamayla gevşeyip subayın elinde kaldı.

“Ah... Heinrich. Tıpanın patlaması gerekmez miydi? Ne de olsa burada bir parti veriyoruz!” diye şaşırtıcı derecede akıcı bir Almanca’yla seslendi genç kızlardan biri.

Kız kahverengi kıvrıkcık saçlara ve uçları yuvarlaklaşmış beyaz dişlere sahipti. Giydiği sarı-beyaz yazlık elbise kalçalarını vurgulayan cinstendi ve de kalkık göğsü, kendinden emin tebessümü ve hayvansı gözleri Kolbein’e bir orman perisini hatırlatıyordu. Bir eliyle Willüber’in kalın pazusunu sıkıca kavramıştı.

“Ne derler bilirsin, Marianne,” karşılığını verdi adam, şişkin boynunu çevirerek. Suratları artık dip dibeydi. “Şişe açılırken, tatmin olmuş bir kadının iç çekişi gibi ses çıkarmalıdır.”

Kızlar bu müstehcen yorum karşısında ciyakladılar ve Marianne adındaki bir parmağını Willüber’in tombul dudakları önünde sallayarak onu ayıpladı. Sonra eline ıslak bir öpücük kondurmasına izin verdi ve kükreyen ateşe doğru yalpalayarak birkaç adım attı.

Kolbein onu ancak o zaman fark edebildi. Alevlerin önündeki deri koltukta genç ve güzel bir kadın oturuyordu. Kadının ötekilere attığı bakış ilgili olmasına rağmen dalgındı da. Köpek yavru-
larının oyun oynamasını seyreden bir kedi misali. Aralara biraz kızılın da karıştığı kahverengi saçları omuzlarına kadar iniyor, diğer kızların aksine koyu renk, daha uzun ve hayli daha pahalı bir abiye kıyafet giyyordu. Narin boynuna taktığı ince altın zincirin ucunda asılı bezelye boyutundaki tek bir inci boğaz çukurunda duruyordu. Yüzü dar ve çekici olup Kolbein’e birini hatırlattı. Sonra Elsa’dan çok da farklı olmadığı Kolbein’in kafasına dank etti.

Rütbesi düşük subaylar yemek odasından sandalye getirirlerken Willüber ateşin önüne geçti.

“Bu akşamki şenliklere başlamanın vakti geldi!” diye kükredi.

Suskun Ferner kızlara şehvetle bakarken Willüber koridora çıkarak gözden kayboldu. Kızlar neşeyle el çırpıtlar ve yazlık elbiselerine çekidüzen verdikten sonra geçip oturdular. O sırada Willüber geri geldi. Dazlak kafasına turuncu bir tilki postu ser-

mişti. Subay ceketi de çıkmıştı; onun yerinde omuzlarına sarılı ipek bir şal vardı. Elinde elli santimlik kırmızı bir tüy tutuyor, ağzının kenarından yanan bir sigara sarkıyordu. İmâlî bir şekilde göz kırptı ve boğuk, tiz bir sesle konuştu. “Bu ne kadar güzel bir akşam, baylar. Ve de bayanlar...”

“Niye Londra’da Yahudi düzmüyorsun?” diye böğürdü Nietzsche.

Willüber ona aldırış etmeyip odada kırta kırta yarım tur attıktan sonra öne eğildi, ipek eşarbyı kaldırdı ve geniş kalçasını sağa sola salladı. Sonra diğerlerini kaçamak bakışlarla süzdü ve işveli bir edayla işaret parmağını alt dudagina dayadı. Poposu, subay pantolonunun içinde sarkıyordu. Çatlak bir sesle şarkı söylemeye başladı:

*“Ich bin die fesche Lola, der Liebling der Saison!
Ich hab’ ein Pianola zu Haus’ in mein’ Salon
Ich bin die fesche Lola, mich liebt ein jeder Mann
doch an mein Pianola, da laß ich keinen ran!”**

Kolbein karşısındaki zevksiz sahneye gözlerini kapadı ve o davetkâr melodiyi ilk duyduğu zamanı düşünerek dalıp gitti. Dizeler *Der blaue Engel* filminden alınmış olup Kolbein onu Viyana’nın Volksprater semtindeki sinemada Elias ve Elsa’yla beraber seyretmişti.

“Ich bin die fesche Lola, der Liebling der Saison!”

Artık diğer subaylar da şarkıya katılıyorlardı. Willüber fiskos masasının önündeki bir taburede dengesizce oturan Nietzsche’ye doğru döndü. Subayın kucağına ilişip alnını ağır bir öpücük kondu. Kızlar el çırpırlarken Nietzsche meslektaşının poposunu avuçlayıp sarstı. Willüber yine kırta kırta koridora çıktı.

Şamatalı eğlenceye katılmayan tek kişi o kumral saçlı kadındı. Diğerlerini ihtiyatla alkışlamakla yetiniyordu. İnce kollarındaki deri kar kadar beyazdı ve göğüsleri kumaşın altından belli

* “Ben Havalı Lola’yım” adlı bir revü şarkısının ilk kıtası. —çn

belirsiz çıkıntı yapıyordu. Tebessümü, üstündeki abiye kıyafetin hususi olarak dikildiği yaşça daha büyük bir kadına aitmiş gibi gözüküyordu. Elias kendinden emin bir tavırla elini Kolbein'in omzuna koydu ve başıyla genç kadını işaret etti.

"Çok hoş, değil mi?" diye fısıldadıktan sonra diğerlerinin arasından geçerek odayı kat etti. Kadının iki yanındaki kolçaklardan birine tünedi ve onu boynundan tuttu. Kadın kara gözlerini yumdu ve başını mayışıkça sağa sola oynattı.

Ortam yavaş yavaş değişmeye başladı. Sarhoşça ve hoyratça bir havaya büründü. Köşedeki bir gramofonun sesi iyice açıldı ve içerisi sigara dumanıyla doldu. Dolgun Marianne'in kucağına oturduğu Hauptmann Willüber yüzü kızarmadan elini kadının eteğinin altına soktu. Nietzke ve Ferner'in asistanı kanepedeki kızların arasına geçtiler. Sonra da kâğıt peçetelere tükürerek cinsel organa benzer şekiller yaratmak üzerine kurulu bir oyunla eğlendiler.

Kolbein kapı aralığındaki yerinden hiç ayrılmadı. Elias onu tekrar fark ettiğinde ayağa kalktı ve abiye kıyafetli kadına da aynıni yapmasını işaret etti. Birlikte Kolbein'in yanına geldiler. Genç kadının utangaç bir hali vardı.

"Gelin yemek odasına geçelim," dedi Elias.

Dışarı çıkarlarken Kolbein'in kulağına fısıldadı. "Almanlar böyle gönül eğlendirirler. Buna ihtiyaçları da vardır. Ailelerini özerler ve ağır sorumluluklar taşırlar."

Elias yemek masasındaki sandalyelerden birini çektiğinde genç kadın onun önüne geçti. Üstünde bir yaz kokusu vardı. Koku o kadar hafifti ki parmaklarını gülsuyuyla azıcık ıslatmaktan başka bir şey yapmış olamazdı.

"Kolbein, bu Karen."

Karen mi? Karen. Elbette. Kolbein kadını nihayet tanıdı. Yakından bakıldığında ufacık, çocuksu çiller açıkça görülüyordu. Bu kadın Karen Klepsland'dı. Kjell Klepsland'ın kızı. Onu ihbar eden kız. Genç kadın mütevazı bir tebessüm ederek elini uzattı. Kolbein o eli sıkı. Yumurtadan yeni çıkmış bir serçeyi tutmuş gibi oldu.

"Doktor," dedi kız, başını hafifçe oynatarak.

"Hanımefendi," karşılığını verdi Kolbein.

“Karen’in yaşı gelir gelmez evleneceğiz,” diye araya girdi Elias. “Oğlumu Almanya’da Elsa’dan almaya niyetliyim. Sonra üçümüz beraber buraya, Villa Østhassel’e taşınacağız. Burada bir çocuk büyütmek hoş olacak, değil mi, Karen?”

Elias kızın çıkık elmacık kemiklerini okşadı. Yüzü kızaran Karen boynunu büktü.

Kolbein’in soluk alamaz oldu. Boğazı düğümlendi ve kalbi bir demircinin örsü gibi gümbürdemeye başladı. Elias’ın ne yaptığını anlamak zor değildi. Yaralı bir adamı gagalayan sabırlı bir akbaba misali Kolbein’e sataşıyordu. Profesör onun iradesini kıracaktı. Öyle yapmanın en iyi yöntemi neydi? Elsa mı? Yoksa onu ihbar eden kız mı? Elias’ın Elsa’dan doğan çocuğunun hatırlatılması mı? Anlaşılan diyalog o yönde geliyordu. Profesör ölümcül darbeyi indirmek için Kolbein’in kendi sakat bebeğini kullanacaktı. Ona diz çöktürmek, boyun eğdirmek için.

Elias Brinch’in dünya kadar vakti vardı ve bu sefil düellodan ne kadar zevk aldığını gizlemek gibi bir girişimde bulunmuyordu. Kolbein kendini profesörün gözünün içine bakmaya zorladı. Sertçe yutkundu.

“Ya Elsa ne olacak?”

“Elsa,” diye aksetti Elias. Tebessümü sanki biraz utangaççaydı. “Böylesi daha iyi. Elsa Yunanistan’dayken Elias büyük ebeveynleriyle beraber Bortfeld’de kalıyor. Fakat savaş devam ettikçe... Oğlumu burada istiyorum. Daha şimdiden koskoca delikanlı oldu. Beş yaşında. Hiçbir çocuk babasız büyümemeli. Karen da öyle istiyor. Oğlana analık yapmak için sabırsızlanıyor. Onu öz oğlu gibi sevecek.”

Hiçbir çocuk babasız büyümemeli. Bu ne cüret? Kolbein hiddetini yine içine attı. Ona teslim olmamalıydı.

“Elias mı? Oğluna Elias adını mı verdin?”

“Elsa’nın seçimiydi. Elias Gerhard Schrader. Bebeğe ağabeyinin ve benim adlarımızı koydu.” Brinch başını iki yana sallarken gülümsedi. “Bilirsin... Elsa biraz duygusaldır. Çoğu kadın gibi. Kolbein ismini bile düşündü. Yani senin çocuğuna hamileyken. Çocuğun kız olduğunu öğrenmeden önce. Ve tabii bir ucube olduğunu.” Tebessümün yerini kaşla göz arasında hayvansı bir ifade aldı. “Hayal edebiliyor musun? Kolbein adında bir Alman

çocuğu.” Yüksek sesle güldü. “Hayır, olacak iş değil. İyi ki olaylar böyle gelişmiş.”

Kolbein’in burnuna lağım kokusu çalındı. Kjell Klepsland onu tekrar hücreğine iterken bir köpek havladı.

85. BÖLÜM

El18’den saptıklarında Sebastian Koss arabayı yavaşlattı. Fakat Mercedesinin ön camına düşen yağmur damlalarının uçup gidemeyeceğı kadar da değil. Fredrik onun yanında iki büküm olmuş ve midesi ağzına gelmiş halde oturuyordu. Koss’a Viyana Kardeşliğı’nin o eski fotoğrafını ve fotoğraftaki adamlardan birinin Kolbein Ihme Monsen olduğunu anlattığından beri intiharsı bir hızla ilerliyorlardı. Sessizliğı bozmak Koss’a kalmıştı. Emniyet müdür yardımcısı artık Horten’de olduklarını duyuran tabelaya kadar öyle bir şey yapmadı.

“Sizin şu tarihçi ne kadar güvenilir biri?”

Fredrik kendi kendine gülümsedi. Herhalde böyle acı bir reçete almak kolay değildi. Koss önce gerçeğı öğrenmiş, ardından o gerçeğı Fredrik’in de bildiğini kabullenmek zorunda kalmıştı. Aile ağacının bir üst basamağında bir ırk biyologunun bulunması, aile imajına vurulan ağır bir darbe olmalıydı. Koss yine de onu hazırlıksız yakaladı.

“Aslında... aslında pek şaşırmadım,” dedi çekinerek. “Dedemin bir biliminsanı ve bir direniş savaşıcısı olduğunu biliyordum. Ama Kardeşlik diye bir şey hiç duymadım. Babam ve dedem eskiden beri birbirlerine yakın değildirler.”

Horten’e girdiklerinde yolculukları Bromsjordet Parkı’nın yanındaki bir sanayi mahallesinde, eski Horten tersanesinin tam güneyinde son buldu. Emniyet müdür yardımcısı alçak bir tuğla binanın önüne park etti. Ana giriş vazifesi gören alüminyum çer-

çeveli cam kapının yanına Norsk Biolab logolu bir tabela asılmıştı.

“Ve o savaş tarihçisi benim Kolbein Ihme Monsen’in torunu olduğumu biliyormuş, öyle mi?” diye ansızın sordu Koss.

“Hayır. Ama Gerhard Monsen’in onun oğlu olduğunu biliyormuş. Ayrıca baban bu yaz annemin cenazesine katıldı. Bana senin oğlu olduğunu da orada söyledi.”

Duyduklarının kafasına dank etmesi Koss’un bir-iki saniyesini aldı. “Demek öyle. Yani babamı tanıyor musun?”

“Hayır. Galiba ebeveynlerim tanıyorlardı ama ikisi de vefat etti.”

Koss arabasının kapısını açtı ve dönüp ona baktı.

“İşin ilginç tarafı şu ki babam seni soruyordu.”

Bir güvenlik görevlisi onları resepsiyona götürdü. Çirkin, soluk yeşil bir oda. Plastik palmye ağaçları ve çamurlu su üreten bir kahve makinesi. Güvenlik görevlisi gelişlerini haber vermeye gittiğinde Fredrik amirine doğru döndü.

“Sanki Viyana Kardeşliği ile Solro Kilisesi arasında bir bağ var. Dedenle konuşmam gerek. Sakıncası var mı?”

Koss onu uzunca bir süre süzdü. Yüz ifadesi anlaşılmazdı. Sonra omuzlarını silkip başını iki yana salladı.

“Yok. Ama dedem tuhaf hergelenin tekidir. Uyarmadı deme.”

Baş analizci Petra Johanssen kırklarında minyon bir kadındı. Basık yüzünde ciddi bir ifadeyle ikilinin kimliklerini kontrol etti. Sonra güvenlik görevlisini oradan gönderip polisleri bir koridora soktu. Ancak görevlinin iştirme mesafesinden çıktıktan sonra durdu.

“Test sonuçları son derece rahatsız edici. İnsan sağlığına ciddi bir tehlike söz konusu.”

Sebastian Koss sabırsızca genzini temizledi. “Biliyoruz. Sağ kalan hastaya suçüçeğı teşhisi koyuldu.”

Baş analizci ona boş gözlerle baktı. “Durum sandığınızdan daha kötü,” dedi, gözünü Koss’tan ayırmadan. “Hem de çok.”

Petra Johanssen onları duvarlarından biri koskoca bir pence-reyle kaplı olan çıplak bir odaya soktu. Pencerenin önünde bir dizi plastik sandalye duruyordu. Dosdoğru bir laboratuvara bakı-

yorlardı. İçeride en az on beş iş istasyonu mevcuttu ama sadece iki kişi çalışıyor, her ikisi de koruyucu elbise giyiyordu. Fredrik çalışanların erkek mi yoksa kadın mı olduğunu bile kestiremiyordu. Laboratuvar çalışanları upuzun bir mikroskobun arkasından kafalarını kaldırıp konuklara şöyle bir göz attılar. Johanssen kollarını laboratuvar önlüğünün göğsünde kavuşturdu ve camın karşısına geçti.

“Benim mesleğimde hep gereğinden önce sonuç çıkarmaktan korkarız,” diye yavaşça söze girdi, birinden ötekine bakarak.

Koss parmaklarıyla sandalyesinin oturağında ritim tuttu.

“Fakat bana verilen bilgilere dayanarak daha başka bir açıklama göremiyorum.” Kadın bir düğmeye bastı. Pencerenin camı kararır kesifleşti.

Porsgrunn’da buldukları şey tam bir terör paketi idi. Toplumu felç etmek; korku, ölüm ve kararsızlık yaymak; anarşi çıkarmak için gereken her şey.

Kadın Koss’a doğru döndü. “Bir suçiceği virüsüne rastladığımızı söylemek doğru fakat aynı zamanda da yanlış olur. Tam üç tür suçiceğine rastladık. Aynı virüsün üç farklı koluna. Üstelik hiçbir rasgele bir mutasyon değil. Bu türler özel olarak tasarlanmış.”

“İyi de,” dedi Koss, “biri neden böyle bir şey yapsın ki?”

Baş analizci avuçlarını kaldırdı. “Ölüm oranını artırmak için,” dedi ciddiyetle. “Durun açıklayayım.”

Petra Johanssen içinde bulundukları durumu antibiyotiklerle kıyasladı. Biliminsanları ve ilaç şirketleri devamlı yeni antibiyotik türleri üretirler, çünkü bakteriler mevcut antibiyotiklere karşı bağışıklık kazanmayı sürdürürler. Bu bir yarış, Darwin’imsi bir tabirle insanoglu ile bakteriler arasındaki bir mücadeledir.

Bir nüfusa üç farklı suçiceği kolu bulaştırılarak sağ kalma ihtimali hatırı sayılır oranda azaltılabilir. Bir kişi o kollardan birine dirençli olsa bile diğerlerine olmayabilir. Bu örnekteki kişi bir bakteriye benzer. Suçiceği virüsü tıpkı antibiyotiklerin bakterilere saldırdığı gibi kişiye saldırır. İlk kol onu öldürmese bile ikincisi muhtemelen öldürür.

Kadın dik durdu.

“Kanaatimce bu bulgular birilerinin ileri düzey bir biyolojik terör saldırısına hazırlandığını gösteriyor.”

“Yüce Tanrım...” diye inledi Koss.

Baş analizci sessizce bekledi. Devam etmeden önce dinleyicilerinin bu bilgiyi sindirmelerine izin verdi. Çünkü dahası da vardı. Johanssen iki müfettiş oraya gelmeden hemen önce Adli Tıp Enstitüsü’yle konuşmuştu. Carl Josefsen suççeğinden ölmemişti.

“Ne?” dedi Koss hayretle.

“Josefsen şarbondan ölmüş. Akciğer şarbonundan.”

“Şarbon mu? Hani teröristlerin insanları öldürmek için mektuplara koyup yolladıkları o toz mu?”

Johanssen öksürdü. “Doğru. Ona ek olarak bir hastalık daha saptadık.” Sanki özür dilercesine omuz silkti. “Sakağı.”

Koss’un alnı kırıştı. “Sakağı mı? O da ne yahu?”

“Bir hayvan hastalığı,” diye lafa karıştı Fredrik. “Yanılmıyorsa çok da ölümcüldür. Bırak sözünü bitirsin. Sonuç olarak neyle karşı karşıyayız?”

Koss ona kaşlarını çatıysa da sustu.

“Bildiginiz gibi suççeği bir virüstür. Öldürme potansiyeli yüksek olan son derece bulaşıcı bir virüs. Öte yanda şarbon ve sakağı bakteriyel hastalıklardır.”

Bakışları ikilinin arasında gidip geldi. Ne kastettiği belliydi. Bu hastalıklar doğal yollardan beraberce ortaya çıkmazdı. Aralarında tek bir ortak özellik vardı. Hepsi de biyolojik birer silahtı.

Johanssen ellerini karnının üstünde kavuşturup gözünü Fredrik’e dikti. “Çocuğunuz var mı?”

Fredrik kafa salladı.

“Bir suççeği salgını başlasa ne yaparsınız? Bilinen bir biyolojik silah kullanılsa? Bir hafta içinde insanlar ölmeye başlar. İlk başta yalnızca birkaç düzine; o da hastanelerin bulaşıcı hastalık koğuşlarında. Sonra sayı yüzlere çıkar. Daha fazla kişi hastalanır. Özel birimlerde yatak kalmaz. Her sağlık çalışanına yetecek kadar koruyucu elbise zaten yoktur. Kontrolü kaybederiz. Hastalık her yerde, karşılaştığınız herkeste olabilir. Mevcut az sayıdaki aşı artık ağırlığınca altın değerindedir.” Durup nefes aldı. “Tüm bunların ortasında hedef gözetilerek bir şarbon saldırısı düzenlenir. Metronun havalandırma sisteminde. Hastanelerde. Devlet binalarında. Peki ya tüm bunlar yaşanırken bir sakağı salgını da besi hayvanlarını kırıp geçirirse? Koca koca sürüler telef olur, tarlalar-

da ve yol kenarlarında ölü hayvan yığınları yakılırsa?” Ellerini iki yana açtı. “İşe gitmeyi bırakırsınız. Çocuklarınızı okula göndermeyip evde tutarsınız. Belki de şehirden kaçarsınız. Mesela taşradaki kulübenize gidersiniz. İnsanlar o panikle ellerine geçirdikleri her şeyi satın alırlar. Dükkânlarda gıda kalmaz. Su rezervleri tükenir. Elektrikler kesilir. Kanalizasyon sistemi durur.”

Fredrik yanındaki Koss’a göz attı. Adamın teni yine o sağlıksız parıltıyı kazanmıştı. Johanssen sözlerini sürdürdü.

“Panik yayıldıkça yayılır. Size. Sevdiklerinize. Tanıdığınız herkese. Tüm Norveç’e.”

Sessizlik.

“Topyekûn kargaşa. Kıyamet boyutlarında bir terör saldırısı,” dedi kadın yavaşça.

“Kıyamet Günü,” diye mırıldandı Fredrik. “Son günlerin ilki.”

Baş analizci onları otoparka kadar geçirdi.

“Sizce... tüm bunların arkasında tek bir kişinin olması mümkün mü? Veya küçük bir grubun? Mesela Solro Kilisesi gibi?”

Petra Johanssen başını iki yana salladı. “Hayır. Öyle bir şey söz konusu olamaz. Burada çok daha büyük bir şeyden bahsediyoruz. Çok sayıda iyi eğitim almış kişiden. İleri teknolojiye, muazzam kaynaklara ve bilhassa zamana sahip kişilerden. Hem de bol miktarda zamana. Onlarca yıla. Böyle bir olayın...” Başını iki yana salladı, “... bir ülkenin yetkili mercilerinin müdahalesi olmadan gerçekleşebileceğini hayal etmek zor.”

86. BÖLÜM

Sören Plantenstedt altıncı koğuşa, yani Telemark Hastanesi’nin psikiyatri birimine yatırıldı. İki gün boyunca ne yemek yedi, ne uyudu, ne de konuştu. Kendi kendine mırıldanarak tavana bakmakla yetindi. Dünyadan kopuk ve anlaşılmaz bir halde.

Üçüncü sabah hemşire çıkageldiğinde yatağı boş buldu. Fakat banyoda bir şarkı mırıldanıldığını duyabiliyordu. Søren Plantenstedt aynanın karşısındaydı. Yıkanıp giyinmişti ve şimdi de dişlerini fırçalıyordu. Papaz arkasına döndü.

“Hazırım. Polise hazır olduğumu söyleyin.”

Pencerenin önünde durarak arabanın gelmesini bekleyen Fredrik Beier dalgın bir edayla açık perdenin kumaşını çekiştiriyordu.

Grenland emniyet müdürlüğü, Falkum Nehri’nin batı yakasında bulunan modern ve sağlam inşa edilmiş mimari bir faciadır. Kasaba ile taşra arasında doğal bir sınır teşkil eden nehir Skien’den kuzeybatıya doğru dar bir bağırsak gibi uzanır. Emniyet müdürlüğünün batısında kısmen meskun, kısmen de ağaçlık bir bayır yükselir. Fredrik’in bakışları açığa çıkmış kaya tabakanın, yarı çıplak çam ağaçlarının ve kıllı yaban domuzlarına benzeyen fundalıkların üstünde gezindi.

Kafa ile Andreas erken saatlerde Oslo’dan yola çıkmışlardı. Søren Plantenstedt yaklaşık on dakika sonra şu an Kafa’nın oturduğu yerde oturuyor olacaktı. Genç kadın ile Koss yan odadaki tek yönlü bir aynanın arkasında dururlarken kendisi ile Andreas da sorguyu yürüteceklerdi.

“Konu Drange olmalı,” dedi Kafa masanın arkasından. “Kendisi ve Tanrı hakkında gevelemesine izin vermeyin. Bağnazlar o kendini methetme zırvalarına bayılırlar. Tarikatın geri kalanı nerede saklanıyor öğrenmemiz gerek. Başka virüs stokları bulunup bulunmadığını ve planlarının ne olduğunu da. Bize elle tutulur bilgiler lazım.”

Fredrik göz ucuyla Andreas’ın krem rengi gömleğinin düğmelerini kurcaladığını görebiliyordu. Bu, ortağının bir şeye kafa yordunun göstergesiydi. Yine de yorumda bulunmadı.

Polis aracı önlerinden geçerek otoparka doğru giderken Plantenstedt’in kambur suretini gördü. Odayı hızla kat etti ve duvardaki yegâne süsü incelemek için durdu. Skagen Kumsalı’nın suluboya tablosunda sarı kumlar, koyu mavi bir deniz ve turuncu

bir günbatımının önünde siluetleri çıkmış martılar göze çarpıyordu. Tablo iticiydi. Fredrik ona sırtını döndü.

Andreas sandalyesini geriye itmişti. Gözlüğünün stnden Kafa'yı szyordu.

“Ona teşvik olarak sunabileceğimiz bir şey var mı? Bizimle konuşma gereğı duyacak mı?”

Prossgrunn'daki sığnağı bulmak için birlikte çalışmalarının ardından Andreas ile Kafa bir tür ateşkese varmışlardı. Hl en iyi, en inandırıcı teorileri üretmek için birbirleriyle rekabet ediyorlardı. Fakat bunu artık birbirlerinin önerilerine saygı göstererek, belirli bir gururla yapmaları Fredrik'in dikkatinden kaçmamıştı. Bakışları Kafa'da oyalandı. Genç kadın masanın karşısına doğru eğildi. Bu hareketi nedense Fredrik'e onun tarafından pldğ anı hatırlattı.

“O konuda sorun yaşayabiliriz,” dedi Kafa. “Drange'ın terör planlarıyla zdeşleşiyorsa işimiz zor. Kaderine razı olacağı için biz onu ne kadar zorlarsa o da o kadar içine kapanır. Aşırı dinciler her türlü cezaya Tanrı'nın isteklerini yerine getirdiklerinin, O'nun seilmişi olmaları sebebiyle Tanrı tarafından sınıandıklarının bir tasdiki gözüyle bakarlar. Yani klasik bir aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık durumuyla karşı karşıyayız.”

Fredrik kulak kabarttı. İki ortağı da yanlış düşünüyordu. Sren Plantenstedt onlara Brre Drange hakkındaki, biyolojik silahlar ve Kıyamet Günü planları hakkındaki gerçekleri anlatmaya geliyordu. Plantenstedt'in ta kendisinin bile öyle yapacağını bilmiyor olması mümkündü ama Fredrik bundan adı gibi emindi. Pio Otamendi'nin ve Carl Josefsen'in başlarına gelenler beyni ne kadar yıkanmış olursa olsun papazı derinden etkilemişti. Plantenstedt'in içinde ona yaşananların doğru olmadığını söyleyen bir şey vardı. Fredrik bunu adamın yüzünde okumuştu. Kontrolsüz kas seğirmeleri. Ondan başka kimsenin duyamadığı, gerçeğı avaz avaz kulağına bağıran bir ses. Plantenstedt sonunda o sesi dinlemek zorunda kalmıştı. Huzur bulmasının tek yolu oydu.

“Onun vicdan azabından yararlanmalıyız.”

Meslektaşları konuşmayı bırakıp ona baktılar.

“Plantenstedt’in bağınaz bir papazdan fazlası olduğunu unutmayın. O aynı zamanda çok iyi eğitilmiş bir biyokimyager. İnancı duygusal değil, düşünsel köklere sahip. Yaptığı yanlışların farkında. Yüreğinde ahlak ve inanç birbiriyle savaşıyor. Ona ancak öyle ikna edebiliriz.”

Kapı hafifçe çalındı ve bir polis memuru başını içeri soktu. “Tutuklu ve avukatı geldiler.”

Søren Plantenstedt bir gece kemirgeni gibi odaya girdi. Ucuz takım elbisesinin yerini spor bir ceket almıştı ve tedirgin bir edayla sakız çiğnemekteydi. Onunla el sıkışana kadar Fredrik’i tanıdığına dair bir belirti göstermedi. Sonra hafif ve şen bir tebessüm etti.

“Bu Andreas Figureas. Meslektaşım. Umuyoruz ki—”

Fredrik’in sözü orada kesildi.

Tam o anda Søren Plantenstedt’in kafası infilak etti.

Olup bitenler başka bir şekilde tarif edilemezdi. Fredrik konuşurken papaz ona kaşlarını çattı. Göz göze geldiler ve... başı paramparça oldu.

Yüksek hızlı mermi tam şakağına isabet etti. Çene kemiğine kadar kafatasını tamamen dağıttı ve alt çenesindeki dişleri açığa çıkardı. Boğazındaki kırmızı-beyaz yumuşak doku tıkanmış bir lavabo gibi guruldadıktan hemen sonra ana atardamarından yarım metre yükseğe kanlar fışkırdı. O kanlar masayı, not defterlerini, sandalyeleri, avukatı ve Fredrik Beier ile Andreas Figureas’ı kırmızıya boyadı.

Bir Skagen günbatımının kırmızısına.

87. BÖLÜM

Emniyet müdürlüğünün bodrumundaki duş, suyun seyrelttiği koyu kırmızı kanlar ve soluk beyin dokusu. Beyaz duş fayanslarını kaplayan pembe akıntılar.

Adam bayırın oradan emniyet müdürlüğüne baktı. Pencere

camı kusursuzca hedeflenen tek bir mermiyle delinmişti. Camın arkası artık kalın, beyaz bir plastikle kaplıydı. Hiçbir basın fotoğrafçısı ultra-telefotolu lensiyle bayram edemesin diye.

Fredrik ayağında galoşlarla ve ellerinde mavi lastik eldivenlerle bir çam ağacının yanına dizinin izin verdiği kadar çömeldi. Aşağı dalların altındaki toprağı, kırık dal parçalarını, nemli zeminde kalmış bot izlerini, dirseklerin dayandığı noktalardaki oyukları inceledi. Saldırgan buraya yatmıştı.

Katil buradan sadece tek bir atışa ihtiyaç duymuştu. Aradaki mesafe yüz elli metreden azdı. Rüzgâr hafif, hava bulutluydu. Sorgu odaları kullanılırken genellikle indirilen panjurlar kullanılmıydı. Fredrik teleskopik dürbüne kendi başının da girdiği kanaatindeydi. Mermi onu elli santimden daha kısa bir farkla ıskalamıştı. Hâlâ nefes alıyor olmasının tek sebebi, katil bir kere daha yaşamasına izin verdiği içindi.

“Daha büyük düşünmeliyiz,” diye arkasına seslendi. Kafa orada bir yerdeydi. Genç kadının karşılık vermesini beklemedi. “Bu herif ele avuca sığmaz biri. Karşı hamlelerini kestirmemiz mümkün değil. Ne kadar acımasız davranmayı göze aldığını da. Bir emniyet müdürlüğüne saldırabildiğine göre...” Doğruldu. “Gerekli hayal gücünden yoksunuz.” Dönüp Kafa’ya baktı. “Bu adam zihnen Norveç’te değil. Bir savaş bölgesinde. Çünkü bir savaş bölgesinde faaliyet göstermeye alışmış. Askeri tecrübeye sahip biriyle karşı karşıyayız. Seçkin bir askerle. Belki de bir paralı askerle... ne bileyim ben. Onun gibi bir şey işte.”

Konuşmaları bir bağrıyla bölündü. Andreas polis kordonunun arkasından el sallayarak onları çağırıyordu. Fredrik meslektaşının buklelerindeki kan kırmızısı tonu hâlâ seçer gibiydi.

“Şurada otoparktan çıkıp gitmiş,” dedi Andreas. “Görgü tanığı siyah giyen iri yarı bir adamın kırmızı renkli küçük bir sedana bindiğini söylüyor. Adam bir çanta ve kumaşa sarılı uzun bir şey taşıyormuş.”

“Harika,” diye dalgın dalgın mırıldandı Fredrik. “Aradan iki saat geçti. Piç kurusu şu an her yerde olabilir. Eve dönüyoruz,” deyip iç geçirdi.

88. BÖLÜM

Grenland ile başkent arasındaki bağlantı yolları yaprak döken soluk yeşil ağaçların, koyu yeşil çamların ve inişli çıkışlı tarlaların arasından geçiyordu. Güzergâhın fazlasıyla uzun olmasına ve omzunun ağrımaya rağmen bunların önemi yoktu. Yolculuk ne kadar sürecekse sürecekti. Adam o esnada başarılarını ve başarısızlıklarını değerlendirdi.

Papazı kusursuzca ayarlanmış dürbününden görene kadar kuşkuvarın ağırlığı altında ezilmişti. Ancak o zaman bilginin doğru olduğunu kabul etmişti. Plantenstedt *gerçekten* emniyet müdürlüğünün birinci katındaki o odaya sokulmuştu. Otomatik panjurlar *gerçekten* binanın kendi bilgisayar ağı üzerinden kilitlenebiliyordu.

Adam beklerken merakla düşünmüştü. İçerideki müfettişlerin perdeleri kapatma ihtimali neydi? Yüzde elli, belki de altmış? Fakat bunlar özel harekât polisleri değildi. Sokaklarda devriye gezen üniformalı memurlar bile değildi. Şiddet olaylarını ve ölümleri önlemekle görevlendirilmemişlerdi. Bunlar her şey olup bittikten sonra gelen kişilerdi. Güvenliğe kafa yormazlardı. Adam oranı büyük ölçüde değiştirdi ve haklı çıkacağını hesapladı. Şans ondan yanaydı. Tıpkı geçen sefer sığınaktayken onlardan yana olduğu gibi.

Porsgrunn'daki görevinde ciddi bir aksaklık yaşamıştı. Sırf küçük düştüğü için değil. Vurulduğu ve geride kan izi bıraktığı için değil. İdamı gerçekleştirilemediği için bile değil. Bilhassa laboratuvarı yok edemediği için.

Kurnaz papaz laboratuvarın girişini gizlemişti. Ve polis orayı bulmuştu. Virüs kültürlerini, bakterileri. Hatta biri ölü, diğeri ölümcül hasta iki eşcinseli de. Papaza hakkını vermeliydi. Drange onu hazırlıksız yakalamayı becermişti. Başka birine saygı duyabilmek iyi bir histi. Bu pek sık olmazdı. Hayatta bir yere varanlar, ne

gerekiyorsa yapan insanlardı. İş bitene dek yeterince sıkı çalışan insanlar. Onun gibi insanlar.

Søren Plantenstedt'in bertaraf edilmesi, Balina'dan gelen baskıyı azaltmak için gerekliydi. Yani buna bir nevi hasar kontrolü denilebilirdi. Görevin gidişatına –ve tabii ona– yönelik büyük bir hoşnutsuzluk söz konusuydu. Fakat bu işi tek bir kişiye yıkma fikri ondan değil Balina'dan çıkmıştı. Ve de Balina'nın emir aldığı kişilerden. Yani Teşkilat'tan.

Polisin artık biyolojik silahtan haberdar olması her şeyi değiştiriyordu. Fakat bu durum aynı zamanda adam için bir huzur kaynağıydı. Sırrı koruma sorumluluğu ondan çıkmıştı. Bundan böyle kendi uzmanlık alanına yoğunlaşabilirdi.

AWSM keskin nişancı tüfeğini yaralı omzuna dayayarak ateş etmek canını yakmıştı. Fakat hedefini ilk atışta indirdiği sürece tek yapması gereken gözlerini kapamak, retinasında gezinen acı beneklerinin geçmesini beklemek ve ağzındaki kan tadını yutmaktı. Güle güle, Papaz Plantenstedt.

Biri gitti, kaldı diğeri.

89. BÖLÜM

Sağlam maun kapının yanındaki isim kibrit çöpü uzunluğunda altın yaldızlı harflerle yazılmıştı. Kapıyı çaldılar ve kilidin tıkradadığını duydular.

Salondaki duvarlar Brezilya Gül Ağacı panellerle kaplanmıştı. Oda bir badem gibi oval şeklindeydi ve hoş bir ahşap kokusuna sahipti. Zemine uzun tüylü, koyu kırmızı bir halı seriliydi. Halı tüm sesleri etkili bir biçimde emiyor, duvara asılı altın yaldızlı çerçevelerdeki altı adamın yüz ifadeleri kadar ciddi bir hava yaratıyordu. Odanın ortasındaki zarif bir masada bir sekreter oturuyordu. Gözlüğü burnunun ucunda duran minyon kadın çevresiyle öyle bir uyum içindeydi ki Danimarka tasarımının dahili bir parçasına benziyordu. Kadın kâğıt inceliğin-

den bir ekranın önünde duran küçük klavyeden başını kaldırdı. Çalışma masasının ortasında siyah bir deri klasör, klasörün üstünde de tek bir antetli kâğıt yaprağı duruyordu. *Simon Riebe. Anayasa Mahkemesi Avukatı. Storting Üyesi. Riebe & Ortakları Hukuk Müşavirliği.*

“Kafa İqbal ve Fredrik Beier?”

“Doğru.”

“Lütfen içeri girin. Bay Riebe sizi bekliyor,” dedi kadın, arkasındaki bir ofis kapısını işaret ederek.

Kapıya en yakın portre Simon Riebe’ninkiydi. Beş erkek atasının aksine Høyre liderinin köşeli çehresi, abartılı koyu ve açık alanlar kullanılarak modern bir tarzda resmedilmişti. Resmin ışıklandırması da meşumdu. Bununla Riebe’nin kişiliği hakkında bir telkinde mi bulunulduğunu, yoksa genellikle sosyal demokratlar tarafından yönetilen bir ülkede yaşadığı için mi böyle bir şey yapıldığını kestirmek zordu.

Fredrik’in çalmak üzere olduğu kapı kendiliğinden açıldı. Açan kişi Simon Riebe’nin danışmanı Ruben Andersen’di. Fredrik onu daha önce televizyonda görmüştü.

“İçeri gelin,” diye hırıltılı bir sesle konuştu adam, onlara eski moda bir baş selamı vererek.

Riebe’nin ofisi antrenin aksine tam bir dikdörtgendi. Simon Riebe o dikdörtgenin karşı ucundaki bir çalışma masasında oturuyor, arkasında da upuzun bir kitaplık yükseliyordu. Duvarlardan birindeki koyu turuncu renkli kadife perdelerin asılı olduğu geniş bir pencereden Oslo Limanı’nın ve daha ilerideki Tjuvholmen semtinde yer alan Astrup Fearnley Müzesi’nin bir manzarası görölüyordu.

Cıvalı bir kadın vücudu biçimindeki bir metre uzunluğunda beyaz bir mermer heykel odanın köşeliliğine tezat teşkil ediyordu. Heykel bir gövdeden ibaretti. Konturlar kavisli ve akıcı olup yukarıya kalkık iki adet kolumsu çıkıntı arkaya doğru alabildiğine uzanıyordu. Bedenin önü duvara dönüktü. Asıl sanat, kalçalardan başlayan ve omuriliği takip ederek sırt boyunca yükselen çizgide yatıyordu. Gövde, pencerenin tam karşısındaki petrol kadar siyah bir taş kaidenin üstüne koyulmuştu.

“Bir Arp* yapıtıdır,” dedi çalışma masasının arkasındaki kül grisi saçlara sahip adam. Ayağa kalktı.

Fredrik’le aynı boydaki Simon Riebe mükemmel giyimliydi. Aileden gelen servete ve kusursuz dişlere dayanan bir güvenle gülümsedi. El sıkışmalarının ardından siyasetçi müfettişlere masanın önündeki deri koltuklara oturmalarını işaret etti. Danışman onların arkasına geçip ayakta kaldı.

“Ortağınızın bir İran prensesi olduğunu söylememiştiniz,” diye başladı Riebe, beyaz porselen fincanlara kahve koyarken Fredrik’e bakarak.

“Teşekkürler,” diye mahcup bir karşılık verdi Kafa. “Ama ben Pakistan kökenliyim. İran değil,” diye çabucak ekledi.

“Güzellik sınır tanımaz,” diyen Riebe gülümseyerek fincanları onlara doğru itti.

Danışmanına kahve ikram etmedi. Kendi fincanını da yarıya kadar doldurdu ve kalanını gümüş bir sürahidен sıcak su dökerek tamamladı. Sonra koltuğunda arkasına yaslanıp onları inceledi.

“Eee...” dedi. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Fredrik fincanını büyük bir dikkatle kenara itti. Riebe ellerini masasında üst üste koydu. Müfettiş onun kusursuzca manikür yapılmış tırnaklarına bakmadan edemedi.

“Buradayız çünkü Jørgen Mostu’ya Solro vakası hakkında bilgi verdiğinizine inanmak için sebeplerimiz var.” Fredrik adamın tepkisini ölçmek için bir anlığına duraksadı. “Hani operanın önünde öldürülen muhabire.”

Riebe sağ kaşını kaldırdı. “Peki bu teorinizi... neye dayandırıyorsunuz?”

Ses tonu, Fredrik kebab yemeleri için Youngstorget Meydanı’nda buluşmalarını teklif etmişçesine rahattı.

“Mostu’nun yaz boyunca sizi tekrar tekrar aradığını biliyoruz. Ona kısa mesajlar gönderdiğinizizi de. O mesajlardan sonuncusu onun ortadan kaybolduğu gün gönderildi,” yanıtını verdi Fredrik. Ses tonunu ifadesiz tutmakta zorlanıyordu.

“Anlıyorum,” dedi Riebe. Sonra ceketine göz atıp klapalarındaki görünmez toz zerrecelerini süpürdü. “Eh, şu tesadüfe bakın ki

* 1966’da ölen ünlü heykeltıraş, ressam ve şair Hans Arp. —çn

cep telefonum bu baharda çalındı. Mostu'yu elbette Storting'den tanıyorum ama ona hiçbir konuda bilgi vermişliğim yok. Özellikle de Solro soruşturmasıyla ilgili olarak. Hem elimde ona verecek ne gibi bir bilgi olabilir ki? Ben bir siyasetçiyim, bir polis müfettişi değil." Kırçıl başını iki yana sallayıp çaresizce danışmanına baktı. "O yüzden sanırım biri hepimize birden oyun oynuyor," diye sonuca vardı ve tekrar koltuğunda arkasına yaslandı.

Fredrik bir şey söylemeye fırsat bulamadan Ruben Andersen iki belge çıkardı. Aralarına eğilip belgeleri masaya bıraktı.

"Okuyun," diye pek dostane denemeyecek bir tonla hırıldadı.

Fredrik el yordamıyla iç cebinden gözlüğünü çıkardı. Belgelerden biri, Jørgen'in cep telefonu kayıtlarından elde edilmiş ilk temas tarihinden sadece birkaç gün öncesine ait bir polis raporunun kopyasıydı. Diğeriyse yeni satın alınmış bir cep telefonunun faturası.

"Hımm," dedi Fredrik, onları inceledikten sonra. "Çalındıktan sonra eski telefonunuzu bloke ettirmediniz mi?"

Riebe gülümsedi. "Maalesef hayır. Bir seçim kampanyası planlamakla meşguldük. Dahası ileriki hükümet politikamızı tasarlıyorduk."

Adam, Fredrik'in o konulara aklının ermeyeceğini açıkça belirten bir yüz ifadesiyle tekrar danışmanına doğru baktı. "O şartlar altında öyle küçük ayrıntılar... kolayca gözden kaçabiliyor."

Fredrik arkasına dönmeden başparmağıyla Andersen'i işaret etti. "Bunun gibi insanlara sırf o işler için para ödüyorsunuz sanıyordum."

Arkasından gelen hırıltı, hakaretin istenen etkiyi yarattığını açığa vurdu. Kaşlarını kaldıran Riebe bir kahkaha attı. Aynı zamanda kahve fincanını yüz seksen derece döndürerek sapını dosdoğru müfettişin göğsüne yönlendirdi.

"Umarım töhmet altında değilimdir?"

Fredrik soruyu duymazdan geldi. "Cep telefonunuz hakkında soru soracağımızı nasıl bildiniz? Belgeleri hazırda beklettiğinize göre?"

"Cevabınızı hayır şeklinde yorumlamayı seçiyorum," diyen Riebe sözlerini sürdürdü. "Çok basit. Biz siyasetçiler tedbirli davranmaya mecburuzdur. Bizi yıkmaya çalışan pek çok kişi bulu-

nur. Basın, siyasi rakipler, uyanık geçinenler...” Fredrik’e imâli bir bakış attı. “İsterseniz buna yasal bir parende diyebilirsiniz.”

Yaklaşık yarım dakika boyunca karşılıklı bakıştılar. Fredrik o arada Simon Riebe’nin portresindeki halinden daha genç gördüğünü fark etti. Bu hiç şüphesiz kasıtlı bir durumdu. Zamanın ona dokunmadığı gibi bir izlenim yaratıyordu. Tesadüf olmadığı kesindi. Burada tesadüflere yer yoktu.

“Doğrusu gününüzün yarısını ofisimde harcamayı seçmenize şaşırdım. Tüm ulus o kayıp kilise mensuplarının fazla geçmeden bulunmasını bekliyor. Biliyorsunuz...”

Riebe sözünü imâli bir şekilde yarım bıraktı.

Fredrik soğukkanlı bir tebessüm etti.

“Ulus faillerin bulunup adalete teslim edilmesini de bekliyor. Biliyorsunuz.” Fredrik lafı daha fazla uzatmadan ayağa kalktı.

El sıkışırken Riebe’nin tavrı buz gibiydi.

“Tanıştığımıza sevindim, Bayan Iqbal,” dedi siyasetçi. “Ruben sizi kapıya kadar geçirir.”

90. BÖLÜM

Cevap burunlarının dibindeydi. Daha doğrusu panodaydı. Fredrik onu elinde Simon Riebe’nin polis raporunun bir kopyasıyla emniyet müdürlüğündeki olay panosunun önünde dikilirken gördü. Artık cemaatin nerede saklandığını biliyordu.

Dokuz dakika sonra Kafa sivil bir polis aracını Carl Berners Plass Meydanı’na doğru Tøyen semtinde sürerken Fredrik koltuğu geriye yatırmaya uğraşıyordu. Dizi yine ağrımaya başlamıştı.

Genç kadın Finnmarkgata yolunda karşıdan karşıya geçen bir yayaya çarpmamak için sertçe frene bastı.

Gri akşamüstü, kasvetli bir akşama karışıyordu. Koşmaya çıkmış birkaç kişinin dışında Tøyen Parkı renksiz görünüyordu.

“Ne? Bunu nereden biliyorsun?”

Koltuk nihayet yerine oturdu.

“Aslında uzun zamandır biliyordum. Tıpkı senin gibi. Ama bildiğimizin farkında değildik.”

“Nasil yani?”

“Plantenstedt hâlâ Solro’da bulunan biriyle konuşmak için isimsiz bir cep telefonu numarasını aradı. Kiliseye ait olan, ama daha önce hiç kullanılmayan bir numarayı. Haklı mıyım?”

“Evet.”

Kafa ona kaşlarını kaldırarak baktı. Fredrik olay panosundan aşırıldığı haritayı çıkardı.

“Andreas, Solro’nun büyük bir çiftlik olduğunu söylemişti. Hem kuzeyinde hem de doğusunda imara açılabilir parsel-ler bulunduğunu da.” Maridalen’in ikmal tetkik haritasını açtı. “Solro’nun yüz metre kuzeyinde ne var?” Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. “Bir ev tabii ki! Bay ve Bayan Kvarvingen. Yaşlı yan komşular.”

İşaret parmağıyla haritayı dürttü. “Burada öyle yazıyor. Hem de apaçık. Bay ve Bayan Kravingen’in evi Solro arazisinde.”

Arabaya sessizlik çöktü.

“Tarikatın büyük bölümü Solro’dan hiç ayrılmadı,” dedi Fredrik usulca. “İsimsiz numara Kvarvingenlere ait.”

“Aman Tanrım,” dedi Kafa nihayet. Direksiyona sert bir darbe indirdi.

Mahzeni inşa eden o müteahhit Henning Skaug, Solro’da yaş-
lı bir çiftin kaldığını söylemişti. Kaçaklar Annabell ve Bernhard
da aynı bilgiyi paylaşmışlardı. Yani kilisenin çoğunlukla genç in-
sanlardan oluşmasına karşın yaşlı birkaç mensubunun da bulun-
duğunu. Kvarvingenlerle görüştüklerinde mutfak tezgâhında bir
yığın kirli bulaşık vardı. Üstelik yaşlı adam kendi ağzıyla söyle-
mişti. “Demek geldiniz.” Öyle bir şey sadece zaman meselesiy-
mişçesine. “Ve biz gerçeği tümüyle gözden kaçırdık.”

Solro’da halen silahlı iki polis memuru nöbet tutuyordu.
Adamlar Fredrik’in bir ömür gibi geçen altı hafta önce arabadan
indiği yerde duruyorlardı. Fredrik ıslanmış bir sigara tütürerek
kendisini bekleyen Synne’in altında durduğu ladin ağacını bile
hatırlıyordu

Polis çadırı kaldırılmıştı. Çimenler iyice uzamış olup bahçeye
olgun erik kokusu çökmüştü. Evin arkasındaki çam iğneleriyle

kaplı patikayı buldular. Onu alacakaranlıkta kuzeye doğru takip ettiler. Sonunda açıklığa ulaştılar. Geçen gelişlerinde Brynjar Kvarvingen'i tekerlekli sandalyesiyle seranın içinde otururken bulmuşlardı. Şimdiyse evin önü cansız ve karanlıktı. Fakat beyaz perdelerin arkasında ışık vardı.

Emin olmak için çok fazla beklemeleri gerekmedi. Bağrıışan çocuklar. Sohbet eden kadınlar. Ve pencerelerdeki kaçamak, koyu gölgeler.

"Akşam yemeği yiyorlar," dedi Kafa.

91. BÖLÜM

Fredrik Beier'in ofis telefonu çalıyordu. Andreas telefona göz attı. Arayanın sesli mesaj bırakması gerekecekti. Telefon iki dakika sonra tekrar çaldı. Andreas bu sefer uzanıp ahizeyi eline aldı.

"Fredrik?" diye sordu kuru bir erkek sesi.

"Figureas'la konuşuyorsunuz. Meslektaş. Andreas Figureas."

"Andreas, ben Hasse. Stockholm Asayiş Şube'den Hasse Hansson. Konuşmayalı epey oldu," dedi karşıdaki ses, İsveççe konuşarak.

"Evet. Oldu," dedi Andreas.

"Kan numuneniz biriyle eşleşti."

Andreas yerinden o kadar hızlı kalktı ki sandalyesini devirdi. "Evet?"

"Aradığınız adamın ismi Staffan Håyhå."

"Öyle mi? Daha başka?"

"Bir İsveç vatandaşı."

Hansson ona Håyhå'nın kimlik numarasını verdi.

"Elimde yalnızca bir isim var. Herif bir sır perdesiyle kaplı. Ne adres ne de telefon numarası. Bir banka hesabı veya kayıtlara geçmiş eski bir adresi de yok."

"Kahretsin," demekle yetindi Andreas. Karşı uçtaki adam boğuk bir homurtu çıkardı.

“Fredrik’e benden selam söyle. Araştırmayı sürdüreceğim”

Canavarın bir adı vardı: Staffan Håyhä.

92. BÖLÜM

Fredrik yumruğunu beyaz badanalı kapıya vurdu.

“Ben Fredrik Beier. Emniyetten!” diye seslendi.

Tüm sesler ânında kesildi. Bir çocuğun kahkahaları susturuldu. Uzunca bir süre evden çıt çıkmadı.

Fredrik kapıya tekrar vurdu. “Açın. Orada olduğunuzu biliyorum.”

Kilit takırdadı.

Kapı aralığında Signe Kvarvingen’in solgun yüzü belirdi. Tıpkı geçen seferki gibi saçları sıkıca arkada toplanmıştı. Gözlerini kısararak onu hasmane bakışlarla süzdü. Aralarında kalın bir güvenlik zinciri sarkıyordu.

“Evet?”

“Signe, beni daha önceden hatırlıyorsundur. Bir polis müfettişiyim. Kafa İqbal’i de hatırlarsın.”

Karşısındaki kadın Kafa’yı görebilsin diye omzunu geriye yattırdı.

“Senin ve kocanın büyük bir sorumluluk üstlendiğinizi biliyoruz. Solro Kilisesi’nin bir parçası olduğunuzu, çiftlikteki kadınların ve çocukların burada saklandıklarını da.”

Signe Kvarvingen gözünü bile kırpmayıp Fredrik’e hasmane bir bakış attı.

“Ayrıca bunun uzun vadede işe yaramayacağını bildiğinizi sanıyorum. Bizi içeri alın ki oturup konuşabilelim.” Kadına içten gözlerle baktı. “Arama emrim yok. Yani zorla giremeyiz. Yine de gerekirse çıkartabilirim...”

“Öyleyse git kâğıdını al gel,” diyen kadın kapıyı kapatmaya

davrandı. Kilidin tıkırtısını bekleyen Fredrik ile Kafa onun yerine derin bir ses duydular.

“Signe.”

Konuşan, yaşlı kadının kocası Brynjar’dı.

“Adam haklı.” Brynjar’ın sesi bezgin çıkıyordu. “Çocukları düşün. Ya başka biri gelip de... Kendimizi savunamazdık, Signe. Yapamazdık.”

Acıklı bir hıçkırık, sonra da metal zincirin şıkırtısını işittiler. Brynjar’ı son gördüklerinde tekerlekli sandalyede oturan uykulu bir ihtiyarken artık karısının arkasında dimdik duruyordu. Uzun boylu adam mavi bir kargo pantolon ve kırmızı bir damalı gömlek giyiyor, ellerinde bir çift tutuyordu. Silah kuruluydu. Bu haliyle Fredrik’e polis psikologunun muayenehanesindeki Hemingway posterini hatırlatıyordu.

“Bu sabah tarlalarda oyun oynayan iki geyik yavrusu gördüm. Bana tüm bunların ne kadar tuhaf olduğunu hatırlattılar. Biz çocuklarımızı hapis tutarken tabiat kaygılanmaya gerek duymuyordu. Hayvanlar yavrularının özgürce koşmasına izin veriyorlar. Bugün özel bir şey olursa... eh, Tanrı öyle istediği içindir diye düşündüm.” Brynjar onu ciddi bakışlarla süzdü. “Sence Tanrı’nın istediği bu mu, Fredrik Beier?”

Fredrik’in yüzündeki ifade de bir o kadar ciddiydi.

“Tanrı hakkında pek bir şey bilmem, Kvarvingen. Ama o silahı kaldırman iyi bir başlangıç olur.”

Bodruma açılan kapak, birkaç hafta önce kahve içtikleri mutfak masasının yanındaki bir kilimin altındaydı. Brynjar Kvarvingen masayı yana itti, yere diz çöktü ve güçlü parmaklarla kapağı kaldırdı.

“Her şey yolunda,” diye seslendi boşluğa. “Tora, Lise, artık çıkabilirsiniz.”

Gözlerini karanlığa diktiler. Basamakların dibinde solgun suratlar belirdi. Fredrik beş kadın ve bir o kadar çocuk saydı. Sanki bir savaş sahnesiyle karşı karşıyaydılar. Bir bodrumda küçücük, korku dolu çocuk yüzleri. Gördükleri Fredrik’in yüreğini sızlattı. Basamaklarda kirli tabaklar, tencereler ve çatal-bıçaklar vardı. Çabucak topladıkları akşam yemeğinin kanıtları. Herkes tek tek yukarıya çıktı.

Signe Kvarvingen mutfak kapısında durup çocukları salona

soktu. En küçükleri en fazla bir veya iki yaşındayken büyükler on yaşına yakındı. Signe ile kadınlardan üçü çocukların peşinden giderken ikisi geride kaldı. Brynjar kapağı kapattı ve masayı yerine itip üstüne kahve fincanları dizdi.

“Neden biraz kahve içmiyoruz?” dedi adam. Sözleri bir sorudan ziyade bir beyandı.

Fredrik onaylarcasına kafa salladı ve Kafa’ya hitap etti.

“Koss’u ara. Bir minibüs yollasın.” Meslektaşıyla konuşmayı sürdürürken bir gözünü Brynjar’dan ayırmadı. “Aceleye gerek yok. Ona durumun kontrol altında olduğunu söyle.”

Kafa telefon açmaya giderken Fredrik iki kadınla beraber masaya oturdu.

“Bunlar Tora ile Lisa,” dedi Brynjar, yavaşça kahve makinesini çalıştırırken. “Tora, Paul Espen’le evli. Şey, evliydi.”

Paul Espen Hennie. Porsgrunn’da öldürülen kardeşlerden biri. Fredrik dudaklarını birbirine bastırarak anlayışlı bir ifade takınmaya çalıştı. “Üzgünüm,” dedi.

“Paul Espen az evvel önümüzden badi badi yürüyüp geçen oğlanlardan birinin babasıydı,” diye devam etti Brynjar. “Johannes. Daha üç yaşında. Henüz ona söylemedik.”

“Diğer polislere pot kırmamalarını tembihlerim,” dedi Fredrik usulca. Tora’nın gözünün içine baktı. “Tecrübelerime göre böyle şeyler ne kadar çabuk paylaşılsa o kadar iyidir.”

Kadın yüzünü ellerine gömdü. “Biliyorum,” dedi ve titreyerek usulca ağladı.

Tora gür sarı saçlara ve futbol topu kadar yuvarlak bir başa sahip dolgun bir kadındı. Fredrik yaşının otuzun hemen üstünde olduğunu tahmin ediyordu. O an Tora’nın sırtını okşayan diğer kadın –Lisa– birkaç yaş daha gençti. Fredrik ansızın onun kim olduğunu anladı: Bjørn Alfsen’in gönüllü metresi; kaçakların bahsettikleri kadın. Plantenstedt’e göre öldürüldüğü gece Alfsen’in odasında yatan kadın oydu. Fredrik masanın karşısına doğru eğildi. Geri gelmiş olan ve o sırada Brynjar’la beraber mutfak tezgâhının önünde duran Kafa’ya göz attı.

“Meslektaşlarımız yakında burada olurlar. Sizi güvenli bir yere götürecekler. Saklanmanızın gerekmeyeceği bir yere,” dedi ve dostane bir tebessüm etmeye çalıştı. “Hepinizle konuşmamız ge-

rekecek. Yetişkinler kadar çocuklarla da. Merak ettiğimiz pek çok şey var. Size saldıran adamı yakalamamızı sağlayabilecek şeyler.” Dosdoğru Tora’ya baktı. “Kocanı öldüren adamı.”

Yeniden Lisa’ya doğru döndü. “Bana kalırsa o gece katili gördün, Lisa, değil mi?”

Kadının ufak tefek bedeni sarsıldı ve gözleri yaşlarla doldu. Omzunda duran koyu sarı saç örgüsünü iki eliyle birden kavradı ve örgünün ucuna kadar kaydırdı. Sonra tekrar yukarı çıkıp baştan başladı. Yaptığı harekette cezayı andıran bir şey vardı. Solgun yanaklarından aşağı koca koca yaşlar aktı. Sonra elinin tersiyle burnunu sildi, elini gömleğiyle kuruladı ve berrak bir sesle yanıtladı.

“Evet.” Ve onlara başından geçenleri anlattı.

Lisa hiçbir şey fark etmemişti. Ne yatak odası kapısının açılmasını, ne sessizce içeri giren uzun boylu sureti, ne de o suretin susturucuyu Papaz Alfsen’in alnına dayayarak onu uyandırmasını. Gözünü açtığında papaz yerde yatıyor, suretse onun sırtında oturuyordu. Adamın her şeyi iri yarıydı; başı, gövdesi, elleri. Üstünde koyu renk giysiler, kafasında da o başlıklardan biri –bir kar maskesi– vardı.

“Bir parmağını Björn’un gözüne dayadı ve papaz bana ses çıkarmamam gerektiğini söyledi. Onlara bakmamam, duvara dönük olarak kapının yanında oturmam gerektiğini. Adam ağzımı, ellerimi ve ayaklarımı bağladı. Başıma bir yastık kılıfı geçirdi. Sonra bana zorla...”

Kaşları. Cımbızla alınmamış hafif V şeklindeki kaşları göz yaşlarına rağmen onu daima mutluymuş gibi gösteriyor, yüzüne neredeyse kışkırtıcı denebilecek kadar uçarı bir hava katıyordu. Lisa müfettişin aklından geçenleri okumuşçasına parmak uçlarını diliyle ıslattı ve kaşlarını düzeltti. Onları ellerinin arkasında gizledi.

Papaza yüksek sesle bir kâğıt okutulmuştu. Okurken sesi feci şekilde titriyordu. Mahzenin şifresiyle ilgili sorular. Ve de Per Baba’yla. Saldırgan onun nerede saklandığını bilmek istiyordu. Fakat papaz bilmiyordu.

Lisa hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. “Ve sonra... pat diye bir ses duydum. Bir kapının çarparak kapanması gibi.” Gözyaşları

hiçbir engelle karşılaşmaksızın yanaklarından akıp gitti. “Bjørn’u vurdu. Onu infaz etti.”

Fredrik anlayışlı bir edayla başını salladı. “Mahzen ne amaçla kullanılıyordu?”

Brynjar gibi kadınlar da başlarını sağa sola salladılar. “Bir sığınak inşa ettik. Bir gizlenme yeri. Kıyamet Günü gelirse... geldiğinde kullanmak için. Ama oraya hiç inmedik. Gruplara ayrıldık. O grupların—”

Fredrik kadının sözünü kesti. “Biliyorum. Ya kocan?” diye Tora’ya sordu. “Orada ne yaptıklarından hiç bahsetti mi?”

“Hayır,” diye kadın başını katiyetle iki yana salladı. “Asla.”

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Kafa bir adım öne çıktı.

“Hâlâ kayıp olan biri var. Konuşmayı çok istediğimiz biri,” dedi. “Børre Drange. Per Baba dediğiniz adam. Per Olsen.”

İki kadın kendi aralarında kısaca baktı. “Haberlerde gördüklerimizden başka bir şey bilmiyoruz. Saldırıdan beri hiç iletişim kurmadık.”

Tora iri başını Brynjar’a doğru çevirdi. Adam onu doğrularcasına öksürdü.

Fredrik polis arabasından gelen ışıktaki Sebastian Koss’u gördü. Emniyet müdür yardımcısı minibüsün yanında duruyordu. Fredrik pencerenin arkasından o ifadesiz suratı seyretti. Kapı kapandı ve minibüs yola çıktı.

“Staffan Håyhä,” dedi Koss onun yanına geldiğinde.

“Aradığımız adam,” karşılığını verdi Fredrik. Andreas onu da aramıştı. Park etmiş arabalara doğru yürümeye başladı.

“Beier?”

Koss arkasından sesleniyordu.

“Pio Otamendi bir saat önce Ullevål Hastanesi’nde öldü.”

93. BÖLÜM

Havada taze nem vardı. Pus denebilecek kadar değil ama gözlük camlarını buğulandırmaya yetecek kadar. Deri ceketinin fermuarını çekip ellerini ceplerine soktuktan sonra Majorstuen'den yürümeye başlayıp kent merkezinden geçti ve Grønland'a doğru ilerledi. Kulaklıklarını takıp Oscar Danielson'ın "*Kalbmde Stockholm*" şarkısına kendini kaptırmayı her şeyden çok istese de henüz bunun için erkendi. Oslo gecesinde işitme duyusunu kısıtlamaya cesareti yoktu. Öyle bir şey yapmayacak kadar uzun zamandır polislik yapıyordu. Ayyaşlar hâlâ yatıp uyumak için yalpalayarak evlerine gidiyorlardı. Gecenin son müşterisini arayan ruhsatsız taksiler onun yanından geçerken hızlarını azalttı ve itici görünümlü bir çift fahişe gönülsüz bir "selam, yakışıklı" çekmeyi denedi.

Emniyet müdürlüğünün beton duvarlarının arkasına sağ salim ulaştıktan sonra Fredrik merdivenlerden altıncı kata çıktı. Sonra Sebastian Koss'un ofis kapısının önünden sessizce geçti. İçeriden konuşmalar geldiğini duyabiliyordu. Sebastian'ın derin baritonu ve Neme'nin onunkinden de derin bası. Sözcükleri çıkaramasa da ne görüştüklerini biliyordu. Medya sabah sekizde düzenlenecek bir basın toplantısına çağırılmıştı ve dün geceki gelişme o toplantıda onlara servis edilecekti. Cemaat bulunmuştu. Kadınlar ve çocuklar hayattaydı. Neme'nin itinalı idaresi altında Sebastian Koss kendisinden öncekilerin yapamadığını başarmıştı.

Fredrik renk yoksunu toplantı odalarından birine girdi. Cep telefonunu kapattı, gözlüğünü masanın üstüne koydu ve bir ofis koltuğuna rahatça kurulup üstünü deri ceketiyile örttü. Gözlerini yumup uykuya daldı. Evde mışıl mışıl uyuyan Bettina kendi yastığına horlayarak onu uyutmamıştı. Krösus salonda kestirmekle meşguldü. Burası huzurluydu.

Bir saat sonra koridordan gelen lakırdılarla uyandı. Duvardaki

saat 08:24'ü gösteriyordu. Fredrik bir an için televizyonu açıp basın toplantısının sonunu seyretmeyi düşündü ama gereken enerjiyi bulamadı. Öyle yapmaktansa ofis telefonunun ahizesini kulağı ile omuz arasına sıkıştırdı. Dostunun şu anda işinin başında olduğundan emin sayılırdı.

“Hansson. Stockholm Asayiş Şube,” diye melodik bir ses Småland aksanıyla telefona cevap verdi.

“Hasse,” dedi Fredrik mutlulukla, “sen hiç uyumaz mısın?”

Kısa bir sessizliğin ardından karşı uçtaki adam çatlak bir kahkaha attı. “Hay ağzını sikeyim, Fredrik. Sesini duymak çok güzel.”

Fredrik Beier'in Hasse Hansson'la tanışması on dokuz yıl öncesine dayanıyordu. Fredrik o gün bir grup acemi polise Oslo gece hayatının daha açık seçik yanlarını gösteriyordu. Dört-beş mavi gözlü delikanlıya ve de ona. Norveçli karısıyla beraber Stockholm'den buraya taşınmış ve Norveç polislik sınavından daha yeni geçmiş İsveçli bir polis memuruna. Hasse bir Eskimo köpeğini andırıyor ve bir tahliye borusu gibi gülüyordu. İlk Yılbaşı âlemcileri sokak ortasına yığılmaya başlarken birbirleriyle bakışıp dost olmuşlardı. Evliliği uzun sürmeyen Hasse anayurdu İsveç'e döneli epey zaman geçmişti ama dostlukları bâki kalmıştı.

“Staffan Håyhä, evet...” dedi Hasse ağır ağır. Fredrik masaya vuran bir enfiye kutusunun sesini duydu. “Kırk bir yaşında bir İsveç vatandaşı. Gotland'daki bir Özgür Kilise* topluluğunda yaşayan yedi çocuklu bir aileden. Askerliğini tamamladıktan sonra bir komando ve paraşütçü olmuş. Balkan Savaşı sırasında Yugoslavya'da görev yapmış. Ve orada...” Cümlesini yarım bıraktı. “Bunlar standart polis raporuna girecek şeyler değil,” dedi daha derin bir ses tonuyla. “Hem de hiçbir. Amirim kendi amiriyle konuştuktan sonra resmi versiyonu senin amirine gönderecek. Tabii o zamana kadar öyküden geriye ne kalacağını ancak Tanrı bilir. Ama gerçek bu. Acı gerçek, anlıyor musun? Anlatacaklarım dostlar arasında kalacak, tamam mı?”

“Elbette. Bu kadar uğraştığın için minnettarım.”

Hansson hafifçe hımladı. “Seve seve,” diye yumuşak bir sesle karşılık verdi, öksürdü ve konuşmasını sürdürdü. “Güvenlik

* İsveç'teki Baptist mezhebinden bir Hristiyan tarikatı. -çn

servisimiz ve orada çalışan casuslar H  yh  'nın adı bile geçse terlemeye ba  lıyorlar. Herif varla yok arası. Oursa bile gizli bilgi sayılıyor. İsveç adına İsveç'in yapmayacağı şeyler yapmış. Bilmem anlatabildim mi?"

Anlatabilmi  ti.

Hasse ona Staffan H  yh  'nın aslen keskin nişancılık eğitimi almış seçkin bir asker olduğunu söyledi. Gözde silahı ASWM t  feğiydi. .338 kalibreli Lapua Magnum. Balkan sava  ı sırasında ağır yaralanmıştı. Orada yürüttüğü görevle ilgili şartlar h  l   çok gizli ibareliydi ama Hasse ordu istihbaratta çalışan eski bir dostundan yardım istemişti. Resmi olarak hiçbir İsveç veya BM askeri Yugoslavya'da gizli operasyonlar y  r  tmemi  ti; onlar barı  ı sağlamak amacıyla oradaydılar. Fakat söylentilere göre bazı kimseler eski hesapları kapatmak için sava  ı fırsat bilmişlerdi. K  kleri Sovyet dönemine dayanan hesapları.

"Bunların İsveç ordu istihbaratla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. Ama personel kayıtlarında H  yh  'ya ait bir dosya bulunuyor."

H  yh   bir görev sırasında Bosnalı Müslümanların eline düşmüştü. Tahminen yerel bir silah ka  akcısını boğduğu için işkence görmüştü.     gün sonra da İsveç'in başını çektiği bir BM timi tarafından kurtarılmıştı. Tutsaklığı sırasında kulakları, burnu, üst dudağı ve dili kesilmı  tı. Tedavi için özel olarak kiralanan bir jetle Stockholm'e uçurulmuştu. Niye sıradan bir BM uçağıyla eve götürülmediğini bilen yoktu.

H  yh   taburcu olmasının ardından birkaç yıl Stockholm'de bir sivil olarak yaşamıştı. Bu zaman zarfında birkaç defa polise ihbar edilmı  tı. Sokaktaki diğer insanlara benzediği pek söylenemezdi ve tarifine pek çok soruşturmada yer verilmişti. Hem de ciddi soruşturmalarda. Kent içinde darp olayları, tecavüzler ve seksten sonra fahişelere düzenlenen saldırılar gibi. Fakat o soruşturmalarda ismi hiç geçmemişti.

"Kimliği belirsiz fail. Kimliği belirsiz fail. Kimliği belirsiz fail," diye okudu Hasse.

"Yani birileri onu koruyordu,   yle mi?" diye tahmin yürüttü Fredrik.

Hasse Hansson öksürdü.

Staffan Hāyhā aldığı yaralara rağmen aktif göreve dönmeye can atmıştı. Lakin resmi açıklamaya göre öyle yapmasına izin verilmemişti. O artık İsveç Silahlı Kuvvetleri'nin gözünde bir külfetti.

“Resmi açıklama mı?”

“Hāyhā'nın yaşamının son on ilâ on iki yılı tam bir muamma. Hiç kimse yorumda bulunmuyor. İyi de aradaki tüm bağlar kesildiyse bu sessizlik neden?” diye lafın gelişi sordu Hasse, çünkü aradaki sır perdesine rağmen bir şeyler bulmuştu.

“Omsal Abdullah Kamal diye birini hiç duydun mu?”

“Duymadım.”

Osman Abdullah Kamal, Afganistan'daki en korkulan adamlardan biriydi. Bir terörist, silah kaçakçısı ve uyuşturucu taciri yuvası gibi faaliyet gösteren Kandahar'ın valisi olarak bir dizi katliamın ve bombalı saldırının arkasındaki isimdi. Kamal ülkesini istila eden yabancılardan nefret ediyordu ve amacı, vilayetindeki tüm NATO etkisini ortadan kaldırmaktı. Taliban'ın önemli bir müttefiki olarak kabul görüyordu. Sonra bir şey olmuştu. O şeyin ne olduğu hâlâ belirsizdi. Fakat Kamal bu bahar öldürülmüştü. Olay Kandahar şehrinde bir saatlik mesafedeki bir köyde yaşanmıştı. İşin ilginç tarafı, bölgedeki bir NATO destekçisinin evinde öldürülmüş olmasıydı. Tüm bulgular onun ve NATO destekçisinin bir tür anlaşma pazarlığı yaparken Kamal'ın bir keskin nişancı tarafından öldürüldüğünü gösteriyordu.

“Yüksek gizlilikte bir NATO belgesi o olaydan Hāyhā'yı sorumlu tutuyor. Bunu öğrenmek için ordu istihbarattaki tanıdığıma epey yüklenmen gerekti. NATO kuvvetlerinin güvenilir tanık gözlemleri diye tarif ettikleri şey haricinde Hāyhā'nın aleyhine ne gibi delilleri olduğu belli değil.”

“Yani Staffan Hāyhā daha birkaç ay öncesine kadar Afganistan'da askerlik yapıyordu, öyle mi?”

“Öyle gözüküyor.”

“Vay anasını.”

Kafa Iqbal o gece iyi uyumadı. Uyku ile uyanıklık arasında hu-

zursuzca gidip geldi. Tanrı'nın ışığı'na mensup o kadınlara Børre Drange'dan bahsetmeleri gerekir miydi? Kadınlar ve çocuklar gerçek bir tehlike içinde olduklarını düşünmekte haklı mıydılar?

Staffan Håyhä'nin niyeti sahiden de Tanrı'nın ışığı'nın her mensubunu katletmek olsaydı Solro'daki o ilk geceden daha iyi bir fırsat yakalaması mümkün değildi. O gece tarikata bağlı herkes tek bir yerde toplanmıştı; kendilerini güvende hissediyorlardı, dış dünyadan kopuktular ve ücra bir yerde yapayalnızdılar. Fakat Håyhä çoğunun yaşamasına göz yummuştu. Ne kadar acımasız biri olursa olsun. Acımasızdı da... Elinde can veren kurbanlar rasgele seçilmemişti. Öte yandan kadınlar ve çocuklar kaçıp Kvarvingenlerin evine saklanmışlardı. Yoksa Børre Drange'ın korkunç planlarını biliyorlar mıydı?

Kafa altıya yirmi kala kalktı. Sırf ağzındaki kötü tadı gidermek için otuz saniye dişlerini fırçaladıktan sonra koşu giysilerini giyip kuzeye yollandı. Kurşuni şafakta Bjølsen mahallesinden geçip Nydalen'e doğru Aker Nehri boyunca ilerledi. Nehri Maridal Gölü'nün güney bölümüne kadar takip edip gölün doğu kıyısına tepeden bakan orman patikasına saptı. Vücudu enerji doluydu. Yokuş yukarı koşma ihtiyacı hissediyordu. Kjærlighetsberget Tepesi'nin zirvesinde durdu. Gün artık başkent ile güneş arasında asılı duran gri kütle altında olup olabileceği kadar aydınlıktı. Kafa suyun karşısına baktı ve soğuk kuzey rüzgâr terli bedenini serinletirken bir ürpertiye kapıldı. Biraz su içip koşmaya kaldığı yerden devam etti. Ancak Maridal Gölü'nün kuzey yakasındaki şapele vardığı zaman nereye gittiğinin farkına vardı. Normalde bu noktada tekrar güneye yönelirdi ama bu sabah değil. Öyle yapmaktansa kuzey istikametinde koşmayı sürdürdü. Çalışanları evlerinden işlerine taşıyan ilk arabaları gördü ve köprüyü koşarak geçmesinin ardından vadi bir kez daha önüne serildi.

Buradan Solro'ya koşarak gitmek yirmi dakika bile sürmezdi. Kafa, Kvarvingenlerin evine geri dönmeliydi.

“Søren Plantenstedt!” dedi Fredrik heyecanla. “O da eskiden İsveç ordusunda görev yapmış. Plantenstedt ile Håyhä'nin birbirlerini tanıyor olması mümkün mü?”

Hasse Hansson hırıltılı bir öksürükle genzini temizledi. “Hayır.”

Bunu o da akıl etmişti. Fakat Plantenstedt altı üstü Malmö’deki askeri üste mütevazı bir din görevlisiydi. Hasse çoktan onun komutanıyla konuşmuştu. Kara kuvvetleri Plantenstedt’ten asker olmayacağını çabucak anlamıştı. O evini özleyen on sekizlik delikanlıların sarılıp gözyaşı dökebilecekleri bir omuzdan fazlası değildi. Hâyhâ’nın seviyesindeki seçkin bir asker ile Plantenstedt gibi bir mürekkep yalamışın arasında yer alabilecek tek bir buluşma noktası bile yoktu.

“Öyleyse şimdilerde Staffan Hâyhâ’nın ücretini kim ödüyor?”

Hasse böyle bir soruyu cevaplandıramazdı. Hâyhâ’nın becerilerine sahip birini tutmaya hazır pek çok kişi vardı. Güvenlik danışmanları. Korunmaya muhtaç insanlar. Paralı asker grupları. Veya bir düşmanını temelli yoldan çekmek isteyen biri. Hâyhâ’nın kimin hesabına çalıştığı belirleyebilecek tek şey onun kendi vicdanı ve açgözlülüğüydü.

“Peki ya vicdanı yoksa?”

Hasse Hansson astımlı bir deniz aygırı gibi hırıldadı. Enfiye kutusunun ritmik tıkırtısı artık o kadar yüksekti ki Fredrik onun kutuyu telefona vurup vurmadığını merak etti. Hasse bu noktada bir sigara için yanıp tutuşuyordu. Fredrik dostunun enfiyeyle idare edebilmesini umdu. Hasse bir sigara tiryakisinin ciğerlerine sahipti.

“Açıkcası daha ne kadar bilgi toplayabilirim emin değilim. Çok nüfuzlu biri Staffan Hâyhâ’nın hayat hikâyesini karanlık bir odaya tıkmış.” Hasse sesini alçalttı. “Unutma, bu ordu casusları işlerinin en alâsıdırlar. Gizli törenlerde gizli madalyalar alırlar. İsveç adına asla bilinmeyecek şeyler yaparlar. Suikastlar. Terör örgütlerinin desteklenmesi. Silah kaçakçılığı. Uyuşturucu... Ülkenin menfaatine olduğu sürece her şey. Omlet yapmak için yumurtaları kıranlar onlardır.” Kendi lafına kendisi güldü. “Karşılığında da devlet hiç rahatsız edilmeden hayatlarını yaşamalarını sağlar. Tecavüz suçlamaları kalkıverir. Tanıklar gördüklerini unuturlar. İsimler kaybolur.”

Fredrik dostuna teşekkür edip telefonu kapattı ve ayağa kalkıp saatine göz attı. Bir sonraki işi için vakit hâlâ çok erkendi.

Kantinde bir yumurta ve hamsili sandviç yedikten sonra metroya doğru aheste adımlarla yürüdü.

Ormandaki ahşap evin üstünde çiy taneleri ışıldıyordu.

Kafa son birkaç kilometreyi elinden geldiği kadar hızlı koşmuştu. Soğuktan titreyen polis memurlarına ulaştığında da çimenlere uzanmak zorunda kalmıştı.

Şimdi elinde anahtarlarla Kvarvingenlerin evinin önünde tek başına dikiliyordu. Polis şeridinin altından geçip kapıyı açtı. Holdeki yemek kokuları henüz dağılmamıştı. Brynjar Kvarvingen'in donuk yağlıboya tabloları halen salonda asılıydı ve Kafa bir kez daha mutfaka çıkan koridordaki havadan çekilmiş Solro fotoğrafının karşısında durdu. Aradığı cevap o ayrıntılarda yatıyordu.

Kafa'nın aradığı da ayrıntılardı. Dün gece bir türlü aklına yatmayan bir şey olmuştu. Henüz göremediği, fakat bütün gece huzurunu kaçıran bir şey. Daha doğrusu o öyle sanıyordu. Çünkü mutfaka girdiğinde bir ayrıntı aramadığını fark etti. Gerçek apaçık ortadaydı.

Tezgâhta duran, içinde patatesler bulunan küçük tava yer değiştirmişti. Artık ocağın üstündeydi. Ve içinde bir yulaf lapasının gri, katılaşmış artıkları vardı. Kafa serçe parmağını kullanarak lapayı dikkatle dürttü. Hâlâ biraz ılıktı. Fredrik dün gece ön kapıyı kilitledikten sonra biri burada karnını doymuştu.

Kafa arkasına döndü. Duvarın yakınında, mutfak masasının altında büyük, beyaz bir porselen kırığı gördü. Lavabonun altındaki mutfak dolabını açtı. Çöp kutusunda başka kırıklar da vardı. Dün gece kahve içtikleri fincanlardan biriydi. Huzursuzluğunun kaynağını işte o zaman anladı. Bodrum. Bodrumu hiç incelememişlerdi. Boş olup olmadığını kontrol etmemişlerdi.

Porselen kırığının anlamı işte buydu. Biri kapağı içeriden açmıştı. Kapağın üstünde duran masa devrilmiş ve fincan yere düşmüştü. Kafa masayı kenara itti, kilimi ayağıyla çekti ve kapağı açtı.

Yaşlı adam kadınları ve çocukları oradan çabucak ve ustaca çıkarmış, sonra da gözlerinin önünde kapağı tekrar kapatmamış mıydı? Brynjar Kvarvingen onları ikinci kez aldatmıştı. Ama

üçüncü bir sefer olmayacaktı. Kafa çekmecelerin birinde bir mum ve birkaç kibrit buldu. Azimle merdivenden aşağı indi. Bodrum, yukarıdaki mutfakla aynı boyuttaydı. Tavan ancak dik durabileceği kadar yüksekti. Sıkıştırılmış toprak zemin kalın bir yün battaniye tabakasıyla kaplıydı. Tavana pilli bir fener asılmıştı. Kafa feneri çalıştırdı.

Oda gizlenmeye uygun olarak donatılmıştı. Merdivenin önündeki köşede masa başı oyunları ve çocuk oyuncakları vardı. Yanlarına su damacaneleri istiflenmiş, ortaya iki adet eski püskü puf koltuk ve bir mutfak sandalyesi yerleştirilmişti. Karşı duvara raflar monte edilmişti. Yulaf lapası, konserve yemekler, hazır çorbalar, sebze kavanozları ve kurutulmuş meyveler. Bir battaniye, döşek ve uyku tulumu yığını. Hepsi de isim etiketleri yapıştırılmıştı. Kafa onları okudu. İşte oradaydı. “Per” diyordu etiketlerden biri. İlk uyku tulumu Børre Drange’ındı. Ve üstünde bir şey duruyordu. Sayfa kenarları iyice yıpranmış bir İncil. Biri mavi mürekkeple kapağın içine “Per Olsen’e aittir,” yazmıştı.

Metro, Lambertseter banliyösünde durdu. Fredrik alışveriş merkezinin önünden geçerek anayolu takip etti. Uzun boylu sureti Oslo’nun ilk uydu kasabasını teşkil eden apartmanların, müstakil evlerin, küçük bungalovların ve teraslı konutların basık, solgun tuğla blokları arasında uzun adımlarla ilerledi. Yer yer küçük bahçeler, yabani ot bürümüş çalı çitler ve hoş kokulu meyve ağaçları göze çarpıyordu. Gökyüzü grinin daha açık bir tonuna bürünmüş, güneş ışınları Fredrik’i azıcık da olsa ısıtmaya başlamıştı. Yedi dakikalık yürüyüşün ardından hedefine ulaştı. İndiği küçük tepenin dibinde bir ara sokağa sapmış, sokak onu çaprazlamasına tekrar yukarı çıkarmıştı. İşte oradaydı. 31 numara. Yokuşun dibine yakın yükseltilmiş bir alana yeşil renkli küçük bir ev inşa edilmişti ve kahverengi bahçe çitindeki kapıdan başlayan çakıl kaplı dar bir patika ot bürümüş bahçeden geçerek beyaz ön kapıya kadar uzanmaktaydı.

Børre Drange dün gece burada yatıp uyumuştı.

Kafa parmağını ince kâğıt yaprakların altın yaldızlı kenarlarında gezdirdi. Sayfalar belirli bir noktada kendiliğinden açıldı. Eyüp Kitabı. Eski Ahit. Sayfaların açılmasının sebebi, oraya bir şey yerleştirilmiş olmasıydı. Bir fotoğraf. Gür bir bahçeye tepeden bakan alçak, yeşil bir evin fotoğrafı. Ön kapıya çakıllı bir patika izlenerek ulaşıliyordu. Kahverengi bahçe çitinde bir posta kutusu takılmış, kutunun kapağına da siyah keçeli kalemle “K. Monsen” yazılmıştı.

Kafa onu çaldırmaya devam etti. Fredrik ne halt yemeye telefonunu kapatmıştı ki?

Kapıyı mavi bir gömlek ve kot pantolon giyen biri açtı. İsmi verip kentini bir bakıcı olarak tanıttı. Gür, kıvrıkcık bir sakalı vardı ve tek kullanımlık ten rengi eldivenler takıyordu. Dalgalı sarı saçları koyu renk bir beyzbol şapkasının altından dışarı taşıyordu. Fredrik ziyaretinin sebebini açıklarken adam onu meraklı mavi gözlerle süzdü.

“Kolbein bugün pek iyi durumda değil. Ama buyurun deneyin,” deyip müfettişi içeri buyur etti.

94. BÖLÜM

Daracık holde birbirlerine rahatsız edecek kadar yakın duruyorlardı. Tahta duvarlar eski ve kırılmıştı. İçeriye bir tek kapının yanındaki küçük bir pencereden ışık giriyordu. Fredrik ancak deri ceketini astıktan sonra bakıcı onu evin daha içlerine aldı.

“Kolbein hastaydı. Zatürreyi daha yeni atlattı,” diye fısıldadı.

Dar bir koridordan geçtiler. Mutfak sollarındayken sağlarında bir çalışma odası vardı. Fredrik’in tam önündeki duvarda cam çerçeveli sararmış bir kâğıt parçası asılıydı. Fredrik gözlerini kıstı. Aslan armasının altında şöyle yazıyordu: *Biz, Norveç Kralı Haakon, 1940-1945 savaşında ulusla verdiği hizmetlerden ötürü işbu Savaş Madalyası’nı Kolbein Ihme Monsen’e verdiğimiz ilan*

ederiz. Bizzat Kral'ın imzasını taşıyan sertifikanın tarihi 10 Mayıs 1946'ydı. Kral'ın profilini taşıyan sarı-kırmızı kurdeleli bronz madalya onun yanındaki bir çiviye asılmıştı. Fredrik mutfığa göz attı. Kapının hemen yanında kulpu klasik Amerikan arabalarının kapı kollarına benzer bir buzdolabı vardı.

“Bu taraftan,” diyen bakıcı çalışma odasına yöneldi.

Oda tam bir keşmekeş içindeydi. Duvarlar kitaplıklarla kaplıydı ve kalın, kahverengi perdeler çekili olduğundan oda asıl kırmızı kumaş bir gölgeliğe sahip bir tavan lambasıyla aydınlanmaktaydı. Pencerenin altındaki çalışma masasına kitaplar yığılıydı. Aralarında iyi tanınan felsefi eserler bulunmasına karşın çoğunluğu ağır, bilimsel eserlerdi. Tıp, biyoloji ve kimya. Çoğunlukla Almanca. Aynı şey zemin için de geçerliydi. Etrafa sararıp solmuş mecmualar saçılıydı. Çalışma odasındaki dar bir koridordan Kolbein Ihme Monsen'in yatmakta olduğu salona geçtiler. Fredrik metroyla buraya gelirken tanışmalarını hafızasında canlandırmıştı. Titreyen hevesli eller ve parlak siyah gözler.

Onu karşılayan sahne daha farklı olamazdı. Kanepedeki yün battaniyenin altında yatan ihtiyar adamın gözlerinde hiç kıvılcım yoktu. Kolbein Monsen yan durduğu için renksiz kafa derisindeki yanık izleri ve deforme kulağı Fredrik'e doğru dönüktü. Boyunda narin deniz yosunlarını andıran münferit kıllar bulunuyordu ve çarpık burnunun delikleri, rüzgâr yön değiştirdiğinde suyun yaptığı gibi dalgalanıyordu. Monsen onların varlıklarından bihaberdi; o yüzden Fredrik duvara dayalı çekmeceli dolapta duran fotoğrafları inceledi. En büyüğü bir düğüne aitti. Gelinin saç modelinden ve damadın favorilerinden resmin 1970'lerde, barok tarzındaki şık bir salonda çekildiği anlaşıyordu. Damat Gerhard Monsen, yani Kolbein Ihme Monsen'in oğluydu. Kolbein durumun ciddiyetinin ağırlığını taşırmış gibi gözüküyordu. Fakat aynı zamanda gururluydu. İnce yapılı güzel gelin uzun sarı saçlara sahipti ve yüzünde bir huzur ifadesi vardı. Fredrik yandaki resimde yer alan cılız, sivilceli, ve kepçe kulaklı ergeni hemen tanıdı. Sebastian Koss. Resim Fredrik'te emniyet müdürlüğündeki tuvaletin kapısında samimi bir meslektaşıyla karşılaşmış gibi bir his uyandırdı. Sanki az önce neler yaşandığının reddedilemez öyküsün anlatan o koku. Aşırıya kaçan bir bilgi kirliliği. Üçüncü

resimde iki kız vardı. Birbirlerinin tıpatıp aynı olan kızlar da ergendi ve bir kavaklar koridorunda duruyorlardı. Kızların elmacık kemikleri, saç renkleri ve düzgün burunları annelerine çekmişti. Koss'un kız kardeşleri olmalıydılar. Anlaşılan ikizdiler.

Kanepedeki adam derin bir iç geçirdi.

Fredrik döndü. Kanepenin ucuna bir baston dayalıydı. Fredrik onu hayranlıkla gözden geçirdi. Abanozdan yapılmış uzun kısmının alt yarısı kesilmiş ve yerine çelik bir buçuk takılmış gibiydi. Sert, vernikli tahta yukarı çıktıkça kalınlaşıyor ve yumruk iriliğindeki bir tokmakla son buluyordu.

Bakıcı odadaki tek sandalye olan bir tekerlekli sandalyeyi ileri itti.

"Kolbein," dedi usulca, solgun adamın üstüne eğilerek. İhtiyarın dikkatini çekmek istercesine dilini şaklattı. "Kolbein, bir misafirin var. Bir polis memuru. Birbirinizi tanıyormuşsunuz."

Fredrik oturdu. Monsen gözlerini açıp ona donuk bir bakış attı. O gözler kalın, mavi-gri bir zarla kaplıydı. Un ile sudan yapılmış bir bulamaç gibi.

"Beeiii..." diye geveleyen yaşlı adam elini yün battaniyenin altından zar zor çıkardı ve ona doğru uzattı.

Fredrik adamın elini tuttu. Soğuk ve cılızdı.

"Beiii..." diye tekrar fısıldadı Kolbein. Ağzının kenarından salya aktı. Daha önce Fredrik'in ismini bir defa telaffuz etmişti. Oslo Askeri Cemiyeti'nde. Belli ki yalnızca tanıştıklarını değil, onun adını da hatırlayacak kadar akıllı başındaydı.

"O...?" Fredrik bakıcıya doğru döndü. "Uzun süredir rahatsız mı?"

Bakıcı sakalını sıvazlayarak başını iki yana salladı. "Doktor yavaş yavaş iyileştiğini düşünüyor. Genelde öğleden sonraları biraz canlanır."

"Ailesi bu kadar hasta olduğundan haberdar mı?"

"Bilmiyorum. Ama belediye ona iyi bakıyor. Kolbein yalnız kalmayacak. O kadarını garanti edebilirim."

Fredrik kaşlarını çatarak yaşlı adama doğru döndü. "Kolbein, söylediklerimi anlıyor musun?"

İhtiyar başını kaldırıp ona baktıysa da cevap vermedi. Fredrik'in tutağı eli daha da gevşedi.

“Sana Viyana Kardeşliği hakkında bazı sorular sormaya geldim. Oradaki çalışmalarınla ilgili.”

“Evettt...” diye inledi kanepedeki adam. “Wien... *Land des Berge...*”

Fredrik ona boş boş baktı.

“*Land am Strome...*”

Bakıcı öne eğildi. Fredrik’e adam kaygılıymış gibi geldi. Yoksa ihtiyarı fazla mı zorluyordu?

“Kolbein o günleri anmaktan hoşlanmaz,” diye fısıldadı adam. Artık o kadar yakındı ki Fredrik onun vücut ısınısını sırtında hissedebiliyordu.

“Bak, rica etsem Kolbein’le biraz yalnız kalabilir miyim?”

Bakıcı bir saniyelğine tereddüt etti, sonra ağzı tebessüme benzer bir ifadeyle buruştu. “Elbette. Özür dilerim. Gidip çalışma odasına çekidüzen vereceğim. Bir ihtiyaç olursa bana seslenin yeter.”

Bakıcı kapıyı arkasından kapatmayarak Fredrik’in damarına bastı. Fakat kanepedeki ihtiyara bir kere daha bakınca Fredrik bunun fazla bir fark yaratmayacağına karar verdi. Soluk pembe dudaklar titriyordu; Kolbein Ihme Monsen içi geçmiş bir ihtiyardı, hepsi bu. Hani huzurevlerinin koridorlarında sergilenen içi boş ve titrek kabuklar olur ya, işte o da öyleydi.

“Bu kadar hasta olduğumu duyduğuma üzüldüm,” dedi Fredrik. Monsen ona tekrar bakarak başıyla bir hareket yaptı.

“Ben... belki daha sonra yeniden uğramalıyım. Ne dersin?”

Yaşlı adam onun elini daha sert sıktı. Fredrik’in bileğine sarı bir tırnak battı.

“Devam eden bir soruşturma için gelmiştim. O yüzden mümkünse Børre Drange adını veya kendine Tanrı’nın Işığı diyen kiliseyi hatırlamaya çalış. O zaman—”

Savaş gazisi başını çevirip gözünü ona dikti. “Beiii...”

“Ne?”

“Beiiiier...” diye yavaşça hırıldadı. Sonra gözleri kapandı.

Fredrik ayağa kalktığı anda bakıcı kapı aralığında duruyordu. Tasalı bir hali vardı.

“Gitmenizi istemek zorundayım. Kolbein konuşabilecek kadar iyi değil,” dedi katiyetle.

Müfettiş omuz silkti. “Evet, öyle gözüküyor.”

Fredrik dışarıda ciğerlerini temiz, soğuk havayla doldurdu. Küçük evin atmosferinde bir tuhaflık vardı. Renklerle ve pürsümüş ihtiyarla ilgili hiç hazzetmediği bir şey. Henüz kokmaya başlamamış bir çürüme gibi. Koss’a dedesinin gerçekte ne kadar hasta olduğunu söylemeli miydi? Oğlu zengin bir nakliye şirketi sahibi, Storting’in bir üyesi ve eski bir devlet bakanıyken Kolbein Ihme Monsen böyle virane bir eve nasıl düşmüştü? Koss ne demişti? Gerhard ile Kolbein’in pek sık konuşmadıklarını mı?

Fredrik başını metro vagonunun camına dayadı. Hayır. Bunlardan hiçbiri onu ilgilendirmezdi. Doktor ev ziyareti yapmıştı ve ihtiyarın yanında bir bakıcı vardı. Ailenin orada olması gerekse bile Monsen kendi haline bırakılmamıştı. Birilerine telefon açmak Fredrik’in üstüne vazife değildi.

Telefon?

Emniyet müdürlüğündeki sabah istirahatinden sonra cep telefonunu hâlâ açmamış olduğu ancak o zaman aklına geldi.

Kafa ona üç sesli mesaj bırakmıştı. Sonuncuda sesi titriyordu.

Başkomiser Fredrik Beier ziyareti sırasında hasta bir adam, bir bakıcı ve dağınık, köhne bir ev görmüştü. Kafa’yla yaptığı konuşmadan sonra bakış açısı değişti. Asıl gördüğünün Børre Drange olduğunu anladı. Adam eldiven takmış, başına bir şapka geçirmiş ve gür bir sakal bırakmıştı. Fredrik’in Viyana Kardeşliği hakkında sorular sorduğunu anlayınca tedirgin olmuştu. Fredrik direkt onu sorduğundaysa korkuya kapılmıştı. Fredrik artık yalvar yakar olmuş savunmasız bir ihtiyar görüyordu. Dağınık değil de yağmalanmış bir ev görüyordu.

“Beni Helsingør’den al,” dedi sıkılı dudaklar arasından.

95. BÖLÜM

Lista, Kasım 1943

Kolbein Monsen kilide bir anahtar sokulduğunu duyunca irkileyerek uyandı. İçi geçmişti. Ne tuhaf. Bu gece gözüne uyku girmeyeceğinden öyle emindi ki.

Kapı ağır ağır açıldı. Bir gölge dikkatle içeri girdi ve kapıyı arkasından örttü. Işık ancak o zaman yandı. Kjell Klepsland'ın üstünde Hirdvakt üniforması, belinde de Luger tabancası vardı. Bastonunu duvara dayadı. Ellerinde giysiler ve bez bir sırt çantası tutuyordu.

"İhtiyacın olan her şey burada." Klepsland onu ifadesizce süzdü. "Para, seyahat belgeleri ve kimlik. Durdurulacak olursan yeni bir gözlük yaptırmak için Kristiansand'e gidiyorsun. Her şey belgelerde yazıyor. Oraya vardığında Gunda Hansen'in dükkânına uğra ve çantaya koyduğum sigara paketlerini satın almak isteyen var mı diye sor. Ondan sonra biri seninle irtibat kuracak. Tüm bildiklerim bu kadar. Çantada iki el bombası ve bir de tabanca var. Her ihtimale karşı..."

Klepsland konuşurken Kolbein giyindi. Wehrmacht üniforması üstüne tam uydu. Omuzlarındaki çizgiler, rütbesinin Unteroffizier olduğunu belirtiyordu. Kolbein şapkasındaki rütbenin de aynı olup olmadığını kontrol etti.

"Tüm mesajlar aktarıldı mı?" diye sordu.

"Aktarıldı."

Işığı kapatıp laboratuvara geçmelerinden önce Kolbein askerin önünde durdu.

"Ailen ne olacak?"

"Karen güvende. Annesi şimdi onun yanına gidiyor. Her şey plana uygun gelişirse birkaç gün sonra İsveç'te olacağız."

"Seninle çalışmak güzeldi," diyen Kolbein elini uzattı.

Durmaksızın gezinen projektör huzmeleri laboratuvara hu-

zursuz gölgeler düşürüyordu. Önce bir tarafa, sonra ötekine. Kolbein iş tezgâhının altındaki çelik kasaya kadar emekledi. Önüne varınca kadranı çevirdi. 0-0-1-0-0-4-3-4. Kilit açılmadı.

“Profesör bazen raftaki kemiklere göre rakamların yerini değiştirir,” diye fısıldadıktan sonra bir teşebbüste daha bulundu.

Bir tıkırtı duyuldu. Kolbein kulpu çevirince kapak açıldı. “Sovyet, Doğu Ural, Mayıs 1942,” diye mırıldandı. Ardından Klepsland’a doğru döndü. “Ne kadar vaktimiz var?”

“Saat üçü çeyrek geçiyor. On beş dakika sonra muhafızlar değişecek.”

“İyi. Bana o kadar yeter.”

Kasada soluk renkli bir dizi dosya vardı. Kolbein onları çıkardı, kapaklarını okudu ve ilk birkaç sayfayı gözden geçirdi.

“Ne arıyorsun?”

“Tamamlanmış raporlar. Yunanistan’daki asistanı Elsa’yla yaptığı yazışmalar. Yerli halk üzerinde deneyler yaptıklarını gösteren deliller. İçme suyunu zehirliyorlar,” yanıtını verdi Kolbein.

Dosyalardan ikisini alıp sırt çantasına tıktı. Seyahat belgelerini, kimliğini ve parayı göğüs cebine koydu.

“Viyana Kardeşliği’nin ürettiği her şey bu odada. Elias Brinch’in tüm bilimsel mirası. Bir bilim insanı olarak yaşamı bu gece sona erecek. Bir insan olarak yaşamıysa bu kahrolası savaş bittiğinde. Buradaki raporlar onu astırmaya yeter de artar.”

“Bunu duyduğuma ne kadar sevindim anlatamam,” diye mırıldandı Klepsland.

“Benim kadar sevinemezsin,” diye karşılık verdi Kolbein.

Nazi dikkatle kapıya doğru ilerledi. Kapı çerçevesinin yanında bir akaryakıt bidonu vardı ve etrafa benzinin o hoş, ağır kokusu yayılmaya başladı. İşe pencerelerden başlayan Klepsland yere ve çelik masaya ilaveten kâğıtlara da benzin döktü. O işini bitirdiğinde Kolbein neredeyse hazırды. “Dışarıda bekleyeceğim,” dedi Nazi.

“Nöbetçi kulesindeki muhafızlar ne olacak?”

“Yangından kaçmakla uğraşacaklar. Biz o kargaşada ortadan kaybolacağız.”

Klepsland dışarıdaki koridora çıktı. Kolbein İngilizlerin ilgi duyacakları birkaç dosya daha seçti. Sırt çantasında yer açmak

için el bombalarını çıkardı. Diz çökerek çantayı omzuna astı ve kayışları germeyi unutmadı. Derin bir nefes aldı. Bitmemiş bir iş daha vardı. Yılıyla beklediği o an gelip çatmıştı.

Ayağa kalkıp odanın sonundaki dosya dolabına kadar yürüdü. Elias hiçbir şeyi atmazdı. O yüzden aradığı burada olmalıydı. Bulması bir dakikadan kısa sürdü. Üç adet mektup. İlkine Temmuz 1937 mührü vurulmuştu. Sonuncusunaysa Haziran 1942. Hepsi de *Landes-Heil-und Pflegeanstalt Bernburg* damgasını taşıyordu. Bernburg'deki devlet akıl hastanesi. Kolbein sonuncu mektubu yırtarak açtı. Mektup Elias Brinch'e hitaben yazılmıştı ve gri bir kâğıt yaprağından başka bir şey içermiyordu. Bir ölüm ilanı. Beş yaşındaki isimsiz bir kız. Zatürre.

96. BÖLÜM

Aradan ne kadar zaman geçmişti? Kırk dakika? Kırk beş?

Kafa Iqbal sokağın karşısına park etti ve çakıllı patikada beraber hızlı hızlı yürüdüler. Fredrik elinde büyük boy bir el feneri tutuyordu. Acaba Børre Drange foyasının meydana çıktığını anlar mıydı? Eğer anlarsa onu mümkün olan en kısa sürede etkisiz hale getirmeleri çok önemliydi.

Fredrik derin bir soluk verip kapıyı tıklattı. Sertçe ama agresifçe değil. Parmak eklemleri tahtaya üçüncü kez vururken kapı kendiliğinden açıldı. Karanlık, hasmane hole göz gezdirdiler.

“Sen giderken de açık mıydı?” diye fısıldadı Kafa.

Fredrik hatırlamıyordu. Kulak kabarttılar. İçeriden ayak sesleri gelmiyordu. “Peki adamın Børre Drange olduğundan emin misin?”

“Sosyal hizmetleri aradım. Kolbein Ihme Monsen'in bir bakıcısı yokmuş,” diye surat asarak homurdandı Fredrik.

Kafa elini hemen onunkinin üstüne koydu. Gözleri buluştu. Sonra içeri adım attılar.

“Merhaba. Monsen? Ben Fredrik Beier. Hani şu polis memuru.”

Çalışma odasındaki raflarda tek bir kitap bile kalmamış, her

şey yerlere saçılmıştı. Kitaplar, dergiler ve bültenler. Fredrik hiç yavaşlamadan paldır küldür salona daldı. Dalmasıyla bıyık altından sövmesi bir oldu. Kanepe boştu. Kolbein Ihme Monsen gitmişti ve yaşlı adamın bir saatten kısa süre önce orada yattığının tek kanıtı kırışmış bir yastıktı. Tekerlekli sandalye de ortada yoktu. Geriye yalnızca sehpanın üstünde duran baston kalmıştı. “Kahretsin,” diye mırıldanan Fredrik evin daha içlerine geçit veren kapıya asıldı. Bir yatak odası. Odanın ortasında yapılmamış tek bir yatak vardı. Yatağın yanındaki küçük bir sehpayla Fredrik’in tanıdığı iki eşya bırakılmıştı. İlk mavi bir cam tüp. Tıpkı polisin Carl Josefsen ile Pio Otamendi’nin kaçırıldığı arabada bulunduğu gibi. Bir yatıştırıcı. Tüpün yanındaki şiringada epeyce sıvı kalmıştı. Yaşlı adam yüksek bir doza ihtiyaç duymamıştı. Diğer eşyaysa Kolbein’in katlanır tarağıydı. Monsen onu askeri cemiyette kullanmıştı. Yan tarafına “KIM” harfleri oyulmuş tarak o sırada katlı durduğu için dişleri gözükmüyordu. “Kahretsin,” diye tekrarladı Fredrik.

Odanın diğer tarafındaki kapıya bir ayna asılıydı ve o kapıdan mutfığa çıkılıyordu. Kafa’nın artık peşinden gelmediğini fark eden Fredrik arkasına döndü.

“Kafa?”

“Buradayım! Çalışma odasında.”

“İhtiyarı yanında götürmüş. Onu bayılıp kaçırmış!” diye seslendi Fredrik, evin içinde ilerlerken.

Kafa çalışma odasındaki kitaplığın önünde oturuyordu. Bir kitap yığını kenara itip ellerine bir çift lastik eldiven takmıştı ve o sırada çok eski bir kitapçığın sayfalarını çeviriyordu. Sararmış ön sayfayı kaldırarak ona gösterdi. *Norveç öjeni programı*. Yazarı Jon Alfred Mjøen.

“Burada bunlardan bir sürü var,” dedi genç kadın yavaşça. “Bu...” diye ekledi, kitapçığı elinde sallayarak, “... şunun içindeydi.”

Kitaplığın en alt rafının arkasındaki duvara bir çelik kasa gömülüydü. Küçük masaya bir deste dergi ancak sığardı. Önünde kitaplar durduğu sürece görünmezdi. Fredrik içine göz gezdirdi. Boştu.

“Drange aradığını bulmuş olsa gerek,” deyip iç geçirdi ve avuç-

larını alnına bastırdı. Børre Drange'ı elinden kaçırdığına, gür sakalı nedeniyle onu tanıyamadığına inanamıyordu. Gözünün içine bakmıştı. Papazın pürdikkat, çakmak çakmak gözünün içine.

“Amma salağım,” diye usulca yakındı. “Hem de ne salak.”

Kafa onun sırtını sıvazladı. “Gözler yalnızca görmeye şartlandıkları şeyleri görür,” dedi. “Bana bunu söylediğini hatırlıyor musun? Hani Bay ve Bayan Kvarvingen'i ilk ziyaret ettiğimizde?”

Mutfak zemininde bodruma çıkan bir kapak vardı. Fredrik onu çekerek açtı. Kafa ondan devraldığı feneri alacakaranlığa doğru tuttu. Basamaklarla değil, geniş çubuklu bir portatif merdivenle aşağı iniliyordu. İkisi de yere yüzükoyun uzandı. Burunlarına ıslak kâğıt ve küf kokuları çalındı. Boyasız beton zemine iki pencereden sızan solgun bir ışık düşüyordu. Basılı malzemelerle tıka basa dolu olan kısmen açık karton kutular etrafa dağılmıştı. Fredrik tam aşağı inecekti ki Kafa onu kolundan tuttu.

“Bak!”

Genç kadın el fenerini söndürdü. Fredrik pencerelerden giren ışık huzmesinde onun gördüğünü gördü. Bahçede bir şey geziniyordu. Mutfak zemininden koyu, biçimsiz bir gölge geçti.

Tam dizleri üstünde doğrulmuşlardı ki bahçe patikasında ayak sesleri duyduklar. Giriş kapısı çabucak açılıp kapandı.

İşte yine karşılaşmışlardı.

97. BÖLÜM

Uzun boylu siluet alçak koridorda daha da büyük gözüküyor, arkasından vuran ışığı neredeyse tamamen kesiyordu. Ayrıca sırtı onlara dönük olmasına rağmen Fredrik'in hiç şüphesi yoktu. Boğazı düğümlendi. Nefes almakta zorlandı.

Staffan Håyhä'nın oval kafatasından alçak bir tıslama çıkıyordu. Uyluğundaki tabanca kılıfının dış hatları o loş ışıktaki gümüş çizgilerle kendini belli ediyordu. Adam tıpkı Fredrik gibi duvardaki sararmış kâğıt parçasını okumak için öne eğildi. Öyle yapar-

ken yüz hatları meydana çıktı. Görünümü neredeyse insansıydı. Düzgün bir burun ve belirgin bir üst dudak. Canavar bir maske takıyordu.

Adamın burayı nasıl bulduğuna dair Fredrik'in en ufak bir fikri yoktu; fakat kiralık katilin Børre Drange'ı avladığını anladı. Anladığı bir diğer şey de Hāyhā'nın bir-iki saniye sonra arkasına dönüp onları görecektir olmasıydı. Suret dört metre uzaktaydı. Fredrik'in tepki vermesi lazımdı. Beyni bas bas bağıırıyordu. Bacaklarına ve kollarına yerden kalkmalarını, koridorda duran adamın yanından geçip dışarı kaçmalarını haykırıyordu. Bu sefer sağ kurtulamayacaklardı. Fredrik bundan nasıl emin olduğunu bilmiyordu. Fakat emindi.

Peki öyleyse nefes almakta bile zorlanan biri koskoca bir canavara nasıl saldırabilirdi? Fredrik'in beyninde şimşekler çaktı. Önündeki duvarlar karardı. Koridor daraldı. Burun köprüsünden boncuk boncuk terler aktı ve avuçları yere yapıştı. Kustu.

"Fredrik! Bana yardım et!"

Kafa haykırıyordu.

Fredrik hatırı sayılır bir çabayla başını kaldırdı ve meslektaşının kendisinden en az yarım metre daha uzun boylu Hāyhā'ya saldırmasını seyretti. Kafa adamın böbreklerine şiddetli bir karate tekmesi attı. Suret yüksek sesle homurdandı ve ateşte beklemiş bir tavaya dökülen soğuk yağ gibi bir ses çıkardı. Hāyhā'nın dizlerinin bağı çözüldü. Kafa hemen Fredrik'in büyük boy el feneriyle onun sırtına ve boynuna darbeler indirmeye koyuldu. Darbeler yağmayı sürdürürken Fredrik yalpalayarak ayağa kalktı. Çerçevesi savaşı madalyası yere düştüğünde kırılan camın şingirtisini işitti.

Fredrik yarı kör bir halde ileri atıldı. Geç bile kalmıştı. Böbreklerine yediği tekme Hāyhā'nın sinir yollarını her türlü sinyalle doldurmuş olmalıydı. Adam kısa bir süreliğine bacak kaslarının kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Fakat griye çalan iri gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Olan tek şey nefret, hiddet ve şaşkınlıktı. Geriye devrilirken acı verici darbelerden sakınmak için kollarını kaldırdı. Sonra Kafa'yı bileğinden yakaladı. Fredrik adamın kasıtlı bir şekilde kitaplığa doğru devrildiğini gördü. Kafa'nın direnmesi, kendini kurtarması mümkün değildi. Adam sadece vücut ağırlığını kullanarak minyon polis memurunu üs-

tünden aşırı. Şiddetle duvara çarpan Kafa'nın ciğerlerindeki tüm hava boşaldı.

Siyahlı adam yerde sırtüstü yatarken Fredrik onun üstüne atladı. Dişlerini göstererek ifadesiz silikon maskeye baktı. Balmumu surata yapıştırılmış sahte dudaklarda donuk bir tebessüm vardı. Fredrik karşısındaki grotesk eşkale yapabildiği kadar sert darbeler yağdırdı. Kılız kaşlar ve alın kıvrılıp büküldü. Altındaki yaratık cansız bir kütle olup çıkıncaya kadar durmak gibi bir niyeti yoktu. Vurmayı sürdürdü. Jørgen için. Annette için. Küçük William ve Johannes için. Adamın şakağına, suratına, boğazına ve sargılı suratına vurdu. Silikon maske darbelerin etkisiyle adamın kesik burnu ile üst dudağı arasındaki soluma deliğine girdi. Fredrik ona her vurduğunda yüzüne ve boynuna sıcak, yapış yapış kanların fışkırdığını hissetti. Fakat tüm bu şiddetin arasında o boş gözler ona öylece bakmakla yetindi. Sabit bir fotoğraf gibi. Ve o bakış Fredrik'i duraksattı. Dikkatinin dağılmasına yol açtı. Tehlikeyi çok geç fark etti. Kot pantolonu ansızın yarılıverdi. Fakat kumaşın altında beyaz bir cilt yerine dizini boydan boya kaplayan geniş bir kesikle karşılaştı.

“Bıçağı var!”

Fredrik göz ucuyla ortağının o anda havada bir yay çizerek üstüne doğru gelmekte olan Hâyhâ'nın boştaki koluna uzandığını gördü. Kafa darbeyi durduramadı ama bıçağın yönünü az da olsa saptırmayı becerdi. Işıltılı ucu haricinde simsiyah olan Gerber marka bıçak boğazını kesmekten omzuna saplandı. Yalın köprücük kemiğinin hemen altından vücuduna girdi. Darbe o kadar kuvvetliydi ki kaymayı önleyici kauçuk sap kürek kemiğine dayanıncaya dek durmadı. Fredrik geriye savruldu. Önce darbenin etkisiyle. Sonra korkuyla. En sonunda da acıyla. Yine nefes alamaz oldu. Deri ceketinden, yüzüne sadece birkaç santimlik bir mesafeden çıkıntı yapan çıplak sapa öylece bakakaldı.

Kanlı, eski püskü dergilerin üstünde panikle geri geri süründü ve sonunda sırtını çalışma odasının duvarına vurdu. Dünya, durmakta olan kurmalı bir oyuncak misali fırıl fırıl dönüyordu. Fredrik'in gözleri karardı.

“Ortağımdan uzak dur! Bana bak, seni çam yarması. Bana bak!”

Kafa'nın kükremesiyle siyahlara bürünmüş canavar ona doğru döndü. Genç kadın ayağa kalkmış ve salona çıkan koridora çekilmişti. Hâyhâ doğruldu. Gözünü kadından ayırmaksızın eliyle yüzünü sildi. Böyle karşı karşıya dururlarken Kafa'nın arayı kapatıp tekme atmaya yönelik bir girişimi beyhude olurdu. Kanla kaplı dergi ve kitap yığınları, zemini güvensiz kılıyordu. Hâyhâ onu boynundan yakalarsa kafasını kopartırdı. Kaçış yoktu. Adam ön kapıya ondan daha yakındı. Hem zaten... kaçacak olursa Fredrik öldü.

Staffan Hâyhâ dizleri üstüneyken beklenmedik bir çeviklikle ayağa fırlayıp ona tısladı. Kafa döndüğü gibi salona kaçtı ve sehpanın üstündeki bastonu kaptı. Tekrar arkasına döndü. Adam daha şimdide kapı aralığındaydı. Silikon maskesi elindeydi. Maske kanlı bir lastik top olup çıkmıştı. Simsiyah geniz boşluğundan yoğun, pütürlü kanlar akıyordu. Korumasız üst çenedeki beyaz dişler bir piyanonun fildişi tuşları gibi parlıyordu. Ucu kesik dil kökü nefretle genç kadını işaret ediyordu. Hâyhâ odaya bir adım girdi. Elinden bıraktığı maskesi bir deri tabakası gibi katlandı. Kafa bir an için adamın uyluğundaki tabancaya davranacağını sandı ve ona saldırmaya hazırlandı. Fakat adam öyle yapmaktansa onu alaycı gözlerle süzdü, sonra da çocuklarıyla oyun oynayan bir baba gibi uluyarak yerinden fırladı.

Kafa yana sıçrayıp bastonu savurdu. Onu daha ince çelik ucundan tutuyordu. Dolgun bir kütle olan sap kısmı bir bilardo topundan daha sert ve büyüktü. Staffan Hâyhâ ne kadar iri yarı olursa olsun Kafa hedefi on ikiden tutturursa onu yere sererdi. Fakat tutturamadı. Çünkü Hâyhâ sadece iri yarı değil, aynı zamanda çevikti. Kafa'nın darbesi uzun kollarından birini sıyrıp geçti.

Şimdi sırtını çalışma odasına verme sırası genç kadındaydı. Siyahlar içindeki suret akıcı bir hareketle onun öteki tarafına geçti. Kafa geri püskürtülerek tekrar koridora sokulmayı göze alamazdı. O yüzden bir adım ileri çıktı ve bastonu Staffan Hâyhâ'nın sargılı omzuna doğru savurdu. Adam bastondan sakındı ve hamle hedefini iskaladı. Fakat Kafa bastonun savruluşunu durdurmak-

tansa vücudunu fırlıdak gibi döndürerek hareketi sonuna kadar takip etti. Bastonun tokmağı bir kez daha Hāyhā'ya doğru uçu. Darbesi ne güçlü ne de isabetliydi; fakat saldırı tümüyle beklen-medikti. Hāyhā'nın kafatasından bir çatırtı yükseldi. Baston canavarın kulaklarından birinin olması gereken yerdeki açık deliğin tam üstüne inmişti. Yalpalaması, feleğinin şaştığının kesin bir göstergesiydi.

Kafa bastonu havaya kaldırdı. Hāyhā çömeldiği yerden ona kaşlarını çatı ve ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı. Sonra öylece kaldı. Sanki yaptıkları ölüm dansının ilk raundu bitmiş ve ikincisi başlamıştı. Artık tempo daha yavaş, notalar daha derin, ton daha güçlüydü. Orkestra, eserin doruk noktasına doğru melodiye hızlandırıyordu.

Staffan Hāyhā dimdik doğruldu. Başı neredeyse tavana değıyordu. Önce yaralı omzunu, sonra diğerini geri çekerek göğsünü şişirdi. Sakat yüzüne rağmen Kafa adamın çektiği acıyı okuyabiliyordu. Hāyhā kozasından çıkmış bir güve gibiydi. Izdırap içinde ama hür bir güve.

Artık agresif değildi. Şimşek kadar hızlı veya hareketlerinde şaşırtıcı derecede esnek olmadığı gibi. Artık bunlardan çok daha beter, çok daha tehlikeliydi. Tabiatın bir kuvveti kadar azimliydi. Kafa tüm kuvvetini toplayıp konumundan yararlandı ve ona tekrar saldırdı. Hedefi tutturdu da. Çünkü adam yerinden kıpırdamamıştı. Elini kulağına götürmüştü, o kadar. Kendini sadece eliyle koruyarak ölümcül darbeleri kabullendi. Kemikler çıtırdadı. Umurunda değildi. Bastonun sapını kavradı. Genç kadını kendisine doğru çekti ve elini onun boğazına sardı. Sonra haşat eliyle ona yumruk attı. Tekrar tekrar.

Tek duyduğu sessizlikti. Ne Kafa'nın bağırsıkları ne de siyahlı canavarın tıslamaya benzer solukları. Hiçbir şey. En azından ilk başta. Sonra hafif bir cart sesi. Fredrik terden sıırıslıklamdı. Gözlerini kapadı. Şakaklarında, omzunda ve ellerinde zonklayan nabzını yavaşça kontrol altına aldı. Boynunu ve omurgasını döndürdü, dişlerini sıktı ve iki eliyle birden bıçağı çekip çıkardı.

Hayatı boyunca çığlık atmayı hiç bu kadar çok istememişti.

Neredeyse kendinden geçecekti. Ağzındaki kan tadı tuzlu ve kuruydu. Göz kapaklarının arkasında acı benekleri uçuşuyordu. Kırmızı. Turuncu ve sarı. Sonra o benekler dökülmeye başladı. Yanan közler gibi. Fredrik nefes alma riskine girdi. Gözlerini açtığı anda dünyayı görebildi. Az önce kendi bedeninden çıkardığı bıçağın tırtıklı ağzına baktı. Omzu ağrılar içindeydi ve göğsü kandan yapış yapıştı. Kolunu oynatmayı denedi. Uzun işbirliğine yanaşması onu şaşırttı. Adrenalin. Dizleri üstünde doğrulurken bir tünele girmişçesine görüş alanı daraldı. Fredrik durdu, nefes aldı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Bıçağı elinde tarttı.

Sarsak adımlarla sese doğru yürüdü. Salon bir savaş alanına dönmüştü. Gerhard Monsen'in, Koss ile kız kardeşlerinin resimleri yerlere düşüp kırılmıştı. Sehpa ters dönmüştü ve kanepeye kanlar saçılmıştı. Gürültüler yatak odasından geliyordu. Fredrik sessizce yaklaştı; kapı ile kapı çerçevesi arasındaki boşluktan içeri göz attı. Kafa yatakta yatıyordu. Elleri ve ayakları birbirine bantlanmıştı. Gözleri kısmen kapalıydı ve burnundan kanlar akıyordu. Üst dudağı yarılmıştı. Yine de nefes alıyordu. Fredrik hafifçe yana çekildi. İşte o zaman onu gördü. Adam yatağın ayak ucunda oturuyordu. Işıltılı sırtı ona dönüktü.

Häyhä kazağını çıkarmıştı. Sağ omzu kompresyon yapılarak sarılmıştı. Fredrik'in duyduğu ses, katilin yaralı eline sarmakta olduğu koli bandından geliyordu. Häyhä arada bir inliyordu. Sebep acı olabilirdi. Ya da öfke. Fredrik bıçağın sapını sıkıca kavradı ve üçe kadar saydıktan sonra kapıyı iterek açtı. Staffan Häyhä yarı açık mutfak kapısında onunla göz göze geldi. Dev adam ondan tarafa döndü.

Gözleri yaralı bir ayıninkiler gibiydi. Bakışları bıçak ile Fredrik arasında gidip geldi. Yüzündeki delikten hâlâ pembe damlalar düşüyordu. Dişleri de soluk pembeydi ve göğsünün derinlerinde bir yerden gurultular geliyordu.

Birbirlerinin üstüne atıldılar. Temas sağladıklarında Fredrik bıçağın soluk sarı bir kola battığını hissetti. Fakat katil onu altına aldı. Häyhä çok kuvvetliydi. Çok ağır. Çok kararlı. Çelik gibi bir iradeyle bantlı elini kullanarak Fredrik'in bıçağını elinden düşürdü. Müfettişi yere yapıştırdı. Dönüp onun göğsüne oturdu. Yavaşça öne eğildi ve önkolunu Fredrik'in boğazına dayadı.

Kesikten fıskıran sıcak, parlak kırmızı kan Fredrik'in gözlerine kaçtı. Gırtlak kemiğindeki baskı arttıkça gözlerini panikle kırıştırdı. Baskı arttı. Soluğu kesildi. Baskı arttı. Spazmlarla bacakları savruldu. Kontrolünü kaybetti. Baskı arttı. Dünya karar-maya başladı...

"Staffan Hähä?"

Kadın sesi tiz ve ürkekti. Hähä donakaldı, tutuşunu gevşetti ve doğrulup oturdu. İsminin telaffuz edilmesinden rahatsız olmuşa benziyordu.

Katil hâlâ Fredrik'in göğsünde oturuyordu. Fakat artık onu boğmuyordu. Öyle yapmaktansa şaşkın gözlerle boşluğa bakıyordu. Hähä başını Kafa'dan tarafa çevirdi. Genç kadın kanlar içinde ve hâlâ bantlarla sarılı olarak yatağın yanında sallanıyordu. Çenesinden damlayan kırmızı köpükler ceketine düşüyordu. Katilin bakışlarına karşılık verirken gözleri yoğun bir nefretle doluydu.

"Al bakalım, piç kurusu!"

Hähä ansızın Fredrik'e ilgi duymaz oldu. Gözleri dalıp gitti, öne eğildi ve ellerini yere dayadı. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da kayıp tekrar düştü. Fredrik kendini savunamayacak kadar dermansızdı; fakat siyah giyen adamın artık ona zarar vermek istermiş gibi bir hali yoktu. Hähä yerden kalkmaya çalışıyordu, hepsi bu. Çabalamayı sürdürürken yan devrildi. Dizleri üstünde doğruldu, tekrar düştü ve nihayet başardı. Yanlamasına iki adım attı. Mutfak kapısına doğru döndü.

Ensesine bir şırınga saphıydı. Şırınganın sapı dümdüz yukarıya dönüktü. Pistonuna tümüyle basılmıştı. Dev adam dengesini kaybetti ve tekrar onlardan tarafa dönüp mutfaka doğru birkaç adım geri geri sendeledi. Bakışları Fredrik ile Kafa arasında gidip geldi ve elini uyluk kılıfındaki tabancasına götürdü. Fredrik kafasını kaldırmaktan fazlasını yapamadı. Canavar kesik diliyle alçak bir hırıltı çıkardı ve silahı çekip sağa sola salladı. Geriye doğru bir adım daha attı. Nişan alma çabasıyla bir gözünü kapadı. Sarsakça bir adım daha. Sonra yere yığıldı.

Mutfağın ortasındaki bodrum kapağı halen açıktı. Ayağı boşluğa denk gelen Staffan Hähä delikten aşağı sırtüstü düştü ve

başının arkasını açıklığın kenarına çarptı. Aşağı kattaki beton zemine çakıldı.

98. BÖLÜM

21 Mayıs, 13:54 DYS

UYUŞTURUCU VALİSİ ÖLDÜRÜLDÜ

Associated Pres

KANDAHAR, Afganistan (AP) – Kandahar'ın kötü şöhretli valisi Omsal Abdullah Kamal 19 Mayıs'ta Kandahar, Afganistan'da öldürüldü. Bazı bağımsız kaynaklara göre Kamal yerel bir NATO müzakerecisi olan Hassam Ali'ye yaptığı ziyarette bir keskin nişancı tarafından idam edildi. Ali de cinayetten sonra çıkan kargaşada öldürüldü.

Bölgedeki bir dizi cinayetle ve adam kaçırmayla ilişkilendirilen valinin güney Afganistan'daki yasadışı silah ve uyuşturucu ticaretinin en önemli kişilerinden biri olduğu söyleniyordu. Omsal Abdullah Kamal, Batı'nın Afgan meselelerine müdahalesinin güçlü karşıtlarındandı ve yerel yetkililer onun saldırı sırasında bir NATO müzakerecisinin evinde olduğu haberini hayretle karşıladılar. NATO yönetimindeki KDM* kuvvetleri idam hakkında yorum yapmamakla birlikte Omsal Abdullah Kamal'ın öldüğünü doğruladılar.

99. BÖLÜM

Kafa üst dudağında biriken teri bir peçeteyle dikkatle sildi. Siyah bir yara kabuğuyla ikiye ayrılmış olan dudak tıpkı bir gaga gibi

* Kararlı Destek Misyonu (Resolute Support Mission): NATO'nun Afgan güvenlik güçlerini eğitmek için orada kurduğu bir destek kuvveti. —çn

ıkıntı yapıyordu. Genç kadın neredeyse  aylık haber bültenini okurken her hecede tükürük saçıyordu.

“Bir polis raporuna göre keskin nişancı daha sonra yaşlı bir imamın darp edilmiş ve bağlanmış halde bulunduğu bir minarenden ateş amış,” dedi.

Kafa, Ullevl Hastanesi’ni oluşturan beton bloklardan birindeki Fredrik’in yatağının yanında oturuyordu. Genç kadın sıcak ellerle onun doğrulup oturmasına yardım ettikten sonra yanındaki konforsuz plastik sandalyeye geçmişti. Uzun bir zaman öylece oturmuşlardı. Nasıl canlı kalabildiklerine hayret ederek birbirlerini seyretmelerinin ardından Kafa çantasını amış ve PST belgelerini çıkarmıştı.

“Minarede boş bir kovan bulunmuş,” diye devam etti. “.338 kalibrelik bir Lapua Magnum. Staffan Hyh’nın gözde cephanesi. Plantenstedt’in kafasını uurandan.”

Fredrik ksrd. Konuşurken daha az acı çekmek için elini gırtlak kemiğine bastırdı. Boğma teşebbüsünden beri asit yutmuşasına boğazı yanıyordu. Olabildiğince az sözcük kullanarak Hasse Hansson’dan duyduklarını tekrarladı; NATO kuvvetlerine ait gizli bir belgede Staffan Hyh’nın katil olarak işaret edildiğini.

“Vali, Solro katliamından sadece altı hafta önce vurulmuş. Hyh oradan dosdoğru Norveç’e geçmiş olmalı,” dedi Kafa.

“Peki gizlice NATO mzakerecileriyle görüşen bir Taliban valisini neden öldürdü? Bundan kim yarar sağlar?”

Cevabı asla ğrenemeyeceklerdi. Kafa ona bir kğit parçası uzattı. Bir e-postanın ıktısıydı. Yerel bir Afgan emniyet müdürü kısa süre önce suikastı bir çobanın gerçekleştirdiğini duyurmuştu. Ne tesadüftür ki cinayeti itiraf ettikten topu topu saatler sonra bir silahlı çatışmada öldürülen bir oban. Cinayetin sebebi güya çobanın afyon yetiştiren ailesi ile valinin mensup olduğu kabile arasındaki bir anlaşmazlıktı. E-postanın göndericisi sansrlenmişti ama kısa mesaja göre bu bilgiyi Kbil’deki gözlem servisleri elde etmişti. Soruşturma kapanmıştı.

Yavaş yavaş dermansız kalan Fredrik gözlerini kapattı ve o sabah tuvalete yaptėı ziyareti anımsadı. ksrerek ve vücudunu agresifçe sarsarak hemşireyi poposunun altına itilen parlak, soğuk lazımlėı kullanmak gibi bir niyetinin olmadėına ikna etmişti. Tu-

valetteki aynada solgun bir yüzle karşı karşıya gelmişti. Yağlı saçlar inişli çıkışlı tepeler şeklinde kafa derisinden dimdik uzanıyordu. Bir zamanlar özenle taradığı bıyığı, ot bürümüşçesine gür gözükten sakalının yanında seyrek ve narin kalıyordu. Gözlüğü burnuna ağır geliyordu. Omzundaki bıçak yarası sıkıca sarılmıştı ve dizine de benzer bir sargı tatbik edilmişti. Boğazı cart kırmızı ve mavi tonlara boyalıydı. Düzensiz aralıklarla bastıran öksürük nöbetleri yeni iğdiş edilmiş bir domuz gibi sızlanmasına yol açıyordu.

“Bir-iki gün içinde kendini daha iyi hissedersin,” demişti genç hemşire, onu tuvalete kadar götürürken. Kadın Fredrik’in akıntıyı kendi eliyle klozete yönlendirip yönlendiremeyeceğini merak ederken özlemle bir lastik eldiven kutusuna bakmıştı.

“Umalım da öyle olsun,” diye cevaben mırıldanmıştı Fredrik.

Kafa öksürünce gözlerini yeniden açtı.

“Doktorlar Hâyhâ’nın derisinden ve yağ dokusundan kimyasal bir tedaviye ait deliller çıktığını söylüyorlar,” dedi genç kadın. “Adam sıklıkla, hatta muhtemelen her gün tenine klor ve sulandırılmış alkol sürüyormuş. Sonrasında da üstünü bir bayat yağ ve tebeşir karışımıyla kaplıyormuş.”

Fredrik ona hayretle bakakaldı.

“Yağ ve tebeşir kaplaması terle ve ölü deri hücreleriyle karışıyor. Donyağının kokusu da Hâyhâ’nın kendi vücut kokusunu büyük ölçüde kamufle ediyormuş.”

Donyağı deri tarafından emildikçe ter ve vücut yağı kurumuş tebeşirle karışarak açık gri, gevrek bir madde oluşturuyordu. Bu da parmak izi, kan grubu ve DNA analizini imkânsız kılıyordu.

Fredrik duyduklarından etkilendiğini belirtmek için bir hırıltı çıkarmaya çalıştı.

“Bu yüzden ona ait bir delile rastlamadık. En azından vurulana ve geride işlem görmemiş kan bırakana kadar,” dedi Kafa.

Genç kadın ayağa kalktı ve elini Fredrik’in ensesine koydu. Ortağının başını nazikçe kaldırıp yastığını düzeltti. Dokunuşu yumuşacık ve canlandırıcıydı.

“Hâyhâ şimdi ne durumda?”

Kafa onun saçlarını yana çektikten sonra tavanı işaret etti.

Staffan Hâyhâ iki kat yukarıda ve ucu ucuna hayattaydı. Düşüşü sırasında boyun omurlarından birkaçı kırılmıştı. Bir daha

asla yürüyemeyecekti. Omzundaki mermi deliği gibi kolundaki bıçak yarası da yüzeyseldi. Ayrıca eli kırık ve Kafa'dan başına aldığı baston darbeleri nedeniyle beyin sarsıntısı geçirmişti. Beyni şişmişti. Bilinci kapalıydı. Doktorlar kalıcı beyin hasarı olup olmadığından emin değillerdi.

Fredrik kadını ciddi bakışlarla süzdü. "Ama yaşayacak mı?"

Kafa başını iki yana salladı.

"Bilmiyorlar."

"Tanrım, umarım yaşar. Sonuçta bir işvereni var," diye fısıldadı Fredrik.

Kafa ortağıyla göz göze geldi. "Sence Staffan Håyhä onu ispiyonlar mı?"

Fredrik dudaklarını büzdü. "Uyanıp da hayatının geri kalanını bir tekerlekli sandalyede, üstelik de bir hapishanede geçireceğini anladığında dünya bambaşka gözükür."

Fredrik kadını kısık gözlerle süzdü. Ancak şimdi, kapıldığı şiddet selinden kıl payı kurtulduktan sonra uzun zamandır şüphelendiği bir şeyi kabullenmeye razıydı. Kıvrak zekâsı ve sivri diliyle, baştan çıkarıcı dolgun vücuduyla ve evet, İsveçli bir paralı asker tarafından hırpalanmış yüzüyle Kafa'yı çekici buluyordu. Canı çok fena yanmayacak olsa sırf onun elini teninde tekrar hissedebilmek için numaradan bir öksürük nöbetine daha tutulurdu.

Fredrik yalnızca âşık değildi. Aşk çok ufak bir sözcüktü. Birbirlerinin hayatını kurtardıktan sonra aralarındaki bağ kopmaz hale gelmişti.

Bakışları pencere pervazında duran gösterişli gül aranjmanında durdu. *Seni seviyorum. Uyandığında beni ara. Ev arkadaşın Bettina (ve Krösus)*, diye yazıyordu zarfa geri soktuğu kartta. Kafa'nın PST'de çalışması ve bu iş bittiğinde geldiği gibi gidecek olması Fredrik'i bir bakıma sevindiriyordu. Zamana ihtiyacı vardı. Ve de rahat bırakılmaya. Düşünüp taşınmak için.

"Senin Monsen ile Drange'ı araman gerekmiyor mu?"

Kafa başını cep telefonundan kaldırdı. "Az önce Mosseveien yolunun kenarındaki bir yamaçta bir ceset bulmuşlar. Yaşlı bir erkek. Galiba çıplakmış."

100. BÖLÜM

Kafa oradan ayrıldığında Fredrik hem huzurlu hissetti hem de özlem duydu. Uyuyarak bedenindeki acıyı ve bitkinliği unutma ümidiyle gözlerini yumduğunda komodinin üstündeki cep telefonu titreşti. Dünyada telefona cevap vermesini sağlayabilecek tek bir numara vardı ve o numara şimdi ekranda yanıp sönüyordu.

“Selam, baba,” dedi karşı uçtaki ağlamaklı ses. “Annem şimdiye kadar aramamıza izin vermedi. Dinlenmen gerektiğini söyledi. Hayatta olmana öyle sevindik ki!”

Sophia ile Jacob’ın ergen sesleri Fredrik’i hem yumuşatıyor hem de kuvvetlendiriyordu. “Psikopat katille” girdiği kavgada neler olduğunu harfi harfiyen bilmek isteyen çocukları onu birer yetişkin gibi dinlediler. Ve tıpkı küçük birer çocuk gibi babaları katilin bir daha kimseye zarar veremeyeceğini tekrar tekrar garanti edene dek sakinleşmeyi reddettiler. Sonunda Alice telefonu devraldı.

“Of, Fredrik. Sağ kalmana ne kadar sevindim anlatamam. Tanrıya şükürler olsun!”

Fredrik, Kolbein Monsen’in evindeki şiddet dolu dakikaların öyküsünü yineledi. Eski karısının çeşitli şok ve dehşet nidaları arasında uzun zamandır aklını çelmekte olan son ağrı kesiciyi de yuttu. Öykü bittiğinde kadın derin bir soluk verdi.

“Dinle, Fredrik. Sana söylemem gereken bir şey var. Aslında bir süredir biliyordum ama... Bu yaz çalışmanın gerekmesi ve çocuklarla tatil yapamaman tahmin edebileceğin gibi epeyce... Eh, Erik ve ben hiç beklemiyorduk. Tabii çocuklar da. O yüzden sana söyleme fırsatım...”

Fredrik sessiz kalacak kadar akıllıydı. Haber, Alice’in yeni kocası Erik’e Oslo’da bir iş teklif edilmiş olmasıydı. Eğitim-Öğretim Müdürlüğü’nde idari bir görev. Doğrusunu söylemek gerekirse

Erik'in nerede çalıştığı Fredrik'in zerre kadar umurunda değildi. Fakat bu sefer durum farklıydı. Çünkü eve, yani Oslo'ya taşınmaya karar vermişlerdi.

“Yani artık sen de biliyorsun.”

Fredrik bir türlü uyuyamadı. Kafa, Bettina ve Alice. Çocuklar. Tanrım, kulağa ne kadar hoş geliyordu.

Fredrik'e kafasını dağıtacak bir şey lazımdı. O da yatağında doğrulup oturdu. Retinasında kayan yıldızlar sönmeden önce odanın yarım tur dönmesi gerekti. Yavaşça serin zemine indi, pencereye kadar paytak paytak yürüdü ve koyu mavi perdeyi açtı. Çoktan akşam olduğunu sanmıştı ama hastane binalarının ötesine baktığında vaktin henüz ikinci başları olduğunu anladı. Sabahlığını kuşanıp telefonunu cebine attı.

Dışarıdaki koridor sessizdi. Fredrik cam pencerenin arkasındaki hemşireye gülümsedi. Kendisini yatağına geri kovalayabilecek buyurgan kadından korksa da hemşire tebessümüne aynı şekilde karşılık vermekle yetindi. Fredrik asansörü terk ederken bir üst kata çıkan geniş basamakları gördü ve çift kanatlı bir kapıdan geçerek ziyaret etmek istediği birime –2. Koğuşa– ulaştı. Takım elbiseli iki adam kapının önünde bir doktorla konuşuyordu. Siyah ceketler, siyah pantolonlar, kösele pabuçlar, beyaz gömlekler ve koyu kravatlar. PST yakın koruma memurları. Fredrik geçerken selam vermesine karşın adamlar onun sıradan bir hasta olduğunu düşünmüş olacaklar ki ona aldırış etmediler.

Fredrik koğuşun krem rengi koridorunda topallayarak ilerledi. Ofislerin birinde beyaz giyen suretler seçti; bir sağlık çalışanı elinde bir lazımlıkla ve birkaç havluyla bir yan koğuşa girerek gözden kayboldu. Sedyeye yatırılmış cansız bir adam itilerek yanından geçirildi. Koridorun sonundaki köşeyi döndüğünde hedefine ulaştı. Bir kapıya bakan tahta iskemlelerde iki polis memuru oturuyordu.

“Selam,” diye fısıldadı Fredrik.

“Ben de polisim. Fredrik Beier. Koruduğunuz adam tutuklanırken yaralandım.”

Polis memurları ayağa kalkıp onu selamladılar.

“Onu görmek istiyorum,” deyip öksürdü Fredrik. Memurlar kendi aralarında tereddütle bakiştılar. Lakin onlar karşılık verme-

ye fırsat bulamadan Fredrik'in arkasındaki koridordan tanıdık bir bariton ses duyuldu.

"Fredrik. Seni görmek güzel."

Gelen Sebastian Koss'tu.

"Halini hatırını sormak için odana uğradım. Seni bulamayınca burada olacağını tahmin ettim."

Fredrik onu doğrularcasına avucuna öksürdü. Koss onun için kapıyı açınca karşılarında kısa, dar bir geçit belirdi. Hastayla aralarındaki yol pencereli bir kapıyla tıkalıydı. Fredrik camdan Hâyhâ'nın yattığı yatağı görebiliyordu. Yatağın yanındaki bir hemşire notlar alıp hastanın durumunu gözlemleyen cihazları kontrol ediyordu.

"Bütün gece ameliyat edildi. Onu hayatta tutmayı daha yeni başardılar. Biz de koğu su boşaltmaya karar verdik. Akşama kadar diğer tüm hastalar buradan götürülecek."

"İyi," diye mırıldandı Fredrik. Koss ile Neme'nin ne düşündüklerinin farkındaydı. Staffan Hâyhâ işverenleri için büyük bir sorun teşkil ediyordu. Canına kastedilme ihtimali yüksekti. Ve polis Hâyhâ'yı hayatta tutmayı çok istiyordu.

"Son birkaç günde epey ilerleme kaydettik," dedi Koss. "Katıklarınıza minnettarım. Hem senin hem de Kafa'nın. Nihayetinde kayıp kilise mensuplarını bulduk. Şimdi katili de yakaladık."

Fredrik amirinin "yaptık, ettik" gibi çoğul konuşmasına ses çıkarmadı. Yataktaki sureti inceledi. Tek görebildikleri, hastanın yüzünün profiliydi; vücudunun geri kalanı özenle örtülmüş bir yorganla kaplıydı. Başının üstünde şeffaf bir torba asılıydı ve oradan yaratığa sıvı veriliyordu. Aradaki kapıya rağmen ağır solukları duyulabiliyordu. Ürperen Fredrik metanetini topladı ve gözünü mahvolmuş surata dikti.

"Seni kim gönderdi, kiralık katil?" diye fısıldadı, başını pencerenin camına dayayarak.

Koss'tan gelen bakışa aldırış etmedi. Onun yerine öne eğilerek her iki avucunu da cama yapıştırdı. Tetikçiyi kim tutmuştu? Alnını kapıdan ayırmaksızın başını yavaşça çevirip dosdoğru Koss'a baktı.

"Dilsiz iblisi nasıl konuşturacağımızı şimdiden düşünmeye başlamalıyız," dedi usulca, kendi kendine konuşmuş gibi. "Ta-

rikatın korkunç planının öğrenilmesini engellemek için onca hayatı feda etmeyi göze alan kim?”

Fredrik’e amirinin gözleri kırpışmış gibi geldi.

“Evet,” dedi Koss. “Bu arada İsveçlilerden haber geldi. Şu Häyhä hakkında pek bir şey bilire benzemiyorlar. Häyhä 1990’larda bir süre İsveç ordusunda görev yapmış. Yüzündeki hasarı Yugoslavya’da gerçekleştirilen bir BM operasyonunda almış. Bir tür kaza geçirmiş. O olayın ardından bağımsız çalışmaya başlamış. Bir süre Stockholm’de yaşamış. Sonra ortadan kaybolmuş. Son on-on beş yıl boyunca arkasında hiçbir iz bırakmamış.”

“Anladım,” dedi Fredrik. “Bir şeyleri saklamadıklarından emin misin?”

“Eh...” Koss’un ses tonu kısmen asabi, kısmen meraklıydı. “Neden saklasınlar ki?”

“Doğru,” diye bezgince karşılık verdi Fredrik. “Neden saklasınlar ki?”

Biri sabahlık ile terlik, diğeri çok sayıdaki ısmarlama takım elbisesinden birini giyen iki polis memuru camdaki yansımalarını seyretti. Sessizliği en sonunda Koss bozdu.

“Synne Jørgensen görevinin başına dönüyor.”

Ses tonu ifadesizdi. “Suçlamalar geri çekildi. İçişleri soruşturmayı kapattı. Bir süre yarım mesai yapacak. Hukuk diplomasını alana kadar.”

“İyi,” diye dalgınca karşılık verdi Fredrik. Akli başka yerdeydi. Emniyet müdür yardımcısına açması gereken bir mesele vardı.

“Sanırım deden Kolbein Ihme Monsen kaçırıldı. Børre Drange tarafından. Galiba Kolbein ben oradayken uyuşturulmuştu.”

Fredrik’in konu seçimi karşısında canı sıkılmış olacak ki Koss homurdandı.

“Kafa bana söyledi.”

“Dedenin bir kasası vardı,” diye devam etti Fredrik. “Gizli bir kasa. Kaçıran kişi o kasayı bulmuş. İçinde neler olabileceğini biliyor musun?”

Sebastian Koss ona doğru döndü. “Hayır,” dedi. “Acil şifalar dilerim.”

Adam gerisingeri dönüp oradan ayrıldı.

Fredrik bilinci yerinde olmayan adamı uzun bir süre seyretti. Kalkıp inen yorganı, monoton ve hırıltılı nefesi, kalp monitörünün biplemesini. Gözleri alnın eğimini takip etti. Suratın ortasındaki karanlığa giren besin tüplerini. Ansızın cep telefonu titreşti. Arayan Kari Lise Wetre'ydi.

Staffan Håyhä ağır bir narkozun etkisi altında olsa da Fredrik sesini alçalttı. "Alo?"

"Fredrik? Fredrik Beier? Neler olduğunu bana anlattılar. Kurtulmanıza sevindim," dedi Wetre.

Fredrik bir teşekkür mırıldandı.

"Size söylemem gereken bir şey var."

Kısa bir duraksama yaşandı.

"Annette hamileydi. Kızım öldürüldüğünde hamileydi."

101. BÖLÜM

Lista, Kasım 1943

Kapı bir Alman askeri tarafından savrularak açıldı. Bir diğeri silahının dipçiğini onun suratına vurdu. Kolbein koridora sırtüstü devrildi. Burnundaki zonklama aşırıydı ve kafatası beynini sıkarcı gibiydi. Ağzı kanla doldu ve içine çektiği benzin buharları karma-karışık haldeki duyusal izlenimlerini daha da yoğunlaştırdı.

"Seni gidi kahrolası ahmak," dedi tanıdık ve küçümseyici bir ses. Bunu kolunun üst kısmına inen sert bir darbe izledi.

Elias ona Kjell Klepsland'ın bastonuyla vuruyordu. Profesör yerde yatan Kolbein'in üstünden geçti.

"Onu içeri taşıyın!" diye Almanca haykırdı. "Haini içeri taşıyın!"

İki asker Kolbein'i laboratuvara geri geri sürükledi. Onu ancak duvara çarptıklarında Kolbein dengesine yeniden kavuştu. Almanlardan biri onu tutarken diğeri –dipçiğiyle vuran– silahının namlusunu onun karnına doğrulttu. Klepsland elleri başın-

da içeri sokuldu. Üçüncü bir asker tabancasını adamın boynuna bastırıyordu.

“Kahretsin. Kahretsin! Kahretsin!”

Elias laboratuvarının halini görünce küplere bindi. Kıpır kıpır gölgeler, benzinden yansıyan ışık ve etrafa saçılmış kâğıtlar içeri-deki yıkımı olduğundan daha şiddetli gösteriyordu.

“Kahrolası ahmaklar!” diye tekrar haykırarak önce Klepsland’a, ardından Kolbein’e dik dik baktı. Sonra elindeki bastonu hızla çelik tezgâha vurdu. Baston kırılınca onu bir kenara fırlatıp attı. Bir kalem alıp Klepsland’ın göğsüne doğrulttu.

“Nietzke gözümü senden ayırmamamı tembihlemişti, Klepsland. Benim ve Karen’in planlarından hazzetmediğin... çekindiğin için.”

Kjell Klepsland yumruğunu öyle bir sıktı ki parmak eklemleri şişti. Dişlerini birbirine sürterken yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Karen daha çocuk!” diye bağırdı. “Onun başına musallat oldun. Hem de en savunmasız ânında. Ben doğu cephesinde Baba-vatan için çarpışırken annesiyle yalnız kaldığında!”

Klepsland’ın arkasındaki asker tabancasını havaya kaldırarak onun kafasını kırmaya hazırlandı. Fakat Elias kaleminin bir hareketiyle onu durdurdu.

Bekle.

Elias tezgâhın karşısına doğru eğildi. Sesi alçak ve alaycıydı. Bir martının ötüşü gibi.

“Onu düzüyorum, Kjell. Bundan haberin var mıydı?” Dilini üst dudağında gezdirdi. “Onu düzdüğümü biliyor muydun? Ağlayıp sızlanana kadar onu tekrar tekrar düzüyorum. Durmam için bana yalvarıncaya kadar.” Daha da eğildi. Gözleri kocaman açıktı. “Peki o zaman ne yapıyorum biliyor musun, Kjell? Ona kendisini bir kere ve sonra bir kere daha düzmeme izin vermezse canım çıksın ki babana söylerim diyorum. Kjell’e kızının bir orospu olduğu söylerim.” Bir buzağı gibi homurdandı ve tükürüklediği başparmağıyla perçemini yana çekti.

“Ve sonra onu tekrar düzüyorum.”

Alman’ın tabancasının kabzası Klepsland’ın sağ kulağına indi. Darbe o kadar sertti ki kulağın üst kısmı kafa derisinden ayrıldı ve bir labrador kulağı gibi sallandı. Adamın suratına ve iş

tezgâhına kanlar sıçradı. Fakat yediği darbe Klepsland'ı durdurmadı. Tezgâhın karşısına atılıp ellerini Elias'ın boğazına doladı. Onu yerden yarım metre kaldırdı ve işini bitirmek istercesine iş tezgâhının üstüne çarptı.

Kolbein'in başında bekleyen asker, tüfeğinin kabzasını omzuna dayadı. Yaptığı atış Klepsland'ın sol dirseğine isabet etti ve Elias'ın yüzünün sadece birkaç santim yakınından geçti. Mermi Klepsland'ın sol kolunu ikiye ayırdıktan sonra diğer kolunun üst kısmına girdi ve kemiği parçalayarak kollarını sarkık birer dokunaca çevirdi. Lakin Klepsland'ın keman telleri kadar gergin bir şekilde bilimsanının boğazına sardığı parmaklarını gevşetmedi. Almanlardan birinin Elias'ın çıkardığı boğulma sesleri eşliğinde o parmakları kırması gerekti. O noktada Klepsland acıdan dolayı neredeyse bilincini yitirmişti.

Ancak Klepsland tezgâha bağlandıktan sonra Kolbein göğsüne saplanmış kalemi gördü. Hiç kimse onu çıkarmaya zahmet etmedi. Almanlardan biri Klepsland'ın yüzüne soğuk su döktü. Klepsland gözlerini kırıştıtarak inledi. Soluması hızlı ve ıslıklıydı. Elias ona doğru eğildi.

“Pes mi ediyorsun, Klepsland?” diye hırıldadı. “Karen'in hatırına yaşamana izin vereceğim. Bu benden sana düğün hediyesi olsun, *kayınpederim*.” Elias arkasına döndü. Birkaç feci öksürüğün ardından yine Klepsland'la yüzleşti. “Ne de olsa yakında evleneceğiz. Ve çocuklarımız olacak.”

Yaralı adamdan bu sefer güçlü bir tepki gelmedi. Klepsland ona aval aval bakmakla yetindi. Duyulamayacak kadar alçak bir şey fısıldadı. Elias kulağını kanlı surata doğru çevirdi. Klepsland'ın sesi ansızın berraklık kazandı.

“Karen güvende. Asla senin olmayacak.”

Elias fark edilir derecede kasıldı. Sonra dik durdu. Bir adım geri çekilip kayıtsızca konuştu. “Sahi mi?”

Çömeliş tezgâhın altındaki bir dolabı açtı. Doğrulduğu zaman elinde işaret parmağı uzunluğunda gümüş bir tüp vardı. Ardından bir çekmeceyi açıp cam bir pipet aldı. Tüpteki sıvı suya benziyordu. Elias yaralı adamın başının yanında durdu. Sağ gözünün altındaki deriyi başparmağıyla aşağı çekerek göz küresinin alt kısmını açığa çıkardı. Pipeti oraya boşalttı.

İlk başta bir gözyaşı damlası gibi arkasında parlak, nemli bir iz bırakarak yırtık kulağa doğru ilerleyen çizgiden başka bir etki görmek zordu. Fakat fazla geçmeden Kjell Klepsland gözünü kırpmaya başladı. Hızla ve kontrolsüzce. Soluması hızlandı ve sığlaştı. Kasları gerildi, onu sabit tutan ipler kopacak gibi oldu. Adam omuzlarından ve topuklarından destek alarak olağanüstü bir kuvvetle vücudunu kaldırmaya çalıştı. Bacaklarını savurarak tezgâhın üstünde kontrolsüz bir yay çizdikten sonra bedeni tekrardan kıpırtısız kaldı. Sonra aynı hareketleri en başından tekrarladı. Tüm gücüyle iplerine asıldı. Soluması adeta bir yellenme halini aldı. Karnı şişti, bağırsakları guruldadı. Oda şiddetli ishalin o iğrenç kokusuyla doldu. Sonra uzun beden bir kere daha kasıldı, parçalanmış kollar sertçe ve ritmik bir biçimde çelik tezgâha vurdu. Gırtlaktan bir dizi çaresiz, kesik kesik cıyıklama çıktı. Vücut gevşedi. Adamın boğazından gurultulu bir uğultu yükseldi. Başı yana düştü ve ağzından düzenli bir akıntı halinde koyu renkli yoğun bir kan aktı.

Tüm bunlar iki dakikadan kısa sürdü. Ölü adamın gözleri Kolbein'e ve onun başında bekleyen askerlere çevriliydi. Patlamış kan damarları yüzünden sağ göz paslı bir kahverengiydi. Sol gözse bir dil balığının gibi pörtlemişti.

Ölüm fırtınası dindi. Elias'ın bile yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Kolbein'i zapteden asker elini çekmişti. Silahlı adam gözünü cesetten bir türlü ayıramıyordu ve gümüş tüpü tutan Alman bir elini dehşetle ağzına kapatmıştı. Saf, genç suratı kül gibiydi.

Tezgâha yatırılma sırası Kolbein'deydi. Bundan adı gibi emin-di. Klepsland gibi ona da işkence edilecekti. Nereye gittiğini ve ona kimlerden yardım aldığını itiraf edene kadar canını yakacaklardı. Elias ona acımayacaktı.

Kolbein şimdiye dek bu düşünceyle adeta barışıktı. Kızının kaybını zamanla kabullenmişti. Elsa tarafından verildiğinde bebek o kadar küçüktü ki. Kendi hayatı bir trajedi olsa da küçük çocuğunun bir devlet kurumunda yaşamını sürdürdüğünü ve ona iyi bakıldığını bilmek Kolbein için değişmez bir teselli olup çıkmıştı. Fakat artık kızının öldüğünü biliyordu. Yavrusu, mezar taşına bir isim bile kazınmadan kara toprağa gömülmüştü. Anı-

zın dünyası Kolbein'in başına yıkıldı. Çektiği azap katlanılacak gibi değildi. Ölmek istiyordu. Fakat Elias'ın ellerinde değil. Her şeyini elinden almışlardı. Şimdi bir de canının Elias Brinch tarafından alınmasına göz mü yumacaktı? Hayır.

Kolbein ileri fırladı. Hedefi, şok geçiren gümüş tüplü Alman askerinin bacaklarının arasındaydı.

"Durdurun onu!" diye Almanca gürledi Elias. Kolbein hızlı hızlı sürünmeye devam etti. Silahlı Alman onun ayak bileklerine basmaya çalıştıysa da benzinli kağıtlarda ayağı kaydı ve düşüp soluksuz kaldı. İşte. El bombaları daha önce bıraktığı yerde, kasanın yanındaydı. Kolbein bombalardan birini kaptı, pimini çekti ve omzu üstünden geriye fırlattı. Diğer el bombasını da aldı ve Elias'a doğru emekleyerek tezgâhın altına girdi. Orada kasayı kendine siper etti.

"El bombası!" diye haykırdı Almanlardan biri. "Scheiße!" diye çığlık attı bir diğeri. Askerler laboratuvar kapısına doğru kaygan zeminde koşmaya başladılar. Kolbein diğer el bombasının da pimini çekip çıkışa doğru fırlattı. Yerde yatan alman bağırdı. İlk bomba bacakları arasına düşmüş olmalıydı. "Nein, nein, nein!"

El bombası o anda patladı. Uzun çelik tezgâh, onu yere sabit tutan vidalarından koptu. Klepsland'ın cesedi yere çarparken Kolbein ağır bir patırtı işitti. Camdan yapılmış her şey şiddetle şingirdadı. Etrafa kâğıtlar, araç gereçler ve mobilya kırıkları saçıldı. Kolbein ölümcül yağmur altında başını eğip bekledi. Fakat çelik kasa onu patlamadan korudu. Üstüne çarpan nesneler de zaten tavandan sektiği için yıkıcı gücünü yitirmişti. Yerde yatan Alman sızlanmayı kesmişti. Sonra ikinci patlama gerçekleşti. Gürültü ve şok dalgası sanki bu sefer daha da şiddetliydi. Kolbein bir çınlama duyumsar gibi oldu. İşte o anda sımsıcak bir dalgayla sarıldı. Hemen dizleri üstünde doğruldu. Bir yangın. Kapının yakınındaki duvar çökmüştü ve tavandan düşen parçalar çıkışı tıkıyordu. Patlama, benzin buharını tutuşturmuştu. Duvar boydan boya kıpkırmızıydı. Alevler zeminde hızla yayılıyordu. Ahşap doğramalar çatlarken içerisi yoğun, kapkara bir dumanla doldu. Kolbein askerlerden en ufak bir iz göremiyordu. Başka bir çıkış yolu bulmalıydı. Ölü Hirdvakt askeri hemen önünde yatıyordu. Patlama onu tezgâha bağlayan ipleri koparmış, ceset yere yüzü-

koyun düşmüştü. Bomba parçacıkları yapraksız dallar misali adamın harap olmuş vücuduna saplanmıştı. Kolbein ona daha fazla zarar vermemek için acınası bir çaba harcayarak cesedin üstünden özenle geçti. İshal kokusu öylesine yoğundu ki gözleri doldu, ağzından ve boğazından sulu bir balgam çıktı. Tezgâhın ucuna kadar emekledi. Oradan karşı duvar ve kırarak dışarı atlayacağı pencere arasında iki metre ya var ya yoktu. Pencerenin yanında duran Elias'ın dosya dolabı cayır cayır yanıyordu ve fokurdayan cılanın gazı leş gibi kokuyordu. Duvar çoktan alev almıştı. Kolbein ayağa kalktı, bir adım geri çekilip gözlerini sildi ve koşmaya başladı. Şimdi ya da asla.

“O kadar kolay mı sandın?”

Bağrıış kulağına ulaştığı anda ayak bileğine delici bir acı girdi. Kolbein camdan dışarı uçacağı yerde başını ve ellerini pencerenin altındaki duvara çarptı. Yerde sürünen bir insan sureti bir eliyle onu bacaklarından yakalamışken diğeriyle de bacaklarını bıçaklamaya çalışıyordu. Kolbein kendini kurtarmak için panikle tekmeledi. Aynı anda kendini için için yanan duvardan itmek için ellerini kullandı. Çırpınışları sırasında topuğu yumuşak bir şeye çarptı. Ayak bileğini tutan el gevşedi. Kolbein yalpalayarak doğruldu.

Elias karşısında dikiliyordu. Bacakları ayırık vaziyette öne eğilmişti. Üstü başı kan, toz ve kurum içimdeydi. Sol elinde bir neşter vardı. “Burada yanacaksın!” diye haykırdı.

Kolbein de bağırarak ona karşılık verdi. “Kahvaltıları hatırlıyor musun? Her akşam beni bizzat hücreme hapsettiğinde notlarımı kopyaladım. Kjell de her sabah onları güzelce katlayıp kahvaltı tepsimle beraber alıp götürdü. Gerçekte nasıl biri olduğunu duymayan kalmayacak!”

Elias hafifçe çömeldi. Sonra neşteri ona doğrultarak ileri atıldı. Kolbein geri çekildiğinde bıçak göğsünü santimetrelerle iskaladı.

“Sen bir katilsin. Bir çocuk katili. Son nefesini ister burada ister darağacında ver fark etmez. İllâ ki öleceksin, Elias. Ve ismine ebediyen kara çalınacak.”

Ansızın Elias'ın arkasında çatırtılı bir patlama oldu. Bazı deney tüplerindeki sıvılar tutuşmuştu.

Kolbein içgüdüsel olarak çömeldi ve zemini taradı. Bir silaha,

karşısındaki kaçığı kendinden uzak tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. İşte. Onu ansızın gördü. Kjell Klepsland'ın koyu renk bastonu. Patlama onu odanın karşısına fırlatmış olmalıydı. Üstündeki çatlaktan buz kıracağı kadar sivri kıymıklar çıkıntı yapıyordu. Kolbein onu almak için uzandı. Abanoz bastonun yüzeyi serindi.

Elias üst gövdesini kaldırarak körü körüne ikinci bir hamle yaptı. Kolbein bir adım daha geri çekildi. Baston eline ağır, engembeli ve sert geliyordu. Arkasındaki duvardan yayılan ısı dayanılmaz seviyelere çıkıyor, hava yanık saç kokusuyla doluyordu. Alevler birdenbire harlandı. Artık çevresi tamamen sarılıydı.

Sırt çantası! Koridora taşan benzine sırtüstü düştüğü için yanan tek şey arkasındaki duvar değildi. Kendisi de tutuşmuştu. Acı hissetmiyordu. Tek hissettiği yoğun bir ısıydı. Kolbein bir elini omuz askısının içinden geçirip kalçasına indirdi. Diğeriyle de sırt çantasını tutup önüne savurdu ve onunla havada bir yay çizdi. Yanan benzin ve tutuşmuş kumaş parçaları ileriye fırladı. Elias acıyla bağırdı. Kolbein çantayı alevli bir kalkan gibi kullanarak baskıyı sürdürdü. Çantayı Elias'ın beline dayayıp itti. Biliminsanı sırtüstü devrildi ve Kolbein onun üstüne düştü. Kolbein yanan çantayı suratına bastırırken Elias avaz avaz uludu. Sonra Kolbein ona bastonla vurdu. Etrafa tahta kıymıkları saçıldı. Elias sırt çantasını tuttu ve çekerek hasmının elinden aldı.

Burun buruna yattılar. Elias'ın suratının sol yanı kömür olmuştu. Sol kulak memesinin altındaki kararmış deri bir parşömen misali kıvrılmıştı. Fakat gözleri aynıydı. Yoğun, öfkeli, menfur. Ve de meraklı.

“Elsa,” diye tısladı Kolbein. “Kızımın adı Elsa'ydı. Annesinin ki gibi.”

Göz göze geldiler. Son defa.

Kolbein bastonu havaya kaldırdı. Kırık tahtayı kâh sapladı kâh vurdu. Saplamayı ve vurmayı sürdürdü. Tekrar tekrar. Karanlık ve sessizlik. Huzur.

102. BÖLÜM

Kolbein Ihme Monsen'in cesedi, dağ ile onun aşağısında yer alan hendek arasındaki bayırda canice sergilenmişti.

Çıplak olduğu doğru değildi. Cesedin üstündeki pijama altı çıkarılmamıştı. Ve o pijama altı toprak kaymalarını önleyen güvenlik ağına takıldığı için pijama altı ayak bileklerinin çevresine sıkıca dolanmış, yaşlı beden orada tepetaklak asılı kalmıştı. Bu haliyle suya atlayan bir dalgıçtan tek farkı gevşek kolları ve karnına sarkan yaşlı penisiydi. Kafa gözlerini çirkin, ince penisten ve ceviz biçimindeki başı saran sünnet derisinden ayıramıyordu.

"Bizi bir sürücü aradı," dedi yanındaki kadın polis ona. Polis memuru yol kenarındaki bir arabayı işaret etti. "Yukarıdaki çalışanların arasından bir adamın yalpalayarak çıktığını söyledi. Ayağı takılıp düşmüş ve... eh, oraya takılıp kalmış."

Kafa yaşlı adamla hayattayken hiç tanışmamasına rağmen cesedin kabarcıklarla kaplı kâğıt inceliğindeki derisi, başındaki ve göğsündeki yanık izleri, harap haldeki sol kulağı ve çarpık burunu onu ikna etmeye yetti. Alacakaranlıkta, Mosseveien yolunun yukarısındaki Ulvøya adasına ve Nordstrand kumsalına tepeden bakan sarp kayalıkta asılı duran kişi ihtiyar savaş gazisiydi. Kafa cep telefonu ile bir resim çekip Fredrik'e gönderdi.

"Burada işimiz bitti. Naaşın kaldırılmasını bekliyoruz, o kadar," dedi polis memuru.

"Demek yalpalayarak çıkageldi..." diye sesli düşündü Kafa. "Yalnız başına mı?"

Kadın polis kafa salladı. "Görgü tanığı öyle söylüyor. Ama... belli ki her şey çok çabuk olup bitmiş. Üstelik adam araba sürdüğü için herhalde dikkati yoldaydı."

Kolbein Monsen'in Lambertseter'deki evinden topu topu bir kilometre uzaktaydılar. Kafa'nın meslektaşları hâlâ orada kapı kapı dolaşip ifade almakla meşgullerdi ama o zamana ka-

dar Monsen'in evinden alınıp götürüldüğünü gören çıkmamıştı. Børre Drange'dan da bir iz yoktu.

Kafa tekrar bayırdaki adama baktı. Monsen'in gözleri kapalıydı ve başından azıcık kan damlıyordu.

"İyi," dedi. "Bir şey görmüş birini bulursanız beni arayın."

Kadın polis durdu. "Senin... bugün izinli olman falan gerekmiyor mu?" İmâlı bir edayla Kafa'nın şiş dudağını, morarmış yanağını ve burnunu işaret etti.

Kafa gülümsemeye teşebbüs etti. "Ah, merak etme. Olduğumdan çok daha kötü görünüyorum," dedi peltek peltek ve ağzının kenarından akan salyayı sildi.

Kolbein Ihme Monsen'in evi, Lambertseter tepesinin dibindeki meyve ağaçlarının gölgesindeydi. Kafa ile Fredrik'in orada verdikleri ölümcül mücadelenin tek kanıtı, kilidin üstüne çekilmiş sarı polis şeridiydi. Kafa holde artık kimseye ait olmayan bir evde bulunmanın doğurduğu o hisse kapıldı. İçerisi artık ruhsuzdu. Mosseveien'in oradaki sahibi gibi. Kolbein Ihme Monsen'in ortadan kaybolmasının ardından yirmi dört saatten az bir zaman geçmişti. Yaşlı adam o zaman zarfında nereye götürülmüştü? Kafa arabasını oraya sürmeden önce bayırın tepesine kadar yürümüş-tü. Orada ağaç öbekleriyle ve çalılarla çevrili kuytu, bakımsız bir alan mevcuttu. Yol ile yokuşun arasında iki farklı demiryolu hattı uzanmaktaydı. Drange yüz yaşındaki bir adamı o çalılıklardan geçirmeyi nasıl başarmıştı? Kafa küçük evde dikkatle gezindi. Dün çıkan kargaşaya el sürülmemişti. Çalışma odasının zemini hâlâ kanlı kitaplarla ve dergilerle kaplıydı. Çalışma odasından salona kadar giden bir kan izi vardı. Fredrik'in kanı.

Kafa kitaplığın önüne dikkatle yatıp uzandı. Boş kasanın içine baktı. Tozların arasında belli belirsiz bir halka izi göze çarpıyordu. Sağ iç duvar da tozdan yoksundu. Oradan ilaç şişesi ebatlarında küçük bir şişe veya kap alınmış olmalıydı. Ayrıca iç duvara bir şey dayanmıştı. Mesela bir kitap? Para veyahut eski mektuplar?

Kafa kasanın kapağını bir kalemle yavaşça kapattı. Eski tip çelik kasanın ortasında bir kadran vardı. Doğrudan duvara gömülüydü ve zorla açıldığına dair bir iz yoktu.

Salonda gezinirken zemin ayakları altında çıtırdadı. Yatak odasının zemininde Fredrik'in ondan yırttığı bandın kalıntıları duruyordu. Kafa, Staffan H  yh   bodruma düştüğünde çıkan sesi h  l   hatırlıyordu. Kızarmış bir pilicin butları koparılırken bir   apırtı çıkar ya, işte   yle. Cep telefonu çaldı. Arayan Fredrik'ti.

  Uyuyordum,   diye hırıldadı adam.   Fotoğraflı daha yeni gördüm.  

  Ne d      yorsun?  

  Ta kendisi.   l  n  n Kolbein Ihme Monsen olduğına hiç     he yok. Cesette bir yaraya rastladın mı?  

  G  r  ld  ğ   kadarıyla hayır. Başında küçük bir kesik vardı. Ama o kadar yüksekte asılıydı ki doğru düzgün kontrol edemedim. Ama en azından adamımızı bulduk. Koss'a haber vermeli miyiz?  

Fredrik derin bir nefes aldı.   Onu görmeye gittim. H  yh  'yı,   dedi çekinerek.

Kafa karşılık vermedi.

  Her neyse. Nerede olduğ  mu biliyorsun.  

  Ge  mi   olsun,   dedi Kafa.

  Sağ ol. Bu arada bazı meslektaşlarına rastladım.  

  Ne demek istiyorsun?  

  H  yh  'nın başında nöbet tutan yakın koruma memurlarından bahsediyorum.  

Kafa sessiz kaldı.   Hayır,   dedi ağır ağır.   Yanılıyor olmalısın. Hastanede PST'den kimse yok. Oranın güvenliğinden Oslo polisi sorumlu.  

Fredrik Beier perdeyi hızla çekip açtı. Hava kararıyor, gece yaklaşıyordu. Staffan H  yh   yakında 2. Koğuş'taki yeg  ne hasta olacaktı.

Hemşireye aldırış etmedi. Zonklayan omzuna da. Dizindeki di  ki  ler yırtılmıştı ve baldırından aşağı damlayan sıcak, yapış yapış kan pijama altını kırmızıya boyamaktaydı. Asansörü beklemedi. 2. Koğuş'un dışında kimsecikler yoktu. Çift kanatlı kapıyı a  makta zorlandı. Boş yan koğuşların ve tuvaletlerin önünden koşarak geçti. Köşeyi döndü. Koridorun ucunda, biraz daha ileride beyaz

giyen birini gördü. Hāyhā'nın kaldığı odanın kapısı açıktı. Korumasız. Fredrik bağırdı, haykırdı. Sesini neden duymuyorlardı?

Bir ışık çaktı. Güçlü, göz kamaştırıcı, beyaz-sarı bir ışık. Bunu bir patlama izledi.

103. BÖLÜM

Tabutun iki yanından sarkan kıvrık metal saplar donmuş tebesümlere benziyordu. Kapağın üstüne tek bir çelenk koyulmuştu ve o çelenkten beyaz bir orkide yükseliyordu. Onun haricinde fazla çiçek yoktu.

Rahip sarkık ağızlı, cılız bir adamdı. Zayıf sesi cızırtılı hoparlörlerle güçlendiriliyordu. Din adamı gözlerini kapadı, ellerini önünde kavuşturdu ve org müziğini bastırmak için genizsel bir çaba harcadı. Kilise orgunun boruları sustuğunda bir çoban misali kollarını kaldırdı otuz kadar ağıtçıyı süzdü.

“İstifa ettim.”

Kafa İqbal kilise bankında yana doğru eğildi. Kokusu yoğundu. Feromonlar açısından zengin. Elini onunkinin yanına koydu. Fredrik dikkat çekmek istemediğinden tekerlekli sandalyesini orta koridora çekmişti. İkisi arka tarafta, Andreas ise hemen önlerinde oturuyordu.

“Synne benden başka bir işe başvurmamı istedi. Seninle beraber çalışmam için.” Genç kadın elini çekmedi. Fredrik kendi elini onunkinin üstüne koydu.

“Kolbein Ihme Monsen. Tanrı ona uzun bir hayat bahşetti. İki dünya savaşı görüp geçirdi. İkincisi onda derin yaralar açtı. Tıpkı daha başka pek çok kişide yaptığı gibi. O yaralar hem Kolbein’de hem de yakınlarında ebedi izler bıraktı.”

Kelimeler din adamlarının tipik tonlamasıyla telaffuz ediliyordu. Tanrı’nın temsilcisi uzun bir süre duraksadı ve en önde oğlu Sebastian Koss’la ve iki kızlarıyla beraber oturan Gerhard Monsen’e baktı.

“Kahramanlarımızı yad etmeliyiz. Fedakârlıkta bulunanları.

Norveç'e karanlık çöktüğünde kolay değil zor seçimler yapanları.” Rahip gözünü üzerlerindeki org borularına dikti. “Kolbein kötülükle yüz yüze geldiğinde doğru yolu seçti. Sebatlıydı. Tereddüde kapılmadı. Ülkesi ve tanrısı için savaştı.”

Rahip dindar bir edayla uzun uzun tavana baktı. Gözakları arasında gözbebekleri zor görölüyordu. Fredrik gözlerini yumdu. Hoparlörlerin cızırtısı ona patlamanın uğultusunu hatırlatıyordu.

Gaz tüpü Staffan Hâyhâ'nın odasını yavaş yavaş oksijenle doldurmuştu. Sızıntı, olaydan saatler önce başlamış olmalıydı. Hatta belki de günler. Fakat bir noktada hava oksitleyici gaza öyle doymuştu ki ufacık bir kıvılcım yetmişti.

Patlamayı neyin tetiklediği belirsizdi. Belki bir kısa devre olmuştu. Belki de hastayı canlı tutmakta kullanılan makinelerin birinden bir kıvılcım çıkmıştı. Oda öylesine hasar görmüş, yangında o kadar mahvolmuştu ki olay yeri teknisyenleri bir açıklama getirememişlerdi. Kesin olan tek şey patlamanın Fredrik oraya varmadan saniyeler önce gerçekleştiği idi. Cam, metal ve tahta parçacıklarının müfettişi paramparça etmesi işten bile değildi.

Odayı koruyan polis memurları da kendilerini şanslı saymıydılar. Patlama esnasında koridorun öteki ucundaydılar. Yük taşıyan bir hemşire onlardan yardım istemişti. Peki ya Hâyhâ'yla ilgilenen sağlık görevlisi kadın? O da tuvalete kadar gitmişti. Kısacası olağanüstü bir tesadüfler zinciri söz konusuydu. Fredrik mihrabın başındaki adamın buna bir mucize diyeceğini tahmin ediyordu.

Fredrik patlamadan geçici bir kulak çınlamasıyla ve doktorun yatak istirahati talimatıyla kurtulmuştu. Ve şimdi burada, tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Yine de acı çekiyordu. Hem de çok. Göğsünde. Kalbinde. Karnında ve başında. Asla unutamayacaktı. Hastane yatağından televizyon seyrettiği o anları. Emniyet müdürlüğündeki basın toplantısını.

Tanrım, canı ne çok yanıyordu.

104. BÖLÜM

Basın toplantısını Sebastian Koss yönetmişti. Emniyet Müdürü Trond Anton Neme tüm heybetiyle onun hemen yanındaydı. İki yanlarında da Samir Bikfaya ile Synne Jørgensen oturuyorlardı. Koss toplantıyı Synne'e yönelik soruşturmanın tamamlandığını belirterek başladı. İçişleri, üst kademe emniyet idaresinin daha en başından beri üstelediği sonuca ulaşmıştı: Soruşturmanın başlangıç safhasını niteleyen hatalardan Synne sorumlu değildi. Şahsen dahili bir incelemenin basına sızdırılmasını şiddetle kınayan Koss, "vefasız meslektaşlardan" dert yandı.

Synne ile Koss bir prezervatiften sızan açık gri maddeyi incelercesine aralarında kötü kötü bakıştılar. Sonra Koss emniyet müdürüne doğru döndü.

"Bugün polisin artık çok zor kabul ettiği bir davanın kapandığını duyurmaktan mutluyuz. Daha doğrusu kapandığını ve çözüldüğünü. Bu, Oslo polisinin şimdiye kadar üstlendiği en geniş çaplı ve korkunç cinayet soruşturmalarından biriydi. Emniyet müdürünün belirlediği öncelikler sonuca olumlu katkı sağladı," diyerek kalabalığa baktı.

Koss'a göre polis Tanrı'nın IşığI kilisesinin papazlarından Søren Plantenstedt'in bir ilişki yaşayan Pio Otamendi ile Carl Josefsen'i kaçırdığını, işkenceden geçirdiğini ve öldürdüğünü keşfetmişti. Kilisenin Porsgrunn'daki sığınağına düzenlenen basında polis memuru Ronny Berger'i öldüren bombayı da yine o yerleştirmişti.

Yaşananlar bir nefret suçuydu. Søren Plantenstedt homofobik görüşlerini yıllar boyunca ifade etmişti. Bu görüşleri Tanrı'nın IşığI kilisesinin diğer mensuplarıyla da paylaşmıştı. Fakat polis soruşturmasında suçları yalnız başına işlediği anlaşılmıştı. Davada başka bir zanlı yoktu.

Koss dik durduktan sonra sesini yükseltti ve gözünü yirmi kadar muhabirin arkasındaki kameralara dikti.

“Søren Plantenstedt daha sonra Skien emniyet müdürlüğündeki bir polis sorgusu sırasında Staffan Håyhå tarafından öldürüldü.” Duraksayarak bu bilginin akıllarda yer etmesine izin verdi. “Søren Plantenstedt ve Staffan Håyhå şimdiye kadar pek çok medya kuruluşu tarafından da haber edildiği gibi İsveç vatandaşlarıydı. Soruşturma boyunca yakın bir çalışma içinde olduğumuz İsveç polisi Plantenstedt ile Håyhå’nın aynı dönemde İsveç ordusunda görev yaptıklarını keşfetti. Birbirlerini orada tanıdılar. Fakat Plantenstedt, Håyhå’nın eşcinsel olduğunu anladığında onu darp ederek askerlik kariyerini sonlandırdı. Uğradığı saldırı Staffan Håyhå’da bir ruh bozukluğu yarattı. Bu bozukluk zamanla kötüleşti.”

Sebastian Koss sözlerini sürdürmeden önce ağız kenarlarını kuruladı. “Soruşturmamız Håyhå’nın bir yıl kadar önce hayatını mahvettiğine inandığı Plantenstedt’i aramaya ve onun cinayetini planlamaya başladığını ortaya çıkardı.” Sesi kasvetli bir tona büründü. “Staffan Håyhå baş düşmanı olarak gördüğü Plantenstedt’i öldürmek için kilisenin Maridalen’deki Solro yerleşkesine saldırdığında Henrik Grøvn, Nils Bernt, Viggo Johan Farulven, Brynjar Lissemoen ve Papaz Bjørn Alfsen Jr’ı da öldürdü. Ivar Tufe saldırıda ağır yaralandı.”

Koss devam etmeden önce önündeki kâğıda çabucak göz attı. Onlara Søren Plantenstedt’in nasıl saldırıdan kurtulmayı başardığını ve yakın olduğu diğer bazı kilise üyeleriyle beraber Porsgrunn’daki sığınağa kaçtığını söyledi. O üyeler Annette Wetre, onun oğlu ve Hennie kardeşlerdi. Porsgrunn’dayken Plantenstedt’in eşcinsel çifte yaptığı hunharlıkları keşfeden Annette Wetre polise haber vermek için sığınaktan kaçmıştı. Fakat daha sonra Staffan Håyhå tarafından kaçırılmış ve Plantenstedt’in yerini öğrenmeye yönelik başarısız bir girişimde öldürülmüştü.

“Annette Wetre kilise için canını feda etti,” dedi Koss alçak sesle. “Saygıdeğer meslektaşınız Jørgen Mostu’yla aynı kaderi paylaştı. Soruşturmamız Mostu’nun Søren Plantenstedt’le doğrudan temas olduğunu ortaya çıkardı. Mostu kaynağının yerini açıklamayı reddedince Staffan Håyhå onu da öldürdü. Her ikisi de kilise üyesi olan Paul Espen ve Fritjof Hennie kardeşler Staffan Håyhå’nın Porsgrunn’daki sığınağa düzenlediği baskında can verdiler.”

Koss gömleğinin en üst düğmesini çekiştirdikten sonra saçını düzeltti. Eli burun kökünden başlayarak alnındaki ısıltılı ter tabakasını sildi.

“Bildığınız gibi Staffan Håyhä geçen hafta Ullevål Hastanesi’ndeki patlamada hayatını kaybetti. Netice itibarıyla bu son derece... trajik olayla ilgili başka bir suçlamada bulunulmayacaktır. Başsavcıyla yapılan görüşmeye müteakiben soruşturmanın kapatılmasına karar verilmiştir.”

105. BÖLÜM

Mezarlıktaki tören çabucak sona erdi. Kafa ve Andreas’a arabanın yanında beklemelerini söyleyen Fredrik tekerlekli sandalyesiyle Sebastian Koss’un Mercedesine kadar gitti.

Emniyet müdür yardımcısı çakıllı patikada arabasına doğru yürürken karısıyla kol kolaydı. Kadın tabii ki uzun boylu, sarışın ve kusursuzdu. Dedesinin ölümü Koss’u derinden etkilemiş benzemiyordu. Fredrik’i görünce durdu. Karısını babasının refakatine bıraktı ve emin adımlarla astına yaklaştı.

“Beier! Geldiğin için teşekkürler.” Sesi yarım ton fazla yükseldi.

Fredrik hemen konuya girdi. “Dün sergilediğin performans şahaneydi, Koss. Daha önce öylesini hiç görmemiştim. En azından burada. Norveç’te.” Aralarındaki patikaya tükürdü. “Staffan Håyhä’nın Søren Plantenstedt’e kin gütmediğini sen de çok iyi biliyorsun. Solro katliamından altı hafta önce Kandahar’daydı. Afganistan’da! Håyhä, İsveç ordusundayken Søren Plantenstedt’le hiç tanışmadı.”

Koss’un bakışları sertleşti. Ceketinin önünü ilikledi.

“Ve o eşcinsel düşmanı masalı...” diye hışımla devam etti Fredrik. “Soruşturmaya müdahil diğer herkesin aksine ben hem Staffan Håyhä’yı hem de Søren Plantenstedt’i yakından tanıdım. Håyhä bir panterdi. Plantenstedt ise bir fare.” Fredrik küçümseyici bir homurtu çıkardı. “Ortada biyolojik silahlar üreten, Kıyamet

Günü'nü tetiklemesine ramak kalan bir tarikat var! Ve sen onu gizli tutmak için böyle bir masal uyduruyorsun ha? Neler olduğunu bana açıklayabilir misin?"

Onun birkaç adım ilerisinde duran Sebastian Koss soğuk bir ifadeyle öne eğildi.

"Soruşturma kapandı. Çünkü soruşturacak bir şey kalmadı." Her kelimeyi üstüne basa basa telaffuz etti. Sonra uzun işaret parmaklarından birini Fredrik'in burnuna doğrulttu. "Bir!" diye tısladı. "Tek bir beyaz yalan. Tanrı'nın ışığı'ndaki teröristlerin hepimiz için nasıl bir cehennem planladıklarını halka söylememeyi seçtik. Bazen sonuçlar sahiden de yöntemleri haklı çıkarır. Tehlike geçti. Olayla ilgisi bulunan herkes öldü. Panik yaratmaya gerek yok. Öyle bir şeyin hiç kimseye yararı olmaz. Hiç kimseye."

Fredrik adama hayretle bakakaldı. "Peki ya Drange? Børre Drange denen o psikopat ne olacak? Onu öyküden öylece silip atacak mısın? Bu tam bir delilik. Tanrı aşkına, herif dedeni öldürdü!"

Yanık ten kızılımsı bir ton kazandı. Koss'un gözleri iyice kısıldı. Daha bile siyaha büründü.

"Şu işe bak ki, Beier, yanıyorsun. Børre Drange öldü. Hem de altı yıl önce. Kuzey Buz Denizi'nde. Tıpkı öz babasının dediği gibi. Tıpkı Ulusal Kütük Bürosu'nun belgelediği gibi. Bu davada görevli hiç kimse aksi yönde bir bulguya rastlamadı. Gerçek şu ki, Beier, bunca zamandır bir hayaleti kovalıyordun." Koss o kadar çok öne eğildi ki Fredrik onun sıcak, naneli nefesini yüzünde hissetti. "Kendine bir cinayet müfettişi diyorsun, Beier. Yine de en önemli soruyu hiçe sayıyorsun. Neden. Biri neden dedemi öldürmek istesin? Hayaletinin gerekçesi ne?"

Fredrik'e altındaki toprak sarsılıyormuş gibi geliyordu.

"Geçmiş," dedi çaresizce. "Geçmiş onları birbirine bağlıyor, Koss. Benzerlikleri görmüyor musun? Viyana Kardeşliği'nin sorumlu olduğu kötülük ile Solro tarikatının salmaya çalıştığı kötülük arasındakileri? Ve muhtemelen bundan fazlasını öğrenemeyeceğiz. Çünkü dedenin cinayeti bir kaza olarak sınıflandırıldı ve soruşturma kapatıldı!"

Koss başını iki yana salladı. "Vardığımız sonuçları basın top-

lantısında açıkladık. O sonuçlar sınanmış, gerçek kanıtlara dayanıyor. Buna modern polislik denir, Beier.”

Fredrik’in ağzı bir karış açık kaldı. Başını hayretle iki yana salladı.

“Nasıl... nasıl bu kadar salak olabilirsin?”

Fredrik, Drange’la tanışmıştı. Hem de Kolbein Ihme Monsen’in evinde bir bakıcı kılığındayken. Kvarvingenlerin evinde adamın Kutsal Kitap’ını bulmuşlardı. Uyku tulumunu da. Kaçaklar onun yaşadığını doğrulamışlardı. Tanrı aşkına, piç kurusunun güvenlik video görüntülerine bile sahiptiler! Flaş bellek de cabası. Daha başka neye ihtiyaçları vardı ki? Staffan Håyhä’nın avladığı kişi Børre Drange’dı. Tarikat ile Viyana Kardeşliği arasındaki bağlantı oydu. Virüsleri ve bakterileri de o elde etmişti. Gerçek apaçık ortadaydı.

“Ve siz o adamın kaçıp gitmesine izin veriyorsunuz, öyle mi?”

Koss elde dikilmiş kösele pabucunun ucuyla çakılların üstünde bir çizgi çekti. Aralarındaki boşluğun bir sembolü. “Bakıcı kendini tanıtmış mıydı?”

Fredrik ona bön bön bakmakla yetindi.

“Demek ki o adamın Børre Drange olduğunu bilmeyip sadece tahmin ediyorsun. Dedemin evi hep kitaplarla, dergilerle ve bültenlerle dolu olageldi. Kolbein Ihme Monsen hasta ve bunak bir ihtiyardı. Sonunda yolunu kaybetti ve bir tepeden aşağı yuvarlandı.” Koss sözlerini sürdürmeden önce dik durdu.

Kilise kaçaklarının doğruladıkları şey, Solro’da bir *adamın* yaşamış olmasıydı. Per Olsen adlı bir adamın. Papaz Per Olsen. Buldukları Kutsal Kitap’ta da Per Olsen adı yazıyordu ve kilise adına namına resmi belgeleri yine Per Olsen imzalamıştı.

“Öyle yapmasının sebebi, isminin gerçekten Per Olsen olmasıydı.”

Fredrik ne diyeceğini bilemiyordu. Bahaneler duymayı beklemişti. Çenesini kapalı tutması için yakarışlar. Hatta işbirliği yapmazsa kariyerinin sessiz sedasız sona ereceğine yönelik tehditler. Fakat beklediği kesinlikle bu değildi.

“Børre Drange adını ilk kim kullandı?” Sebastian Koss kendi sorusuna kendisi cevap verdi. “Staffan Håyhä. Kari Lise Wetre’ye yazdığı notta. Søren Plantenstedt’i avlarken bize öyle bir ipucu ve-

rerek kaynaklarımızı o var olmayan adamı aramaya harcayacağımızı çok iyi biliyordu. Bu, ona kör noktamızda faaliyet göstermek imkânı sundu. Arkamız savunmasızken bize oradan saldırdı. Sen de o tuzağa düştün ve Hâyhâ yerine Plantenstedt'i ifşa ettin. Bu durum papazın canına mal oldu." Koss pantolonundaki çakıl tozunu silkti. "Her şeyin ne kadar bariz olduğunu görmüyor musun?"

Koss ona Plantenstedt'in bir kaçık, gerçek bir bağınaz olduğu fikrini bizzat ortaya attığını hatırlattı.

"Søren Plantenstedt bir biyokimyagerdi. En az onun kadar zeki, en az onun kadar deli bir başka kimyagerin çıkıp da Tanrı rolü üstlenmesi ne kadar mümkün olabilir?" diye alaycı bir dille sordu Koss.

"Ayrıca Plantenstedt'i tutukladığında çok büyük bir hata yaptın, Beier. Raporunu baştan sona okudum. Ona Børre Drange'in nerede olduğunu sordun." Koss avuçlarını birbirine bastırdı. "O zamana kadar Søren Plantenstedt'in Børre Drange diye birinden haberi yoktu. Fakat ismi duyunca suçlayabileceği bir günah keçisi bulduğunu, terör planlarının arkasındaki beyin olarak suçu başka birinin üstüne atabileceğini fark etti. Hem de var olmayan birinin! Sana duymak istediklerini anlattı. Seni doğruyu söylediğine inandırdı. Aslında hepsi de ona kendi ağzıyla verdiği ayrıntılarla bezenmiş kocaman bir yalandı. Tıpkı bir... falcının yapacağını yaptı."

Fredrik burnunun kanadığından habersizdi.

"Staffan Hâyhâ dedemin evinde ne arıyordu? Bilmiyorum. Ama laboratuvarında bulduğun o resim, Papaz Plantenstedt'in dedemin savaştan önce iştirak ettiği çalışmalara derin bir ilgi duyduğunu gösteriyor. Al sana aradaki bağlantı."

"Peki ya Per Olsen?" Fredrik kendi sesinin sıcak yağa girmiş bir araba tekeri gibi cızırdadığını duyabiliyordu. "Kaçıp gitmesine göz mü yumacağız?"

"Dürüst olmamı ister misin, Beier? Per Olsen hiç ilgimi çekmiyor. Soruşturma kapandı. Şüpheliler Plantenstedt ile Hâyhâ öldü. Artık yargı önüne çıkarılamazlar. Per Olsen yasaları çiğnemedi."

Sözcükler Fredrik'in üstüne ıslak kar taneleri gibi kondu. Hiç faydası yoktu. Ne derse desin Koss ona kulak asmayacaktı. Tüm suç kendilerini savunamayacak iki adama atılmıştı. Fredrik ne-

fes almaya çalıştı ama sanki ciğerleri zaten doluydu. Göğsündeki katranı sadece avazı çıktığı kadar bağırarak boşaltabilirdi.

“Ya Emir? Ahırında karnı deşilen çiftçi? Basın toplantısında onlardan hiç bahsetmedin.”

Koss başını iki yana salladı. “Onları Hăyhă öldürdü. Emir’i dikkatimiz dağılsın diye katletti. Ottar Skaren de ahırda Hăyhă’ya rastladığı için can verdi. Hăyhă onları kazasız belasız kaçabilmek için öldürdü.” Koss derin bir nefes verdi. “Böyle düşünen tek kişi ben değilim. Git PST’ye sor. Neme’ye sordu. Synne Jørgensen’e sor. Hepsi de benimle aynı fikirde.”

Bunun ardından konuşma sona erdi. Koss aracına binip motoru çalıştırdı. Fredrik ona yolcu tarafındaki açık kapıdan uzun uzun baktı. Agresif motor bir eşekarısı yuvası gibi uğulduyordu. Koss ona doğru eğildi.

“Ortada şeytani bir komplo yok. Daha en başından orada olmaması gereken bir şeyi sildik, hepsi bu.”

Çakıllı patikada yaklaşan birinin hışırtılarını duydular. Koss sesini alçalttı. “Niyetim bu kadar... saldırgan olmak değildi. Hiç kimse seni suçlamıyor, Fredrik. Sen sadece içgüdülerini dinledin. Staffan Hăyhă’yı durdurdun. Doktordan izin çıktığında yeni vakalar seni bekliyor olacak. Bu olayın altına bir çizgi çekeceğiz. Dersimizi alacağız, yeni bir gidişat belirleyeceğiz ve yola devam edeceğiz. Öyle değil mi?”

Fredrik ona boş gözlerle baktı. Yorgun düşmüştü. Hem de öle siye. İçinde hiçbir şey –hiçbir düşünce, hiçbir his, hiçbir sözcük– kalmamıştı.

Koss’un manken eşi tekerlekli sandalyede oturan Fredrik’i şefkat dolu bakışlarla süzdükten sonra zarifçe iki kapılı spor arabaya bindi. Fredrik burnundan akan kanı elinin tersiyle sildi.

“Geçmiş olsun,” dedi kadın, gülümseyerek.

Kapı akıcı bir hareketle aşağı doğru kapandı.

“İkinizin haberi var mıydı?”

Kafa hiçbir şey demedi. Gözünü önlerindeki yolun mavi asfaltından ayırmadı.

“Basın toplantısının nasıl geçeceğini biliyor muydunuz?”

Genç kadın dikiz aynasından arka koltuktaki Andreas'a göz attı, sonra çabucak kafa salladı. "Evet. Aşağı yukarı. Sabah brifinginde söylenmişti."

"Peki ne... ne düşünüyorsunuz?"

Güneşliğin düşürdüğü gölge Kafa'nın yüzünü karartıyordu. Andreas koltukların arasında öne eğildi. Fredrik'in ayakları dibindeki deri çantayı işaret edene kadar sessiz kaldı.

"Şuna bir baksan iyi edersin. İçinde Staffan Håyhä'nın otopsi raporu var. Ceset tamamen yanmış. Tamamen tanınmaz hale gelmiş. Tek bir numune almak bile mümkün olmamıştı. Ne DNA, ne kan, ne de başka bir şey. Adam resmen kömür olmuş."

Fredrik'in gri bukleli meslektaşı elini onun omzuna koydu. "Staffan Håyhä tüm ömrünü başkalarına görünmeme yeteneğini geliştirerek harcadı. Ölürken bile arkasında işe yarar tek bir iz bırakmadı. Ne kadar sırrı varsa buhar olup uçtu. Tabii onu kimin gönderdiğini bulma ümitlerimizle beraber." Andreas devam etmeden önce alaycı bir homurtu çıkardı. "Çıtır çıtır kavrulmuş bir ceset. Hem de bir gaz patlamasından sonra. Olacak iş değil."

Fredrik gözlük camlarının arkasından gözlerini ovuşturdu.

Kafa hafifçe öksürdü. "Bir insan vücudunu o hale getirmek için nasıl bir sıcaklık gerekir biliyor musun?"

Fredrik başını boyunluğa yasladı. Kent merkezine giden yolun iki yanındaki kasvetli ofis binalarına baktı.

"Hayır, bilmiyorum, Kafa." Sonra kısaca gülümsedi. "Ama herhalde sen biliyorsundur, değil mi?"

106. BÖLÜM

Sonbahar

Orman zemini yumuşaktı. Oslo Halici'nden gelen rüzgâr güçlenip limon ağaçları arasında uğuldadıkça başlarının üstündeki sarı-kahverengi yapraklar hışırdıyordu. Her yeni esintide daha çok

yaprak uçup gidiyor, aşağıdaki toprağa doğru mahzun mahzun süzülüyordu.

Resmi bir tokalaşmanın ardından sessizce gezindiler. Kadın suyu görünceye kadar konuşmadı.

“Tıpkı düşündüğüm gibiydim,” dedi yavaşça.

Sesi kederli değildi. Yalnızca soğukkanlıydı. Hukodden’in* ucundaki alçak binanın üst katında durdular. Vidkun Quisling için inşa edilmiş olan haliç manzaralı hamamın batısında Fornebu bölgesi, güneyindeyse Nesoddtangen ilçesinin uç kısmı yer alıyordu.

“Üzgünüm,” dedi adam.

“Üzülecek bir şey yok,” karşılığını verdi kadın. “Ne olduysa oldu.”

Kari Lise Wetre ondan birkaç adım uzaklaştı. Ormana sırtını döndü ve kalın, kırmızı yün ceketini içinde çalkantılı denizi seyretti. Sağ elini güneşe karşı gözlerine siper etmişti. Rüzgâr, koyu saçlarını uçuşturuyordu.

“Cenin aşağı yukarı altı haftalıkmış. Kızım... Solro saldırısından hemen önce hamile kalmış olmalı. Yani onunla ilk görüştüğüm günlerde.”

Dönüp refakatçisine baktı. Fredrik ceketinin fermuarını yarıya kadar açtı. Soğuk, tuzlu deniz havasını içine çekti. Burnuna kuş pisliği ve kuruyan deniz yosunu kokusu geldi. Sonra oynamakta olduğu ısıtılı beyaz kuvars taşıyı fırlatıp attı.

“Altı hafta,” diye aksetti. “Yani belki Annette’in bile haberi yoktu.”

Wetre omuzlarını silkti. “İyisi mi öyle farz edelim.” Göz kenarlarında incecik kahkaha kırışıklıkları belirdi. “Beni asıl güldüren ne biliyor musun?”

Fredrik başını iki yana salladı.

“Sana kızımın o tür biri olmadığını söylemiştim. Böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirmeyeceğini.”

Kadın bir adım öne çıktı. Artık aralarında sadece bir kol boyu vardı.

“Bunu düşünmek beni hem mutlu ediyor hem de üzüyor. Çocuklarımızı tanıdığımızı zannediyoruz ama...” dedi

* Küçük bir yarımada. -çn

Yanındaki dosyayı Fredrik'e uzattı. Geldikleri yoldan ağır ağır geri gittiler.

"Sana yakışıyor," dedi Wetre, müfettişin koluna dokunarak. Fredrik elinde abanoz bir bastonun yumrulu, yuvarlak başını tutuyordu. Bastonun ucu çeliktendi. Artık onu kullanmaya iyice alışmıştı.

Otoparka vardıklarında el sıkıştılar. Wetre'nin şoförü ona kapıyı açtı. Siyasetçi arabasına binip Fredrik'e çabucak el salladı. Müfettiş öne eğildi.

"Hoşçakal. Ayrıca yeni işinde başarılar."

Fredrik Beier siyah bakanlık aracının uzaklaşmasını bekledi. Ancak ondan sonra dosyayı açtı. İçeriği iki kâğıt yaprağından ibaretti. Birinde bir laboratuvarın logosu vardı. Verilen bilgi kısıydı.

Madde 1. Doğmamış bebek, cenin (6 haftalık). 251068 28356 kimlik numaralı kişinin biyolojik babası olma ihtimali yüzde 99.997'den fazla

Madde 2. William David Wetre Andersen (4 yaşında). 251068 28356 kimlik numaralı kişinin biyolojik babası olma ihtimali yüzde 99.997'den fazla.

Diğer belgeyse bir doğum sertifikasıydı. Børre Andreas Drange'ın doğum sertifikası. Üstünde bir kimlik numarası vardı: 251068 28356.

BİTİŞ

Serifos, Yunanistan, Kasım 1943

İhanete uğramıştı.

Güneş bayırın arkasında kaybolduktan sonra karanlık topu topu bir saat uzaktaydı. Adam mağaranın girişinden balıkçı teknesinin turkuvaz sulara körfezin göbeğindeki tebeşir beyazı bir ev kümesine doğru yavaşça süzülmesini seyrediyordu. Ay daha şimdiden Chora'nın –korsanlardan, eşkıyalardan ve istilacı ordulardan kendini koruma çabasıyla Livadi Körfezi'nin yukarısındaki dağ yamacına tutunan ortaçağ kasabasının– üzerinde parlıyordu.

Bulundukları konuma rağmen Alman ordusuna karşı en ufak bir şansları olmamıştı. Aynı şekilde son birkaç yıldır Yunan adasını neredeyse aralıksız olarak kırıp geçiren salgından da korunamışlardı.

Ona kim ihanet etmişti? Üstleri böyle olacağını önceden biliyorlar mıydı?

Bulunduğu dağ yamacı, beyaz badanalı evlerin yaklaşık bir buçuk kilometre uzağındaydı. Buradan bakıldığında sokakları dolduran askerlerin binalar arasında yer yer göze çarpan haki rengi üniformalarından başka bir şey seçmek mümkün değildi. Alman bekçi köpeklerinin saldırganca havlamaları körfezin karşısından bayıra kadar yankılanmaktaydı.

Yapılan anlaşma apaçıktı. Görevden sonraki gece karanlık çöktüğünde yerel irtibatla son kez temasa geçmişti. Silahlar, para, erzak ve teçhizatlar el değiştirmişti. Ortada bir terslik olduğunu ancak şafakta mağaraya geri döndüğünde anlamıştı. Kayşatın yüz metre yukarısındaki gözetleme noktası terk edilmişti. Yoksa Almanlar onları bulmuşlar mıydı? Amerikalıların teçhizatları da mağarada değildi. Geriye sadece onun sırt çantası, uyku tulumu ve birkaç yemek konservesi bırakılmıştı. Salçalı köfte. En sevdiği. Ve de sırt çantasına iliştirilmiş bir not. *Kusura bakma.*

Kusura bakma mı? Piç kuruları.

Kısa bir bakış. Elsa'yı işte ancak o kadar görebilmişti. Kadın, askerlerin onu mağaranın girişinden tespit edebilecekleri kadar açıkta ama gölgelerin vücut ayrıntılarını sileceği kadar derinde bir yerde yatıyordu. Mağaraya yaklaşıırken onun solumasını duymuştu. Burundan alınıp verilen hızlı, ıslak nefesler. Kadının ağzı bağlıydı. Komando askerler, giysilerinin üstüne haki bir tulum geçirmişlerdi. Elsa'nın vücut hatları bol ve fazla büyük tulumun içinde kaybolmuştu. Kollarını ayak bileklerine iliştiren bir iple elleri arkasında bağlanmış olarak yan yatıyordu. Pozisyonu fazlasıyla konforsuz gözüküyordu.

Göz göze gelmişlerdi. Kadın onu tanımıştı. Ne kızgın ne de korkulu bir hali vardı. Sadece meraklıydı. Ve de güzel. Şimdi bile. Dar ve parlak yüzü, ince burnu, dolgun dudakları ve koyu saçları. Adam onun başının yanında diz çökmüştü. Bir parmağını yanagında gezdirmişti. Elsa ürpermişti.

Bu son anlarıydı. Tek kelime bile edilmemişti.

Demek onu da alıp gitmişlerdi.

Fakat Londra'da bir savaş suçları duruşması düzenlenmeyecekti. Elsa Schrader'dan asla hesap sorulmayacaktı. Adam artık gerçeğin farkındaydı. Elsa sadece işveren değiştirecekti.

John Monkland Acton sırt çantasını yerden aldı, uyku tulumunu dürdü ve havanın kararmasını bekledi.